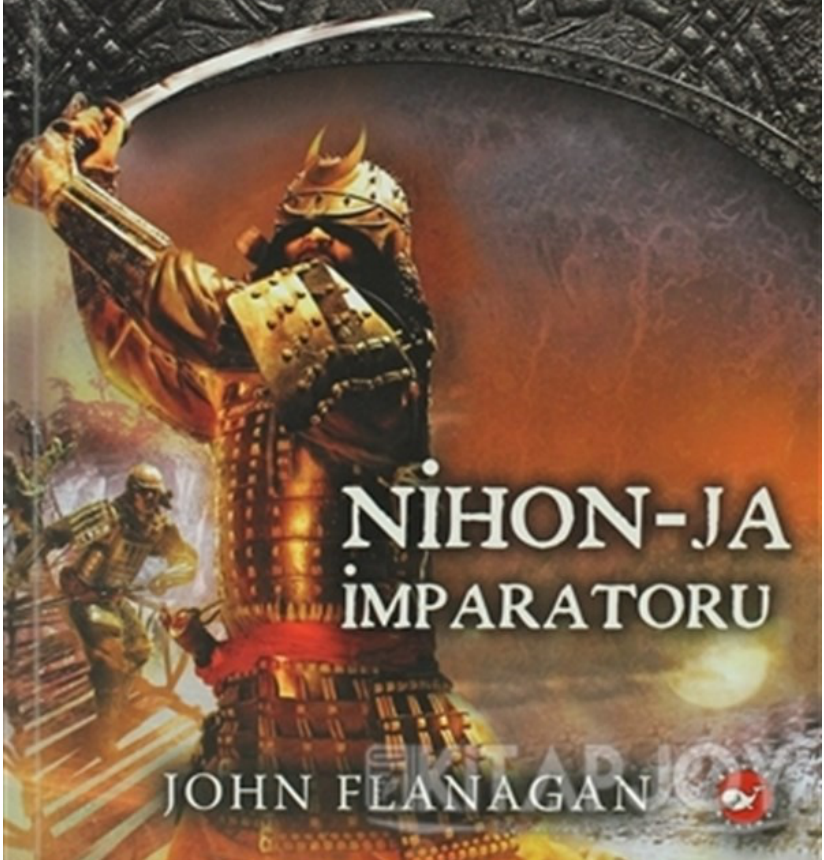
NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

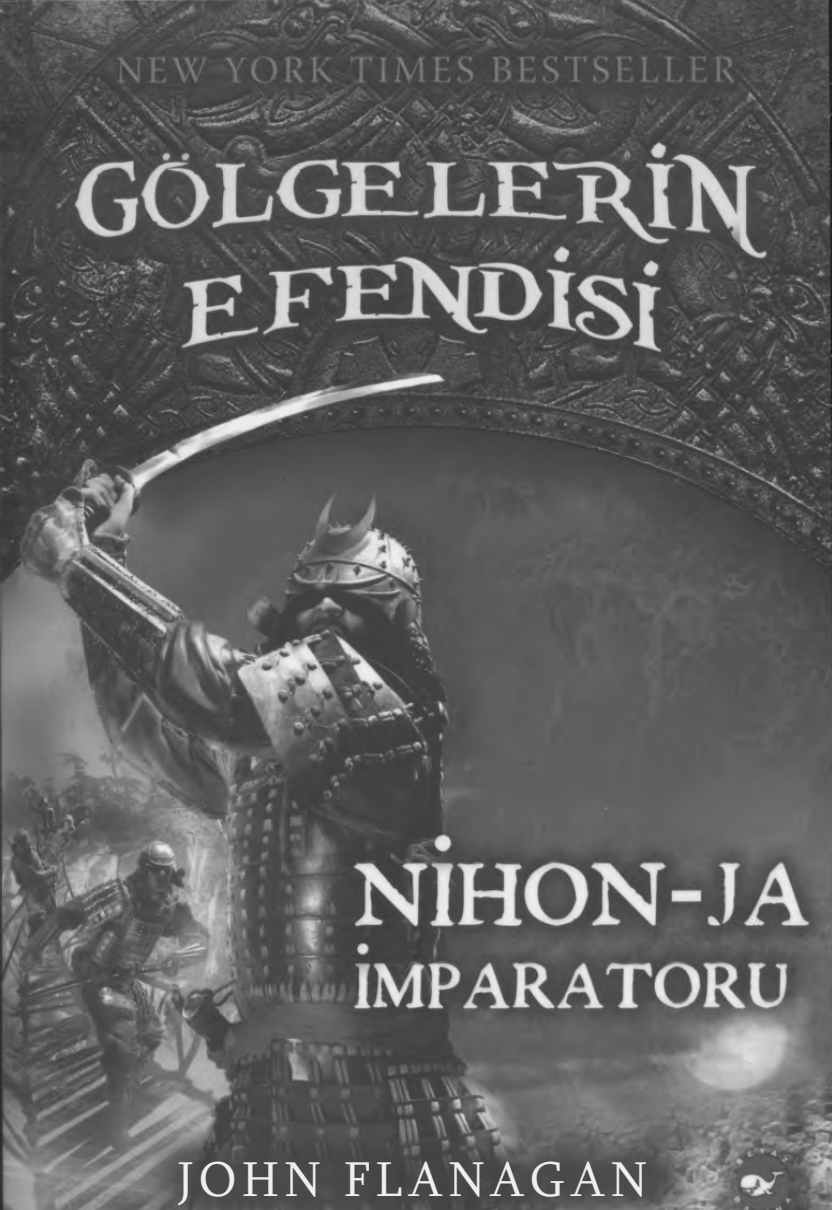
NİHON-JA İMPARATORU

JOHN FLANAGAN

KİTAP JOY

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

NİHON-JA İMPARATORU

JOHN FLANAGAN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Gölgelerin Efendisi

JOHN FLANAGAN

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2013
Yeni baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2018

GÖLGELERİN EFENDİSİ - 10
Nihon-Ja İmparatoru

John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprentice-10
The Emperor of Nihon-Ja

ISBN: 978-975-999- 672-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© John Flanagan, 2010
Kapak tasarımı © John Blackford, 2010
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Random House Avustralya'dan alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslıhan Kuzucan
Düzelti: Yasemin Büte
Son okuma: Aslı Onat
İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

NİHON-JA İMPARATORU

JOHN FLANAGAN

İngilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan

ARALUEN ve
KOMŞULARI
MS. 643
Buz
Denizi
Kuzey
Gölleri
Gemiş
Ormanı
BATI OKYANUSU
SKANDİYA
Helmsdeer
Doğu
Stepleri
SONDERLAND
Beyaz Fırtına
Denizi
TOTONYA
Dar
Geçit
PİKTA
Araluen Sarayı
La Rivage
Montsombre
ALPİNA
ARALUEN
GALYA
KYETİKA
İBERYON
TOSKANO
ASLAVA
SONSUZ
OKYANUS
K
Sakin
Deniz
Rostov
Denizi
ARRİDA

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen Will, Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak geçirdiği yılların ardından, artık tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'm ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Crowley: Orman Muhafızlarının Komutanı.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Kusursuz kılıç kullanan Horace, bu ustalığı sayesinde genç yaşında şövalyelik payesine erişmiştir.

Alyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı ve Redmont Şatosu Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı. Alyss, artık eyaletler arasında Haberci olarak görev yapıyor.

Evanlyn: Namı diğer Prenses Cassandra, kendisi Kral Duncan'm kızı ama yolculuk yaparken bu ismi kullanıyor.

George: Will, Horace ve Alyss'in yetimhaneden arkadaşları olan George, artık başarılı bir avukat. Horace ile birlikte seyahat ettiği Nihon-Ja'da bu ülkenin diline dair bir sözlük hazırlıyor.

Seleten: Kahramanlarımızın "Fidye" macerasında tanıştıkları, Arridili usta savaşçı.

Gundar: Usta bir gemi kaptanı ve tam bir Skandiyalı.

Senşiler: On yaşından itibaren savaşçı olarak eğitilen ve Nihon-Ja'daki sıradan halkı küçümseyen üst sınıf.

Kikoriler: Çoğu odunculuk ve marangozluk yapan Kikoriler, Senşilerin onlara alt sınıf muamelesi yapmasına alışkınlar ve bunu kabullenmiş dürümdalar.

Şigeru: Nihon-Ja İmparatoru Şigeru'nun amacı, Senşilerle Kikorilerin eşit şartlarda yaşamasını sağlamak. Bu nedenle beklemediği bir anda Senşilerin isyanıyla karşı karşıya kaldı.

Şukin: Şigeru'nun kuzeni olan Şukin, aynı zamanda İmparatorun güvenliğinden sorumlu.

Arisaka: Şigeru'ya başkaldıran asi Senşi generali.

Efendi Nimatsu: Nihon-Ja'da yaşayan gizemli bir topluluk olan Hasanuların lideri.

General Yamada: Arisaka'nın Şigeru'ya saldırması için kışkırttığı bir Senşi savaşçısı.

General Sapristi: Toskana ordusunda görev yapan ve Orman Muhafızlarına ordusunun askeri tekniklerini gösteren üst düzey bir askeri yetkili.

Toskana

i i A *vanti!*

Emrin, toprağı güneşten sertleşmiş tören alanında çınlamasıyla birlikte, üçerli saflar halinde dizilmiş askerler uzun adımlarla hep birlikte öne çıktılar. Demir çivilerle tutturulmuş sandaletleri, mükemmel bir uyumla aynı anda yere vuruyordu. Sandalet gümbürtülerine, oraya buraya sürtünen düzensiz silah ve teçhizat tıngırtıları eşlik ediyordu. Askerlerin arkalarında şimdiden hafif toz bulutları yükselmeye başlamıştı bile.

"Yaklaştıkları çok uzaktan bile anlaşılır," diye mırıldandı Halt.

Will, eski ustasına şöyle bir bakarak sırıttı. "Belki de amaçları fark edilmektir."

Bu Toskan askeri teknikler gösterisini onlar için düzenleyen General Sapristi, onaylamasına başını salladı.

* İt. İleri! (Ed. N.)

“Genç beyefendi haklı,” dedi.

Halt’un yüzüne şüpheci bir ifade yerleşti. “Haklı olabilir ve genç olduğu da kesin. Ama beyefendi falan değil o.”

Sapristi tereddüt etti. Yanlarında geçirdiği on günün ardından bile, bu iki tuhaf Araluenlinin birbirlerine keyifle hakaret etmelerine tamamen alışamamıştı. Ne zaman ciddileşip ne zaman şaka yaptıklarını tayin etmek çok zordu. Birbirlerine söyledikleri bazı şeyler, gururları mizah anlayışlarından çok daha güçlü olan Toskanlara söylense kargaşaya ve katliama neden olurdu. General, usulca göz attığı genç Orman Muhafızı’nın, duyduğu sözlerden hiç de alınmadığını fark etti.

“Ah, Sinyor Halt,” dedi kararsızca, “şaka yapıyordunuz, değil mi?”

“Şaka yapmıyordu,” dedi Will. “Ama şaka yaptığım düşünmekten çok hoşlanır.”

Sapristi, Orman Muhafızları’nın önceden açtıkları bir konuya dönmenin kafasını çok daha az karıştıracağına karar verdi.

“Öyle ya da böyle,” dedi, “askerlerimizin neden olduğu toz bulutlarının düşmanı kaçırmaya yaradığını keşfettik. Düşmanlarımızın çok azı, açık bir muharebede birliklerimizin karşısına çıkmayı göze alabilir.”

“Son derece uyumlu hareket ettikleri bir gerçek,” diye kibarca araya girdi Halt.

Sapristi, Halt’a baktı. Gösterinin o ana kadar kır sakallı Araluenliyi pek de etkilemediğini hissediyordu. Çaktırmadan gülümsedi. Görüşleri birkaç dakika içinde değişecek, diye düşündü.

“Seleten de geldi,” dedi Will. Bakışlar platformun aşağısına çevrildi. Hemen ayırt edilen uzun boyuyla Arridi önderi, onlara katılmak üzere gözlem platformuna uzanan merdivenleri çıkıyordu.

Arridi *Emrikirini* temsil eden Seleten, Toskana’ya Toskan Senatosu ile ticari ve askeri bir anlaşma üzerinde görüşmek için gelmişti. Ülkeleri yalnızca Sabit Deniz’in nispeten sığ suları ile ayrılmakta olan Toskanlar ve Arridiler arasında, yıllar içinde bazı çatışmalar yaşanmıştı. Ancak her iki ülke de diğerinin üretimine muhtaçtı. Arridilerin çölleri, Toskanların geniş ordularını savaş teçhizatıyla donatabilmek için gereksinim duydukları zengin kırmızı altın ve demir yataklarıyla doluydu. Daha da önemlisi, Toskanlar Arridiler tarafından üretilmekte olan *kafay* adlı sert kahveye fazlasıyla düşkünlerdi.

Çöl sakinleri ise, dokuma kumaş -kavurucu çöl sıcağında son derece gerekli olan ince keten ve pamuklu malzeme- ve kendi yerel yağlarına kıyasla çok daha kaliteli bir ürün olan mükemmel zeytinyağı nedeniyle Toskana’ya muhtaçtı. Ayrıca koyun ve keçi sürülerinin de düzenli bir şekilde yenilenmesi gerekiyordu. Hayvanlar çölde çabucak telef oluyorlardı.

İki ulus, geçmişte tüm bunlar uğruna savaşmıştı. Ama artık akılcı yaklaşımlar galip gelmiş ve kurulacak bir ittifakın hem ticaret hem de güvenlik anlamında her iki taraf için de daha kârlı sonuçlar doğuracağı konusunda hemfikir olunmuştu. Sabit Deniz’in suları, küçük ve çevik korsan kadırgaları ile doluydu. Korsanlar iki ülke arasında gidip gelen ticaret gemilerine saldırıyor ve gemileri yağmaladıktan sonra batırıyorlardı.

Bölge halkları, Skandiya kurt gemilerinin kıyılarım yağmaladıkları günleri arar olmuştu. Skandiyalılar da gemilerini yağmalıyorlardı, ancak sayıları hâlihazırdaki korsanların yanına bile yaklaşamazdı. Ayrıca Skandiya gemilerinin varlığı, yerel korsanların sayısını da asgariye indiriyordu.

Skandiyalılar artık yasalara daha saygılı bir görüntü çiziyorlardı. Yüce Kontları Erak, gemilerini karasularını koruma ihtiyacı duyan ülkelere kiraya vermenin korsanlığa göre çok daha kârlı olduğunu keşfetmişti. Bunun bir sonucu olarak, Skandiyalılar dünyanın birçok kesiminde fiilen deniz kontrolünü ele almışlardı. Kayda değer bir donanmaları bulunmayan Toskanlar ve Arridiler de anlaşmalarının bir parçası olarak, iki kıyı arasındaki sularda devriye gezmeleri için kurt gemilerinden oluşan bir filoyu kiralamaya karar vermişlerdi.

Halt ve Will'in on günden beri Toskana'da bulunmalarının nedeni de buydu. İki ülke arasında uzun zamandır var olan husumete niyetler hakkındaki karşılıklı şüpheler de eklenince, devreye sokulacak olan anlaşma konusunda arabuluculuk yapması için üçüncü bir ülkeye başvurulmasına karar verilmişti. Araluen, hem Arrida hem de Toskana'nın güvendiği bir ülkeydi. Araluenliler, ayrıca Skandiya Yüce Kontu ile de yakın ilişki içerisindeydiler. Üstelik meseleye dâhil edilmelerinin, kuzeyli vahşi denizcilerle kurulacak ilişkiye de katkıda bulunacağına inanılıyordu.

Seleten, doğal olarak Araluen heyetine Halt ve Will'in de dâhil edilmelerini önermişti. Aslında Horace'ın gelmesini de isterdi, ancak genç savaşçı resmi bir görevle başka bir ülkeye gönderilmişti.

Anlaşmanın üslubu ve şartları, Orman Muhafızlan'nı ilgilendirmiyordu. Onlar, Araluen başdelegesi Alyss Mainwaring'e refakat etmek için oradaydılar. Will'in çocukluk aşkı olan Alyss, Araluen Dışişleri Bakanlığının yeni ve parlak üyelerinden biriydi.

Heyet başkanı, hâlihazırda Arridi ve Toskan avukatlar ile bir odaya kapanmış, anlaşmanın hassas ayrıntılarını belirlemekle meşguldü.

Seleten keyifle Wilkin yanına oturdu. Toskan birliğinin üç bölüğü -bölüklerin her biri otuz üç adamdan oluşuyor ve komutanları ile birlikte yüz kişilik geleneksel Toskan birliği ortaya çıkıyordu- sağa doğru bir dönüş yaparak üçerli hizadan on birerli hizaya geçmişti. Geniş düzene geçmelerine rağmen mükemmel -bir kılıç gibi dümdüz- bir geometrik düzene sahipler, diye düşündü Will. Düşüncesini dile getirecekken durup gülümsedi. Seleten'in kıvrık palası göz önüne alındığında, yaptığı kılıç benzetmesi geçerliliğini yitiriyordu.

"Müzakereler nasıl gidiyor?" diye sordu Halt.

Seleten dudaklarını büzdü. "Herhangi bir müzakere gibi. Teşrifatçım *kafay* vergisinde dörtte üçlük bir indirim istiyor. Sizin hukukçularınız ise," diye Sapristi'yi de sohbete dâhil etti, "sekizde beşten fazlasını öneremeyeceklerini söylüyorlar. Oradan kaçıp kurtulmam gerekiyordu. Bazen bunu sırf tartışmaktan hoşlandıkları için yaptıklarını düşünüyorum."

Sapristi başıyla onayladı. "Bu her zaman böyle olmuştur. Biz askerler, hayatlarımızı tehlikeye atarken, hukukçular yüzde bir bile etmeyen küçücük rakamlar için birbirlerini yerler. Ama buna rağmen, bizleri küçümsemeye de devam ederler."

“Alyss ne durumda?” diye sordu Will.

Seleten onay dolu bakışlarını genç Orman Muhafızı’na çevirdi. “Sizin şu Leydi Alyss, bu ihtilaf denizi içerisinde adeta bir sükunet ve sağduyu adacığını andırıyor. Kendisinin son derece sabırlı bir insan olduğunu anladım. Gerçi zaman zaman elindeki kâğıt demetiyle teşrifatçımın kafasına bir tane geçirmek istediği hissine kapılıyorum.” Bakışlarını yine üç sıra halinde toparlanmaya başlayan üç Toskan bölüğüne çevirdi.

“A destra! Doppio di çorsa!”

Emri veren kişi, tören alanının tam ortasında duran birlik komutanıydı. Bölükler emri duyar duymaz sağa dönerek üç gruba ayrıldılar ve koşar adım ilerlemeye başladılar. Hızları artınca, yere vuran sandaletlerinden çıkan gümbürtüler ile teçhizat şıngırtıları gibi, arkalarından kalkan toz miktarı da artmıştı.

“General Sapristi,” diye sıkışık düzendeki askerleri işaret etti Seleten, “bu hassas talimlerin hoş bir görüntü sergilediği kesin. Ama ordunuza gerçekten bir faydası var mı bunların?”

“Kesinlikle var, *Wakir*. Savaş usullerimiz disiplin ve bütünlüğe dayanmaktadır. Birliklerimizdeki askerler tek bir birim-mişçesine savaşırlar.”

“Benimkiler savaş esnasında genellikle bireysel hareket ederler,” dedi Seleten. Gözleri önünde cereyan eden bu eşgüdümlü, makine düzenindeki tatbikata fazla değer vermediği sesinden anlaşılıyordu. “Birliklerini savaş alanındaki en avantajlı konuma yerleştirmek, elbette ki bir komutanın görevidir. Ama sonrasında, askerleri tek tek kontrol etmenin neredeyse

olanaksız olduğunu tecrübe ettim. En iyisi, onları kendi tarzlarıyla dövüşmeleri için serbest bırakmak."

"Bu talimler zaten tam da bu nedenle büyük önem taşıyor," diye cevap verdi Sapristi. "Adamlarımız kendilerine verilen emirlere tepki vermeye alışıyorlar. Bu, onlar için bir içgüdü haline geliyor. Askerlerimize başlıca birkaç alıştırmayı öğretiyor ve aynı hareketleri defalarca tekrar ediyoruz. Usta bir savaşçıyı eğitmek yıllar sürer. Aralıksız talimlerimiz sayesinde, birliklerimizi bir seneden az bir süre içinde savaşabilecek duruma getirebiliyoruz."

"Bu kadar kısa sürede birer kılıç ustası olamıyorlardır herhalde, değil mi?" diye sordu Will.

Sapristi başını iki yana salladı. "Olmaları da gerekmiyor. İzle ve öğren, Orman Muhafızı Will."

"Alt!" Emir sözcüğünün duyulmasıyla birlikte, bölükler aynı anda durdular.

"Bir toz bulutu ve heykellerden oluşan bir saf," diye geçirdi aklından Will.

Tören alanında bir boru sesi duyuldu ve binaların arkasından savaşçılar çıkmaya başladı. Hızla hareket ederek dövüşmek üzere genişçe bir saf -birliğinki kadar disiplinli ya da sıkışık bir saf oluşturmuyorlardı- halinde dizildiler. Tahta idman kılıçları -WilTin de fark ettiği üzere, uzun kılıçlar- ve yuvarlak kalkanlar ile donanmışlardı. Yaklaşık dörtte birinin elinde, kılıçlarına ek olarak eğimli yaylar bulunuyordu.

Verilen bir emir üzerine 'düşman,' tören alanı boyunca ilerlemeye başladı. Bazı kesimler diğerlerine göre daha hızlı hareket ediyordu ve oluşturdukları safta dalgalanmalar yaşanıyordu.

"Tre rige!" Birlik komutanı emrini verdi. Halt, şüpheci bakışlarını Sapristi'ye çevirdi.

"Üç sıra oluşturun," diye tercüme etti general. "Savaş alanında emirlerimizi ortak dilde vermeyiz. Düşmana ne yapacağımızı bildirmenin gereği yok."

"Hem de hiç," diye onayladı Halt.

Bölükler, acele etmeden otuz üçer askerden üç saf halinde dizilmeye başlamışlardı. Asker sıralarının arasında bir buçuk metrelik mesafeler bulunuyordu.

Düşman kuvveti, ilerleyişine birliğin altmış metre ötesinde son vererek durdu.

Vahşi görünümlü kabile savaşçıları, silahlarını tehditkâr bir şekilde sağa sola savuruyorlardı. Okçular, verilen emirle kirişe birer ok yerleştirip öne çıktılar. Ardına dek gerili yaylara sürtünen okların çıkardığı hafif hışırtılar etrafta yankılandı. Birlik komutam aynı anda karşı emrini verdi.

"*Tartaruga! ProntoT*

Doksan dokuz adet kıvrımlı kalkan, tıngırtılarla öne doğru çevrildi.

"Tartaruga 'kaplumbağa' demektir," diye izah etti Sapristi. *"Pronto* ise 'hazırlan' anlamına gelmektedir."

Düşman komutanı bir emir kelimesi haykırdı ve oklar düzensiz bir şekilde salıverildi. Toskan komutanı, atılan ilk oku takiben gürledi:

"AzioneT

"Şimdi," diye çevirdi Sapristi.

Askerlerin tepkisi ani oldu. Ön saf, vücutları bütünüyle kal-

kanlarının gerisinde kalacak şekilde çömeldi. İkinci ve üçüncü saflar ise birbirlerine yaklaştılar. İkinci saftaki askerler kalkanlarını, ön saftaki kalkanlarla kenetlenecek şekilde, başlarının üstüne kaldırdılar. Üçüncü saf da İkinciyi takip ederek kalkanların koruması içine girdi. Yüz kişilik birlik, kendilerini önden ve tepeden koruyan bir kalkan duvarı ile korunuyordu artık. Saniyeler sonra hedeflerine inen onlarca ok, birliğe en ufak bir zarar bile veremeden kalkan duvarından sekti.

"Tıpkı bir kaplumbağa gibi," diye gözlemledi Will. "Düşman rolünü oynayanlar kim?"

"İmparatorluğumuza katılma kararı almış olan komşu ülke ve yönetimlerden gelen savaşçılar," diye cevap verdi Sapristi.

Halt, adamı şöyle bir süzdü. "Size katılma kararı mı aldılar?" diye sordu. "Yoksa onlar adına bu kararı siz mi aldınız?"

"Karar verme sürecinde etkili olmuş olabiliriz," diye kabullendi Toskan generali. "Öyle ya da böyle, her biri yetenekli savaşçılar. Kendilerinden gözcü ve yedek kuvvetler olarak faydalanıyoruz. Bu tür gösterilerde çok işimize yarıyorlar. İzleyin."

Saldırganlar oklarını rakiplerine fırlatmış, kımıldamadan bekliyorlardı. General, her biri insan boyundaki, kabaca yontulmuş ahşap kuklaları alana taşımakta olan bir dizi hademeyi işaret etti. Will'in tahminlerine göre, adamlar en az yüz tane kukla taşıyorlardı. Meraklı bakışları altında, dimdik kuklalar Toskan saflarının otuz metre kadar ilerisine yerleştirildi.

"Bu gösteride," dedi Sapristi, "düşmanın bu noktaya dek ilerlediğini varsayacağız. İdmanın bu kısmında gerçek savaş-

çılar kullanmıyoruz, aksi takdirde çok sayıda kayıp vermek durumunda kalırız ve bizim yedek güçlerimize ihtiyacımız var."

Birlik askerlerine endişeyle bakmakta olan hademeler, kuklaları yerlerine yerleştirir yerleştirmez idman sahasından kaçamasına ayrılmışlardı.

Will keyifle öne doğru eğildi. "Şimdi ne olacak, general?"

Sapristi, yüzüne yayılan minik tebessümü gizlemedi.

"İzle ve gör," dedi.

İKİ

W

Nihon-Ja, birkaç ay önce

Yüzünü buruşturan Horace, kapıyı yana doğru kaydırıp araladı. Hafif ahşap ve kâğıt malzemeden yapılan bu kapılara dikkatle yaklaşması gerektiğini artık öğrenmişti. Nihon-Ja'daki ilk haftasında birkaç sürgülü kapıyı parçalamıştı. Açmak için uğraş gerektiren kalın kapılara alışıktı o. Ev sahipleri her defasında özürlere boğularak bunun kapıyı yapan ustanın hatası olduğuna dair onu ikna etmeye çalışsalar da, Horace, esas nedenin kendi hoyratlığı olduğunu çok iyi biliyordu. Bazen kendisini, yolu bir porselen fabrikasına düşmüş kör bir ayı gibi hissediyordu.

İmparator Şigeru başını kaldırıp Horace'a baktı. Uzun boylu Araluen savaşçısının kapıyı açarken takındığı dikkatli tavrı fark ederek keyifle gülümsedi.

"Ah, Or'ss-san," dedi, "dayanıksız kapılarımızı parçalamamak için ne kadar da temkinli davranıyorsun."

Horace başını iki yana salladı. "Ekselansları çok nazik-

ler." Eğilerek adamı selamladı. George'tan -Horace'ın Redmont'taki yetim koğuşundan arkadaşı ve bu seyahatteki protokol danışmanı- bu hareketin küçük düşürücü bir yanı olmadığını öğrenmişti. Nihon-Jalılar, karşılıklı saygılarını ifade etmek üzere düzenli bir şekilde eğilerek birbirlerini selamlıyorlardı. Genellikle her iki taraf da eşit oranda eğiliyordu. Bununla birlikte, diye eklemişti George, İmparator karşısında, onun senin karşında eğileceğinden daha çok eğilmek akıllıca bir hareket olur. Horace'ın geleneklerle ilgili hiçbir sıkıntısı yoktu. Büyüleyici bulduğu kibar ev sahibi Şigeru'nun saygıyı hak ettiğini düşünüyordu. Adam bazı yönleriyle Horace'a, sonsuz saygı duyduğu Kral Duncan'ı anımsatıyordu.

Horace'tan çok daha kısa boylu olan imparatorun yaşını tahmin etmek kolay değildi. Nihon-Jalılar genellikle gerçek yaşlarından çok daha genç gösterirlerdi. Şigeru'nun saçı kırlaşmaya başlamıştı, dolayısıyla Horace adamın ellilerinde olduğunu tahmin ediyordu. Ama her ne kadar ufak tefek de olsa, imparator formunun zirvesindeydi ve kendisinden hiç beklenmeyecek kadar kuvvetliydi. Şaşırtıcı derecede kalın bir sesi vardı ve sık sık, büyük bir keyifle gür bir kahkaha patlatıyordu.

Şigeru, genç adamın daha fazla eğilmesine gerek olmadığını belli etmek için dilini hafifçe şaklattı. Horace doğrulurken bu kez İmparator eğilip onu selamladı. Bu kaslı, genç savaşçıdan çok hoşlanıyordu ve çocuğu konuk etmekten büyük keyif almıştı.

Şigeru, önde gelen Nihon-Ja savaşçıları ile yaptıkları idmanlar sırasında, Horace'ın ülkesine has silahlan -kıvrımlı

Nihon-Ja *katana*'sına kıyasla daha uzun ve ağır bir silah olan şövalye kılıcı ve etkili bir şekilde kullandığı yuvarlak kalkanı- kullanma konusunda son derece yetenekli olduğunu görmüştü. Genç adam buna rağmen en ufak bir kibir belirtisi bile göstermiyor ve dövüş tekniklerini incelediği Nihon-Jalı kılıç ustalarına övgüler yağdırıyordu.

Horace'ın orada bulunma amacı da aslında buydu. Araluenli bir Kılıç Ustası ve geleceğin muhtemel Savaş Ustası olarak, mümkün olduğunca çok sayıda farklı dövüş tekniği ile haşır neşir olması gerekiyordu. Duncan, Horace'ı o nedenle bu askeri göreve göndermişti. Kral, Horace'ın şato hayatından sıkılmaya başladığını görebiliyordu. Will ve Halt ile giriştikleri heyecanlı Dışarlıklı macerasının ardından, genç adamın Araluen Şatosu'ndaki sıradan hayattan sıkılması kadar doğal bir şey olamazdı. Duncan, Horace'la giderek yakınlaşmakta olan kızı Cassandra'yı hayal kırıklığına uğratma pahasına bile olsa, genç kılıç ustasını bu inceleme heyetinde görevlendirmeyi aklına koymuştu.

"Şuna bir baksana, Or'ss-san," dedi Şigeru ve Horace'a yaklaşmasını işaret etti.

Horace'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. Hiçbir Nihon-Jalı, adını tam olarak telaffuz etmeyi becerememişti. Kendisine Or'ss-san diye hitap edilmesine alışmıştı. Şigeru, ilk birkaç denemenin ardından bu kısaltılmış ismi benimsemişti. Kavuşturduğu ellerini Horace'a doğru uzattı. Genç adam yakından görebilmek için öne eğildi.

İmparator'un avcunda sarı renkli, harika bir çiçek duruyordu. Şigeru başını iki yana salladı.

"Görüyor musun?" dedi. "Sonbahar gelmek üzere. Bu çiçeğin haftalar önce solup pörsümüş olması gerekirdi. Ama ben onu bugün burada, çakıllı bahçemde buldum. İnsanı şaşkına çevirip düşüncelere sevk ediyor, değil mi?"

"Haklısınız," diye cevap verdi Horace. Orada bulunduğu süre boyunca ne kadar çok şey öğrendiğini fark etti. Üstelik bunların hepsi askeri bilgiler değildi. Şigeru, değişken ve zaman zaman keçi gibi inatçı bir hale gelebilen bir halkı yönetme sorumluluğuna rağmen, doğadaki minik güzelliklere şaşıracak zamanı bulabiliyordu. Horace, bu becerisinin İmparator'u iç huzura kavuşturduğunu ve adamın karşısına çıkan meseleleri sakin, soğukkanlı bir biçimde çözebilme yeteneğine katkıda bulunduğunu seziyordu.

İmparator dizüstü çöktü ve konuğuna gösterdiği çiçeği düzgün bir biçimde bir araya getirilmiş olan siyahlı beyazlı çakıl taşlarının arasına yerleştirdi.

"Onun yeri burası," dedi. "Yazgısı burada kalmasına hükmetmiş."

İmparator ve konuğu, bahçenin içinden geçen taş patika sayesinde simetrik çakıl taşlarına basmak zorunda kalmıyorlardı. Taştan bir gölün içinde gibiyim, diye düşündü Horace. İmparator'un çakıl taşlarını her sabah farklı bir desen çizecek biçimde yeniden düzenlediğinin farkındaydı. Onun yerinde başka bir imparator olsa, bu işi hizmetkârlarına yaptırabilirdi. Ancak Şigeru, taşları kendi başına düzenlemekten büyük keyif alıyordu.

"Her şeyi benim adıma başkaları yaparsa," diye açıklamıştı Horace'a, "ben nasıl öğreneceğim?"

İmparator bir kez daha büyük bir zarafetle ayağa kalktı.

"Korkarım yanımızda geçirdiğin süre sona ermek üzere," dedi.

Horace başıyla onayladı. "Evet, ekselansları. İwanai'ye dönmem gerek. Gemimiz haftasonu yola çıkmak üzere bizi bekliyor."

"Seni kaybetmek bizleri üzecek," dedi Şigeru.

"Ben de ayrılacağım için üzgünüm," diye cevap verdi Horace.

İmparator hafifçe tebessüm etti. "Ama eve döneceğin için değil herhalde, öyle değil mi?"

Horace da karşılık olarak gülümsemek zorunda kaldı. "Hayır. Eve döneceğim için çok mutluyum. Uzun zamandır evimden uzaklardayım."

İmparator, Horace'a peşinden gelmesini işaret etti. Çakıl bahçesinden çıkarak harikulade bir koruluğa girdiler. Bahçenin içinden geçen dar patikanın ardından, artık yan yana yürüyebiliyorlardı.

"Umarım buralara kadar geldiğine değmiştir. Bizden bir şeyler öğrenebildin mi bari?"

"Çok şey öğrendim, ekselansları. Kurulu düzeninizin Araluen'e uyacağından emin değilim, ama son derece ilgi çekici olduğu kesin."

Nihon-Ja savaşçıları, Senşi adıyla bilinen küçük ve seçkin bir üst sınıfın içinden seçiliyordu. Savaşçılar kılıç eğitimi almak üzere dünyaya geliyor ve diğer tüm eğitimlerden muaf tutuluyorlardı. Bunun bir sonucu olarak da Senşiler saldırgan ve savaş

yanlısı bir sınıf olup çıkmış, kendilerini Nihon-Ja topluluğunun içerisindeki diğer sınıflardan üstün görmeye başlamışlardı.

Şigeru bir Senşi olmasına rağmen istisnai bir durum teşkil ediyordu. Delikanlılığından itibaren *katana* eğitimi almıştı ve işinin ehli, hatta usta bir savaşçıydı. İmparator olarak kendisinden de bu yeteneğe sahip olması bekleniyordu. Ama Şigeru'nun ilgi alanları -Horace'ın biraz önce gözlemlediği üzere- daha geniş bir alana yayılıyordu. Adamın şefkatli ve sorgulayan bir doğası vardı. Aşağı tabaka olarak görülen halk sınıflarının -Senşilerin büyük bir kısmı tarafından küçümsenen balıkçılar, çiftçiler ve marangozların- geleceklerine dair samimi endişeleri vardı.

"Düzenimizi bu haliyle koruyabileceğimizden emin değilim," dedi Şigeru. "Korumamız gerektiğinden de."

Genç savaşçı İmparator'a baktı. Şigeru'nun alt sınıfların yaşam koşullarını iyileştirmek ve ülke yönetiminde onlara daha fazla hak tanımak üzere çalışmalar yaptığım biliyordu. Bu girişimlerin Senşilerin büyük bir kısmı tarafından hiç de hoş karşılanmadığı bilgisini de almıştı.

Horace, "Senşiler her türlü değişime direneceklerdir," deyince, İmparator iç geçirdi.

"Evet. Direnecekler. Üst sınıf olmaya bayılırlar. Sıradan insanların silah taşımaları ya da silah eğitimi almaları da bu nedenle yasaktır. Sayıları Senşilere göre çok daha fazla, ancak Senşiler bu eksikliklerini silah kullanma yetenekleri ve savaş alanındaki gaddarlıkları ile dengeliyorlar. Eğitimsiz balıkçılardan, çiftçilerden ya da oduncular dan böylesi ölümcül düşmanlarla karşı karşıya gelmelerini istemek, çok fazla olur. Elbette

geçmişte isyanlar yaşandı, ancak itiraz eden işçilerin tamamı kılıçtan geçirildi."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Horace.

Şigeru hafifçe doğrulup başını kaldırdı. "Ama Senşilerin de artık yeniliklere uyum göstermeleri gerek. Etraflarındaki insanlara -benim insanlarıma- üstünlük taslamaya devam edemezler. Savaşçılarımıza olduğu kadar işçilerimize de ihtiyacımız var. İşçilerimiz olmasaydı, Senşiler ne yemek için ekmek ne evlerini inşa etmek için kereste ne de ısınmak ya da kılıçlarını dövmek için ocakları besleyecek odun bulabilirlerdi. Herkesin katkıda bulunduğunu ve sınıflara eşit muamele edilmesi gerektiğini anlamaları gerekiyor."

Horace dudaklarını büzdü. Cevap vermek istemedi, zira Şigeru'nun imkânsız bir görev üstlendiğine inanıyordu. İmparator'un yakın hizmetkârları haricinde, Senşilerin büyük bir kısmı, var olan düzende yapılacak muhtemel değişikliklere -özellikle de alt sınıflara verilecek olan genişletilmiş haklara- şiddetle karşı çıkacaklarını belli etmişlerdi.

Şigeru, genç adamın tereddütlü halini fark etmişti. "Görüşlerime katılmıyor musun?" diye sordu yumuşak bir dille.

Horace sıkıntıyla omuz silkti. "Katılıyorum," dedi. "Ama benim görüşüm önemli değil. Mesele şu ki, acaba Lord Arisaka sizinle aynı fikirde mi?"

Horace, Arisaka ile ziyaretinin ilk haftasında tanışmıştı. Arisaka, en geniş ve ateşli Senşi savaşçı gruplarından biri olan Şimonseki klanının önderiydi. Güçlü ve nüfuzlu bir adam olan Arisaka, Senşilerin Nihon-Ja'nm egemen sınıfı olarak kalması gerektiğine dair görüşlerini saklamıyordu. Aynı zamanda bir

Kılıç Ustası'ydı ve ülkenin önde gelen bireysel savaşçılarından biri olarak görülüyordu. Horace'ın kulağına, Arisaka'nın o güne dek girdiği düellolarda yirmiden fazla adamın canını aldığına dair dedikodular çalınmıştı. Klanlar arasında zaman zaman patlak veren kanlı savaşlarda öldürdüğü insan sayısı ise bundan çok daha fazlaydı.

Kibirli savaş efendisinin ismi, Şigeru'nun acı acı gülmesine yol açmıştı. "Arisaka-san'ın, İmparatoru'nun isteklerine boyun eğmeyi öğrenmesi gerekebilir. Ne de olsa, bana hizmet edeceğine dair yemin etti."

"Öyleyse yeminine sadık kalacağından eminim," dedi Horace, ama bundan o kadar da emin değildi. Şigeru her zamanki gibi sözlerin ötesini de gördü ve Horace'ın sesindeki endişeyi fark etti.

"Nezaketsiz bir ev sahibi oldum çıktım," dedi. "Birlikte geçireceğimiz kısa süreyi Nihon-Ja iç politikası için endişe ederek değil, keyifli bir şekilde geçirmeni sağlamalıyım. Atlarımıza binip İwanai'ye gitmeye ne dersin? Zaten benim de kısa bir süre sonra İto'ya dönmek için buradan ayrılmam gerekiyor."

Son bir haftayı, ¡mparator'un dağların eteklerindeki yazlığında, resmi ortamdan uzakta, dinlenerek geçirmişlerdi. İmparatorluk sarayı ve tahtı, güneye doğru at sırtında bir haftalık mesafedeki, muazzam bir hisarla korunan İto şehrindeydi. Yazlık saraydayken, birlikte çok güzel zaman geçirmişlerdi, ancak Şigeru'nun daha önce değinmiş olduğu üzere güz mevsimi, soğuk ve tehditkâr rüzgârların eşliğinde ülkenin üstüne çökmek üzereydi. Ayrıca yazlık mekân, soğuk havada sakinlerine pek de rahat bir ortam sunmuyordu.

“Sevinirim,” dedi Horace. Şigeru’nun yanında birkaç gün daha geçirme fikrinden hoşlanmıştı. İmparator’a şaşılacak ölçüde bağlanmış ve saygı duymaya başlamıştı. Belki de Şigeru’nun ölçülü kuvvetine, nazik bilgeliğine ve bitmek tükenmek bilmeyen kaliteli espri anlayışına, bir yetim olduğu için bu kadar bağlanmıştı. İmparator bazı yönleriyle ona Halt’u hatırlatsa da güleryüzlü tavırları Orman Muhafızı’nın iğneleyici doğasıyla çelişiyordu. Horace, yaprakları sonbaharın geldiğini ilan edercesine sararıp turunculaşmaya başlamış olan bakımlı ağaçları işaret etti.

“Gidip George’a seyahat için hazırlıklara başlamasını söyleyeyim,” dedi. “Sizi ağaçlarınızla baş başa bırakayım.”

Şigeru, etrafındaki koyu renkli ağaç gövdelerine ve sararmakta olan yapraklara bakıyordu. Başkentin bencil politik oyunlarından uzaktaki bu bahçede hissettiği huzur ve yalnızlık çok hoşuna gidiyordu.

“Yokluğunun yaratacağı üzüntüyü dindirecek kadar güzel değiller,” dedi Şigeru usulca. Horace ise ona bakarken sırıtıyordu.

“Keşke ben de böyle şeyler söyleyebilseydim, ekselansları,” dedi Horace.

Toskana

Tören alanında bir emir sözcüğü yankılandı. Kalkan duvarı, Wilkin bakışları altında ortadan kayboldu ve birlik normal konumuna geçti.

Bir sonraki emir üzerine, ikinci ve üçüncü safların birer adım geriledikleri görüldü. Askerlerin her biri, sağ taraflarından sallanan kısa kılıçların yanında uzun birer mızrak taşıyordu. Arka sıradakiler yan dönerek sağ ellerine aldıkları mızrakları fırlatmaya hazırlandılar. Sağ kollar kırk beş derecelik açıyla geriye çekilmiş, mızraklar sağ omuzların üstünde dengelenmişti.

"*Azione!*"

Otuz üç sağ kol ve sağ bacak aynı anda öne atıldı ve mızrakların tahta hedeflere doğru yolculukları başladı. İkinci saf öne çıkarak mızraklarını fırlattığında, ilk parti henüz havadaydı.

Hiçbiri tek bir hedef gözetmiyordu; askerlerin her biri mızrağını önlerindeki kalabalığa doğru gelişigüzel bir biçimde fırlatmıştı. Will gerçek bir savaş durumunda, uygun fırlatma mesafe-

sinin, emirleri veren bölük komutanı tarafından belirleneceğini fark etti.

Bu esnada, kalın demir uçlu ilk partinin uçuşu tamamlanmak üzereydi. Çarpışma büyük bir gürültü çıkardı. Mızrakların yarısı zararsızca yere düşmüştü. Diğer yarısı ise çarptıkları hafif tahtadan hedefleri devirmişti. Birkaç saniye sonra ikinci parti de hedefine vardı ve benzer sonuçlar elde edildi. Kısa bir süre içinde, yüz tahta hedefin neredeyse üçte biri parçalanmış ve yok edilmişti.

"Çok ilginç," dedi Halt usulca. Will, hızla eski ustasına baktı. Halt'un yüzü ifadesiz olmasına rağmen Will onu çok iyi tanıyordu. Halt, gösteriden etkilenmişti.

"Genellikle vurduğumuz ilk darbe, sonucu belirler," dedi Sapristi. "Bu ani tahribat, daha önce birliklerimizin karşısına çıkmamış olan savaşçıların üstünde son derece etkili olur."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Seleten. Gösteriyi dikkatle izliyordu. Wilkin tahminlerine bakılırsa, ölümcül mızrakların dörtnala koşmakta olan hafif zırhlı süvarilerinin üstüne yağdığını hayal ediyor olmalıydı.

"Ama bugün, gösteri amaçlı olarak, 'düşman'ın öfkesine hâkim olamayıp saldırısına devam ettiğini varsayacağız," diye devam etti general.

General konuşurken, düşman savaşçılardan oluşan vahşi grup da parçalanmış tahta hedeflerin yanma gelmişti. Kılıçlarını çekerek kalkan duvarına hücum ettiler.

Kalkan duvarına sertçe çarptılar ve çıkardıkları müthiş gümbürtü, gözlemcilere kadar ulaştı. Çarpmanın etkisiyle birliğin ön safları hafifçe sarsılır gibi olduysa da derhal toparlandı. Will, arka saftaki askerlerin yaklaşarak ön saftaki ar-

kadaşlarını öne doğru ittiklerini, o ilk sert çarpışmaya karşı koruduklarını fark etti.

Kabile savaşçılarının savrulan kılıçları, kare şeklindeki iri kalkanlara gömüldü. Ama büyük bir kısmı etkili olmaktan uzaktı ve birbirlerinin yoluna çıkıyorlardı. Askerlerin kısa, tahta idman kılıçları, kalkan duvarındaki boşluklardan bir yılan sürüsünün dilleri gibi dışarı çıkıp geri çekiliyordu. Gözlemciler, saldırganların öfke ve acı dolu çığlıklarını duyabiliyorlardı. Gösteride küt uçlu tahta kılıçlar kullanılıyordu belki, ama sertçe dürtülmek, tahta kılıçla da olsa acı vericiydi ve askerler rakiplerine hiç acımıyorlardı.

"Önlerini nasıl görüyorlar?" diye sordu Will. Öndeki askerler, kalkan duvarının arkasına çömelmişlerdi.

"Pek de iyi görebildikleri söylenemez," dedi Sapristi. "Boşluklardan ara sıra gözlerine bir bacak, bir kol ya da komple bir vücut çarpıyor ve kılıçlarını o yöne doğru savuruyorlar. Ne de olsa, kalçalarından ya da kollarından alacakları yaralar da düşmanlarını saf dışı bırakacaktır. Birliğimizin amacı,-kalkanlarının diğer tarafında önlerine ne çıkarsa kesip biçerek yoluna devam etmektir."

"Bu yüzden adamlarınızın usta birer silahşor olması gerekmiyor," dedi Will.

General, duyduklarını onaylamasına tebessüm etti. "Doğru. Saldırı, karşılama ve karşı hamle yapma konusunda ileri teknikleri öğrenmelerine gerek yok. Kılıçlarıyla hedeflerini dürtebilmeleri yeterli. Öğrenmesi kolay olan bu teknik sayesinde, düşmanlarınıza açık arazideymişsiniz gibi hasar vermeniz mümkün. Arka saf, ön tarafa ağırlığını hele bir versin de olacakları o zaman izleyin."

Mükemmel dizilimini bozmayan ön saf, adım adım ilerliyor ve etrafını sardığı düşmanı geri çekilmeye zorluyordu. İkinci saftakiler birden öne fırlayarak tüm güçleriyle öndeki askerleri ittirmeye başladılar. Düşman savaşçıları tökezlemeye, devasa kalkanlar nedeniyle gerilemeye, kısa kılıçlardan darbe üstüne darbe yemeye başlamıştı. Saflar, kısa bir soluklanma arası vermek üzere durdular. Uzun bir ıslık öttürüldü ve arka saftaki askerler, ön saftakilerle sırt sırta duracak şekilde arkalarını döndüler. Bir diğer işaretle birlikte, ön saf sola, ikinci saf ise sağa döndü. İki kişilik gruplar halinde küçük yarım daireler oluşturmuşlardı. Birkaç saniye içinde ön saftaki askerlerin yerini ikinci saftakiler almıştı. Biraz önceki ön saf askerleri, üçüncü safta bekleyen arkadaşları ile yer değiştirdiler. Saldırganların karşısında artık taptaze güçler vardı. Eski ön saf askerleri ise dinlenip kayıplarını telafi etmeye zaman bulmuşlardı.

"Mükemmel bir taktik," dedi Will.

Sapristi, Orman Muhafızı'na bakarak başını salladı. "Bir idman ve eşgüdüm meselesi," dedi. "Adamlarımızın usta birer kılıç dövüşçüsü olmaları gerekmiyor. Ustalık için hayat boyu eğitim almaları gerekir. Bizimkilerin idman yapmaları ve takım halinde hareket etmeyi öğrenmeleri gerek. Yeteneksiz bir savaşçı bile bu şartlar altında kaliteli bir askere dönüşebilir. Taktikleri öğrenmeleri de öyle uzun bir süre almıyor."

"Bu sayede böylesine geniş bir orduyu muhafaza edebiliyorsunuz," dedi Halt.

Sapristi bakışlarını tecrübeli Orman Muhafızı'na çevirdi. "Aynen dediğiniz gibi," diye cevap verdi. Birçok ülke, usta savaşçılardan oluşan ve nispeten küçük sayılabilecek çekirdek

bir grubu sabit güç olarak tutar, savaş zamanı saflan doldurmaları için eli silah tutan daha az yetenekli adamları askere alırdı. Gittikçe büyüyen imparatorluklarında dirliği sağlaması gereken Toskanların ise, ellerinin altında geniş ve düzenli bir ordu bulundurması gerekiyordu.

Seleten düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. İzlerken eli bilinçsizce kıvrık kılıcının kabzasına gitmişti. Sapristi durumu fark etmiş, Arridi önderinin gösteri nedeniyle iç karartıcı bir ruh haline girmiş olmasından memnun kalmıştı. Yeni müttefikimizin birliklerimizin gücüne şahit olması işimize gelir, diye düşündü.

"Haydi, gidip sonuçlara bir göz atalım," dedi Sapristi. Ayağa kalktı ve gösterinin bitmesiyle birbirinden ayrılarak beklemeye başlayan kuvvetlerin bulunduğu tören alanına indi. Toskan birliğinin safları hâlâ bozulmamıştı. Saldırgan gücü ise düzensiz bir şekilde alana dağılmıştı.

"İdman kılıçlarının uçlarını boyadığımız için sonulları bizzat ölçebileceğiz," dedi Sapristi. Düşman grubuna doğru yürümeye başladı. Halt ve Will, savaşçılar yaklaştıkça kol, bacak, göğüs ve boyunlarındaki kırmızı noktaları görebiliyorlardı. İzlerin her biri, birlik askerlerinin tahta kılıçlarıyla rakiplerine vurmuş oldukları darbelerin birer kanıtıydı.

Saldırganların uzun kılıçları ise beyaza boyanmıştı. Toskan birliği incelendiğinde, askerlerin vücutlannda tek tük beyaz noktalar görülüyordu. Kalkanların ve pirinç miğferlerin üstlerinde bol miktarda beyaz nokta ve çizik vardı, ancak birliğin çoğu askeri saldırıdan yara almadan kurtulmuştu.

"Çok etkileyici," dedi generale dönen Seleten, "gerçekten çok etkileyici." Kıvrak zihni çoktan işlemeye başlamış, bu tür

ağır zırhlı bir piyade gücünü püskürtecek yöntemler aramaya koyulmuştu.

Halt'un da benzer düşünceler içinde olduğu anlaşılıyordu. "Tabii ağır zırhlı piyadeler açısından mükemmel denebilecek bir arazide olduğumuzu unutmayalım," diyerek kolunu açık ve düz tören alanına doğru savurdu. "Ormanlık arazi gibi daha sıkışık bölgelerde bu kadar etkili manevralar yapamazsınız."

Sapristi onaylamasına başını sallayarak "Doğru," dedi. "Ama savaş alanımızı biz seçer ve düşmanın üstümüze gelmesini bekleriz. Gelmezlerse gider ülkelerini işgal ederiz. Er ya da geç karşımıza çıkmak zorunda kalırlar."

Will gruptan uzaklaşmış, mızraklardan birini inceliyordu. Oldukça ilkel bir silahtı elindeki. Dikdörtgen prizması şeklinde uzanan tahta sopaya kabaca şekil verilmişti. Sopanın yumuşak demirle kaplı, düzlenip kıvrıltılmış uç kısmı da pek kullanışlı değildi. Demir uç, sopanın yan tarafına açılan oyuğa yerleştirilmiş ve pirinç tellerle yerine bağlanmıştı.

Sapristi, mızrağı incelediğini görünce Will'in yanına geldi.

"Zarif bir silah olduğu söylenemez," dedi. "Ama işe yarıyor. Ayrıca üretmesi de kolay ve fazla zaman almıyor. Aslına bakılırsa, zorda kalmaları halinde askerlerimiz bile kendi mızraklarını kendileri yapabilirler. Bir hafta içinde bunlardan binlercesini üretebiliriz. Ne kadar etkili olabildiklerini gözlerinle gördün." Ezilip parçalanmış hedefleri işaret etti.

"Eğilmiş," diye yanıt verdi Will. Elini, şekli bozulmuş demir uç boyunca gezdirdi.

"Kolayca düzeltilip yeniden kullanılabilir," dedi general. "Ama aslında bu bizim lehimize olan bir durum. Diyelim ki bunlardan biri düşmanın kalkanına çarparak içeri girdi ve kıv-

rık ucu sayesinde kalkana takılıp kaldı. Mızrağın uç kısmı kıvrılacak ve sopa kısmı aşağı doğru sarkacaktır. Kalkanında neredeyse iki metre boyunda bir tahta ve demir yığını asılıyken etkin bir dövüş çıkarmayı bir dene bakalım. Seni temin ederim ki hiç de kolay olmayacaktır."

Will, hayranlıkla başını iki yana salladı. "Her anlamda işlevsel bir silah, değil mi?"

"Geniş ve etkili bir savaş birliği oluşturma problemini ortadan kaldırmak amacıyla bulduğumuz mantıklı bir çözüm," dedi Sapristi. "Bu askerleri profesyonel savaşçıların karşısına teke tek çıkarırsan, muhtemelen hepsi dövüşü kaybedecektir. Ama yüz tane yeteneksiz adamı eğitmem için altı aylığına bana ver, sana tüm hayatları boyunca bireysel dövüş eğitimi almış olan eşit sayıda savaşçıya meydan okuyabilecek bir birlik yaratayım."

"Yani başarının arkasında birey değil, sistem yatıyor, öyle mi?" dedi Will.

"Aynen öyle," dedi Sapristi. "Şimdiye dek hiç kimse açık bir savaşta sistemimizi yenilgiye uğratacak bir taktik bulamadı."

Jfi»----------

Halt, o gece Seleten'e "Sen olsan onlarla nasıl başa çıkardın?" diye sordu. Müzakereler bitirilmiş, imzalar atılmış, şahitlikler yapılmıştı. Konuşmalar ve her iki tarafa yönelik iltifatların havada uçuştuğu resmi bir ziyafet verilmişti. Seleten ve Araluen kafilesi, Araluen heyetine ayrılan dairede dinlenme-

ye çekilmişti. Bu, birlikte geçirecekleri son gece olacaktı, zira *Wakir* in ertesi gün erkenden ayrılması gerekiyordu. Seleten, Will ve Halt ile hediye olarak yanında getirmiş ve o geceye saklamış olduğu *kafay'm* tadını çıkarıyordu. Hiçbir millet Arridiler kadar kaliteli kahve üretemez, diye geçirdi aklından Will.

Alyss ateşin başına oturmuş, üç arkadaşa gülümsüyordu. Kahve içmekten hoşlanırdı, ancak Orman Muhafızları ve belli ki Arridiler için kahve içmek ruhani bir meseleydi. Alyss tadı limonu andıran şerbetini yudumlamaktan memnundu.

"Çok basit," dedi Seleten. "Karşılaşma şartlarını belirlemelerine izin vermeyerek. Sapristi'nin dediği gibi, açık alanda daha önce hiç kaybetmemişler. Dolayısıyla onları değişken bir dövüşe zorlaman gerekir. Birliklerini tek tek ve hareket halindeyken kıstırmaksın. Savunma konumu almalarına izin vermeden hızlı baskınlarla saflarını kuşatmaksın. Ya da ağır silahlara başvuracaksın. Konumları itibarıyla oldukça sabit bir hedef haline geleceklerdir. Mangonellerle* üstlerine ağır oklar ya da mancınıklarla kayalar fırlatırsan saflarında delikler açabilirsin. Bütünlüklerini yitirince mağlup edilmeleri o kadar da zor olmayacaktır."

Halt başıyla onaylıyordu. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi. "Karşılarına asla doğrudan çıkmamalısın. Fark ettirmeden bir grup okçunun arkalarına sızmasını başarırsan, kaplumbağa tertipleri savunmasız kalacaktır."

"Ama tabii," diye devam etti, "bir ülkeyi işgal ettiklerinde, düşmanlarının kapılacağı öfkeye güveniyorlar. Çok az ordunun uzun süre hareketli bir savaşı sürdürecek, rakiplerini ra-

* Orta Çağ'da özellikle Avrupa'da kullanılan, mancınık benzeri bir silah. (Ed. N.)

hatsız edip güçsüz düşürecek sabrı olacaktır. Çok az sayıda komutan, adamlarını bunun en doğru yöntem olduğuna ikna edebilir. Ulusal gururları nedeniyle birçoğu doğrudan düşmanlarının karşısına çıkacak ve onları sınırın ötesine kadar kovalamaya çalışacaktır."

"Karşılarına çıkılınca neler olduğunu gördük," dedi Will. "Mızrak saldırıları çok etkili." Tecrübeli dostlarının ikisi de başlarıyla onu onayladı.

"Ama menzilleri kısıtlı," dedi Seleten. "Otuz ya da kırk metreden fazla değil."

"Ama o menzil çapında ölümcül oldukları söylenebilir," dedi Will ile hemfikir olan Halt.

"Bana kalırsa," diye neşeyle araya girdi Alyss, "izlenmesi gereken en etkili yöntem, müzakere etmek. Onlarla savaşmaktansa müzakere edin. Silah yerine diplomasiyi kullanın."

"Gerçek bir diplomat gibi konuştun," dedi Halt ve nadir görülen tebessümlerinden birini göstererek kıza gülümsedi. Alyss'i çok beğeniyordu ve Will'le ilişkilerinin bir sonucu olarak kendisini kıza daha da yakın hissediyordu. Alyss numaradan alçakgönüllü bir tavır takınarak başını eğdi. "Ama ya diplomasi işe yaramazsa?" diye sordu Halt.

Alyss hiç duraksamadan meydan okumaya karşılık verdi. "O tür durumlarda rüşvete başvurabilirsin," dedi. "Doğru ellere geçecek olan bir miktar altın, yüzlerce kılıçtan daha etkili olacaktır." Sözler ağzından çıkarken gözleri parlıyordu.

Seleten başını hayranlıkla iki yana salladı. "Sizin şu Araluenli hanımlar benim ülkemde hiçbir zorluk çekmezlerdi," dedi. "Leydi Alyss, birinci sınıf müzakere yeteneklerine sahip."

“Prenses Evanlyn’in müzakere yetenekleri konusunda pek de hevesli olmadığın günleri hatırlıyorum da,” dedi Halt.

“O olayda kendime denk bir rakibe çattığımı kabul etmeliyim,” diye ekledi Seleten hüzünle. Araluenliler ile bir önceki buluşmalarında, Yüce Kont Erak’ın başına koydukları fidye bedeli hakkında Evanlyn’i kandırmaya çalışmış, oyunlarını yutmayan prensesin zekâsı tarafından alt edilmişti.

Evanlyn’den söz edilmesi üzerine Alyss’in kaşları hafifçe çatıldı. Prensesten pek hoşlandığı söylenemezdi. Ama çabucak kendisini toplayıp yüzüne yeniden bir tebessüm kondurdu.

“Kadınlardan iyi müzakereciler çıkar,” dedi. “Bizier savaşın tüm o hoş olmayan, ter dolu ayrıntılarını sizin gibi...” Usulca vurulan kapı nedeniyle sözü yarım kaldı. Diplomatik bir heyet oldukları için Araluen kafilesinin lideri aslında Alyss’ti. “Girin,” diye seslendi ve diğerlerine dönerek alçak sesle, “Ne oldu acaba? Saat kapının vurulması için biraz geç,” dedi.

Kapı açıldı ve Alyss’in hizmetkârlarından biri içeri girdi. Adam tedirgin bakışlarla içeridekileri süzdü. Araluen heyet şefi, Orman Muhafızları ve üst düzey Arridi temsilcisi arasındaki sohbeti böldüğünü fark etmişti.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Leydi Alyss,” diye kararsızca söze girdi.

Alyss, adamı bir el hareketiyle rahatlattı. “Hiç sorun değil, Edmund. Sanırım önemli bir şey söyleyeceksin, değil mi?”

Hizmetkâr endişeyle yutkundu. “Öyle de diyebilirsiniz, leydim. Kraliyet Prensesi Cassandra, Toskana’ya vardı ve sîzlerle görüşmek istiyor.”

DÖRT

Nihon-Ja

Önceki gün İmparator'un yazlık mekânından ayrıldıklarımdan beri, rüzgârın şiddeti artıyordu. Vadiyi oluşturan sarp tepelerin arasındaki esintiler eşliğinde, kenarlara doğru kıvrım yapan dar patika boyunca dikkatle ilerlemeye devam ettiler. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki etraflarındaki ağaçlar sonsuza kadar yana eğik kalacakmış gibi duruyordu. Horace, koyun derisinden yapılma sıcacık yakalığını, kulaklarını da içine alacak şekilde kaldırdı.

Bakışlarını yukarı çevirdi. Gökyüzü masmavi olmasına rağmen gri bulutlar şimdiden yaklaşmaya, üstlerine gölgeler düşürmeye başlamıştı. Güney yönünde kalan kapkara bulut hattını görebiliyordu. Tahminlerine göre, öğle saatlerinde bulutlar üstlerinde olacak ve muhtemelen beraberinde yağmur getirecekti. Rüzgârlı havaya yağmur da eklenmeden önce kamp kurma önerisinde bulunup bulunmamayı düşündü. Acele etmeleri için bir nedenleri yoktu -İwanai limanıyla aralarındaki mesafe çok değildi- ve yağmur altında çadır kurma fikri, hiç de hoşu-

ıa gitmiyordu. En iyisi, kafile ıslanmadan çadırları kurmak ve kötü hava şartlarını çadırların içinde karşılamaktı.

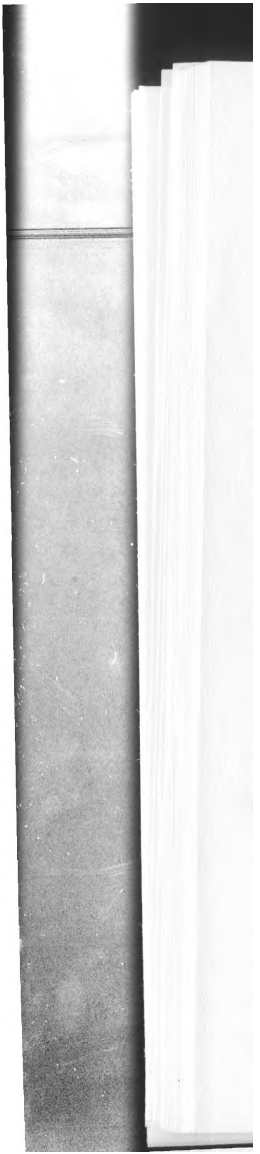
Takip ettikleri patika, yaklaşık yüz metre boyunca düz bir şekilde ilerleyip genişliyordu. Horace atını mahmuzlayarak hemen önünde yol almakta olan İmparator'un yanma geçti. Kürklü cübbesinin içine gömülü haldeki Şigeru, genç savaşçının yanma geldiğini fark ederek etrafına bakındı. Tepelerinde hızla hareket eden bulutları görünce yüzünü ekşiterek hafifçe omuz silkti.

Horace konuşabilmek için boyunluğunu aşağı çekti. Buz gibi rüzgâr bir anda yüzünü ısırmaya başlamıştı.

"Sizce kar yağacak mı?" diye bağırdı rüzgârı bastırmak için. Şigeru bakışlarını bir kez daha gökyüzüne çevirdikten sonra başını iki yana salladı. "Mevsim henüz erken. Bir ya da iki hafta içinde ufak tefek yağışlar görebiliriz. Bir ay içinde de lapa lapa kar yağmaya başlayacaktır. Ama biz o zaman buradan çok uzakta olacağız. Dağlardan kurtulunca, hava koşulları da yumuşayacaktır." Bir kez daha başını kaldırıp bulutlara baktı.

"Yalnız şu bulutlar yağmur getiriyor," diye neşeyle ekledi.

Horace hafifçe sırıttı. Çok az şey Şigeru'nun moralini bozabiliyordu. Çoğu hükümdar, sabahlarını, sanki şikâyet edince durum düzelecekmiş ya da hizmetkârlarının elinden gelen bir şey varmış gibi soğuktan ve rahatsızlıklarından şikâyet ederek geçirirdi. İmparator öyle biri değildi. Elinden hava şartlarını değiştirecek bir şey gelmediğinin farkındaydı ve durumu kabullenmişti. Etrafındakilere hayatı daha fazla zehir etmek yerine şartları kabul etmek en iyisiydi.

"Belki de kampı erken kurmalıyız," diye öneride bulundu Horace.

Şigeru tam cevap verecekti ki öncü süvari bir çığlık atarak dikkatleri üstüne topladı.

Şigeru'ya az sayıdaki şahsi hizmetkârının -ve elbette ki Horace ile George'un- yanı sıra, nispeten küçük bir koruma birliği eşlik ediyordu. Yazlık mekâna yanlarında, yalnızca İmparator'un kuzeni Şukin'in komutası altındaki bir düzine Senşi savaşçısını getirmişlerdi. Horace bir kez daha aklından imparatorun ne tarz bir insan olduğunu geçirdi. Şigeru, bir suikast ihtimalinden çekinmiyordu. İmparatorlarının kendi yaşam koşullarını iyileştirmek için çalıştığım bilen sıradan vatandaşlar tarafından el üstünde tutuluyordu. Önceki imparatorların hiçbiri halktan bu kadar hürmet görmemişti. Ayrıca taşraya yaptıkları ziyaretlerde, etraflarına çok sayıda silahlı adam alarak hareket etmeyi gerekli görmüşlerdi.

Senşilerden bir tanesi, grubun epeyce önüne geçerek öncülük görevini üstlenmişti. Üç kişilik bir grup ise Horace ve İmparator'un on metre kadar önünden ilerliyordu. Kalan Senşiler ise arkadaydılar. İlerledikleri patikanın dar olması nedeniyle kanatlara adam yerleştirememişlerdi, ancak vadi tabanına indikleri an, her iki kanadı da güçlendireceklerdi.

Çığlığı atan süvari, elini kaldırarak kafileyi durdurdu. Horace'ın kulakları, arkadan gelen toynak tıkırtıları ve uyarı çığlığı ile doldu. Geriye döndü ve Şukin ile dört muhafızının geçmeleri için atını kenara çekti. İmparator da aynı şeyi yaptı.

"Sorun nedir?" diye sordu Şigeru, yanından geçen muhafız

komutanı Şukin'e. Horace'a olan saygısından ve tercümeyle uğraşmamak için Nihon-Ja dilini değil, ortak dili kullanmıştı.

"Bilmiyorum, kuzen," diye cevap verdi Şukin. "Kaeko-san bir şeyler görmüş olmalı. Onunla konuştuktan sonra sana rapor vereceğim. Lütfen burada bekle."

Şukin, geriye doğru bir göz atıp arkadaki dört adamın imparatoru korumak üzere yaklaştıklarından emin olduktan sonra, yoluna devam etti.

Horace'ın sol eli, içgüdüsel olarak kılıcına gitti. İhtiyaç duyması halinde kılıcını hızla çekebilmek amacıyla kını öne doğru hafifçe kaldırdı. Sırtında bulunan kendine has yuvarlak kalkanı ellemesine henüz gerek yoktu. Gerek görürse kalkanı bir iki saniye içinde koluna düşürebilirdi.

Şigeru'nun atı, muhafızlar yanından geçerken tedirginlikle ayak değiştirmişti. İmparator atının boynunu okşadı ve sakinleşinceye dek hayvanın kulağına yumuşak bir sesle bir şeyler fısıldadı. Rahatlayan hayvanın sırtında rahatça arkasına yaslanarak Horace'a bir bakış attı ve omuz silkti.

"Birkaç saniye içinde neler olup bittiğini öğreniriz," dedi Şigeru. Tavırlarından, bunun yanlış alarm olduğunu, adamlarının fazla hassas davrandığını düşündüğü anlaşılıyordu. Bakışlarını öncü savaşçının yanına varan kuzeni Şukin'e çevirmişti. Savaşçıların arasında kısa bir konuşma geçti. Şigeru ve Horace, Kaeko'nun vadinin aşağısını, yamacın dik yokuşuyla uyum sağlayabilmek için zikzak şeklinde uzanan patikayı işaret ettiğini gördüler. Şukin, raporunu bildirmek üzere geri döndü.

"Bir süvari geliyormuş. Saray hizmetkârlarından biriymiş ve acelesi varmış gibi görünüyormuş, kuzen."

Şigeru'nun kaşları çatıldı. Resmi hizmetkârını bu havada oraya getiren şey, büyük önem arz ediyor olmalıydı.

George da ilerleyerek Horace'm yanına varmıştı. George, eğitimli bir kâtip ve avukat olmanın yanı sıra, Nihon-Ja âdetlerine dair kapsamlı bir araştırmanın da sahibiydi. Ülkeye daha önce de gelmişti. Yerel konulara dair bilgisi nedeniyle, Horace'a protokol danışmanlığı yapmak ve iki sene önce yazmış olduğu Nihon-Ja sözlüğünü güncellemek amacıyla genç savaşçının yanında görevlendirilmişti.

George, her ne kadar zaman zaman gereğinden fazla resmi ve kendini beğenmiş bir tavır takınsa da özünde iyi kalpli bir insandı. Üstelik seyahat sırasında Horace'a son derece yerinde tavsiyelerde bulunmuştu. Horace, onun yanında olmasından çok memnundu.

"Neden durduk?" diye sordu George.

Horace parmağıyla patikanın ilerisini işaret etti. "Bir atlı geliyormuş. Muhtemelen bir haberci. En iyisi yaklaşıncaya kadar beklemek."

"Haberci mi? Kimmiş? Lord Şigeru'nun beklediği bir haber mi vardı? Ne hakkında olduğunu biliyor muyuz?" Horace daha ağzını bile açamadan George soru üstüne soru yağdırmaya başlamıştı.

Horace, başını iki yana sallayarak çocukluk arkadaşına gülümsedi. "Bilmiyorum, bilmiyorum. Ve... yine bilmiyorum," dedi. George'un, sorduğu soruların anlamsızlığını fark ederek gevşediğini fark etti. "Haberci yanımıza varınca anlayacağız, diye düşünüyorum."

"Elbette. Benim hatam," dedi George. Meslek icabı takın-

dığı soğukkanlı tavrı bir anlığına da olsa kaybettiği için sıkıntılı bir sesle konuşuyordu.

"Takma kafana," dedi Horace ve George'un sık sık tekrar ettiği özlü sözlerden birini dile getirmeden edemedi. "Sormazsan öğrenemezsin."

Neyse ki George hafifçe tebessüm edecek kadar nazik bir insandı. Bu tür şakalara konu olmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ağırbaşlı görüntüsüne zarar verdiklerine inanıyordu.

"Evet, evet. Katılıyorum, *Sör* Horace." Unvanına yaptığı vurgu ile Horace'a, yaptığı şakanın gereksiz olduğu mesajını veriyordu.

Horace hafifçe omuz silkti. Katlanmak zorundasın, George, diye geçirdi içinden.

Toynak tıkırtıları artık yaklaşmıştı. Süvari patikadaki keskin dönemece varmış, aralarında kalan yüz metrelik mesafeyi kat ediyordu. Şukin'in seslenmesi üzerine, kafilenin önündeki dört savaşçı kenara çekilerek atlıya yol verdi.

İmparator ve Şukin'in yanına gelen haberci, atının sırtında elinden geldiğince eğilerek üstlerini selamladı. Bu çok tuhaf, diye düşündü Horace. Görgü kurallarına göre adamın atından inip dizleri üstüne çökmesi gerektiğini bilecek kadar uzun bir süredir Şigeru'nun yanındaydı. İçeriği her neyse, acil bir mesaj taşıyor olmalıydı.

George da süvarinin geleneksel kurallara uymadığını fark etmişti. "Ters giden bir şey olmalı," dedi usulca.

Haberci Şigeru'ya hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. Kısık bir sesle konuştuğu için İmparator'un etrafındakiler söylenenleri duy anlıyorlardı. Horace, İmparator ve kuzeninin atlarının

sırtında kaskatı kesildiklerini fark etti. Mesajın içeriği, onları gafil avlamış olmalıydı. Hiç de hoş haberler almamış oldukları anlaşılıyordu. Şigeru, habercinin seri konuşmasını tek bir kelimeyle kestikten sonra arkasına dönerek dostlarına yaklaşmalarını işaret etti.

Horace ve George aceleyle atlarını mahmuzlayarak gruba katıldılar.

"Tekrar anlat," dedi Şigeru. "Ama ortak dilde konuş ki Or'ss-san da anlayabilsin."

Horace, Şigeru'ya dönerek teşekkür edercesine başıyla onayladı. Haberci yeniden konuşmaya başladı. Yanlarına aceleyle gelmiş olmasına rağmen sakin ve anlaşılır bir ses tonu kullanıyordu.

"Lord Şigeru, Or'ss-san ve George-san, İto'da bir isyan yaşandı. İmparator'u hedef alan bir isyan."

Nihon-Ja

Horace şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Belli ki George da benzer hisler içindeydi. Haberciyi sorgulamak üzere öne doğru hafifçe eğildi.

"Ama halkı İmparatoruna neden sırtını dönmüş olsun ki?" diye sordu. "Lord Şigeru halk tarafından sevilen bir önder."

Başıboş dalkavukluk ya da bir hükümdarın etrafında duyulacak türden bir yağcılık ifadesi değildi bu. Horace da George da birlikte kuzeye yaptıkları yolculuk sırasında, Şigeru'nun halk arasında ne kadar sevildiğine bizzat şahit olmuşlardı. Ama her zaman neşeli bir ifadenin hâkim olduğu yüz hatları şimdi kederle çarpılan Şigeru, başını iki yana sallamaya başlamıştı.

"Halk değil," dedi acıyla. "Senşiler. Lord Arisaka yönetimime karşı ayaklanan klanına önderlik ediyor. İto'daki sarayı ele geçirmiş ve birçok destekçimi öldürmüşler. Umaki klanı da onlara katılmış."

Bu ikisi, ülkedeki Senşi klanlarının en güçlü ve nüfuzlu olanlarıydı. Horace ve George korkuyla bakıştıktan sonra George İmparator'a döndü.

"Ama ekselansları, bu iki klan size sadakat yemini etmemişler miydi? Şimdi durduk yerde yeminlerini nasıl bozarlar?" George, Senşilerin yeminlerinden asla dönmediklerini çok iyi biliyordu.

Şigeru'nun dudakları sıkıca kapalıydı. Zihnine hücum eden duygulardan dolayı konuşamayarak başını iki yana sallamakla yetindi. İmparatoru adına cevap veren Şukin oldu.

"İmparator'un halk tabakasını efendilerine karşı ayaklandırarak kendi yemininden dönmüş olduğunu iddia ediyorlar. Kendi sınıfına -Senşi sınıfına- ihanet ettiğini ve artık İmparatorluğa yakışmadığını ileri sürüyorlar."

"Bunun bir sonucu olarak da," diye acıyla ekledi Şigeru, "etmiş oldukları sadakat yemininin bir önemi kalmıyor. Yeminini bozan benim, onlar değil."

"Ama..." Horace doğru kelimeleri arayarak tereddüt etti. "Siz 'halk tabakasını falan ayaklandırmıyorsunuz'. Yalnızca o insanlara hak ettikleri değeri vererek hayatlarını daha yaşanılır hale getirmek için çabalıyorsunuz. Gerçekleri bu şekilde çarpıtmak, Arisaka'nın yanma nasıl kâr kalabiliyor?"

Şigeru, genç adamla göz göze geldi. Kontrolünü yeniden kazanmıştı ve sakin bir sesle konuşmaya başladı.

"Or'ss-san, insanlar inanmak istedikleri şeylere uygun olması ya da korkularım yansıtması halinde, bütünüyle doğru olmayan ve çarpıtılmış gerçeklere de inanma eğilimi gösterirler. Senşiler güçlerini ellerinden alıp halka vereceğime dair mantıksız bir korku içindeler ve Arisaka da onların bu korkusunu kullanıyor."

“Arisaka, o dediğiniz şeye bizzat inanmıyor mu yani?” diye sordu George.

“Arisaka’nın inandığı şey farklı,” diye cevap verdi Şigeru. “Benden önceki imparator geride bir vâris bırakmadan öldüğünde, Arisaka benim yerime kendisinin imparator seçilmesi gerektiğine inanıyordu.”

“Uzun süredir bir şeyler çeviriyordu," dedi Şukin. Sesinden, hain Arisaka’dan tiksindiği anlaşılıyordu. "Senşilere korku aşıladı ve onların ortalığı karıştırmasını planladı. Kuzenimin kendi zümresine ihanet ederek, halk tabakasına onlardan daha fazla hak vermeyi planladığı yalanının yayılmasını hedefliyordu. Görünüşe göre, en sonunda amacına ulaşmış.”

“Tüm başarılı yalanlar gibi, bu seferki de gerçeğin yalnızca minicik bir parçasını yansıtıyor,” dedi Şigeru. “Halkın ülke yönetiminde daha fazla pay sahibi olmasını istiyorum. Arisaka ise bu payın büyüklüğünü suistimal ediyor.”

Horace haberciye döndü. Bu adamın, daha önce İto’da gördüğü üst düzey danışmanlardan biri olduğunu hatırladı. “İsyana iki klanın katıldığını söylemiştin,” dedi. “Ya diğerleri? Ya İmparator’un klanı?”

“İmparator’un klanı şimdiden büyük kayıplar verdi. Arisaka’ya karşı gelince generalin adamları tarafından öldürüldüler. Sayıları onların beş ya da altı katıydı. Hayatını kurtarmayı başaranlarsa dağılarak saklandılar.”

“Ya diğerleri?” diye sordu George. “Meyşiler, Tokoradiler ve Kitotaşiler? Onların Arisaka’ya sadakat borçları yok.”

“Hiçbiri Şimonsekilere kendi başına karşı koyamaz. Her biri diğerinin ne yapacağını görmek üzere beklemeye çekilmiş

durumda. Şu ana kadar yaptıkları tek açıklama şu: *Eğer* iddiaları doğruysa, Lord Arisaka'nın eylemlerinde haklılık payı olabilir."

George tiksintiyle suratını buruşturdu. "Eğer ve olabilirlerle dolu ifadeler," dedi. "Kararsızlık ve ertelemenin dili bu. Harekete geçmemelerini bu şekilde gerekçelendirmek istiyorlar."

"Yani ibre, Arisaka'dan yana," dedi Horace. Bir asker olarak, çabuk ve kararlı hareket edilen bu tür oldubittilerin, muhtemel muhalifleri sindirmek açısından çok etkili bir yöntem olduğunun farkındaydı. "İşin en başında direnç göstermiş olsalar, Arisaka yakayı bu kadar kolay kurtaramazdı. Ama artık sarayın kontrolünü ele geçirdi ve planını uygulamaya koydu. Yoluna çıkmak için geç kalındı." Şigeru'ya döndü. "Peki, ekselansları, siz bu konuda ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Şigeru düşünceli bir yüz ifadesiyle haberciye döndü. "Arisaka şu an nerede?"

"Başkentten ayrılarak kuzeye doğru ilerlemeye banladı, ekselansları. Sizi esir almayı planlıyor."

Şukin ve İmparator çabucak bakıştılar.

"Ne kadar gerideler, Reito-san?" diye sordu Şukin. Bunun üzerine haberci omuz silkti.

"Sanırım birkaç gün kadar. Hemen yola çıkmadılar. Ama kraliyet ordusundan hayatta kalmayı başaranlar arkamdan geliyorlar. Birkaç saat içinde burada olurlar."

"Kaç kişiler?" diye sordu Horace aceleyle. Hızlı bir karşı saldırı ihtimalini değerlendirmeye başlamıştı, ama Reito'nun sözleri aklındaki fikrin uçup gitmesine neden oldu.

“Kırk-elli kişilik bir grup,” diye cevap verdi haberci. “Arisaka’nın yanında ise en az üç yüz adam var.”

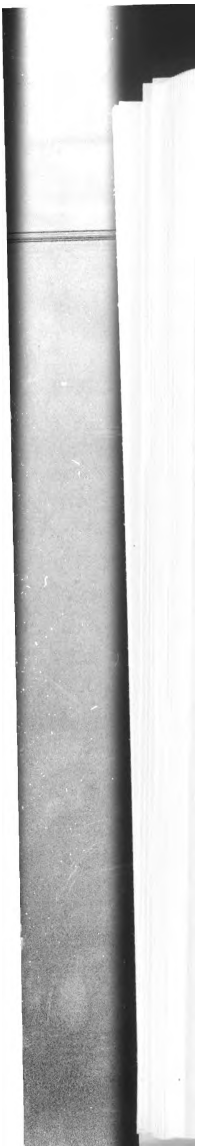
Horace başıyla onayladı ve dalgınlıkla dudaklarını kemirmeye başladı. Şigeru’nun ordusu sayıca küçüktü. İmparator ülkesini güç kullanarak değil, uzlaşıyla yönetmeyi tercih etmişti. Arisaka’nın yaptığı darbenin bu kadar başarılı olmasının arkasında yatan neden de bu, diye düşündü.

“İşte, burada birkaç saatliğine mola vermemiz için bir neden daha,” dedi Şigeru kontrolü ele alarak. “Arisaka birkaç günden önce buraya varamayacak. Ama askerlerim yakında bize yetişecek ve bize katılacaklar. Sonrasında ne yapacağımıza beklerken karar verebiliriz.”

Patikadan ayrılarak hemen yan taraftaki küçük ve düz otlağa geçtiler. Muhafızlar iki tane -biri komuta kademesi, diğeri de grubun kalanı için- çadır kurdular. Gece kamp kurmayacakları için Şigeru’nun askerlerini beklerken kötü hava şartları karşısında tek ihtiyaçları olan şey, geçici bir korunaktan ibaretti.

Grubun önderleri de bu esnada durum değerlendirmesinde bulunup plan yapacaklardı.

Çadırlardan birinin nemli zeminine dokuma bir hasır serilerek üstüne alçak bir masa ile beş sandalye yerleştirildi. Şigeru, Şukin, Reito, Horace ve George sandalyelere yerleştiler. Hizmetkârlardan biri, kulpsuz fincanlar ile içleri yeşil çayla dolu birkaç çaydanlık getirdi. Horace memnuniyetle çayından bir yudum aldı. Tadı kahve kadar iyi değil, diye düşündü, ama o soğuk havada herhangi bir sıcak içecek bile iyi gidiyordu.

Çadırın branda duvarları sert bir rüzgârla sarsıldı ve günün ilk yağmuru şıpırdamaya başladı.

"Kuzey," diyordu Şukin. "Kuzeye dönmeliyiz."

"Mantıklı. Zaten Arisaka ve ordusu güneydeler," dedi Horace. "Ama kuzeye gitmenin başka bir faydası var mı? Yani, orada hiç müttefikiniz var mı; Arisaka'nın karşısına çıkabilmek üzere ayaklandırabileceğiniz klanlar falan?"

Şigeru başını hayır anlamında salladı. "Kuzeyde Senşi klanı bulunmaz," dedi. "Yalnızca Kikoriler var. Onlar da savaşçı değiller."

Adamları da onu başlarını sallayarak onayladılar. Ama Horace daha fazla bilgi edinmek istiyordu. "Kikoriler denen bu insanların işi gücü var mıdır?"

"Onlar oduncudur," dedi George. "Dağlardaki uzun ağaçları keserek işlerler. Köyleri dört bir yana dağılmıştır."

"Oduncular güçlü kuvvetli adamlardır ve balta kullanmasını da bilirler," dedi Horace. "Saflarımıza katılamazlar mı? Sizin için savaşmaya yanaşırlar mı, ekselansları?"

Şigeru ve Şukin şöyle bir bakıştıktan sonra İmparator başını iki yana salladı.

"Savaşırlar. Son derece sadık insanlardır. Ama onlardan bunu isteyemem. Kikoriler savaşçı olarak yetiştirilmediler, Or'ss-san. Arisaka'nın adamları hepsini kılıçtan geçirir. Kendilerini umutsuz bir savaşa atmalarını onlardan isteyemem."

George öne doğru uzanarak koluna dokunduğu Horace'ın kendisine doğru dönmesini sağladı. Kısık bir sesle, "Bir sorun daha var, Horace," dedi. "Kikoriler savaşırlar. Ama bu savaşta bir şansları bulunduğuna onları inandıramazsın çünkü Senşile-

re karşı koymaya hakları olmadığını düşüneceklerdir. Savaşmayı kabul edebilirler ama verecekleri savaşta yenileceklerine inanacaklardır."

"Çok saçma," dedi Horace. Ama George'un sözlerinin arkasında yatan mantığı kavrayabiliyordu.

"Sen bir askersin, Horace. Kaybedeceğini düşünen bir orduyu savaşa götürür müydün? Daha da kötüsü, kazanmaya *hakkı* olmadığına inanan bir orduyu?"

"Sanırım götürmezdim." Horace'ın omuzları düşmüştü. Bir an için de olsa soruna olası bir çözüm bulduğunu sanmıştı, ama George haklıydı. Kaybetmenin kaderlerinde yattığına inanan bir ordunun savaşta yok olacağından emindi.

"Bir de Hasanular var," diyordu Şukin. "Lord Nimatsu şerefli bir adamdır. Ettiği yemine sadık kalacaktır."

"Hasanular kuşkusuz ki savaşmasını bilirler," dedi Şigeru. "Ama aramızda kuzeyin derinliklerindeki sarp dağlar uzanıyor. Onlara ulaşmamız haftalar, hatta aylar sürer. Ayrıca duruma ne tepki vereceklerini de bilemiyorum. Tuhaf insanlardır."

"Gerçekten insanlarsa tabii," diye araya girdi Reito.

Şigeru adamına sitem dolu bir bakış attı. "Eskiden kalma hurafelere inanma, Reito," dedi. "Hasanular...bir parça ilkellerdir diyelim. Ama insan olduklarına dair hiçbir şüphem yok."

"Kim bu Hasanular?" diye fısıldadı Horace, George'a dönerek. "Onlar da bir savaşçı klanı mı?" Ama George şaşkın bir yüz ifadesiyle başını iki yana sallıyordu.

"İsimlerini daha önce hiç duymadım. Bir klan değiller. Var olan tüm klanları bildiğimden eminim."

Şukin, iki arkadaş meseleyi daha fazla kurcalama fırsatı bulamadan buyurgan bir sesle konuştu.

"Bir karşı saldırı için gerekli gücü toplasak da toplamasak da, önceliğimiz İmparator'un güvenliğidir. Kuzeye, dağlara yönelmeliyiz. Kikorilerden savaşmalarını talep etmeyeceğiz, ama bizleri Arisaka'dan saklamaya razı olacaklardır."

Şigeru aynı fikirde olduğunu belli edercesine başını sallıyordu. "Kahramanca bir hamle olmayabilir," dedi. "Ama bilgece olduğu kesin. Arisaka'mn adamlarından bir iki ay boyunca kaçabilirsek kış gelecek ve hava şartları lehimize işleyecektir."

"İstediğimiz zaman Ran-Koşi Kalesi'ne çekilebiliriz," diye önerdi Reito. Bunun üzerine İmparator ve kuzeninin başları hızla danışmandan yana çevrildi.

"Ran-Koşi mi?" dedi Şukin. "Oranın bir efsaneden ibaret olduğunu sanırdım."

Reito başını iki yana salladı. "Birçok insan öyle zanneder. Ama gerçek olduğundan eminim. Esas mesele, kalenin yerini bulmak."

"Nedir bu kalenin hikâyesi?" diye sordu Horace.

"Ran-Koşi, eski bir halk hikâyesinde sözü edilen bir kaledir," dedi Şigeru. "Şukin'in varlığını şüpheyle karşılamasının nedeni de bu. Kalenin dağların tepelerindeki gizli bir vadide bulunduğu söylenir. Asırlar önce, tahtın kime ait olduğunu belirlemek üzere orada bir iç savaş yaşanmış."

"Aslına bakılırsa, şimdi de farklı bir durumda sayılmayız," dedi Şukin. İmparator'un bakışları kuzenine çevrildi.

"Aynen öyle," dedi ve yeniden Araluenli dostlarına döndü. "Savaşın galipleri, Ran-Koşi'yi üs olarak kullanmışlar. Sarp

duvarları ve derin hendeğiyle zaptedilmesi imkânsız bir kale olduğu söylenir."

"İşinize yarayabilecek bir yere benziyor," dedi Horace.

Şigeru düşünceli bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Artık enkaz haline gelmiştir," dedi. "Tabii gerçekten öyle bir yer varsa."

"Eğer varsa, Kikoriler nerede olduğunu biliyorlardır," dedi Reito. "Nesillerdir dağların tepelerinde kesecek ağaç arıyor ve kütükleri şehre indirebilmek için patikalar açıyorlar. Kuzeydeki dağların her noktasını avuçlarının içi gibi bilirler."

"Öyleyse kalenin yerini neden daha önce kimseye söylemediler dersin?" dedi Şukin.

Şigeru başını kuzenine doğru hafifçe eğdi. "Neden söylesinler ki?" diye cevap verdi. "Kikorilerin ülkenin üst sınıflarına karşı iyi duygular beslemeleri için seneler boyunca hiçbir nedenleri olmadı. Kalenin yerini biliyorlarsa bile, Senşilere bundan söz edeceklerinden şüpheliyim. Savaşçıların karşısına çıkmayacaklar belki, ama onlara yardım etmeleri için de hiçbir sebep yok."

"İyi bir tespit," dedi Horace. "Öyleyse yapmamız gereken tek şey, kuzeye yönelip Kikorilerle temas kurmak ve bu efsanevi kaleye çekilmek mi?"

Şigeru neşeli bir şekilde başıyla onayladı. Arisaka'nm ihanetini haber alınca yaşadığı ilk şaşkınlığın ardından, her zamanki ruh haline bürünmüştü.

"Adım adım ilerlemek sanırım daha doğru olacak, Or'sssan," dedi. "Öncelikli olarak, Arisaka'ya yakalanmamamız gerekiyor ve bu yüzden, ben de kuzeye yönelmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ama korkarım sen bizimle gelmeyeceksin."

Horace cevap verecek olduysa da George'un elini kolunda hissedince durdu.

"Diplomatik görevle buradayız, Horace," dedi George usulca. "Nihon-Jalıların iç meselelerine karışmaya hakkımız yok.

George'un sözleri, Horace'ı kendine getirmişti. Arisaka'nın isyan ettiğini duyar duymaz aklına gelen ilk şey, hain savaş beyini bertaraf etmesi için İmparator'a yardım etmek olmuştu. Ama artık buna hakkı olmadığını fark ediyordu. Şaşkınlıkla arkasına yaslandı. Şigeru, Horace'ın yaşadığı ikilemi yüzünden okuyabiliyordu. Genç savaşçıya dönerek kederli bir şekilde belli belirsiz gülümsedi.

"George-san haklı. Bu sizin savaşınız değil. Ülkemizde gözlemci olarak bulunuyorsunuz ve tıpkı Kikorilerden savaşmalarını talep edemeyeceğim gibi, sizden de benim için hayatlarınızı riske atmanızı isteyemem. Ülkenize dönmelisiniz."

"Or'ss-san ve George-san, Arisaka'nın adamlarına gözükmeseniz iyi olur," dedi Şukin. "Şimonsekilerin diplpmatik dokunulmazlığın hassas içeriğini kavrayabileceklerinden emin değilim."

Şigeru, bakışlarını kuzenine çevirdi. Şukin'in hakkı var, diye düşündü. Arisaka'nın adamlarının gözlerini kan hırsı bürümüş olmalıydı. Kibirli ve kavgacı tavırlarıyla, Horace'ı tahrik etmeleri son derece doğaldı. Genç Araluenlinin împarator'un bir dostu ve bir savaşçı olduğunu biliyor olmalıydılar. En iyisi, gözlerine hiç gözükmemekti.

"Buranın biraz kuzeyinde, İvvanai'ye giden bir yan yol var," dedi. "Ana yol kadar sık kullanılmaz. Aslına bakılırsa, yol dediğim şey, bir dağ patikasından ibaret. Ama bana kalırsa o pati-

kayı tercih etmelisiniz. Yol ayrımına kadar birlikte gider, orada ayrılırız."

Horace, çaresiz bir ifadeyle başını iki yana salladı. Karşısındakilerin haklı olduklarını biliyordu, ama tehlike altındaki dostunu terk etmekten de nefret ediyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor, ekselansları," dedi sonunda.

"Benim de öyle, Or'ss-san. Ama güven bana, hepimiz için en iyisi bu."

ALTI

W

Nihon-Ja

Aradan bir saat geçmesine rağmen İmparator'un askerleri henüz görünmemişti. Şukin bir karara vardı.

"Daha fazla bekleyemeyiz, kuzen. Geciktiğimiz her dakika Arisaka arayı kapatıyor."

"Adamlarımı terk edemem. Sonuçta benim adıma savaştılar. Çekip gidersem sadakatlerini ödüllendirmemiş olurum," diye cevap verdi Şigeru.

"Arisaka tarafından tutsak alınman halinde daha beter bir ödül almış olacaklar. Reito-san geri dönüp askerlerle buluşsun ve onları yanımıza getirsin. Bir randevu zamanı ayarlarız. Ama senin artık yola çıkma vaktin geldi."

"Reito, Arisaka'nın adamlarıyla arasında birkaç günlük mesafe olduğunu söylemişti," diye üsteledi İmparator, ama Şukin ikna olmamıştı.

"Ana kuvvetleriyle, evet. Ama Arisaka'nın yerinde olsam, seni bir an önce bulmaları için süratli keşif ekipleri görevlen-

dirirdim. Her an tepemize binebilirler. İto garnizonundan sağ kalanlar ne de olsa yaya olarak ilerliyor ve yaralılarını da yanlarında taşıyorlar. Atlı bir öncü gruba kıyasla çok daha yavaş hareket ediyorlardır."

Şigeru durumu gönülsüzce kabullendi. Muhafızlar çadırları sökerek kaldırmaya başlamıştı. Reito ile Şukin, bir haritanın başına geçerek Reito'nun hayatta kalan garnizon askerlerini getireceği bir randevu noktası belirlediler.

"Bizi şurada bekleyin," diyerek haritadaki bir kasabayı işaret etti Şukin. "Biz sizinle temasa geçeriz." Reito ve Şigeru'nun hayatta kalan adamlarının takip edilme ve tutsak edilmeleri ihtimalini kesinlikle yabana atmıyordu. İmparator'un nerede saklanacağını bilmemeleri daha iyiydi. Reito, anladığını belli edercesine talimatları başıyla onayladı.

"Birkaç gün sonra orada oluruz," dedi. Eğilerek Şigeru'ya acele bir selam verdikten sonra atma binip güneye doğru yol almaya başladı.

Diğerleri de atlarına binerek yönlerini kuzeye çevirdi ve onları yazlık mekândan bulundukları noktaya getiren patika boyunca geriye doğru ilerlemeye başladı. Birkaç kilometre sonra, batıya dönerek vadilerin arasına doğru alçalmakta olan bir diğer patikanın yoldan ayrıldığı noktaya geldiler.

En önde at sürmekte olan Şukin, dizginleri çekti ve Horace'ın kendisine yetişmesini bekledi. Genç savaşçıya, karşılarına çıkan yeni patikayı işaret etti.

"Buradan gideceğiz. Yol bizi, yanımızdan ayrılacağınız ve sizi İwanai'ye ulaştıracak olan patikaya götürecek."

Horace neşesiz bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

“Gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum,” dedi. “Sîzleri yüzüstü bırakıyormuşum gibi geliyor.”

Şukin uzanarak genç savaşçının kolunu yakaladı. “Yanımda olmasını isteyeceğim başka biri yok, Or’ss-san,” dedi. “Ama İmparator’un da dediği gibi, bu sizin kavganız değil.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Horace. “Ama bu durum yine de hiç hoşuma gitmiyor.”

Şukin acı acı gülümsedi. “Meseleye bir de olumlu tarafından bak. En azından yağmur dindi.”

Hemen sonra atını mahmuzladı ve küçük grubun başındaki yerini almak üzere hızla uzaklaştı.

George hızlanıp Horace’ın yanına geldi ve atının sırtında kımıldanarak ağrıyan sırtını esnetmek için üzengilerin üstünde doğruldu. George, usta bir binici değildi ve Şukin grubu birkaç saattir hızla ilerletiyordu. Hoplayıp zıplayarak tempoya ayak uydurmaya çalışan genç avukatın kalçaları yara bere içinde kalmıştı. Uyluk kasları ağrıyor ve canını yakıyordu. Horace’ın da aklından geçenler nedeniyle, kendi rahatsızlığına benzeyen bir acı içinde olduğunu fark ederek arkadaşının zihnini meseleden uzaklaştırmaya karar verdi.

“Şu sapağa varmamıza ne kadar kaldı?” diye sordu. Bir çocuk gibi şikâyet ederken bir yandan da tebessümünü gizliyordu.

Horace da kendini sırıtmaktan alıkoyamadı. “Başına bunların geleceğini bilmiyordun, değil mi?” dedi. “Muhtemelen yolculuğumuzun nazik toplantılar ile İto’daki sarayda verilecek olan ziyafetlerden ibaret olacağını sanmıştın.”

“Hem de nasıl,” diye içtenlikle cevap verdi George. “Zamanımızı, kendine saygısı olan bir keçinin bile uzak duracağı dağ

patikalarını inip çıkarak geçireceğimizi aklımdan geçilmemiştim. Eğer ben... Dikkat et!" diye aniden bağırdı ve uzanarak Horace'ı yana itti.

Bir nesne vızıldayarak Horace'ın yüzünü kıl payı sıyırıp geçti. Genç savaşçı birden George'un sendelediğini fark etti. Arkadaşının kolunun üst kısmına uzun bir ok saplanmıştı. George, Horace'ın bakışları altında atının sırtından kayarak patikanın kaba, çıkıntılı zeminine düştü.

Saldırganlar, yolun her iki yanındaki ağaçların arasından çıkıyorlardı. İlk ok yağmuru muhafızlardan üçünü ve George'u etkisiz kılmıştı. Sıra artık, kılıçlarıyla küçük grubun üstüne hücum eden dokuz silahşördeydi. Horace kılıcını çekerek kalkanını indirdi ve sürekli idman yapması sayesinde kazandığı süratle, sol kolunu kayışların arasından geçirerek kalkanın tutacağını yakaladı.

Akıllıca planlanmış bir pusu, diye düşündü. Düşman, öncülerin geçmesine izin vermiş, saldırıya geçerek ana grubu ok yağmuruna tutmuş ve şaşkınlıklarını üstlerinden atamadan ağaçların arasından üstlerine çullanmıştı.

Silahşörlerin üçü, grubun ortasında, George ile Horace'ın birkaç metre önünde at sürmekte olan İmparator'a yaklaşıyordu. İçlerinden biri İmparator'un atının dizginlerini yakaladı. Şigeru kılıcını çekerek savurdu, ancak saldırgan atın boynunu arada tutacak şekilde eğilerek darbeyi bertaraf etti. Diğer ikisi de yaralı bir geyiğe saldıran çakallar gibi, bir anda İmparator'un tepesine bindiler ve adamı kollarından tutarak alaşağı ettiler. İmparator yere düşerken kılıcı da elinden fırlayıp gitti. Gafil avlanan muhafızlar, kalan altı saldırganla baş etmeye çalıştılar.

Horace birden kararını verdi. Normal şartlar altında dövüşe atının sırtında katılırdı. Ama Vurucu yanında değildi ve kendisine verilen atın savaş eğitimi alıp almadığına dair hiçbir fikri yoktu. Hem zaten İmparator da yere düşmüştü ve adamı ezme ihtimalini göze almak istemiyordu. Bacağını kenara atarak yere atladı ve Şigeru'yu korumak üzere hızla koşmaya başladı.

Senşilerden biri, iki eliyle kavramış olduğu kılıcıyla savunmasız haldeki İmparator'a tepeden bir darbe indirmek üzereydi. Horace'ın kılıcı, Nihon-Ja savaşçılarının kullandığı *katana* lara kıyasla daha ağırdı. Ama aynı zamanda daha uzundu ve saldırgan bu unsuru göz önüne almamıştı. Şigeru'yu öldürüp kendisine yaklaşan rakibine dönebilecek kadar vakti olduğunu sanıyordu. Horace'ın yanlamasına savurduğu kılıç, yukarı kaldırmış olduğu kendi kılıcı nedeniyle savunmasız kalan göğsüne saplanıp cilalı deri zırhını yarıp geçince, bir şaşkınlık anı yaşadı ve dünyası karardı.

Horace, sol tarafındaki, kılıcını tepeden çaprazlama bir şekilde savuran saldırganı fark etti. Olduğu yerde döndü ve kendi iradesiyle hareket ediyormuş gibi görünen kalkanıyla keskin uçlu kılıcı karşıladı. Muazzam sertlikteki *katana* çeliğinin kalkanına hafifçe battığını hissetti. Horace öne doğru hamle yaparak adamı sıkıştırdı ve dizinin yan tarafına sağlam bir tekme attı. Adamın bacakları tutmaz oldu ve acı dolu bir çığlık atarak devrildi. Hızlı bir kılıç darbesiyle sesi kesildi ve bir çuval gibi Horace'ın ayaklarının dibine devrildi.

Çok sayıda düşmana karşı verilen bir savaşta, birkaç saniye aynı yöne bakmak, ölüme davetiye çıkarmak anlamına geliyordu. Horace kalkanını kaldırarak yüz seksen derecelik

bir açıyla döndü ve üçüncü saldırganın -İmparator'un atının dizginlerini ele geçiren adamdı bu- savurduğu kılıç darbesini son anda önlemeyi başardı. Silahşor, Horace karşılık veremeden boğulurcasına bir çığlık atarak öne doğru sendeledi ve şaşkınlık dolu bir yüz ifadesi ile dizlerinin üstüne çöktü. Hemen arkasındaki Şukin, kılıcını ikinci bir darbe için hazır bekletiyordu. Ama buna gerek kalmamıştı. Suikastçı, çamurlu toprağın içine yüzüstü kapaklandı.

Horace hızla etrafına bakındı. Arkadaki muhafızlar yetişmiş, kalan iki Senşinin icabına bakıyorlardı. Patikanın yokuş aşağı giden tarafındaki çalılardan sürtünme sesleri geldi. En az bir saldırgan kaçmayı başarmıştı.

Şukin kılıcını kınına soktu ve Şigeru'nun ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"İyi misin, kuzen?" diye sordu endişeyle.

Şigeru, muhafız komutanının endişelerini boşa çıkardı. "Her yerim çamur oldu ve nefesim kesildi, ama onun dışında bir şeyim yok. Or'ss-san sayesinde..." diyerek genç Araluenliye minnettarlıkla gülümsedi.

Horace başını iki yana salladı. "Bir yararım dokunduysa ne mutlu bana," diye yanıt verdi, biraz resmi bir ifadeyle. Zaten görevi olan yükümlülükleri yerine getirdiğinde insanların kendisine teşekkür etmeleri, Horace'ı daima rahatsız etmişti. Kılıcını kınına soktu. Arkadaki grubun kıdemli üyesi yaklaşarak Şukin'e Nihon-Ja dilinde hızlı hızlı bir şeyler anlatmaya başladı.

"Arisaka'nın adamları mıydı bunlar?" diye sordu Horace İmparator'a.

Şigeru başıyla onayladı. "Şimonsekilerin sembolü," dedi ve saldırganlardan birinin göğüs zırhını, kalbin üstüne denk gelen noktaya işlenmiş süslü baykuş simgesini işaret etti.

Şukin yeniden onlara katıldı.

"Onbaşı dokuz saldırgan saymış," dedi. "İki tanesi kaçmış. Dördünü adamlarım öldürmüşler, ikisinin icabına Or'ss-san baktı ve sonuncusunu da ben hallettim." Patikaya yayılmış cesetleri aşağılayıcı bakışlarla süzdü. Gönülsüzce de olsa, saldırının az kalsın başarılı olacağını kabullenmek zorunda kalmıştı. "İyi örgütlenmişler. İki grup halinde ön ve arkadaki muhafızların yolunu keserlerken kalan üç saldırgan da sana saldırdı, kuzen. Or'ss-san'ın ne kadar yetenekli bir silahşor olduğunu hesaba kattıklarını sanmıyorum. Esas hataları da bu oldu. Saldırı öncesinde attıkları oklar nedeniyle iki adamımızı kaybettik ve bir de yaralımız var."

Horace bu sözleri duyar duymaz birden kendine gelerek George'u hatırladı.

"Aman Tanrım!" diye bir çığlık attı ve dönüp George'un atından düştüğü yere doğru koşmaya başladı. Dövüş nedeniyle arkadaşının vurulduğunu unutmuştu. Çamurlu patikanın yanında doğrularak oturmuş, beyaz tüylü, uzun bir okun saplandığı kolunu acıyla tutmakta olan ince sureti görünce rahatladı. George'un kıyafetinin kol kısmı kana bulanmıştı ve yüzü her zamankinden daha beyazdı, ama sonuçta hayattaydı. Horace, arkadaşının yanında, tek dizinin üstüne çöktü.

"George!" dedi. Rahatladığı ses tonundan anlaşılıyordu. "İyi misin?"

“Hayır! İyi falan değilim!” diye oldukça öfkeli bir sesle cevap verdi George. “Koluma iri bir ok saplandı ve canım çok acıyor. Bu şartlar altında insan nasıl iyi olabilir?”

Horace içgüdüsel olarak uzanıp oka dokundu, ama George irkilerek geri çekildi ve bu ani hareket sonucu koluna saplanan acı dalgası nedeniyle inlemeye başladı.

“Hayatımı kurtardın, George,” dedi Horace nazikçe. İnce yapılı arkadaşının kendisini iterek onu, vücudunu hedef alan oktan uzaklaştırdığını hatırlamıştı.

George suratını buruşturdu. “Canımın bu kadar yanacağını bilseydim kurtarmazdım! Seni vurmalarına izin verirdim! Neden bu şekilde yaşıyorsun?” diye tiz bir sesle hesap sormaya başladı. “Bu hayata nasıl katlanıyorsun? Bu çok acı verici bir durum. Savaşçıların akıllarını yitirdiklerinden daima şüphe etmişimdir. Ama artık eminim. Ben ileride...”

İleride yapmayı planladığı şey her ne ise, Horace bunu asla bilemeyecekti. Yaranın verdiği acı ve kan kaybı nedeniyle George’un gözleri hafifçe devrildi ve vücudu yana düştü.

Horace etrafına bakınca Şukin’in de yaralı arkadaşını incelediğini fark etti.

“Bu iyiye işaret olabilir,” dedi Senşi komutanı. “Oku kolundan çıkarırken kendinde olmayacak.”

George yalnızca birkaç dakika baygın kaldı ama bu süre, Şukin ve İmparator’un şifacısının oku yaradan çekip almalarına yetmişti. Okun girip çıktığı bölgelere merhem sürüp kolu temiz sargı bezleriyle bağladılar. Şukin müdahalenin sonuçlarını memnuniyetle izliyordu.

"Yarası sorun çıkarmadan iyileşecektir," dedi. "Merhem sayesinde iltihap kapmayacaktır. Gerçi ok oldukça yeniydi ve temiz görünüyordu. Ama arkadaşının kolu haftalarca ağrıyacak."

George'un gözleri, önceden planlanmış gibi tam o anda açıldı. Etrafındaki endişeli suratlara şöyle bir göz gezdirdikten sonra kaşlarını çattı.

"Kolum acıyor," dedi. Ancak Horace ve diğerlerinin rahatladıklarını belli edercesine attıkları kahkahalar karşısında hiç de yatışmış gibi durmuyordu.

"Bu, siz kahraman savaşçılara komik geliyor olabilir," dedi. "Bu tür şeyleri kafanıza takmamayı âdet haline getirdiğinizi çok iyi biliyorum. Ama acıyor işte."

Horace, George'u nazikçe ayağa kaldırıp sabırla bekleyen atının yanına götürdü.

"Haydi bakalım," diyerek arkadaşını eyerin üstüne oturttu. "Daha yolumuz uzun."

Normalde geveze bir yol arkadaşı olan George'un, İwanai'ye açılan patikayı bulmak üzere yola koyulduktan sonra konuşmamayı tercih etmesi, Horace'ı çok memnun etmişti. Düşünmesi gereken çok fazla şey vardı ve açıklamasını yaparken kullanacağı kelimeleri özenle seçmek istiyordu. George'un, fikirlerine karşı koyacağını biliyordu ve George görüşlerini net bir biçimde ortaya koymanın eğitimini almıştı.

Bir süre sonra, İmparator ve Şukin atlarını dizginleyerek güneybatı yönünde yokuş aşağı uzanan dar ve dik bir patikayı işaret ettiler.

“Artık ayrılıyoruz,” dedi İmparator. “İwanai buradan bir günlük mesafede. Yolda Arisaka’nm adamlarına rastlayacağınızı hiç sanmam. Ama limana vardığınızda tedbiri elden bırakmayın. Gemiye bininceye dek ayakaltında dolaşmamaya dikkat edin.”

“Adamlarımdan biri sizinle gelerek size yol gösterecek,” dedi Şukin.

Ama Horace başını hayır anlamında sallıyordu. “Senşi olmasın,” dedi. “Hizmetkârlardan biri yeterli olur. Eli silah tutan tüm adamlarınızın yanınızda olmasına ihtiyacınız var.”

Şukin, Horace’ın sözlerindeki doğruluğu kavrayarak başıyla onayladı. “İyi dedin. Pekâlâ, hizmetkârlardan biri yanınızda gelsin.”

Horace sessizce George’un onlarla vedalaşmasını izledi. İmparator’un bu sırada kendisini meraklı bakışlarla izlediğini görebiliyordu. Şigeru, muhtemelen Horace’ın aklından geçenleri anlamıştı. George nihayet elindeki dizginleri atının boynuna hafifçe vurdu ve başını dik, dar patikaya doğru çevirdi.

“Haydi, Horace. Gitme zamanı.”

Horace rahatsız görünerek boğazını temizledi.

“Mesele de bu ya, George,” dedi. “Ben kalıyorum.”

YEDİ

Toskana

"Evanlyn mi? Onun burada ne işi olabilir ki?" diye sordu Will. Prensesi kafasında bir türlü esas adıyla canlandıramıyordu. Kızı Evanlyn olarak tanımış, başlarından onca olay geçerken ona Evanlyn diye hitap etmişti. Will için daima Evanlyn olacaktı o.

Alyss'in verdiği ilk tepki şüphelenmek olmuştu. Will ile aramıza girmek için burada, diye düşünmüştü. Will ile prensesin geçmişte çok yakınlaştıklarını -ve hâlâ yakın olduklarını- biliyordu ve bu nedenle Evanlyn'den daima olumsuz davranışlar bekler olmuştu. O da kızı Evanlyn adıyla anıyordu. Cassandra ismi kızın Araluen Kraliyet Prensesi olduğu gerçeğini aklına getiriyor ve makamına olan saygısı nedeniyle Evanlyn'den nefret etmesini engelliyordu. Evanlyn yalnızca Alyss'in erkek arkadaşını elinden almaya çalışan bir kızdan ibaretti.

Nihayet, düşünmeden verdiği tepkinin mantıksızlığını kavradı. Evanlyn bile sırf Will'le aralarına girmek için bu ka-

dar zahmete katlanmazdı. Prensesin Toskana'ya gelişinin ardında daha önemli bir neden yatıyor olmalıydı. Evanlyn yoksa Araluen'in anlaşma şartlarına verdiği onayı geri çekmek ve Alyss'in beş günden beri müzakere masasında çekmiş olduğu onca sıkıntıyı boşa çıkarmak için mi oradaydı? Eğer öyleyse, kendilerini son derece tuhaf bir durumun içinde bulacaklardı. Sonuçta anlaşma imzalanmış, onaylanmış ve Alyss de Araluen tahtı adına şahitlik yapmıştı.

"Belki de onu içeriye davet edip bu soruyu bizzat kendisine sormalıyız," diye uzlaşmacı bir sesle cevap verdi Halt. Alyss'in yüzünün buruştuğunu fark etmişti ve kızın aklından geçenleri az çok tahmin edebiliyordu. Ama Alyss'in öfkesini yutup kendine gelmesi için Kraliyet Prensesi'ni dışanda bekletmek olmazdı.

"Elbette," dedi Alyss, zihnini toplayarak hiç de profesyonelce olmayan bu düşüncelere kapıldığı için kendini suçluyordu. "Lütfen prensesi içeri al, Edmund."

Prensesi bekletmek zorunda kaldığı için endişeli bir yüz ifadesine bürünmüş olan hizmetkâr, memnuniyet içinde başını sallayarak onayladı ve kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra yeniden kapıda belirdi ve ziyaretçi içeri girerken kenara çekildi.

"Huzurlarınızda, Leydi Evanlyn," diyerek prensesin geldiğini ilan etti.

Halt'un kaşları çatıldı. Prenses o ismi yalnızca resmi olmayan ya da kimliğini gizlediği seyahatlerinde kullanırdı. Halt, Evanlyn adının kıza, hayatı ve davranışlarının kraliyet teşrifatı ve saray usulleri tarafından kısıtlanmadığı zamanlan hatırlattı-

ğının farkındaydı. Ayağa kalktı ve ellerini öne doğru uzatarak prensese doğru yürümeye başladı. Eski bir dostu ve danışmanı olarak prensesin önünde eğilme ihtiyacı hissetmiyordu. Resmi kimliğini bir yana bıraktığına göre, Evanlyn de kendisine bir kraliyet mensubu gibi davranılmasını beklemiyor olmalıydı.

Evanlyn eski dostunu görünce gülümseyerek uzatılan elleri tuttu. "Merhaba, Halt," dedi. "Seni görmek ne güzel."

"Sizi de, leydim," dedi Halt.

Evanlyn bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Alyss kendisini selamlamak üzere ayağa kalkınca tebessümü hafifçe soldu.

"Hoş geldiniz, ekselansları," dedi Alyss.

Evanlyn sabırsızca bir el hareketi yaptı. "Bu seferlik unvanları bir kenara bırakalım lütfen, Leydi Alyss. Resmi bir seyahate çıkmadım ben. Evanlyn yeterli." Bakışları odayı taramaya devam etti ve WilPi görünce biraz önceki sıcak tebessümü geri döndü.

"Selam, Will," dedi. Genç Orman Muhafızı, kızı kucaklamak üzere öne çıktı. Alyss'in bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu, ama Evanlyn'le çok yakın arkadaşlardı ve numara yapmak istemiyordu. Başlarından, farklı davranmasını garip kılacak kadar çok olay geçmişti. Ama kucaklaşmanın süresini kısa tutacak kadar da akıllıydı.

"Toskana'ya hoş geldin," dedi.

Ama Evanlyn'in bakışları etrafı taramaya devam ediyordu. Pek de aydınlık olmayan odadaki dördüncü kişinin kim olduğunu henüz fark edebilmişti.

"Seley el'ten!" diye bir çığlık attı. Keyiflendiği sesinden anlaşılıyordu. "Sizi görmek ne hoş!" Adının mükemmel bir

şekilde telaffuz edildiğini fark eden Seleten, elini önce ağzına, ardından alnına ve yeniden ağzına götürüp hafifçe eğilerek geleneksel Arridi selamını verdi.

"Leydi Evanlyn. Sizi yeniden gördüğüme çok sevindim." Durup sahte bir huzursuzlukla ekledi: "Tabii size borcum olduğunu ortaya çıkardıysanız, o başka."

Evanlyn adamın şakasına gülerek başını hayır anlamında salladı. Birden herkesin ayakta durmuş, beklenmedik bir şekilde yanlarına gelmesinin sebebini öğrenmek için can attığını fark etmişti. Hiç vakit kaybetmeden odanın merkezinde yer alan masanın etrafındaki sandalye ve sedirleri işaret etti.

"Hepiniz oturun lütfen. Sizlerle konuşmam gereken bir mesele var."

Diğerleri otururken Seleten bir an tereddüt etti.

"Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?" diye sordu. Belki de Araluen'e özgü bir mesele söz konusuydu. Evanlyn biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Gitmenize gerek yok, Seleten. Anlatacaklarım gizli değil." Masanın üstündeki kahve demliğini fark edince ekledi: "Bir fincan kahve için birini öldürebilirim bile. Uzun bir yolculuk oldu."

"Elbette! Kusuruma bakmayın!" Kusurlu bir ev sahibi konumuna düştüğü için sinirlenen Alyss, yeniden ayağa fırladı. Evanlyn'in aniden yanlarında belirmesi karşısında bocaladığı ortadaydı. Hızla doldurduğu fincanı Evanlyn'e uzattı. Aralarındaki husumeti bir anlığına unutan Prenses, memnuniyetle gülümsedi.

"Teşekkürler, Alyss," dedi. "Leydi Alyss" şeklindeki resmi hitaptan kaçmıyor oluşu, kahve servisi karşısında gerçek-

ten de minnettar olduğunun bir göstergesiydi. Alyss teşekkürü kabul ederek sandalyesine oturdu. Evanlyn kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra fincanı beğeniyle süzmeye başladı.

"Sanırım bu sizin kahvelerden, değil mi, Seleten?"

Seleten gülümsemekle yetindi. Evanlyn bir yudum daha alarak kahvenin büyük bir kısmını bitirdi. Fincanı bırakıp aklını toplamak için bir iki saniye bekledikten sonra konuya girdi.

"Uzun lafın kısası," dedi. "Horace ortadan kayboldu."

Odadakilerden şaşkınlık dolu nidalar yükseldi. Akıllarından geçenleri dile getiren ilk kişi Will oldu.

"Kayıp mı oldu?" dedi. "Nerede oldu bu?"

"Nihon-Ja'da," dedi Evanlyn. "Babam, Horace'ı bir süre önce askeri bir görev için oraya göndermişti. İmparator'un sarayına kendisini takdim edecek ve sonrasında da Nihon-Ja askeri teknik ve silahlarını incelemek üzere ülkede bir süre kalacaktı."

"Neler olmuş? Horace nasıl kaybolmuş?" diye sordu Will.

"Aslına bakılırsa, ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bırak da açıklayayım," dedi ve Wilkin daha fazla soru sormasını engelledi. "Horace, George ile seyahat ediyordu..."

"George Carter mı? Yetim koğuşundaki George? Bizim George yani?" diye araya girdi Will yeniden. "Bizim George" derken parmağıyla Alyss'i ve kendisini işaret etmişti.

Evanlyn'in yüzündeki sabırsız ifadeyi fark eden Halt, tek kaşını kaldırarak Will'e baktı. "Hepsi aynı kişiyi ifade ettiğine göre, aynı soruyu defalarca yinelemenin anlamı yok," dedi.

Evanlyn teşekkür eder gibi başıyla onayladı. "Evet," dedi. "*Sizin* George. Protokol danışmanı ve tercüman olarak Horace'a eşlik ediyordu."

Halt, başını hafifçe eğdi. "Ama Nihon-Ja'da ortak dil konuşuluyor diye biliyordum, öyle değil mi?"

Evanlyn omuz silkti. "Diğer ülkelerde olduğu kadar değil. Nihon-Jalılar kendilerini asırlardır dünyanın öteki kısmından biraz... uzak tuttular. Babam da İmparator'a kendi dilinde hitap edilmesinin," diyerek Alyss'e doğru başını salladı, "uygun bir diplomatik yaklaşım olacağını düşündü."

Alyss başıyla onayladı. "Mümkün olduğunca öyle yapmaya çalışırız."

"Horace'ın Nihon-Jalılardan silah ve savaş yöntemleri hakkında ne öğrenmeyi umut ettiğini hâlâ anlayamadım," dedi Will. "Sonuçta o bir Kılıç Ustası."

"Nihon-Ja savaşçıları -onlara Senşiler deniyor- farklı bir dövüş tekniği kullanırlar," diye araya girdi Halt. "Ve kılıç üreticileri, son derece keskin bıçaklar yapmanın mükemmel yolunu bulmuşlardır. Orman Muhafızı silah üreticilerimiz, kullandıkları yöntemlerin bazılarını yıllar önce onlardan öğrenmişlerdi."

"Saks bıçaklarınızın bu kadar sağlam olmalarının nedeni bu mu?" diye sordu Alyss. Saks bıçaklarının normal bir kılıcın keskin yüzünü çentebilecek kadar sert oldukları, herkes tarafından bilinen bir gerçekti.

"Birkaç demir çubuğun ısıtılıp dövüldükten sonra kıvrılıp bükülerek tek bir çubuk haline getirildiği bir demirci tekniği söz konusu. Yıllar içinde, karşılaştığımız her türlü olumlu fikri benimsemeyi âdet haline getirdik," dedi Halt.

"Bizim Dimaskarlı kılıç üreticilerimiz de fazlasıyla sert ve sağlam kılıçlar üretmenin benzer bir yolunu geliştirdiler," diye araya girdi Seleten.

"Herhalde Dimaskaran kılıçlarından söz ediyorsun, değil mi?" dedi Halt. "Adlarını duymuştum ama hiç görmedim."

"Çok pahalıdırlar. Pek fazla insanın parası almaya yetmez," dedi Seleten.

Halt başıyla onaylayıp bu bilgiyi, ileride işine yarama ihtimali bulunan diğerlerinin arasına kaydettikten sonra Evanlyn'e döndü. "Kusura bakma, Evanlyn, konuyu saptırdık. Lütfen devam et."

"Pekâlâ. Sözümün daha fazla bölünmesini engellemek için bir şeyi açıklayayım..." Evanlyn'in anlamlı bakışları Will'in i üstüne çevrilmişti. Genç Orman Muhafızı haksızlığa uğradığını düşünüyordu. Ne de olsa, sepsert kılıçlara dair gevezelik ! edenler kendisi değil, Halt ve Seleten'di. Evanlyn onun bu dar- i gınlığını fark etmeden sözlerini sürdürdü.

"Sanırım hepiniz Silasya Konseyi'nin hızlı haberleşme sisteminden haberdarsınız, değil mi?"

Odadaki herkes başıyla onayladı. Silasya Konseyi, Sabit Deniz'in doğu kesiminde örgütlenmiş bir ticaret birliğiydi. Merkezi bir kredi sistemi aracılığıyla ticarete olanak sağlıyor, bu şekilde gerçek para naklini tehlikeye sokmadan ülkeler arası para akışına olanak tanıyordu. Birkaç yıl önce, hızlı iletişimin de keselerini hızlı para akışı kadar dolduracağını keşfetmişlerdi. Dünyanın neredeyse bir ucundan diğerine haber taşıma olanağı bulunan bir güvercin ve hızlı süvari ağı kurulmuştu. Gemi ya da atlıların varmak için haftalarca yol almaları gereken

mesafelere yalnızca birkaç günde ulaşılır olunmuştu. Verilen hizmet elbette ki inanılmaz pahalıydı, ancak acil durumlarda birçok insan bu muazzam bedeli ödemeye razı oluyordu.

"O sistem aracılığı ile haftalar önce George'tan bir mesaj aldık," dedi Evanlyn. "Kısacık bir mesajdı ve İndus'taki Ugli Nehri'nde bulunan bir limandan -ki doğu yönünde mesaj hizmetinin ulaştığı en uzak nokta muhtemelen orasıdır- gönderilmişti. Anlaşılan o ki birileri Nihon-Ja İmparatoru'na karşı isyan bayrağını çekmiş ve Horace da olayların içinde kalmış. Askerleri sayıca çok az olan İmparator da hayatını bir kaçak olarak sürdürüyormuş. Son olarak, bir tür efsanevi hisarda saklanmak üzere kuzeydeki dağlara doğru giderken görülmüş. Horace da yanındaymış."

Will arkasına yaslanarak usulca ıslık çaldı. Böylesine bir maceraya atılmak tam da Horace'ın yapacağı şey, diye düşündü.

"Sen ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu ama alacağı cevabı biliyordu. Evanlyn kararlı bakışlarını genç Orman Muhafızı'na çevirdi.

"Gidip Horace'ı bulmayı," dedi.

Nihon-Ja

Horace'ın sözleri, birçok itirazı beraberinde getirmişti. George'un sesi herkesten yüksek çıkıyordu.

"Horace, burada kalamazsın! Anlamıyor musun? Nihon-Ja'nın iç politikalarına karışmaya hakkımız yok!"

Duydukları, Horace'ın kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. "Burada politikadan daha ciddi bir mesele söz konusu, George," dedi. "Ülkenin yasal hükümdarına karşı bir ayaklanma girişiminde bulunuldu. Bunu bir politika meselesi diye kestirip atamazsın. Olanlar, her şeyden önce vatana ihanet suçu kapsamına giriyor."

George hemen yanlarındaki Nihon-Ja önderlerine dönerek onları özür dilercesine selamladı. Sözlerinin diplomatik dile uygunsuz kaçtığı düşünülmüş olabilirdi.

"Özür dilerim, ekselansları," dedi aceleyle. "Niyetim asla durumunuzu küçümsemek değildi."

Şigeru başıyla onayladı. "Özre gerek yok, George-san.

Senin bakış açını anlayabiliyorum. İster bir politika, isterse de ihanet meselesi olsun, sonuçta bu bir Nihon-Ja iç meselesi."

"Haklısınız," dedi George ve yeniden Horace'a döndü. "Araluen'le İmparator arasında resmi bir anlaşma yok. Sen ve ben burada yalnızca birer diplomat konumundayız. Ülke içinde serbestçe hareket etmemize izin verildi, ancak tarafsızlığımızı korumalıyız. Meseleye dâhil olup taraflardan birini desteklememiz halinde, bize duyulan güveni boşa çıkarmış oluruz," diye bağırarak açıklamalarda bulunmaya başladı. "Anlamıyor musun? Bunu göze alamayız!"

"Aslına bakarsan, anlıyorum," dedi Horace. "Ama taraf tutmamız halinde neler olacağına dair endişe etmek için artık biraz geç. Korkarım, ben tarafımı zaten belli ettim."

George bir şey anlamadan çatık kaşlarla arkadaşını süzdü. "Seni anla..."

Horace, genç avukatın sözünü kesti. "Sen şu ilerideki patikaya uzanıp dinlenirken," dedi, "ben de Arisaka'nın askerlerinden iki tanesini öldürmekle meşguldüm. Bu eylemim, taraf tutmak olarak algılanacaktır, diye düşünüyorum, sen ne dersin?"

George çıldırmış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ne yaptım dedin? Böyle budalaca bir harekete kalkışmanın nedeni nedir acaba? Neden? Söyle bana, neden?"

Horace cevap veremeden İmparator hafifçe öksürdü ve öne çıkıp George'u sakinleştirmek için, elini çocuğun omzuna koydu.

"Nedeni, öldürdüğü adamların hayatıma kastetmiş olmaları olabilir," dedi.

George bir kez daha azar yemiş küçük bir çocuğa dönmüştü. Bir protokol uzmanı olarak pek de iyi bir iş çıkardığım söy-

lenemez, diye düşündü. George'un söyleyecek söz bulamadığını fark eden Horace, zaten lehine giden durumu pekiştirmek üzere hareketlendi.

"Düşünmeden hareket ettim, George," dedi. Yüzünde minik bir tebessüm belirmeye başlamıştı. "Birileri İmparator'un canına kastederse ne yapmam gerektiğini önce sana sormalıydım. Ama ben meseleye doğrudan dâhil olmayı tercih ettim ve elimden geldiğince saldırganlara engel oldum."

Şukin de gülümsemeye başlamıştı. Ama İmparator'un sözleriyle yüzü biraz önceki haline döndü.

"Aslına bakılırsa, Arisaka'nın, hayatımı kurtarmış olmam, adamlarını öldürmüş olmandan daha büyük bir hakaret olarak algılaması da oldukça yüksek bir ihtimal," dedi Şigeru.

"Ekselansları haklı," dedi Şukin ciddi bir ifadeyle. "Or'ssan artık onun can düşmanı haline geldi. Arisaka planlarının geri tepmesinden hiç hoşlanmaz."

George, bakışlarını bir adamdan diğerine çeviriyor, içine düştüğü bu berbat durumdan bir çıkış yolu arıyordu.

"Ama Arisaka'nın olanları bilmesine gerek yok, öyle değil mi? Bir dağın tepesindeki ıssız bir ormanda, en yakın yerleşim merkezinden kilometrelerce uzaktayız! Durumdan nasıl haberi olacak?"

"Kaçan saldırganların ona benden söz etme ihtimalleri yok değil," dedi Horace. "Ben olsam, bu bilgiyi kesinlikle kendime saklamazdım."

Dünyasının kararmaya başladığını fark eden George, başını tiksintiyle iki yana sallayarak durumu kabullenmek zorunda kaldı.

J

“Aman ne güzel!” dedi bıkkınlıkla. “Şahitlerin kaçmalarına izin verdin demek! Madem tarafını belirleyecektin, bari işleri yarıda bırakmasaydın!”

Horace’ın kaşları çatıldı. “Yani Arisaka’nın o iki adamını öldürmüş olsaydım, daha iyi bir diplomatik konumda olacaktık mı demek istiyorsun?” diye sordu. George’un yürüttüğü mantığı kavrayamamıştı.

“Hayır. Hayır, hayır,” dedi kaçınılmaz olanı nihayet kabullenen George. “Şey, sanırım tarafımızı belirlemişsin artık. Bize de duruma uygun hareket etmek düşüyor.”

Küçük grup sessizliğe gömüldü. Şukin ve İmparator, ne yapacaklarını bilemez bir halde bakıştılar. Onların bu halini fark eden Horace, belli belirsiz başım salladı. Neler düşündüklerini tahmin edebiliyordu.

“Acaba bize biraz müsaade edebilir misiniz, ekselansları?” dedi.

Şigeru başını hafifçe sallayarak onayladı ve Horace da George’a, İmparator’un etrafındaki grubun birkaç metre ötesine gelmesini işaret etti. Genç avukat şaşkın görünüyordu.

“Yine ne oldu?” diye atıldı, duyulamayacak kadar uzaklaştıklarında. “Ben baygınken başka ne haltlar karıştırdın? Baygın olduğumu hatırlıyorsundur umarım, koluma kocaman bir ok saplanmıştı da!” Son sözleri ağzından biraz da öfkeyle çıkmıştı. Horace’ın ‘uzanıp dinlendiği’ne dair yaptığı iğneleme, canının sıkılmasına neden olmuştu.

Horace, arkadaşını yatıştırmak için bir el hareketi yaptı. “Biliyorum, biliyorum. Sözlerim için özür dilerim. Hayatımı sana borçluyum.”

George bir parça sakinleşmiş gibi duruyordu. Hayat kurtarmak, herkesin becerebileceği bir iş değildi. Normal şartlar altında Horace'ın hayatının kurtarılmasına ihtiyacı yoktu. Kendi işini kendi görmeyi bilirdi. George kendini, yetim koğuşundan çocukluk arkadaşı olan ünlü Will Treaty'nin* bile daha önce Horace'ın hayatını bu kadar net bir şekilde kurtarıp kurtarmamış olduğunu merak ederken buldu.

"Şey, tamam. Anladım. Benimle ne konuşacaktın?"

"George," diye söze başladı Horace, sonra tereddüt etti. "Bunu nazikçe söylemenin bir yolu yok, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Sen burada kalmıyorsun."

"Tabii ki kalacağım!" diye patladı George. "Sen kalıyorsan ben de kalıyorum. Ben senin dostunum. Dostlar birbirlerini ortam birazcık tehlikeli hale geldi diye terk etmezler! Tamam, yaralanma meselemi biraz abarttım. Ama korkmuyorum, Horace. Ortadan kaybolup tehlikelere karşı arkadaşlarını yalnız bırakan bir korkak değilim ben!"

Horace ateşli ateşli konuşan arkadaşını başıyla onaylayarak dinliyordu. George'un bir korkak olmadığını biliyordu. Tam aksine. Ama gerçeklerle de yüzleşmeleri gerekiyordu.

"George," dedi sakin bir sesle, "yaran oldukça ağır. Ama sağlığın son derece iyi olsa bile, yapacağımız yolculuğu kaldıramazdın."

"Beni dert etme sen!" dedi George. Sesinin birkaç metre ötede bulunan Nihon-Ja savaşçılarına dek taşınacağından korkmaksızın hevesli bir ifadeyle konuşuyordu. "İdare ederim. Sizi yavaşlatmam!" Ama Horace'ın başını bir kez daha hayır

* *İng.* Arabulucu. (Ed. N.)

anlamında sallamaya başladığım fark etti. İçten içe uzun boylu genç savaşçının haklı olduğunu biliyordu.

"Bizi yavaşlatmak *istemezsin*," dedi Horace. "Bu konuda elinden geleni yapacağından da eminim. Ama sen bu tür bir hayatın insanı değilsin, George. Öncelikle, yeterince iyi bir binici değilsin."

"Ben..." George birden durdu. Horace'ın haklı olduğunun farkındaydı.

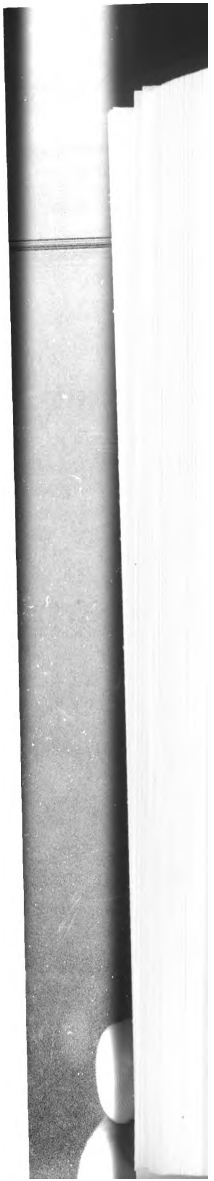
"Grubun en yavaş atını sürüyorsun," diye üsteledi Horace. "Hızına ayak uydurmak zorunda kalacağız ve ister istemez grubu yavaşlatmış olacaksın. Bu senin suçun değil, George. Fakat Şigeru'yu Arisaka'dan kaçırabilmek için hızlı yol almamız ve zor yaşam şartlarına alışmamız gerekecek. Sürekli senin şu yavaş atını beklemek zorunda kalırsak, İmparator'un hayatını tehlikeye atmış olacağız. Bunu istemediğinden eminim, öyle değil mi?"

Horace, George'un grubu yavaşlatması meselesinde suçu arkadaşının atına atmanın daha nazik bir yaklaşım olacağını düşünmüştü. Söylediklerinde bir yere kadar haklıydı, ama George arka planda yatan gerçekleri kavrayabilecek kadar akıllıydı. Yaşlı ve yavaş bir ata biniyor olmasının nedeni, binicilik yeteneğinin ancak böyle bir atın sırtında yol almasına elverecek kadar az olmasıydı.

Kederle boynunu eğdi. "Yeterince iyi değilim, öyle değil mi?" dedi kısık bir sesle.

Horace, atının sırtından uzanarak arkadaşını omzundan tuttu.

"Bunun iyi olmakla falan ilgisi yok," dedi. "Yalnızca bu tür bir hayata uyum sağlamanı kolaylaştıracak bir eğitimin

yok. Sen evinde oturup diplomatik görüşmeler yapan, ülkeler arasındaki karmaşık anlaşmaları imzalayan ve mahkemelerde insanların hayat ya da mal ve mülklerini kurtarmak için mükemmel savunmalar hazırlayan birisin. O konuları iyi biliyorsun. O konuların eğitimini aldın. Ama ben de *bunun* eğitimini aldım." Horace konuşurken bir yandan da kolunu etraflarını saran dağlık arazi boyunca gezdiriyordu. George bakışlarını Horace'tan kaçırdı. Dar omuzları kalkıp indi ve iç geçirdi.

"Biliyorum," dedi sonunda.

"Hem zaten başıma gelenleri öğrenmeleri için Araluen'e haber uçurmana ihtiyacım var. Bizimkilere nereye gittiğimizi söylemeden öyle bir anda ortalıktan kaybolamam."

George başını kaldırıp Horace ile göz göze geldi. "Burada öleceğini düşünüyorsun, değil mi?" dedi usulca. "Şigeru'nun bir şansı olduğuna inanmıyorsun."

Horace başını iki yana salladı. "George, bir savaşa aşla kaybedeceğim diye girmem ben."

"Ama ortadan kaybolamam dedin. Bu, senin kendine çok da güvenmediğini gösteriyor."

Horace arkadaşına gülümsedi. "Siz avukatların sorunu da bu zaten," dedi. "Kelimelere gereğinden fazla takılıyorsunuz. Ortadan geçici olarak kaybolacağım diyelim."

Zihni hızla çalışan George, yüzünü ekşitti. "Will ve Halfa haber uçurabilirsem," dedi, "belki gelip sana yardım ederler. Hatta kesinlikle geleceklerinden eminim."

"Bu harika bir fikir," dedi Horace kederle. Yanında iki Orman Muhafızı ile hareket etme fikri, son derece çekiciydi elbet. "Ama bu yalnızca boş bir hayalden ibaret. Tüm o yolu

geride bırakıp Araluen'e varman aylar sürer. O sırada buradaki meseleler -şu ya da bu şekilde- hallolmuş olur."

Ama George, akima gelen fikirle heyecana kapılmıştı bir kere.

"Hayır! Hayır, hayır! Bütün yolu geri gitmem gerekmiyor! Yalnızca İndus'a varmam yeterli! İndus'tan Silasya hızlı mesaj hizmetini kullanabilirim. Birkaç gün içinde haber ellerine geçmiş olur!"

Horace, bir kez daha saygısını kazanan yol arkadaşını süzdü. "Gördün mü?" dedi. "İşte sen bu tür işlerde iyisin. Düşünmek. Yeni fikirler üretmek. Sana şu kadarını söyleyeyim; eğer Will ve Halt'a haber ulaştırabilirsen, burada bizimle kalmaktan çok daha yararlı bir işe imza atmış olacaksın."

"Kalıp ayaklarınıza dolanmamış da olurum, değil mi?" dedi artık sırıtmaya başlayan George. Horace da aynı şekilde sırıttı.

"Aynen öyle." Uzattığı eli yakalayan George ile arkadaşça tokalaştılar. Horace arkadaşının elini bırakmadan ekledi: "Bir şey daha var. Burada kalma önerini asla unutmayacağım, George. Senin bu tür bir öneride bulunman, benimkinden çok daha büyük bir cesaret gerektiriyor. Seni çok takdir ettim ve eve dönünce de bu davranışını herkese anlatacağım."

George nihayet elini kurtarabildi ve "Önemli değil," dercesine bir el hareketi yaptı, ama Horace'ın sözlerine son derece sevinmişti.

"Şey... bilirsin işte canım. Çok da önemli değil. Yani... sonuçta biz koğuş arkadaşıyız, değil mi? Koğuş arkadaşları birbirlerine destek olurlar. Hiç önemi yok."

"Çok büyük önemi var," dedi Horace kesin bir dille. "Ve ben de bunu asla unutmayacağım."

DOKUZ

Toskana

••

6 6/"Vy leyse ben de seninle geliyorum!" dedi Will birdenbi-

V_yre. Halt, eski çırağının bu ani tepkisi karşısında çaktırmadan hafifçe gülümsedi. Will'den de zaten böyle bir tavır beklenirdi. Ne de olsa Horace, Wilkin en yakın arkadaşıydı. Birlikte büyümüş, sırt sırta savaşmış ve birbirlerinin hayatını defalarca kurtarmışlardı.

Evanlyn de Will'i sıcak bir tebessüm ile süzüyordu. "Böyle söyleyeceğine emindim," dedi. "Babam bu meselede senden yardım istememe izin verdi, ama ben de ona, buna gerek olmayacağını söyledim. Sağ ol, Will. Yanımda sen varken kendimi çok daha güvende hissedeceğim."

"Ben de geleceğim tabii," dedi Halt ve şüpheci bir yüz ifadesiyle ekledi, "İsterseniz tabii."

"Leydi Pauline böyle söyleyeceğini tahmin etmişti," dedi Evanlyn. "Gitmene bir itirazı bulunmadığını belirtti."

Will, eski eğitmenine hızlı bir bakış attı. Gruba katılmak için Leydi Pauline'in iznine ihtiyacı varmış gibi bir hava oluşmasına Halt'un ne tepki vereceğini merak ediyordu. Onun eskiden beri tanıdığı Halt, bu noktada eşine teşekkürlerini sunarak kendi kararlarını kendi başına alabileceğine dair ima dolu sözler sarf ederdi. Halt'un Evanlyn'in sözleri karşısında mutlu mutlu gülümsediğini görünce hafif bir şaşkınlık yaşadı.

"Eh, bu içimi oldukça rahatlattı," dedi Halt. Sesinde en ufak bir ima bile yoktu.

Şüpheci bir yüz ifadesi takınma sırası artık Will'deydi; bu yüz ifadesini yıllar boyu titizlikle Halt'u inceleyerek kopyalamıştı. İşler değişmiş herhalde, diye düşündü.

Alyss gergin bir şekilde boğazını temizledi ve tüm bakışları üstüne çekti. Araluen heyet şefinin yanakları kızarmıştı.

"Ben de gelmek isterim," dedi. "Horace benim de çok eski bir dostumdur. Will'in beni Macindaw Şatosu'ndan kurtarmasına yardım etmişti ve ona bu yüzden borçluyum. Hem zaten Nihon-Ja dilini bilen birine ihtiyacınız olacak."

Sözlerini sanki bir öneride bulunuyormuşçasına sıralamıştı. Ama ses tonu, niyetinin kesin olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. İzin istemiyordu. Yalnızca Evanlyn'e, dünyanın öbür ucuna Will ile yalnız gitmesine izin vermeyeceğini bildiriyordu. İkinci kez aynı şeyi yaşamayacaktı.

"Evet, Leydi Pauline senin ne diyeceğini de tahmin etti," diye kuru bir sesle cevap verdi Evanlyn. İçinden uzun boylu kızı, Will'e karşı arkadaşlıktan başka bir his taşımadığına dair ikna etmek geçiyordu. Alyss'in kendisi için -yalnızca bu meselede değil, gelecekte de- değerli bir arkadaş ve müttefik olabileceğini görüyor ve aralarındaki o uçurumu kapatmanın

bir yolunu bulmayı umut ediyordu. Beklediği fırsatı belki de bu yolculuk sırasında elde edecekti.

Halt duruma müdahale etmesi gerektiğini hissetti. “Bu çok iyi bir fikir,” dedi. “Alyss’in elinden her iş gelir.”

Alyss’in yüzü kızarmaya devam ediyordu. Evanlyn’in, teklifini bu kadar kolay kabul edeceğini tahmin etmemiş ve tartışmak üzere hazırlanmıştı. Zihninin gerisinde küçük bir ikilem belirmişti şimdi. Belki de Evanlyn’i biraz fazla yargılıyordu Ama Will’in sorusu, bu düşüncenin aklından uçup gitmesine neden oldu.

“Nihon-Ja dilini biliyor muydun sen? Ne zaman öğrendin?

Alyss omuz silkti. Gruba dâhil olacağı kesinleşince nabzı da normale dönmeye başlamıştı.

“Yaklaşık bir yıldır üzerinde çalışıyorum,” diye cevap verdi. “Çoğunlukla George’un çevirilerini kullanıyorum. Konuşmam henüz çok akıcı değil, ama idare eder.”

Wilkin yüzünden şaşırdığı anlaşılıyordu. “İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor,” dedi.

“Söz konusu sen olunca, hiç de şaşırılacak bir şey değil bu,” diye lafa karıştı Halt, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Will canı sıkılmış gibi dudaklarını büzdü. Halt’a bu tür fırsatlar vermemeyi öğrenmem gerek, diye düşündü. Aklına gelen bir diğer soru üzerine Evanlyn’e döndü.

“Oraya neyle gideceğiz? Bu arada, sen buraya nasıl geldin?”

Halt’un derin bir iç geçirdiğini duydu. Yine aynı şeyi yapmıştı.

“Yalnızca tek bir soru sormayı başarabildiğin oluyor mu hiç?” dedi tecrübeli Orman Muhafızı. “Yoksa aklına hep çiftler halinde mi geliyorlar?”

Will şaşkın bakışlarım Halt’a çevirdi. “Öyle mi yapıyorum?” diye sordu. “Bundan emin misin?”

Halt bir şey söylemedi. “İşte tam da bundan söz ediyorum” dercesine kaldırdığı elleriyle diğerlerine döndü. Seleten, usta ve çırağın atışmalarını izlemekten büyük keyif alıyordu. Bu tür anlamsız tartışmalar Arridi kültürünün de çok önemli bir parçası olduğu için daha fazla dayanamadı ve lafa karıştı.

“Halt,” dedi, “yanlışım varsa düzelt, ama korkarım sen de aynı suçu işledin. Biraz önce art arda iki soru sordun.”

“Aydınlattığınız için teşekkürler, Lord Seleten,” diye buz gibi ve resmi bir dille cevap verdi Halt.

Will, başını hafifçe eğen *¡Vakir’e* sırıttı. Birden aklına, Evanlyn’in, sorularına cevap vermemiş olduğu gerçeği geldi.

“Buraya nasıl geldin?” diye hatırlattı.

“Skandiya hizmet gemisini kullandım,” dedi Evanlyn.

Araluen ve Skandiya arasındaki anlaşma birkaç yıldan beri yürürlükteydi ve düzenli olarak güncelleniyordu. Anlaşmaya eklenen son maddelerden birine göre, Araluen kıyılarına, taylarıyla birlikte Araluen Kralı’nın emrinde olacak şekilde her yıl farklı bir kurt gemisi demirleniyordu. Kurt gemileri dünyanın en hızlı gemileriydi ve anlaşmanın bu maddesi Araluen açısından çok değerli bir kazanımdı. Kral Duncan ise karşılık olarak Skandiya’ya belli bir ücret ödüyor ve su, yakacak ile erzak satın almak isteyen diğer kurt gemilerine ticaret kolaylıkları sağlanıyordu. Duncan, Skandiyalılara kıyılarını yağma-

lamaları konusunda yardımcı olduğunu iddia eden İberya ve Galya gibi ülkelere aldırış etmiyordu.

“Hiçbir düzen mükemmel değildir,” diyordu. “Hem Skan* | J diyalılara kıyılarını *yağmalamamaları* için önceden ödeme yapma seçenekleri de mevcut.”

Haklıydı da.

“Nihon-Ja’ya kurt gemisi ile gideceğiz herhalde, değil mi?” dedi Halt.

Evanlyn başıyla onayladı. “Babam gemiyi kullanmamıza izin verdi. Herhangi bir ticari gemiye kıyasla çok daha hızlı yol alacağız. Zaten Gundar da Nihon-Ja’yı görmeyi çok istiyor. Ülkeye ayak basan ilk Skandiyalı olacak.”

“Gundar mı?” dedi Will. Bunun sık görülen bir Skandiyalı ismi olduğunu biliyordu, ama içten içe bunun eski bir dost olmasını umut etmekten kendini alıkoyamadı. Evanlyn başıyla onaylamaya başlamıştı bile.

“Evet. Gundar Hardstriker’m* gemisi. Seni ve Alyss’i yeniden görmek için can atıyor ve tayfalarına bakılırsa General’i kurtarmaktan onları hiçbir şey alıkoyamazmış. Horace’ı kastediyorlar sanırım.”

Will ve Alyss keyifle birbirlerine baktılar. “Evet. Gundar’ın tayfaları Horace’a o şekilde hitap ederler. Sanırım Nils de hâlâ Gundar’ın yanında, değil mi?”

“Nils’in elinden her iş gelir,” diye araya girdi Alyss. Adamın muazzam vücudunu ve baltasıyla neler yapabildiğini hatırlıyordu.

· tng. Taşçatlatan. (Ed. N.)

“Dövüş ihtimali varsa, herhangi bir Skandiyalı da iş görür,” dedi Halt. Evanlyn’e dönerek konuyu değiştirdi. “Toskan İmparatoru’na kendini takdim etmen gerekiyor mu? İlgilenmen gereken resmi görevlerin var mı yani?”

Evanlyn başını hayır anlamında salladı. “Resmi anlamda, buraya hiç gelmedim. Bu yüzden Leydi Evanlyn adı altında seyahat ediyorum. Yani hayır, istediğim gibi hareket etme özgürlüğüne sahibim.”

“O zaman en kısa zamanda yola koyulalım derim. Resmi vedalaşma işlerini nasıl olsa hallettik. Güzel bir uyku çeker ve sabah ilk iş denize açılırız.”

“Odamı alabilirsiniz, Leydi Evanlyn. Ben sedirlerden birinde uyurum,” dedi Alyss çabucak. Ama Evanlyn başını iki yana salladı.

“Odayı paylaşalım, Alyss,” dedi kesin bir dille. “Özel muamele istemiyorum. Buna alışsak iyi olur. Kurt gemileri oldukça küçüktür.”

Alyss, kendisine zeytin dalı uzatıldığını kavrayacak kadar zekiydi. Evanlyn’e dönerek gülümsedi; karşısında ilk kez yürekten gülümsüyordu.

“Odamı memnuniyetle sizinle paylaşırım,” dedi.

Diğerleri de ayaklanmıştı artık. Seleten hepsiyle tek tek el sıkıştı.

“Size iyi şanslar,” dedi ve biraz dalgın bir şekilde ekledi, “İlginç bir yolculuk olacağa benziyor. İçimden size katılmak geliyor. Horace benim de arkadaşım. Ama...” Zarif bir el işaretiyle durumunun uygun olmadığını belli etti.

Halt başıyla onayladı. “İstediğin zaman aramıza katılabilirsin, Seleten. Ama ülkende ilgilenmen gereken sorumlulukların var. Bunu anlıyoruz.”

Seleten elini ağzına, alnına ve yeniden ağzına götürerek onlara Arridi usulünde veda etti.

"Evet," dedi sonunda. "Görevlerim var ve oldukça da zorlular. Ama dediğim gibi, şeytan 'onlarla git' diyor."

Ardından herkese gülümseyerek kendi dairesine gitmek üzere odayı terk etti.

Sabahın ilk ışıklarıyla limana vardılar. Gundar'ın, Will'in şerefine *Kurt Will* adı verilen gemisi, iskeleye demirlemişti.] Will'in kaşları çatıldı. Geminin suya indirilişine şahit olmuş Ama bir değişiklik seziyordu.

"Bir gariplik var," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Halt da gemiyi incelemeye koyulmuştu. "Yelken direğini! yerinden mi oynatmışlar?" diye sordu kendi kendine. "Hatırla-1 dığımdan daha geride duruyor."

"Ya gurcata nerede?" diye sordu Will. Dört köşe seren* yelkenli gurcata, normalde yelken direğine olan mesafenin sekizde î yedisine kuruluyor ve büyük yelkenin içine yerleştiriliyordu. | *Kurt Will"m* yelken direği ise tepesindeki karmaşık donanım I ve hemen dibinde, güvertede baş kıç istikametinde uzanmakta] olan, dikkatle sarılmış bir çift yelken dışında tamamen çıplaktı. 1

"Tek bildiğim şey," dedi Evanlyn, "bunun, daha önce bin-' miş olduğum gemilerin en hızlısı olduğu. Bakın, Gundar da geliyor. Kendisine sorabilirsiniz."

* Yelkenli gemilerde üzerine dört köşe yelken açmak ve işaret kaldırmak için direğe yatay olarak bağlanan gönder. (Ed. N.)

İskele boyunca yürüyerek onlara yaklaşmakta olan iriyarı ve tanıdık Skandiyalıyı işaret etti.

"Will Treaty!" diye gürledi Gundar ve sesinden ürken martılar çığlık çığlığa havalandı. Will kendini hazırladı. Devasa vücutlu Skandiyalı yanma vardığında olacakları biliyordu, ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Gundar, ufak tefek Orman Muhafızı'nı boğarcasına, bir ayı gibi kavrayarak ayaklarını yerden kesti. Göğüs kafesi patlayacak gibi olan Will, inlemekten başka bir şey yapamıyordu.

"Hay Horlog'un sakalı, evlat, seni görmek ne güzel! Erak bizi hizmet gemisine atadıktan sonra yollarımızın kesişmesini dört gözle bekliyordum. Nasılsın? Neler yapıyorsun?"

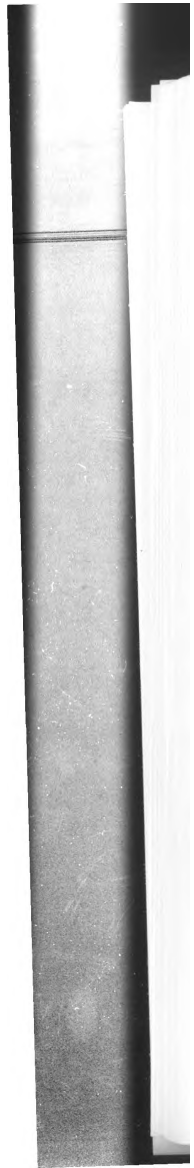
"Bira' ben' de anlatay," diye mırıldandı Will, zar zor nefes alabiliyordu. Gundar nihayet onu yere bıraktı. Will serbest kalmasıyla birlikte hafifçe sendeler gibi oldu. Boşalan ciğerlerini yeniden havayla doldurmak üzere derin ve hırıltılı bir nefes alarak arkadaşlarını biraz telaşlandırdı.

Alyss'i fark eden deniz kurdu, kızın elini devasa pençelerinden birinin içine alarak üstüne beceriksiz, ıslak bir öpücük kondurdu.

"Leydi Alyss!" diye bağırdı. "Nasıl oluyor da her gördüğümde daha bir güzelleşmiş oluyorsunuz?"

Bunu duyan Evanlyn ister istemez yüzünü asmıştı. Gundar onun nasıl göründüğüne dair hiçbir yorum yapmamıştı. Evanlyn, zarif ve sarışın Alyss'in yanında biraz... erkeksi göründüğünün farkındaydı.

Alyss ağzı kulaklarına vararak gülümsüyordu. "Ah, Gundar, görüyorum ki kibarlığından hiçbir şey kaybetmemişsin. Şu tatlı dilinle etkileyemeyeceğin kadın yok."

İriyarı Skandiyalı hafifçe gülümsedikten sonra bakışlarını I Alyss'in hemen arkasında durmakta olan kır sakallı, ufak tefek I adama çevirdi.

"Sen de şu ünlü Halt'sun herhalde?" dedi. "Biraz daha iri yapılı birini bekliyordum," dedi kendi kendine konuşur gibi, ardından öne doğru ilerledi.

Skandiyalıların âdetlerini çok iyi bilen Halt, aynı hızla geri kaçtı. "Evet. Ben Halt," dedi. "Kaburgalarımın sağlam kalma-! larını tercih ederim, çok teşekkürler."

"Tabii, tabii," diyen Gundar, sıkı bir kucaklaşma yerine, sert ve erkeksi bir tokalaşma ile yetinmek zorunda kaldı. Parmakları devasa pençenin içinde kırılacak gibi sıkılan Halt'un gözleri, acıdan parlamaya başlamıştı. Gundar'ın bıraktığı elini acıyla birkaç kez silkti.

"Erak'ın dostu benim de dostumdur!" diyen Gundar, meraklı bakışlarla etrafını taradı. "Senin şu tüylü midilliyi göremedim, Will?"]

"Atlarımızı Araluen'de bıraktık," dedi Will.

Toskan başkentine yapacakları on günlük kısa bir yolculuk için Çekici ve Abelard'ı yanlarında getirmelerine gerek olmadığında karar kılmış ve atları Orman Muhafızı Birliği'nin at yetiştiricisi İhtiyar Bob'un yanına bırakmışlardı. Will doğru bir karar verip vermediklerinden emin olamıyordu. Çekici'nin yanında olmasını isterdi ama Nihon-Ja'ya yapacakları deniz yolculuğu, Çekici'nin o ana dek katılmış olduğu deniz yolculuklarından çok daha uzun sürecekti. Atları hareket ettirmek için kıyıya çıkma şansını pek bulamayacaklardı ve hayvanların böyle uzun bir yolculuğu atlatabileceklerinden emin değildi.

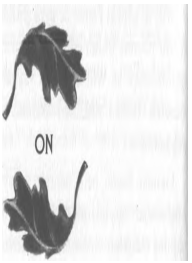
Will'in köpeği Esmer de aynı şekilde Leydi Pauline'in güvenilir ellerine teslim edilmişti. Esmer, henüz tam anlamıyla eğitilmemişti ve Will hayvanın yaygaracı tavırlarının sert ve mesafeli Toskan yetkilileri arasında sıkıntı yaratabileceğini düşünmüştü.

Gundar başını belli belirsiz sallayarak onayladı. Orman Muhafızlarının atlarını geride bırakma kararı almadan önce yapmış oldukları vicdan muhasebelerine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bakışları rıhtıma çevrildi.

"Ya bu sopa yutmuş herif?" dedi. "O da sizinle mi?"

Hızla arkalarına döndüklerinde, kararlı adımlarla yanlarına yaklaşmakta olan çantası omzunda, ince ve uzun boylu adamı fark ettiler.

"Şeytana uymaya karar verdim," dedi Seleten. "Sizinle geliyorum."

Nihon-Ja

George'un yanlarından ayrılıp İwanai limanına gitmesinin ardından, Şukin, grubu hızlandırdı.

Dar ve çamurlu dağ patikasında süratle at sürüyorlardı. Horace, George'un kafileyi ne kadar yavaşlatmakta olduğunu fark etti. Arkadaşını kendi yoluna gitmesi için ikna ederek iyi iş çıkardığına karar verdi.

Grubun çok iyi birer binici olan diğer elemanları, duruma kolayca uyum sağlamışlardı. Horace'in alışık olduğu savaş atlarının yanında ufacık kalan Nihon-Ja midillileri, güçlü ve gürbüz hayvanlardan oluşuyordu. Horace, bineğinin zeminde kayıp sendeledikten sonra kendisini toplamasının ardından, en önemlisi de, bu eğimli ve engebeli dağ yollarına son derece alışkınlar, diye geçirdi zihninden.

Muhafızlardan bir tanesi hayvanın tökezlediğini fark etmiş ve Horace'in, hayvan kendini toplamadan önce atının sırtında doğrulduğunu görmüştü. Atını çevirip hemen Horace 'in yanına geldi.

"Atına güven, Or'ss-san," dedi usulca. "Bu tür arazilere alışıktır ve durumu idare edecektir."

"Fark ettim," diye dişlerini sıkarak cevap verdi Horace. Atının toynakları engebeli zeminde bir kez daha boşa basınca, kasılıp hayvanın kafasını yukarı kaldırmamak için kendini zor tuttu. At hırıldayarak toparlandı. Sanki Horace'a gönülsüzce teşekkür ediyor, ona şöyle diyordu: *Bu daha iyi. Rahatça otur-mana bak, seni koca kemik torbası ve kontrolü bana bırak.*

Horace uzanıp atının boynunu okşadı. Hayvan cevap olarak başını ve yelesini savurdu.

Yarım saat boyunca hızla ilerledikten sonra, yirmi dakikalığına yavaşlayarak atları dinlendirdiler. Horace'in, seyahatleri sırasında Halt ve Will'den öğrenmiş olduğu Orman Muhafızı hızlı ilerleme tekniğine çok benzeyen bir yöntemdi bu. Başlarda yavaşlama anlarında harcanan zamanı dudak bükerek karşılamış olsa da, bunun uzun vadede daha fazla yol kat etmeleri için gerekli bir uygulama olduğunun farkındaydı.

Solgun güneş, hızla üstlerinden geçen gri bulutların arasından zayıf bir şekilde parlıyordu. Güneşin tam tepelerinde olduğuna kanaat getiren Şukin, bir el işaretiyle grubu durdurdu ve patikanın genişleyip küçük, düz bir açıklığa kavuştuğu noktayı işaret etti.

"Şurada yemek yiyip kısa bir süre dinleneceğiz," dedi. "Hem atlarımıza hem de bize iyi gelir."

Koşum takımlarını çıkardıkları atların bakımına başladılar. Bu soğuk rüzgârın altında, terlemiş haldeki hayvanların üşümelerini göze alamazlardı. Hizmetkârlardan üç tanesi, yanlarında taşıdıkları küfelerden yiyecek çıkarmaya başladı. Süva-

riler atlarıyla ilgilenmeyi bitirdiklerinde, yemekleri hazırdı ve hizmetkârlar çay yapmak üzere ateş yakmışlardı. 1

Horace turşu, füme alabalık ve baharatlı pirinç köftesind oluşan tabağını alarak devrik bir ağaç kütüğüne oturdu. Diz ve uyluklarından gelen iniltiler ona vücudunun ne kadar zorlandığın« söylüyordu. Birkaç dakika da olsa dinlenmek ne güzel geldi, diye düşündü. Kısa mola nedeniyle adalelerinin soğuyup kaskatı kesil-memesini umut ediyordu. Aksi takdirde, yeniden yola çıktıkların-da, ilk yanm saat yeniden işkence haline dönüşecekti. Yemeğini; bitirdikten sonra ayağa kalkıp açıklıkta bir tur atmaya karar verdi,

Yemek hem hafif, hem de lezzetliydi ve ağızda kendine ha; bir tat bırakıyordu. Horace tabağındaki porsiyonun büyüklüğü-ne bir göz attı. Nihon-Jalılar çoğunlukla ufak tefek insanlardı. Çok daha fazlasını da yiyebilirdi. Soğukkanlılığını koruyarak sabretti. Her nerede olursa olsun ve önüne ne konursa konsun, kendine hâkim olmayı alışkanlık edinmişti.

Şigeru'nun başka bir ihtiyacı olmadığını gören Şukin, geçici kampta bir tur atmış ve tüm adamların yemek yediğinden, atların bir sorunu bulunmadığından emin olmuş tu. Hizmetkârlardan birinin uzattığı tabağını alarak Horace'm yanına oturdu. Horace, çocukluğundan beri bağdaş kurarak oturmaya alışkın olan Şukin'in, en ufak bir kas ağrısı ya da rahatsızlık belirtisi bile göstermediğini fark etti.

"Bugün ne kadar yol almayı planlıyorsunuz?" diye sordu

Şukin yüzünü ekşiterek düşündü. "Sarinaki Nehri'ni geçmeyi umut ediyorum," dedi. Gittikleri istikameti işaret etti. "Şu yöne doğru yokuş yukarı yirmi kilometrelik mesafede. Hemen yukarısında da geçitle aşılan bir şelale var."

“Hava en az beş saat daha aydınlık kalır,” dedi Horace. “Gün bitmeden nehre varmış oluruz.”

“Yola bağlı,” dedi Şukin. “Şu an oldukça rahat ilerliyoruz ama birkaç kilometre içinde yokuş başlayacak. Bu da yavaşlamamıza neden olacaktır.”

“Hımmm. Evet, bu sorun yaratabilir. Ayrıca yağmur yağması halinde, patika da kayganlaşacaktı^ öyle değil mi?” diye sordu Horace.

Senşi lordu başıyla onayladı. “Yardımı olmayacağı kesin. Ama eğer başarabilirsek, karanlık çökmeden nehrin öteki tarafına geçmiş olmayı istiyorum.”

Duydukları Horace’ın kulağına mantıklı geliyordu. Nehri yükseklerdeki bir şelalenin kaynak kesiminden geçmek oldukça tehlikeliydi ve sıkıntı yaratabilirdi. Bu dağlık arazideki şelalelerin geçit vermediklerini çok iyi biliyordu.

“Zorlu bir geçit, değil mi?” diye sordu.

Şukin alt dudağını hafifçe öne çıkararak “eh, işte!” dercesine bir el işareti yaptı. “Çok kolay olduğunu söyleyemem,” diye itiraf etti. “Ama karanlık basmadan karşıya geçmek için başka bir nedenim var. Karşı taraftan aşağıda kalan arazi rahatça gözlenebiliyor. Arisaka ve adamları göründüklerinde, bunu önceden haber almak isterim.”

Yolun her iki yanında sıralanmış yüksek ve sık ağaçlar nedeniyle, ilerlerken arkalarında neler olup bittiğini tam olarak bilemiyorlardı. Horace, Şukin’in, güçlü bir düşmanın peşine düştüğü herhangi bir komutanın kaçınılmaz bir şekilde kapılacağı o kararsızlık hissine kapıldığını fark etti. Takipçilerinin nerede olduklarını -onlara ne kadar uzaklıkta bulun-

duklarım ve İmparator'un kafilesiyle arayı kapayıp kapamadıklarını- bilmek istiyordu. Körü körüne kaçmak, gerginlik ve belirsizliğe yol açıyordu. Her an ağaçların arasından savaşçılar çıkabilir, hazırda tuttukları kılıçlarıyla savaş çığlıkları atara c üstlerine saldırabilirlerdi.

Tıpkı o sabah olduğu gibi.

"Ya nehre zamanında varamazsak?" diye sordu Horace. Olumlu ihtimaller göz önüne alınarak plan yapmak güzeldi. Ama en kötü ihtimal de değerlendirilmeliydi.

Şukin omuz silkti. "Şelalenin yakınlarında küçük bir köy var. Geceyi orada geçireceğiz."

Neredeyse bir saattir kendisini göstermeyen yağmur, o konuşurken yağmaya başlamıştı. Hafif ve puslu çiseltinin şiddeti insanı yanıltıyordu. Başlangıçta zararsız gibi görünse de asla kesilmiyor ve şiddetini kaybetmiyordu. Horace biliyordu ki, bu şekilde on-on beş dakika yağdıktan sonra, pelejin ve pantolonlar suyu daha fazla tutamayacak ve yağmur damlaları çizmelerin içine nüfuz ederek hepsini sırılsıklam edecekti.

"Şelaleye varamasak bile," diye düşündü, "en azından geceyi kuru bir yerde geçireceğiz."

Yağmur patikanın yüzeyini kaygan ve yapışkan hale getirmişti. Atlar tökezleyip sendeliyor, yolun yanındaki ağaç perdesi zaman zaman aralanınca hemen aşağılarındaki baş döndürücü uçurumu gören Horace'm tüyleri diken diken oluyordu.

Daha da kötüsü, sık sık durup atlarının toynaklarına dolan kalın ve yapışkan çamur topaklarını temizlemek zorunda kalıyor olmalarıydı.

Horace, Şukin'in sık sık gökyüzünde güneşin konumunu işaret eden solgun daireye baktığını fark etti. Senşi lordu yüzünü asmıştı. Akşamüstü olmak üzereydi. Horace, ne kadar ilerlediklerine dair hiçbir fikri olmasa da gün ışığı altında nehri aşabilmek için gereken mesafenin yanına bile yaklaşamadıklarının farkındaydı. Bir süre sonra, aynı fikre kapıldığı anlaşılan Şukin'in omuzları düştü. Elini kaldırıp küçük grubu durdurdu. İmparator, atının burnunu sabırla yamaca doğru çevirdi. Horace da konuşmaya katılmak için o tarafa yöneldi.

"Nehri bu gece geçemeyeceğiz," dedi Şukin.

Şigeru hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. "Emin misin?" diye sorduktan sonra bir el işaretiyle sözlerini düzeltti. "Elbette ki eminsin. Emin olmasan dile getirmezdin."

"Özür dilerim, kuzen," dedi Şukin ama Şigeru aynı el işaretini bir kez daha yaptı.

"Sen elinden geleni yaptın," dedi. "Yağmur -ya da bu çamur deryası- nedeniyle seni suçlayamam."

Anlamlı bakışlarını atının toynaklarını kaplayan şekilsiz çamur yığınına çevirdi. Tam o sırada, hizmetkârlardan biri atından aşağı atlayarak yapışkan çamurları temizlemek üzere koşturdu. Şigeru'nun bakışları, atının sol ön toynağına doğru eğilen adamına kaydı.

"Onu gönderip atımla kendim ilgilenmem gerekir," dedi pişmanlıkla. "Bir erkek, atıyla kendisi ilgilenmelidir." Susup yüzüne yorgun bir tebessüm yerleştirdi. "Ama o kadar yorgunum ki."

Horace da karşılık olarak gülümsedi. "İmparator olmak güzel bir şey," dedi ve Şigeru'nun alaycı bakışlarını üstüne çekti.

"Hem de nasıl. Geçirdiğim şu harika anlara bir baksana. Sıcacık, rahat bir ortamda seyahat ediyoruz. Yolun sonunda mükemmel bir yemek ve yumuşak yataklar bizleri bekliyor. Daha ne isteyebilirdim ki?"

Horace şakanın farkına varmıştı, ancak Şukin, başını eğdi. "Kusura bakma, kuzen," dedi acıyla. "Bu koşulları hak etmiyorsun."

Şigeru uzanarak elini nazikçe kuzeninin omzuna koydu.

"Esas sen *benim* kusuruma bakma, Şukin," dedi. "Şikâyet etmiyorum. Beni güvende tutmak için elinden gelenin en iyisini yaptığımı biliyorum. Bu geceyi küçük bir köyde, duvarları su sızdıran bir kulübe içindeki hasır bir yatakta geçirmekten memnuniyet duyacağım."

"Korkarım, sonumuz o gibi gözüküyor," dedi Şukin. Kuzeniyle hemfikirdi. "Şu tepeyi biraz daha tırmandıktan sonra yol düzleşip ikiye ayrılıyor. Sol taraf şelaleye ve geçide gidiyor. Sağdaki patika ise bizi oduncuların köyüne götürecek. Sağa sapacağız."

"Bir şey daha var," diye ekledi Şigeru şüpheli bir ifadeyle. "Yağmur geçidin durumunu etkiler mi? Ya nehrin yükselmesine neden olursa? Karanlıkta bile olsa, karşıya geçmeyi mi denemeliyiz yoksa?"

Ama Şukin başını şüphe götürmeyecek şekilde iki yana sallıyordu. "O kadar yoğun bir yağmur yok. Şelaleden rahatça dökülebildiği için suyun toplanması öyle kolay olmuyor."

Şigeru kuzenine bakıp gülümsedi. İmparator'un güvenlik ve rahatından sorumlu olmanın, Senşi'nin omuzlarında nasıl bir yük olduğunu görebiliyordu.

"Eh, öyleyse karşıya bugün geçemeyeceğiz diye sızlanıp şikâyet etmenin bir anlamı yok. Yapabildiğimiz kadarını yapalım ve şu köyü bulalım. Or'ss-san'in da daha önce değindiği gibi, en azından bu gece kuru bir yatakta yatacağız." Tebessümünü Horace ile de paylaştı.

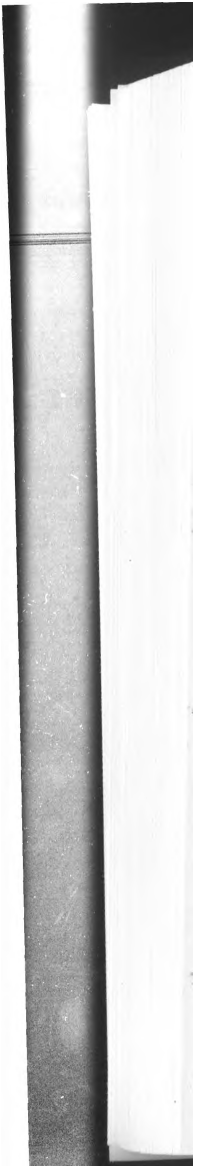
Şukin başıyla onayladı ve kafileye emirlerini vermek üzere arkasını döndü. Horace adamın artık daha kararlı hareket etmeye başladığını fark etmişti. Daha önce de gözlemlemiş olduğu üzere, İmparator'un zorluklar karşısındaki bencillikten uzak, güleryüzlü tepkileri, adamları arasında tehdit ve zorbalıkla elde edebileceğinden çok daha fazla sadakat sahibi olmasını sağlıyordu. Şigeru biraz önce değerli bir önderlik dersi verdi, diye geçirdi zihninden.

Tökezleyip kaygan zeminde dengelerini kaybederek geçirdikleri iki saatin ardından, zemin nihayet bir kez daha düzleşti. Şukin, atların ve adamların soluklanmaları için kısa bir mola çağrısı yaptı. Askerlerinden birine su geçirmez bir pelerini bir tente gibi kaldırtarak haritasını incelemeye koyuldu. Ayrıntıları seçebilecek kadar ışık yok, diye düşündü Horace, ama Senşi lordu haritayı katlayarak patikayı işaret etti.

"Köy buradan on dakikalık mesafede," dedi.

Bir süre sonra, rüzgârda kımıldanan ve birbirlerine tutunan ağaç dalları arasından gözlerine parlak ışıklar çarpmaya başladı. Birden saz damlı bir grup kulübenin önündeki bir açıklığa çıktılar. Evlerin parafinli* kâğıtlarla kaplı pencerelerinde sapsarı, sıcacık ışıklar yanıyor ve şöminelerden dumanlar yükseliyordu. Yanmış odun kokusu Horace'a sıcacık odaları

* Petrolden elde edilen renksiz, kokusuz bir mum çeşidi. (Ed. N.)

ve yiyecek içecekleri hatırlatıyordu. Birden atının sırtından yere inmek için büyük bir istek duydu.

Bir yandan da, köydeki hareketlenmeler gözüne çarpıyordu. Başını yana çevirince, kapıların açıldığını ve evlerin önlerindeki tahta sundurmalarda karanlık şekillerin belirdiğini fark etti.

Köylüler, köylerine gelen yabancıları karşılamak üzere dışarı çıkıyorlardı.

En azından, Horace öyle olduğunu umuyordu.

f

ON BİR

W

TSurt Will iki gündür doğuya doğru yol alıyordu. Toskana JLVartık çok gerilerde kalmıştı. Sereni, dik bayrak direğine doksan derecelik açıyla bağlanmış kıvrımlı üçgen yelkenli, tuhaf wgemi, rüzgârı arkasına almış, minik dalgalara bata çıka keyifle ilerliyordu. Yelken, kıvrımlı, şişkin ve uzun kenarı neredeyse gemiye paralel uzanıncaya dek kırpılmıştı. Geminin donanımı rüzgârda uğulduyor, güverte yolcuların ayaklan altında hafifçe sallanıyordu. Son derece keyif verici bir histi bu. Öyle ki Will, kendisini deniz seviyesinin hemen üzerinden, neredeyse kanatlarını hiç oynatmadan uçarak saatlerce gemiye eşlik eden deniz kuşları gibi hissediyordu.

Araluenliler ile Seleten, ana güverteyi direk ve yelkenlerle uğraşan denizcilere bırakarak pruvada toplanmışlardı. Rüzgâr bu kadar hızlıyken kürek çekmeye gerek yoktu, ama rüzgârın şiddetinin azalması durumunda, geminin her iki tarafında da sekizer kürekçinin oturabileceği sıralar bulunuyordu.

Halt bile yanlarındaydı. Gruptaki herkes akıllıca davranmış, hiçbiri iki gündür Halt'u görmedikleri gerçeğini dile getirmeye kalkışmamıştı. Evanlyn, Alyss ve Will, Halt'un hassas

doğasından haberdarlardı ve Seleten'i de kır sakallı Orman Muhafızı'nm alınganlığına karşı önceden uyarmışlardı.

Halt, onlara sert sert bakıyordu. Aniden yanlarında belirmemi görmezden gelirmiş gibi rol yapıyorlar, diye düşündü. Bu, benimle dalga geçmelerinden bile beter!

"Eh, haydi bakalım!" dedi. "Biriniz konuşsun artık! Aklınızdan geçenleri çok iyi biliyorum!"

"Seni yanımızda görmek ne hoş, Halt," dedi Seleten, usulca. İçlerinde bu sözleri sarf ederken normal bir yüz ifadesi takınmayı başarabilen tek kişi oydu.

Halt'un ters bakışları diğerlerine kaydı. Onlar da hep bir ağızdan, tecrübeli Orman Muhafızı'nı yanlarında görmekten duydukları memnuniyeti ifade ettiler. Ama Halt gizlemeyi beceremedikleri tebessümlerini görebiliyordu. Bakışlarını Alyss'e çevirdi.

"Beni çok şaşırttın, Alyss," dedi. "Will ile Evanlyn'den farklı bir davranış beklemiyordum. Kalpsiz canavarlar. Ama ya sen! Senin daha iyi bir eğitim almış olduğunu sanırdım!"

Alyss'in akıl hocasının, Halt'un sevgili eşi Leydi Pauline olduğu göz önüne alındığında, oldukça iğneleyici bir yorumdu bu.

Alyss elini uzatıp Halt'un koluna nazikçe dokundu.

"Halt, çok özür dilerim! Bu hiç de komik değil, haklısın... Kes sesini, Will." Son sözleri, kendine engel olamayıp kıs kıs gülmeye başlayan Will'e dönerek söylemişti. "Ma/ *de mer* hiç de komik bir şey değil. Çok ciddi bir meseledir."

Duydukları karşısında Halt'un biraz kafası karışmıştı. Rahatsızlığının basit bir deniz tutması olduğunu sanıyordu. Can

sıkıcı bir şey olduğunu kabul etmeliydi, ancak denizde geçen bir iki günün ardından yok oluyordu. Ama Alyss rahatsızlığının daha egzotik bir şey olduğuna inanıyor gibiydi. Bir hastalık ne kadar egzotik olursa, hayatı da o kadar tehlikede demekti.

"Maldi-mur mu?" diye endişeyle sordu. "Neymiş bu Maldi-mur?"

"Galya dilinde bir ifade," dedi Alyss. Halt'un "deniz tutması" lafından nefret ettiğini bildiği için bu ifadeyi kullanmıştı. Aklı başında biri, o kelimeleri Halt'un huzurunda asla sarf etmezdi. Gözlerini diğerlerine çevirdi, ama kimseden bir yardım gelmiyordu. Hiçbiri onunla göz göze gelmeye bile yanaşmıyordu. *Bu batağa kendi başına saplandın*, diyorlardı sanki. Çıkmasını da kendin becer.

Halt haklıymış, diye düşündü Alyss. Evanlyn de Will de kalpsiz birer canavardı.

Alçak sesle "Deniz tutması anlamına geliyor," diye cümlesini bitirdi.

"Senin Galya dilini bildiğini sanırdım, Halt," dedi Evanlyn.

Halt, yüzünde ciddi bir ifadeyle doğruldu. "Biliyorum. Galcem harikadır. Ama dilin içine yerleşen tüm deyimleri bilmem beklenemez. Ayrıca Alyss'in telaffuzu kelimelerin anlaşılmasını güç kılıyor."

Diğerleri hemen onaylamaya girişti. Evet, Halt'un her sözcüğü bilmesine imkân yoktu ve Alyss'in telaffuzu pek de iyi değildi. Halt etrafına şöyle bir bakındı, şerefini geri kazanmasını bilmişti. Sinsice de olsa, her ne kadar deniz tutmasından nefret etse de, rahatsızlığı geçtikten sonra, Evanlyn ve Alyss arasında oluşan olumlu havanın tadını çıkaracağını biliyordu.

Ayrıca Will'in bu konuda temkinli davranma eğilimi göstermesi de çok hoşuna gitmişti. Will'i hazırlıksız yakalamayı çok seviyordu.

İki gündür Halt'u ilk defa ayakta gören Gundar'ın aralarına katılmasıyla birlikte, keyifli ruh hali de maalesef değişmeye başladı.

"Sonunda ayağa kalktın demek?" diye alışılageldik Skandiyalı coşkusuyla gürledi Gundar. "Gorlog'un ayak tırnakları adına, o kadar öğürüp kustun ki için dışına çıkacak ve küpeştenin üstünden eğilip ortalığı batıracaksın sandım!"

Tasvir ettiği sahne ile Alyss ve Evanlyn'in iğrenerek arkalarını dönmelerine neden olmuştu.

"Ne harika tablolar çiziyorsun, Gundar," dedi Will. Seleten yüzünde beliren tebessümü gizlemedi.

"İlgin için teşekkürler," diye cevap verdi Halt buz gibi bir sesle. Rastladığı onca insanın arasında, deniz tutması karşısında en az hoşgörü gösteren halktı Skandiyalılar. Nihon-Ja'ya vardıklarında, Gundar'ı ata binmesi için zorlamayı aklının bir köşesine yazdı. Skandiyalılar, binicilikte tek kelimeyle berbattılar.

"Albert'ı bulabildin mi bari?" diye umursamazca devam etti Gundar. Konunun aniden değişmesi, Halt'u bile şaşkına çevirmişti.

"Albert mı?" diye sordu ama çok geçti artık. Gundar'ın tebessümünün tüm yüzüne yayıldığını fark etti. Tuzağa düşmüştü.

“Onu arıyor gibiydin sanki. Küpeşteden sarkmış, ‘Al-b-e-e-e-e-r-t!’ diye sesleniyordun. Ben de bir tür Araluen deniz tanrısıdır diye düşünmüştüm.”

Gundar’ın kelimeyi uzatarak telaffuz edişi, gerçekten de Halt’un o çaresiz haykırışlarını andırıyordu. Halt alev alev yanan bakışlarını deniz kurduna çevirdi.

“Hayır, bulamadım. Belki miğferinin içine saklanmıştır, bir bakayım.”

Elini uzattı. Ama Gundar, Orman Muhafızı’na miğferini ödünç veren Skandiyalının hikâyesini duymuştu ve bir adım geriledi.

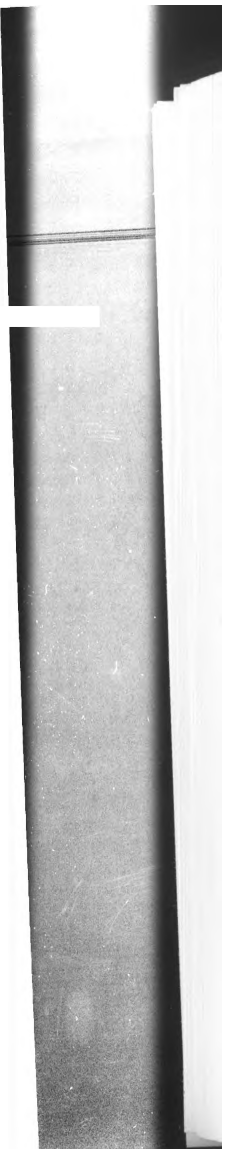
“Yok. Orada olmadığına eminim,” dedi aceleyle.

Her zamanki gibi diplomat yönü ağır basan Seleten, zihinleri Halt’un midesinden uzaklara çekme zamanının geldiğine hükmetti.

“Çok ilginç bir geminiz var, kaptan,” dedi. “Daha önce böyle bir gemi gördüğümü hatırlamıyorum. Zamanında çok sayıda Skandiya gemisi gördüğümü söyleyebilirim,” diye anlamlı bir şekilde ekledi.

Seleten, Arrida’nın kıyıdaki yerleşim bölgelerinden birinin yöneticisi ya da yerel tabirle *Wakir*'iydi. Kasabalarını yağmalamak üzere kıyıya yaklaşan kurt gemilerini görmüşlüğü vardı. Gundar bu durumdan haberdar değildi. Ama Seleten’in de tahmin ettiği üzere, tüm Skandiyalılar gibi, o da gemisi hakkında konuşmaya bayılıyordu.

“Harika bir gemidir!” diye coştu deniz kurdu. “Onu Kuzey Araluen’deki nehrin kıyısında kendi ellerimle inşa ettim; hatırladın mı, Will?” Onay vermesi için Will’e döndü. Gemileri ku-

zey kıyılarında karaya vuran Gundar ve tayfaları, Will tarafından Macindaw kuşatmasında kullanılmışlardı. Hizmetlerinin] bir karşılığı olarak da eve dönüş için gemilerini inşa ettikleri sırada kendilerine Araluen'de kalma izni verilmişti. Will aynı zamanda kereste, halat, branda, katran ve diğer malzemelerin de Skandiyalılara asgari fiyattan satılmasına ön ayak olmuştu, i

"Hem de dün gibi," dedi Will. "Ama o zamanlar yelkeniniz dört köşeydi. Yeni yelken düzeniniz oldukça farklı görünüyor."

"Ya, evet, *Heron* yelken planı. Gerçekten de çok işe yarıyor," diyerek aynı fikirde olduğunu belli etti Gundar. "Gövdeyi aynen koruyup yelken direğini, yelkenleri ve donanımı değiştirdik."

"Adına *Heron* yelken planı demenizin sebebi nedir?" diye sordu Alyss.

Gundar kıza dönerek gülümsedi. Alyss ile de Macindaw'da tanışmış ve Toskana'da yeniden bir araya geldiklerinde sakalına kondurulan bir öpücük ile ödüllendirilmişti. Gundar Alyss tarzı tatlı sarışınlara bayılırdı. Ama Alyss ile Will'in arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu ve şansını hiç zorlamamıştı.

"Yelkenleri bu şekilde düzenlenmiş olan ilk geminin adıydı *Heron.* Tam olarak bir gemi sayılmaz aslında -boyut olarak bir kurt gemisinin dörtte üçü kadardı. Ama direk ve yelken planı mükemmeldi. Skandiyalı bir çocuğun buluşuydu. Kendisi gerçek bir dâhidir."

"Yarı Araluenli olduğunu duymuştum," diye kuru bir sesle araya girdi Halt.

Gundar, bakışlarını kır sakallı Orman Muhafızı'na çevirdi. Skandiyalılar ilk duydukları anda dudak bükerek karşıladıkları bu tür meseleleri unutma eğilimi gösteriyorlardı.

“Belki öyledir, belki de değildir,” dedi Gundar ve mantıksız bir şekilde akıl yürütmeye devam etti, “tasarımı yaratmasını sağlayan şeyin Skandiyalı yanı olduğundan eminim. Araluenlilerin gemilerden anlamadıklarını herkes bilir.”

“Gerçekten mi?” dedi Halt.

Gundar, Halt’u ters bakışlarla süzdü. “Şey, elbette. Güverteye adımlarını attıkları anda midelerinin kalkmasının nedeni de bu.”

Will konuşmanın tehlikeli sulara doğru yol aldığını fark etmişti. “Bize şu yelken tasarımından söz etsene. Nasıl çalışıyor?”

“En önemli özelliği, rüzgâra karşı yol almamıza olanak tanıması,” dedi Gundar.

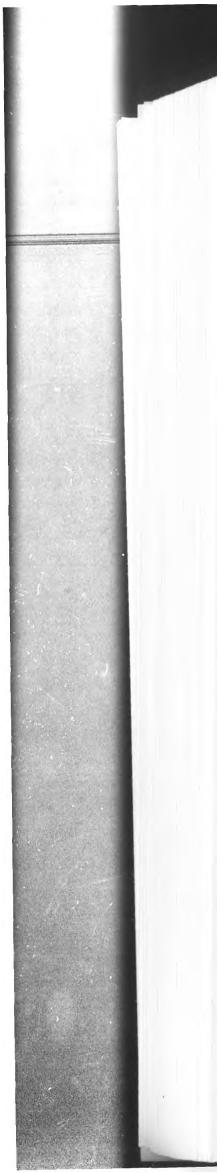
“Rüzgâra karşı mı?” dedi Halt. “Nasıl olur?”

Gundar yüzünü ekşitti. Gemisinin eksikliklerinden söz etmeyi hiç sevmiyordu, ama gerçekleri dile getirmemesi halinde, bir süre sonra boş yere böbürlendiğinin ortaya çıkacağını da biliyordu.

“Tam olarak rüzgâra *karşı* denemez,” diye itiraf etti. "Rüzgâra doğru çapraz bir açıyla yol alıyor, zaman içinde kaybettiğimiz mesafeyi telafi ediyoruz. Rüzgâr pruvadan eserken belli bir açı ile de olsa hareket edebiliyoruz. Dört köşe yelkeni bulunan başka hiçbir geminin başaramadığı bir şey bu.”

“Dün rüzgâr karşıdan eserken sürekli yön değiştirmenizin nedeni bu muydu?” diye sordu Seleten.

“Evet. Rüzgâra karşı çaprazlama ilerliyoruz. Bir süre sonra dönüp aynı şekilde diğer çapraza gitmeye başlıyoruz. Bu işleme tutturma deniyor.”

"Neden?" diye sordu Alyss. Gundar'ın kaşları yeniden çatıldı. Tarif ettiği manevraya neden o ismin verilmiş olduğunu hiç sorgulamamıştı. Gundar'm sorgulamayan, kabullenici bir karakteri vardı.

"Çünkü... adı bu," dedi. "Tutturma."

Alyss akıllıca davranarak meseleyi uzatmadı. Will eliyle ağzını kapatarak tebessümünü gizledi. Alyss'i çok iyi tanıyordu ve Gundar'ın cevabının kıza kesinlikle yetmeyeceğinden emindi. Bu meseleye takılmayıp devam etmelerinin en doğrusu olacağında karar kıldı.

"Tam olarak nasıl işliyor bu plan?" diye sordu. Gundar minnet dolu bakışlarını genç Orman Muhafızı'na doğru çevirdi. Nihayet cevabını bildiği bir soru sorulmuştu.

"Şey, tasarlayan Skandiyalı delikanlı," diye söze başladı ve mucidin hangi ülkeden olduğuna dair sözünü kesecek mi, diye Halt'a doğru acele bir bakış fırlattı, "uzun bir zaman boyunca deniz kuşlarını, özellikle de kanat şekillerini incelemiş. Ön ucunu bir kuşun kanadı gibi sertleştirdiği yelkenin dörtgen değil üçgen şeklinde olmasını tasarlamış.

"Böylece ana yelken direğini kısaltmış ve direğin tepesinde gördüğünüz şu esnek ve kıvrımlı sereni tasarlamış. Seren yelkenin ön ucunu güçlendirip desteklediği için rüzgâra karşı yol alabiliyoruz. Geleneksel dört köşe bir yelken olsa, aynı durumda savrulup şeklini kaybederdi. Ama seren sayesinde yelken düzgün bir eğime sahip oluyor ve gemi de rüzgârın itici gücüne çok daha etkili bir biçimde karşı koyabiliyor. Sonuç olarak, gemi rüzgârın estiği yönle belirli bir açı yapacak şekilde ilerleyebiliyor. Yani rüzgâra karşı yol alabiliyoruz."

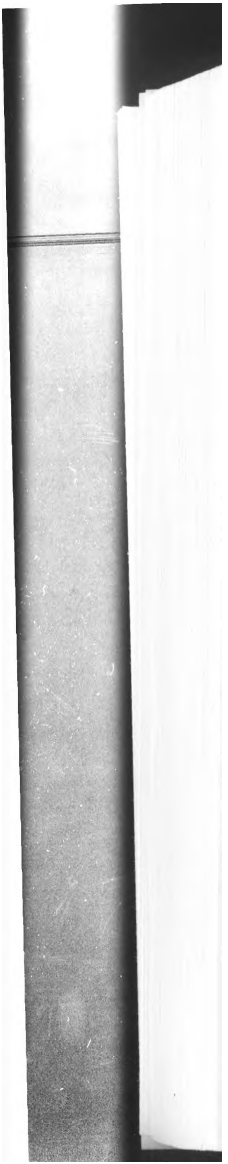
Sorgulayan bakışları fark edince ifadesini düzeltti. “Pekâlâ. Rüzgârı çaprazlayarak ilerliyoruz. Ama eski kare yelkenlerimize kıyasla büyük bir gelişme bu. O yelkenleri rüzgâr gemi gövdesine herhangi bir açıyla vurduğu zaman bile kullanamıyoruz.”

“Ama ince tepe sereni ile yelkenin birer kopyasını çıkarmışsınız,” dedi Evanlyn. Haklıydı da. Geminin güvertesinde, baş taraftan kıç tarafına doğru etrafına sarılı yelkeniyle birlikte bir başka seren uzanıyordu. Yelken de direğe takılı serenin diğer tarafında yer alıyordu.

Gundar kıza hafifçe gülümsedi. “Tasarımın güzelliği de bu,” dedi. “Gördüğünüz üzere, iskele tarafından gelen rüzgâra karşın yelken şu anda direğin sancak tarafına takılı, yani mükemmel bir kıvrım oluşturacak şekilde şişiyor. Tutturma...” Hızla Alyss’e baktı ama Alyss’in ifadesinde bir değişiklik yoktu. “Rüzgâr sancak tarafından estiğinde, yelkeni direğe yapıştıracak ve o kusursuz kanat şekli bozulacaktır. Biz de diğer sereni ve yelkeni direğin iskele tarafına takıyoruz. Ardından da tutturma işlemini gerçekleştirip sancak yelkenini indiriyor ve iskele yelkenini yukarı çekiyoruz. Yelkenler direğin tepesindeki bir makara aracılığıyla birbirlerine halatla bağlı oldukları için, aşağı indirilenin ağırlığı aslında diğerinin yukarı çekilmesini de kolaylaştırıyor.”

“Çok zekice,” dedi Halt sonunda.

Gundar Hardstriker alçakgönüllülükle gülümsedi. “Şey... çoğu Skandiyalı öyledir.”

ON İKİ

Şukin'in elini kaldırmasıyla birlikte atlar dizginlendi ve küçük grup evlerin arasındaki merkezi açıklıkta durdu.

Temkinli görünen köylüler, Senşi sınıfına öteden beri duydukları saygı nedeniyle sessizce misafirlerin köylerine geliş amaçlarını belirtmelerini bekliyorlardı.

Yaklaşarak atların etrafında geniş bir çember oluşturmuşlardı. Bazı köylülerin ellerinde, Horace'm da fark ettiği üzere, ağır tahta sopalar, diğerlerinde ise baltalar bulunuyordu. Ama üstünkörü silahların hiçbiri grup için bir tehdit teşkil edecek kadar tehlikeli değildi. Köylüler neler olacağını merak ederek silahlarını ellerinin altında bekletiyorlardı.

Atıyla grubun birkaç metre önüne çıkan Şukin, arkasını döndü.

"Yanıma gelip bana katıl lütfen, kuzen," dedi usulca.

Şigeru atına dokundu ve Kikorilerin ortasındaki Şukin'in yanma geldi. İmparator adına çok cesur bir hareket bu, diye düşündü Horace. Şigeru, o ana dek hep etrafı güvenli bir şekilde, savaşçıları ile çevriliyken hareket etmişti. Bir sorun ya-

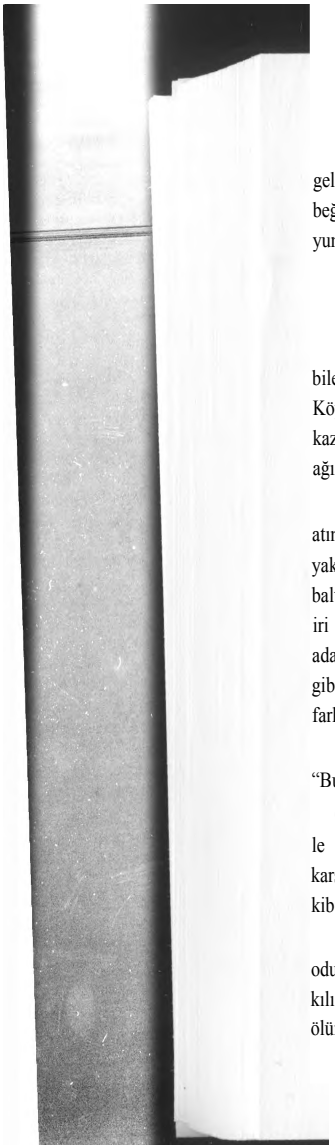
şanması halinde, dört bir tarafı saldırıya açıktı ve muhafızları zamanında yetişemeyeceklerdi.

Yağmur yeniden çiselemeye, saz damların üstünde usulca şıpırdamaya başlamış, kulübelerin önlerindeki sundurma saçaklarının altlarında asılı duran fenerlerin etraflarında puslu haleler oluşmuştu. Horace'ın yakasından içeri soğuk bir yağmur damlası sızdı ve genç savaşçı atının sırtında sıkıntıyla kımıldandı. O minicik hareket bile bir düzine köylünün bakışlarını üstüne toplamasına yetmişti. Eyerine yerleşerek kımıldamadan bekledi. İhtiyatlı gözler nihayet yeniden Şukin ile Şigeru'ya çevrildi.

"Ey Kikoriler," diye konuşmaya başladı Şukin. Dinleyende saygı uyandıran, tok bir sesle konuşuyordu. Fazla yüksek olmayan, ancak açıklıkta bulunan herkesin duyabileceği bir ses tonu kullanıyordu. "Bugün köyünüz için çok şerefli bir gün."

Durup odunculara ve ailelerine baktı. Kuşku dolu bakışları fark edince hafif bir hayal kırıklığı yaşadı. Köylüler, şeref ifadesini içeren benzeri konuşmalara tereddütlü yaklaşıyorlardı. Bu tür ifadeleri genellikle barınak, yiyecek, zaman ve refahlarıyla ilgili bir dizi talep takip ederdi. İstediklerimizi bize vereceğiniz için bugün çok şerefli bir gün; vermeseniz de alacağız zaten. Acıklı bir durum da olsa, iki halk tabakası arasında işler daima bu şekilde yürümüştü.

Şukin, kendisinin ve adamlarının isteklerini zorla kabul ettirmek niyetinde olmadıklarına dair köylüleri ikna edebileceği kelimeleri aramaya başladı. Evet, köyde konaklamak istiyorlardı. Ama parası neyse ödeyecekler ve köylülere nazik davranacaklardı. Yine de, vereceği güvencelerin duymazlıktan

gelineceğinin farkındaydı. Yıllardır Senşilerin kendini beğenmiş tavırlarına maruz kalan Kikorilerin tavırları, bu tür yumuşak sözcüklerle asla değişmeyecekti.

Tereddütle düşünürken kolunda yumuşak bir temas hissetti, i

"Belki de onlarla ben konuşmalıyım, kuzen," dedi Şigeru.

Şukin yeniden tereddüt etti. Bu tür mütevazı bir ortamda bile, Şigeru'ya gereken saygının gösterilmesi gerekiyordu. Köye gelişi, kulları tarafından saygıyla selamlanabilmesi için kazanmış olduğu nişanlar ve tüm unvanlarıyla birlikte resmi ağızdan ilan edilmeliydi.

Buna benzer şeyler söylemek üzereydi ki Şigeru'nun atından inmekte olduğunu fark etti, imparator, en yakınındaki, sağ elinde gevşekçe taşımakta olduğu kocaman baltayı hayatı boyunca savurmaktan iyice kas yapmış olan iri ve tıknaz adama dönerek sırıttı. Tebessüm bile etmeyen adamın yüzüne inatçı bir ifade yerleşmişti. .Köyün önderi gibi görünüyordu. Şigeru, adamı ikna etmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Ooooh!" diye haykırdı İmparator kalçalarını ovuşturarak. "Bu o kadar iyi geldi ki!"

Oduncunun dudakları, engel olamadığı minik bir tebessümle kıvrıldı. Şigeru'nun samimi ifadesi ve gayrıresmi tavırları karşısında yumuşamaya başlamıştı. Geçmişte denk geldikleri, kibirli Senşilerden çok daha farklıydı.

Şukin olanları atının sırtından endişeyle izliyordu. Bakışları oduncunun kocaman baltasına odaklanmıştı. İçinden elini kılıcına götürmek geliyordu ama bunun bir hata -muhtemelen ölümcül bir hata- olacağının farkındaydı. En ufak bir

saldırganlık belirtisi göstermeleri halinde, ortalığın kan gölüne dönmesi işten bile değildi.

Şigeru ise bu tür kaygılardan uzak bir görüntü çiziyordu. Adama yaklaşarak önünde eğildi ve elini uzattı.

"Adm ne?" diye sordu.

Oduncu gafil avlanmıştı. Karşısındaki bu Senşi, o ana dek görülmemiş bir şekilde kendisiyle dostça tokalaşmak üzere elini uzatıyordu. Ayrıca ona, bir oduncuya selam da vermişti - hiç de beklenmedik bir kibarlık göstergesiydi bu. Elini uzatacak oldu, ancak hâlâ sağ elinde tuttuğu baltasını diğer eline aktarması gerekti. Birden bakışları bütün gün süren çalışmanın ardından kirlenmiş, nasırlı eline gitti ve tereddüt etti.

Şigeru, keyiflendiğini belli eden gür bir kahkaha patlattı.

"Bana aldırma sen!" dedi. "Ben de pek akça pakça sayılmam!" Seyahat lekeleriyle kirlenmiş avcunu herkesin görebilmesi için kaldırdı. "Şu kocaman pençenle zavallı elimi fazla sıkma, yeter!"

İzleyen köylülerden keyif dolu mırıltılar yükseldi. Horace ortamdaki gerginliğin azalmakta olduğunu fark etti. Oduncu sırıtarak tokalaşmak üzere elini uzattı.

"Adım Eiko," dedi.

Şigeru başını sallayarak bu ismi aklına yazdı. Horace, İmparator'un o gece kaç kişiyle tanışırsa tanışsın, hiçbirinin ismini kesinlikle unutmayacağını çok iyi biliyordu. Şigeru bu yeteneğini daha önce birçok kez gözler önüne sermişti.

Eiko başını beklentiyle yana eğmiş, karşısındaki Senşi'nin ona adını söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Söylerse, bu bir ilk olacaktı. Senşiler normalde isimlerini yüksek sesle

ilan eder ve halk tabakasının onlara saygı duymasını beklerlerdi. Eiko daha önce, kendileriyle bu şekilde dostane bir ortamda ismini paylaşan bir Senşi'ye denk gelmemişti.

Şigeru, tüm dikkatleri üzerinde topladığından emin oluncaya dek sessizliğini korudu. Ardından elini geri çekerek Eiko'nun kuvvetine atıfta bulunurcasına şakayla karışık bir acı içinde hafifçe salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Eiko. Ben de Şigeru Motodato."

Köylülerin nefesleri tutulmuştu. Çok yakından tanıdıkları bir isimdi bu. Şigeru'nun köylerinden çok da uzakta olmayan, dağdaki yazlık mekânını ziyaret ettiğine dair söylentiler duymuşlardı. Son birkaç yıl boyunca kulaklarına gelen diğer dedikodulara bakılacak olursa, İmparator alt sınıfların bir dostu olmalıydı. Rastladığı çiftçiler, balıkçılar ve oduncularla kasılıp böbürlenmeden sohbet ediyor, sınıfının değerlerinden taviz vererek onlara arkadaşlarıymış gibi davranıyordu.

"Haa," dedi Şigeru, sanki o an aklına gelmiş gibi, "bazıları beni 'İmparator' olarak da bilir."

Dönüp etrafındaki insanlara sırıttı ve kıyafetlerinin üstüne giymiş olduğu cübbenin önünü açarak tuniğinin sol göğsündeki Motodato simgesini -üç adet kırmızı kirazdan oluşan süslü bir salkım- gözler önüne serdi. Nihon-Ja'da yaşayan herkesin bildiği imparatorluk armasıydı bu.

Bütün köylüler, dizlerinin üstüne çökerek başlarını saygıyla eğmeye başlamışlardı. Karşılarındaki kişinin İmparator olduğundan şüpheleri yoktu. İmparator ya da maiyeti dışındaki-

lerin imparatorluk armasını taşıması yasaktı ve bunun cezası ölümdü. Kimsenin böyle budalaca bir işe kalkışacağına ihtimal vermiyorlardı.

Ama Şigeru köylülere yaklaşmaya başlamıştı. Hayatı boyunca çalışmaktan dolayı kamburu çıkmış, kır saçlı yaşlı bir kadına doğru uzandı ve elinden tutarak kadını nazikçe ayağa kaldırdı.

"Lütfen! Durun! Bu tür formalitelere hiç gerek yok! Gel bakalım, anneciğim! Ayağa kalk! Benim yüzümden üstün başın çamur olmasın!"

Kadın ayağa kalkmıştı ama başı hâlâ saygıyla önüne eğikti. Şigeru diğerlerinin bakışları altında kadının çenesine dokundu ve göz göze geldiler. Kadının kırış kırış olmuş yüzünde gördüğü saygı dolu şaşkınlık, bir an sonra yerini sevgi dolu bir parıltıya bıraktı.

"Böylesi çok daha iyi! Hayatın boyunca çalışıp didindin, öyle değil mi?"

"Evet, lordum," diye mırıldandı kadın.

"Benden çok daha sıkı çalışmış olduğuna eminim. Çocuğun var mı hiç?"

"Sekiz tane, lordum."

"Sekiz mi? Aman Tanrım!" dedi Şigeru. Kadının sözlerini yineliyor, ama zekice davranarak saygıyla karışık hayranlığını belli etmekten kaçınmıyordu. Köylülerin arasında gülüşmeler oldu. "Benden çok daha sıkı çalıştığın kesin!"

"On yedi tane de torunum var, lordum," dedi kadın. Şigeru'nun rahat tavırları karşısında cesaret bulmuştu. Şigeru şaşkınlık dolu bir ıslık çalarak eliyle alnına vurdu.

"On yedi! Onları amma da şımartıyorsundur, ha?"

"Hayır, hiç de değil, Lord Şigeru!" diye yanıt verdi kadın. "Yaramazlık etmeleri halinde kıçlarına basıyorum tokadı!"

Kadın, İmparator'un önünde "kıç" kelimesini kullandığını fark edince dehşet içinde ellerini ağzına götürdü. Ama Şigeru kadına gülümsemekle yetindi.

"Utanacak bir şey yok, anneciğim. Hepimizde birer tane var ondan."

Gülüşmeler artık iyice artmıştı. Şigeru kalabalığa dönerek elleriyle ayağa kalkmalarını işaret etti. "Lütfen! Lütfen! Eğilip bükülmenize gerek yok! Hepiniz ayağa kalkın!"

İmparatorun yumuşak ve samimi tavırları karşısında yan şaşkın yarı keyifli bir şekilde, tüm köylüler ayaklandılar. Kolay aldatılamayacak cinsten, zeki insanlardı bunlar. Şigeru'yla tanışan birçok insan gibi, onlar da adamın davranışlarında samimi olduğunu anlamışlardı. Şigeru insan canlisıydı. Halkıyla tanışıp birlikte eğlenmeye bayılıyordu. İnsanları kandırmıyor, kendini kibre kaptırıp üstünlük taslamıyordu.

Köylüler içgüdüsel bir şekilde İmparatorlarına yaklaşmışlardı. Ama hareketlerinde hiçbir tehdit unsuru sezilmiyordu. Yalnızca bu efsanevi kişiliğe daha yakından bakmak istiyorlardı. Bu kadar soylu bir insanın kendi köyleri gibi küçücük bir yerleşim merkezini ziyaret etmesi -ve köylülerle şakalaşıp gülmesi- daha önce görülmemiş bir olaydı.

"Bu ne güzel bir köy böyle," dedi Şigeru ve bakışlarını yan yana dizilmiş düzgün saz kulübelerde gezdirdi. "İsmi nedir?" Soruyu bir gence -Horace'a bakılırsa delikanlılığa yeni adımı-

nı atmış bir çocuğa- yöneltmişti.

Delikanlının dili tutulmuştu sanki. Fal taşı gibi açtığı gözlerini İmparator'a dikmiş, bu kadar önemli bir şahsiyetin kendisiyle konuştuğuna inanamıyormuş gibi duruyordu. Hemen yanında duran bir kadın -muhtemelen annesi, diye aklından geçirdi Horace- oğlanı dirseğiyle dürterek kulağına bir şeyler söyledi. Kadının sözleriyle cesaret bulan çocuğun dili nihayet çözüldü.

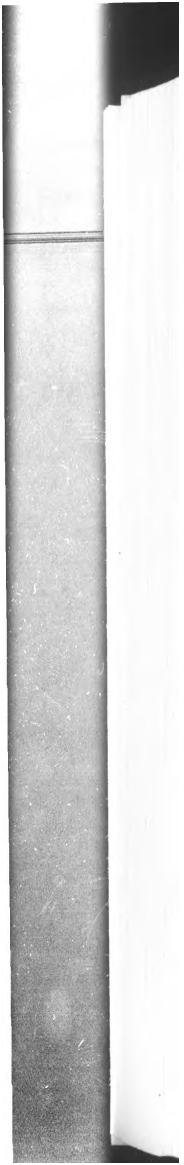
"Köyümüzün adı *mura,* lordum," dedi. Şigeru'nun bunu önceden biliyor olduğunu ima ediyormuş gibi konuşmuştu. Kalabalıktan birkaç kesik kıkırtı yükselse de Şigeru çocuğa gülümsedi.

"Ne harika bir isim bu!" dedi. Köylülerden bir kez daha gür kahkahalar yükseldi.

Horace bir şey anlamamıştı. Muhafızlardan biri atım yanına yaklaştırıp kısık bir sesle, *"Mura* Nihon-Ja dilinde 'köy' anlamına gelir," dedi.

"Bu *mura'mn* yakınlarında bir sıcak su kaynağı var mı peki?" diye sordu Şigeru.

Etrafındakilerden "Evet," mırıltıları duyuldu. Şaşırtıcı bir durum değildi bu. Sıcak su kaynakları dağların her yanma dağılmış haldeydiler ve Kikoriler köylerini mümkün olduğunca kaynakların yakınlarına kurmuşlardı. Horace keyiflenmeye başladığını hissetti. Sıcak su kaynağı, sıcak bir banyo anlamına geliyordu. Nihon-Jalılar sıcak banyoya bayılıyorlardı ve Horace da ülkede bulunduğu süre boyunca bu geleneğe ayak uydurmuştu. Gün boyu at sürdükten sonra sıcacık suyun içine girip ağrıyan kaslarını gevşetme fikri, kulağa harika geliyordu.

Şigeru'nun nazik sorusu, köylülere adeta ev sahibinin kim olduğunu hatırlatmıştı. împarator'un etrafındaki insanların arka saflarında yer alan yaşlıca bir adam, öne çıkarak yerlere kadar eğildi.

"Özürlerimizi kabul edin, Lord Şigeru! Sizi görünce heyecanlanıp görgü kurallarını unutuverdik. Bendeniz, köyün lideri Ayagi. Adamlarınız lütfen atlarından insinler. Atlarınızın bakımı yapılırken bizler de size sıcak banyo ile yiyecek bir şeyler hazırlayalım. Kısıtlı imkânlarımızla konuğumuz olmayı kabul ederseniz, bizleri onurlandırmış olacaksınız. Korkarım olanaklarımız bir İmparator'a layık değil, ancak elimizden gelenin en iyisi bu!"

Şigeru elini uzatarak adamın omzuna koydu.

"Sevgili dostum," dedi, "bugünlerde İmparatorlara layık görülen şartları duysan, küçük dilini yutardın."

Arkasını dönerek adamlarına atlarından inmelerini işaret etti. Köylülerden bazıları öne çıkarak dizginlerindeh yakaladıkları atları götürmeye başladı. Diğerleri ise Ayagi'nin buyruğu üzerine beklenmedik konuklara yemek hazırlamak üzere kulübelere doğru koşturmaya başlamıştı. Horace usulca inleyerek yere indi.

"Beni şu banyolarınızdan birine götürün de mutluluk neymiş, bir tadayım," dedi.

ON ÜÇ

W

UQ ereni indirin," diye emretti Gundar. "Kürekçiler, kürek-
01er yerlerine."

Yelkenciler uzun, kıvrımlı sereni ve dalgalanan yelkenini güverteye indirirlerken, kürekçiler de beyaz meşe kürekleri istiflendikleri yerden çıkarıp ıskarmozlara* takmaya başladılar. Yelken katlanıp serenin etrafına sarıldığı anda, kürekçiler de sıralarına oturmuşlardı. Ellerine tükürüp omuzlarını oynatarak onları bekleyen zorlu kürek çekme safhası için kaslarını gevşetmeye başladılar.

Kurt Will, sade ve alçak bir kıyının yüz metre açığında, dalgaların arasında hafifçe süzülüyordu. Görünürde bir tepelik ya da herhangi bir ağaç yoktu. Kahverengi çıplak kum ve kayalık araziler göz alabildiğine uzanıyordu. Hemen önlerinde, güçlükle de olsa, küçük bir nehrin ağzını andıran bir su girişi seçiliyordu.

"Hazırız, kaptan!" diye seslendi baş kürekçi. Will şaşkınlıkla bunun Nils Ropehander** olduğunu fark etti. Nils, tayfaların

* Kürek takmak için kayık ve sandalın yan kenarına dikine yerleştirilmiş ağaç çubuk. (Ed. N.)
** İng. Halatkoparan. (Ed. N.)

en iri ve en güçlülerindendi. Temposuyla arkadaşlarına örnek olması için baş kürekçi seçilmiş olması son derece doğaldı.

Nils müthiş kuvvetine rağmen pek zeki bir adam sayılmazdı. Will zamanla, Nils'in iyi bir kürekçide bulunması gereken tüm özelliklere sahip olduğunu gözlemlemişti. Aklını kurcalayan bir şey olmaksızın, kendini tamamen kürek çekme işine verebiliyordu Nils: *Yukarı, kıvır, ileri, kıvır, aşağı, tekrarla.*

"Geldik mi yani?" dedi alçak kıyıdaki boşluğu ilgiyle izleyen Halt. "Assaranyan Kanalı'nın girişi burası mı?"

Gundar tereddüt etti. Güneşe ve ufka bir göz attıktan sonra bakışlarını, dümenin yanındaki küçük bir masaya yaymış olduğu haritaya çevirdi.

"Toskana'dan ayrılmadan önce aldığım bu Cenevizans haritasına bakılırsa öyle," dedi. "Tabii Cenevizanslıların haritacılık işini iyi bildiklerini varsayarsak. Heriflerin daha çok adam öldürmeye yöneldiklerini duymuştum."

"Bu doğru," dedi Halt. Cenevizans'ın uzun bir denizcilik geçmişi bulunuyordu. Ancak şehir son zamanlarda, yeteneklerini kıta boyunca -ve Halt ile Wilkin kısa bir süre önce ortaya çıkardıkları üzere, Araluen sınırları içinde- ihtiyaç sahiplerine kiralamakta olan eğitimli suikastçıları ile ünlenmişti.

"Cenevizanslılar o kadar da kötü değiller," dedi Will. "Tabii onlar seni vurmadan sen onları vurmayı başarabilirsen."

"Haydi, biraz yaklaşalım," dedi Gundar. "Kürekçiler! Yol verin! Yavaş tempo, Nils!"

"Emredersiniz, kaptan!" diyen Nils, geminin pruvasındaki yerinden gürledi. "Kürekçiler! Hazır ol!"

On altı uzun kürek aynı anda yükseldi. Kürekçiler, ayaklarını önlerindeki boşluklara geçirip geminin kıçına doğru eğildiler.

"Yol verin!" diye bağırdı Nils. Kürekler suya daldı ve kürekçiler hafifçe yükseldiler. Nils kürekler suya dalıp çıkarken, ahenkli seslenişlerle arkadaşlarını tempoya soktu. Kurt gemisi bir anda yeniden hayata gelmiş, kürekler çekildikçe sakin suları yarmaya başlamıştı.

"Nehri kürek çekerek mi geçmeyi planlıyorsun?" diye sordu Halt. Yelken direğinin tepesindeki rüzgâr aygıtına bakıyordu. Rüzgârın hafifçe direğin gerisinden estiği görülüyordu. Son birkaç gün içinde, bunun geminin en hızlı ve uyumlu şekilde yol alabileceği konum olduğunu öğrenmişti. Bakışlarını fark eden Gundar, başını salladı.

"Rüzgâr yönünde ilerlersek çok mesafe kaybederiz," dedi kısaca. "Bu kanal fazlasıyla dar. Rüzgârla birlikte belki ilerleme sağlardık, ama çok mesafe kaybeder ve kısa sürede geri dönmek zorunda kalırdık. Geniş alanın bulunduğu açık denizde sorun yok, fakat bu tür dar geçitlerde sıkıntılı olabilir." Fazla yaklaşamadıkları kıyı şeridini dikkatle gözledi.

"Nils!" diye seslendi. "Kürekleri kaldırın!"

Kürekler birden yukarı kaldırıldı. Kürekçiler denize değmemeleri için küreklerine abanıyorlardı. Bu tür fiziksel yorgunluklara alışkınlardı ve içlerinden kimse nefes nefese kalmıyordu. Gemi usulca yavaşlayıp yeniden durdu ve minik dalgaların arasında hafif hafif salınmaya başladı.

Gundar, ellerini gözlerine siper ederek yaklaşık otuz metre ötedeki dar girişi incelemeye başladı. Haritayı ve yanında ge-

tirdiği seyir notlarını şöyle bir süzdükten sonra esintiyi kokladı ve kısık gözlerle güneşin gökyüzündeki konumunu inceledi. Will, bu hareketlerin Skandiyalıların bel bağladıkları içgüdüsel seyir sisteminin bir parçası olduğunu biliyordu. Bazıları, örneğin Yüce Kont Erak, bu şekilde yön bulmak konusunda gerçek bir ustaydı. Gundar'm da oldukça uzman olduğu anlaşılıyordu.

Ama ikinci bir görüş almaktan zarar gelmezdi. Kaptan etrafına bakarak Seleten'i aradı. İçlerinde dünyanın bu kesimiyle ilgili en bilgili kişi oydu.

"Daha önce buralara yolun düşmüş müydü, Seleten?" diye sordu.

Wakir başını iki yana salladı. "Bu kadar doğuya hiç gelmemiştim. Fakat Assaranyan Kanalı'ndan söz edildiğini duymuştum tabii. Tam da burada olmasını bekliyordum. Kuzey ve güney yönlerinde arazi yükselmeye başlıyor."

Seleten'in kıyı şeridini izleyen bakışlarını hep birlikte takip ettiler. Haklıydı. Kıyı burada alçak ve düzdü. Yan taraflarda, kuzeyde ve güneyde ise kahverengi, kuru araziler alçak tepeciklere dönüşüyordu.

"Bu Assaranyan Kanalı dediğiniz şey tam olarak ne oluyor?" diye sordu Will.

Seyahat rotalarını Araluen'den ayrılmadan önce inceleyen Evanlyn atıldı. "Bu kara parçasının en dar bölgesini ikiye ayıran bir kanal. Kırk-elli kilometre boyunca ilerledikten sonra Doğu Okyanusu'na açılan doğal bir suyolu ile birleşiyor."

'Doğal bir suyolu mu?" dedi Will. "Yani bu kısmın doğal

olmadığını mı söylüyorsun?" Eliyle hemen önlerindeki, pek de etkileyici gözükmeyen nehir girişini işaret etti.

"Buranın insan yapımı olduğuna -yüzlerce, belki de binlerce yıl önce yapıldığına- inanılıyor. Kanalın ağzı alçak arazinin ortasından geçiyor -buraya açılmış olma nedeni de arazinin alçaklığı zaten."

"Tabii ya," dedi Will. "Peki, kanalı kimler inşa etmiş?"

Evanlyn omuz silkti. "Kimse tam olarak bilmiyor. Assaranyanlar olduğunu tahmin ediyoruz." Will'in bir sonraki sorusunu tahmin ederek devam etti: "Kadim bir halk, ama haklarında çok az şey biliyoruz."

"Kazı konusunda çok yetenekli olmaları dışında," diye kuru bir sesle araya girdi Alyss.

Evanlyn üstünlük taslamadan Alyss'in sözlerini düzeltti. "Ya da fazlasıyla zamanları ve çok sayıda köleleri vardı da diyebiliriz."

Alyss, prensesin sözlerini kabul etti. "Muhtemelen daha doğru olur."

Will bir şey söylemedi. Bakışları kanalın girişine çevriliydi. Ne kadar da önemsiz görünüyor, diye düşündü. Bu kuru, zorlu arazide elli kilometrelik bir kanal açmak için gereken iş gücünü akima getirdi. Düşüncesi bile ürkütücüydü.

Gundar bir karara varmış gibi duruyordu.

"Yaşlı annemin de dediği gibi bir ördeğe benziyor, ördek gibi ses çıkarıyor ve ördek gibi yürüyorsa, muhtemelen bir ördektir."

"Bilgece," diye cevap verdi Halt. "Annenin bu özlü sözünün konumuzla ne ilgisi var?"

Gundar omuz silkti. "Bir kanalı andırıyor. Bir kanal için doğru bir yer. Bir kanal açacak olsaydım, buraya açardım. Yani..."

"Yani büyük bir ihtimalle kanal burası mı diyorsun?" dedi Seleten.

Gundar, Seleten'e dönerek sırıttı ve "Ya kanal ya ördek," dedi. Ellerini ağzının kenarlarında bir boru gibi birleştirip Nils'e seslendi. "Haydi, gidelim, Nils! Yavaş tempo!"

Baş kürekçi başıyla onayladı. "Kürekçiler! Hazır ol!"

Iskarmozlara takılan küreklerin gıcırtılarıyla kürekçilerin istemsiz hırıltıları duyulmaya başlandı.

"Tam yol ileri!"

Kurt Will ileri atıldı. Kürekler çekildikçe hız kazanıyor ve suyun üstünde rahatça hareket ediyordu. Gundar hedefine odaklanarak gözlerini kısmış, pruvayı kanalın merkezine hizalayabilmek üzere dümen yekesine* abanmıştı.

Gemiye bir sessizlik çökmüştü. Duyulan tek ses, ahenkle inip kalkan küreklerin iskarmozlarda çıkardığı gıcırtılar ile kürekçilerden arada sırada yükselen yorgun hırıltılardan ibaretti. Gemi dümdüz ilerleyen kanalın içine giriyor, yolcular da kadim halkın üstlendiği bu vazifenin muazzamlığına hayret ediyorlardı.

İnsan yapımı olmalı, diye düşündü Alyss. Hiçbir doğal nehir bu kadar düz ilerleyemezdi. Okyanustan uzaklaşırlarken, her iki yanları birden donuk kahverengi çöl ile kaplanmaya başlıyor, deniz esintileri ortadan kayboluyordu. İlerledikçe genişleyen nehrin iki yakası arasındaki mesafe bir süre sonra yüz metreyi buldu. Asırlardır süregelen toprak aşınmaları, kanalı önemli ölçüde genişletmişti. Her iki kıyıda da yaklaşık yirmi metre genişliğinde yumuşak ve tehlikeli bir çamur deryası görülüyordu.

Seleten, Alyss'in zemini incelediğini fark etmişti.

"Adımını atman halinde oradan sağ çıkamama ihtimalin var," dedi ciddiyetle. "Kumların insanı bir anda içine çektiklerine bahse girerim."

Alyss başıyla onayladı. Aklından aynı şeyi geçiriyordu.

Sıcaklık üstlerine vurmaya, vücutlarını bir örtü gibi kaplamaya başlamıştı. Hava hararetle dolmuştu.

Gundar yelken tayfalarından ikisine usulca bir şeyler söylüyordu. Skandiyalılar hızla hareket ederek kovalarıyla denizden su çekmeye ve kürekçi sıralarına inerek serin suyu ferahlamaları için yorgun arkadaşlarının üstlerine dökmeye başladılar. Bazı kürekçiler mırıldanarak teşekkürlerini sunuyorlardı.

Yolculuklarından bu tür iklimlere alışkın olan Skandiyalılar, uzun kollu keten gömlekler giymiş, başlarına da güneşten korunmak üzere aynı kumaştan bandanalar takmışlardı. Will daha önce onların soğuk kuzey sularında üstlerini çıkardıklarını ve soğuktan etkilenmiyormuş gibi hareket ettiklerini gözlemlemişti. Ancak ne de olsa, çoğu açık tenliydi ve Sabit Deniz'in sıcak sularında baskına çıktıkları yıllar boyunca güneşin yakıcı etkisinden kendilerini korumayı öğrenmişlerdi.

Üstlerine boşaltılan deniz suyu kürekçilerin gömleklerini sırılsıklam etse de Will kumaşların birkaç dakika içinde kuruduklarını fark etti. Birkaç sene önce Arrida çölünde yaşadıkları aklına gelince hafifçe titredi.

Birkaç tayfa, yolcuların güneşten korunmaları için branda tenteler kurmaya girişmişti. Doğrudan yüzlerine vuran gü-

* Kayıkta dümeni kullanmak için dümenin baş tarafına takılan kol. (Ed. N.)

neş ışınlarından kaçınmak yolcuları biraz olsun rahatlatmıştı. Ama hava hâlâ basık ve bunaltıcıydı. Will bakışlarını geminin arka tarafında gezdirdi. O masmavi parlak denizden eser kalmamıştı artık. Yalnızca kahverengi kumları yarıp geçen yine kahverengi bir nehir görünüyordu.

"Kanaldan geçmek ne kadar sürüyor?" diye sordu, Gundar'dan yana dönerek. Bu bunaltıcı sessizlikte yüksek sesle konuşmayı uygun görmemiş, adeta fısıldamıştı.

Gundar bir süre düşündü. Onun da aynı şekilde fazla gürültü çıkarmamaya özen gösterdiği anlaşılıyordu.

"Beş ya da altı saat," dedi. Biraz daha düşündü. "Daha fazla da sürebilir. Bu sıcakta kürekçiler daha çabuk yorulacaklardır."

Aklına bir şey gelmiş gibi birden dönerek emrini verdi ve yedek kürekçiler arkadaşlarıyla yer değiştirmeye başladılar. Arka taraftan başlayarak, her seferinde bir çift kürekçi değiştiriliyor, bu şekilde geminin hızı azalmamış oluyordu. Küreklerini yedek kuvvetlere devreden kürekçi çiftleri, tentelerin altına boylu boyunca uzanıyorlardı. Yorulmuşlardı belki, ama henüz enerjileri tükenmemişti. Will geçmişte Skandiya tayfaları ile oldukça fazla vakit geçirmişti. Her biri, yattıkları yerde anında uykuya dalmalarını sağlayan doğuştan bir yeteneğe sahipti. Bir saat içinde dinlenmiş ve yeniden kürek çekebilecek hale geleceklerdi.

"Karanlık çökünce demir de atabiliriz," dedi Gundar. "Ay, gece yarısına kadar yükselmeyecek. Bu nedenle o serin saatleri dinlenerek geçirebiliriz."

Will bu sözlerin arkasında yatan bilgeliği kavrayabil iyor-

, Kanal dümdüz ilerliyordu belki, ama bir kerteriz noktası olmadan, kahverengi sular her an her iki yandaki kahverengi alçak kıyılar ile birleşebilirdi de. Geminin karaya oturması işten bile değildi.

-Bu pek de iyi bir fikir değil," dedi Halt usulca. "Misafirlerimiz var." *

* Balıkçıların denizde sığlıkları belirlemek için kullandıkları işaretlerin bütünü. (Ed. N.)

/&.

ONDÖRT

Ayagi ve halkı, Arisaka'nın İmparator'a karşı ayaklandığını duyunca dehşete düşmüşlerdi. Nihon-Ja halkı İmparator'u, tahta tanrılar tarafından kutsanarak oturtulmuş bir şahsiyet olarak görürdü. Bu tür bir kişiliğe karşı isyan bayrağı açmak, kutsal değerlere küfretmek anlamına geliyordu.

"Emrinizdeyiz, Lord Şigeru," demişti kır saçlı köy lideri. "Ne yapacağımızı söylemeniz yeter. Arisaka'ya karşı yanınızdayız."

Diğer köylüler de kızgınlıkla homurdanarak lidere katılmışlardı. Horace'ın da gözlemlediği üzere, Şigeru'nun köye girerken el sıkıştığı iriyarı Eiko, grubun başını çekiyordu. Ayagi köyün önderiydi belki, ancak Eiko'nun genç Kikoriler arasında oldukça etkili bir şahsiyet olduğu anlaşılıyordu.

"Sağ olun, dostlarım," diye cevap vermişti Şigeru. "Ama şimdilik niyetim, daha fazla kan dökülmesini engellemek. Yalnızca bizi şu köye götürecek bir rehbere ihtiyacımız var... neydi adı?..." Tereddüt ederek Reito ve sağ kalan askerleri ile buluşmak üzere sözleşmiş oldukları köyün adını hatırlatması için Şukin'e dönmüştü.

"Kawagişi," demişti Şukin. "Irmak kenarındaki köy."

Ayagi başını eğerek İkiliyi selamlamıştı. "O köyün yerini biliyoruz," demişti. "Yeğenim Mikeru sabahleyin size yolu gösterir."

Şigeru da hafifçe öne eğilmişti. "Teşekkürler, Ayagi. Ama artık Arisaka ve bu kötü haberlerden söz etmeyelim. Akşamın tadını çıkaralım. Sizinkilerin arasında sesi güzel kimse var mı?"

m»---------- s-

Sıcak bir banyo, sıcak bir yemek, kuru kıyafetler ve geceyi geçireceği sıcak, kuru bir yatak, Horace'in yorgun bedeninde mucize etkisi yaratmıştı.

İmparator ve ekibi şafaktan hemen sonra uyanmış, kahvaltılarını etmiş ve yeniden yola çıkmaya hazırlanmıştı. Yağmur gece vakti kesilmiş ve gökyüzü masmavi bir renge bürünmüştü. Soğuk havada Horace'ın ağzından buhar çıkıyordu. Köylü kadınlardan biri, seyahat sırasında lekelenmiş, ıslak kıyafetlerini geceleyin temizlemiş ve kurutmuştu. Diğer yolculara da benzer şekilde muamele edilmişti. Önünde kurudukları ateşin sıcaklığını hâlâ taşımakta olan temiz kıyafetleri sırtına geçirmenin keyfi bambaşkaydı.

Kafile alışlageldik koşuşmalar ve şaşkınlıkların eşliğinde toplanıyordu. Atlılar koşum kayışlarını inceliyorlardı. Silahlar kontrol ediliyor, kemerler sıkılıyor, zırhlar yerlerine oturtuluyordu. Horace, önceki gece odasının hasır zeminine serili ısıtılmış yatak örtüsünü üstüne çekmeden önce, âdeti olduğu

üzere, kılıcını temizlemiş ve bileylemişti. Senşilerin de aynı şeyi yaptıklarını tahmin ediyordu.

Kafile at binerken Şukin geride kalıp bekledi. Kemerindeki keseye uzanarak üstlerinde kirazlı armanın bulunduğu bir avuç altın para çıkardı.

Ayagi durumu fark edince ellerini öne doğru uzatarak gerilemeye başladı.

"Hayır! Hayır, Lord Şukin! Sizden para istemiyoruz! İmparator'u konuk etmek bizim için bir onurdu!"

Şukin adama gülümsedi. Bu tepkiyi bekliyordu, ama aynı zamanda dağların tepesinde hayatın zor olduğunun ve Kikorilerin zengin bir halk olmadığının da farkındaydı. Ayagi'nin itirazlarına vereceği cevabı önceden hazırlamıştı.

"İmparatoru konuk etmek onur olabilir," dedi. "Ama bir düzine kamı aç Senşi'yi -ya da siyah bir ayının iştahına sahip devasa bir *gaijini*- bedava doyurmanızı sizden kimse 'isteyemez!"

Horace'ı işaret etti ve şaka yaptığını anlaması için genç savaşçıya gülümsedi. Horace başını kederle iki yana salladı. Kafiledeki herkesten çok yemek tükettiği gerçeğini reddedecek durumda değildi. Horace, Araluen çevrelerinde bile muazzam iştahıyla tanınırdı ve Nihon-Ja porsiyonları ona çok küçük geliyordu. Köylüler kahkahalarla güldüler. Kikoriler son derece ilginç bir şahsiyet olduğunu düşündükleri Horace'ı bağırlarına basmışlardı.

Nazik ve alçakgönüllü Horace, her ne kadar iyi bir müzik kulağına sahip olmasa da, yerel ezgilere büyük bir keyifle eşlik etmişti.

Ayagi bile gülümsüyordu. Kafasındaki ev sahipliği anlayışı nedeniyle parayı alırken tereddüt etmişti, ama aksi takdirde insanlarının büyük sıkıntılar çekeceklerinin farkındaydı. Şukin'in verdiği parayla, daha büyük köylerde kurulan aylık pazarlardan kendilerine erzak satın alabilirlerdi.

"Pekâlâ, öyleyse," diye zarifçe teslim oldu, *"Kumkumaya* olan hürmetimden..."

Parayı kabul etti. Böylece Nihon-Jalılar tarafından Horace'a *Kurokuma* yani Siyah Ayı lakabı verilmiş oluyordu. Ancak Horace durumun farkında değildi. Eyerinin arkasına bağladığı döşeğinin gevşemiş kayışlarıyla meşgul olduğu için Ayagi'nin sözlerini kaçırmıştı.

Şukin köy liderinin önünde kibarca eğildi. Ayagi de aynı şekilde karşılık verdikten sonra toplanan tüm köylülerle birlikte İmparator'u selamladı.

"Teşekkürler, Ayagi-san," dedi elini kaldıran Şigeru, "teşekkürler sevgili Kikoriler."

Küçük grup, başları önlerine eğik bir şekilde bekleyen köylülerin arasından geçerek köyü terk etti.

Ayagi'nin yeğeni Mikeru, on altı yaşlarında, cin gibi bakan, ince yapılı bir delikanlıydı. Kikorilerin odun taşımakta kullandıkları türden, küçük ve tüylü bir midilliye biniyordu. Doğal olarak bölgeye son derece hâkimdi ve grubu Şukin'in haritasındaki yoldan değil, kestirme bir patikadan götürecekti. Yola çıkalı bir saat bile olmamıştı ki Şukin'in bir gece önce geride bırakmış olmayı planladığı nehir geçidi önlerinde belirdi. Kaygan taşların üstünde dikkatli adımlar atarak tek sıra halinde ilerlemeye başladılar. Horace'ın

tozlukları ve çizmelerinden içeri sızdığı kadarıyla buz gibi olduğu anlaşılan suyun yüksekliği, atların omuzlarına kadar yükseliyordu.

"İyi ki yağmur yağmıyor," diye mırıldandı Horace diğer kıyıya geçince. Keşke atım gibi silkelenerek temizlenebilseydim, diye geçirdi aklından.

"Bir şey mi dedin, *KurokumaT*" diye sordu yanında at süren muhafızlardan biri. Bu ismi duyan arkadaşları gülüştüler.

"Önemli bir şey değil," dedi Horace. Şüpheli bakışlarla askerleri süzdü. "Söyle bakalım, neymiş bu *'Kumkuma?'"*

Savaşçının yüzü bir anda ifadesizleşti.

"Büyük saygı içeren bir lakap," dedi. Diğerleri de bunu onayladı. Yüzleri arkadaşlarınınki gibi ifadesizdi. Nihon-Jalılann son derece yetenekli oldukları bir konuydu bu.

"Büyük saygı," diye tekrar etti bir tanesi. Horace adamları dikkatle inceledi. Kimse sırıtmıyordu. Ama bunun Nihon-Jalılar açısından bir anlam ifade etmediğini artık öğrenmişti. Detaylarını kavrayamadığı bir şakaya alet edildiğini seziyordu ama neler döndüğünü öğrenmesine imkân yoktu. En iyisi ciddiyetimi korumak, diye düşündü.

"Herhalde öyledir," dedi ve yoluna devam etti.

Mikeru, nehri geçtikten kısa bir süre sonra grubu, patikanın yan tarafındaki sarp uçurumdan aşağıdaki vadiye doğru uzanan bir kayalığın kıyısına getirdi. Şukin'in varmayı istediği gözlem noktası burasıydı. Şukin, Şigeru ve Horace atlarından inerek uçurumun kıyısına yaklaştılar. Horace derin bir nefes aldı. Kayalık, bıçakla kesilmişçesine aniden sona eriyordu. Uçurumun binlerce metre aşağısında kalan vadi gözler önün-

deydi. Tırmanmakta oldukları dağları ve onların gerisinde kalan düz arazileri görebiliyorlardı.

Yükseklere çıkmaktan hiçbir zaman hoşlanmamış olan Horace, uçurumun kenarıyla arasındaki mesafeyi koruyordu. Şukin ile Şigeru'nun bu tür kaygıları yoktu. Uçurumla araları en fazla bir metreydi ve parlak sabah güneşine karşı ellerini gözlerine siper ederek vadiyi gözlüyorlardı. Birden Şukin bir yeri işaret etti.

"İşte," dedi kısaca.

Şigeru, Şukin'in parmağını takip etti ve homurdanmaya başladı. Uçurumun birkaç metre gerisinde bekleyen Horace ise boynunu uzatmış, neye baktıklarını görmeye çalışıyor ama görüş alanı kapalı olduğu için çabaları sonuçsuz kalıyordu. Şukin durumu fark ederek genç savaşçıya seslendi.

"Yaklaşsana, Or'ss-san. Burası oldukça güvenli."

Şigeru, kuzenine dönerek gülümsedi. *"Kumkuma* demen gerekmiyor muydu?"

Şukin de gülümsüyordu. "Tabii ya. Yaklaşsana, *Kumkuma*. Burası oldukça güvenli."

Horace adım adım uçurumun kenarına doğru ilerledi. Düşmemek için, içgüdüsel olarak ağırlığını geriye veriyordu. Her ne kadar yükseklere çıkmaktan nefret etse de uçurumun kenarından boşluğa bakma isteğine karşı koyamıyordu.

"Oldukça güvenli," diye mırıldandı kendi kendine. "Tamam da hepinizin dilinize doladığı şu *Kumkuma* kelimesi ne anlama geliyor?"

"Büyük saygı içeren bir lakap," dedi Şigeru.

"Büyük saygı," diye yineledi Şukin.

Horace, bir birine, bir diğerine bakıyordu. Her iki yüzde de onunla dalga geçildiğini gösteren bir işaret göremiyordu.

"Pekâlâ," dedi ve dikkatle uçuruma yaklaşmaya devam etti. Şukin'in işaret ettiği yöne bir göz atmasıyla beraber, yüksekliğe ya da büyük saygı içeren lakaplara olan nefretini unutuverdi.

Vadinin öte yanındaki bir tepenin zirvesine uzanan patikayı tırmanmaya çalışan büyük asker grubunu seçebiliyordu. Güneş ışıkları, ilerleyen askerlerin miğfer, mızrak ve kılıçlarından rastgele yansıyordu. "Arisaka," dedi Şukin. Bakışlarını askerlerden tırmanmakta oldukları dağın zirvesine ve daha ilerideki tepelere çevirdi. "Düşündüğümden daha yakında."

"Emin misiniz?" diye sordu Horace. "Reito ve hayatta kalan ordu mensupları da olabilirler." Ama Şigeru başını iki yana sallıyordu.

"Sayıları çok fazla," dedi. "Hem zaten, Reito-san onlardan daha yakındır bize."

"Sizce aramızda kaç günlük mesafe var?" diye sordu Horace. O arazide günlerdir at sürmesine karşın, geniş bir kafilenin hangi hızda ilerleyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Dört gün kadar," diye tahminde bulundu Şigeru ama Şukin başını iki yana sallıyordu.

"Üç diyelim şuna," dedi. "Yakalanmadan Ran-Koşi'ye varmak istiyorsak, daha hızlı ilerlememiz gerekecek."

"Ran-Koşi'yi bulabilirsek tabii," dedi Horace. "Şu ana dek nerede olduğunu bilen birisi çıkmadı."

Şukin genç savaşçıyla göz göze geldi. "Bulacağız," dedi sertçe. "Bulmamız gerek, aksi takdirde hiç şansımız yok."

"Ayagi-san, Kawagişi Köyü'nde Ran-Koşi'nin yerini bilen binlerinin çıkacağından emindi. Özellikle yaşlı köy sakinlerine sormamız gerektiğini söylemişti."

"Eh, burada durup konuşarak arayı açmadığımız kesin," dedi Horace. Şukin onaylamasına sırıttı.

"İyi dedin, *Kumkuma."*

Horace başını kaldırıp Senşi soylusuna bir göz attı. "Or'sssan ismini tercih ediyorum sanırım," dedi. "Ama çok da emin değilim."

"Büyük saygı içeren bir lakap," dedi Şukin.

"Büyük saygı," diye onayladı Şigeru.

Horace'm bakışları bir kez daha ikisinin arasında gidip gelmeye başlamıştı. "Kesin bir karar veremeyişimin nedeni de o zaten."

Şigeru sırıtarak Horace'm omzuna bir şaplak attı. "Haydi, atlarımıza binelim. Dediğin gibi, burada durup konuşarak Kawagaşi Köyü'ne yaklaştığımız söylenemez."

IS*-------s»

İki saat kadar sonra köye vardıklarında, kulübelerin birinden tanıdık bir sima çıktı. Horace, Arisaka'nm çıkardığı isyana dair haberleri kendilerine getiren Reiko'yu hemen tanıdı. Bakışlarını köy boyunca gezdirdiğinde, Şigeru'nun İto'daki

ordusundan sağ kalan Senşilerin etrafa yayıldıklarını fark etti. Çok sayıda yaralı vardı ve vücutları kanlı sargılarla kaplıydı. Bir kısmı topallayarak köyün içinde geziniyordu. Ama büyük bir kısmı, kaba sedyelerin üstüne uzanmış yatıyordu. Horace Şukin'in derin bir iç çektiğini duydu.

"Bundan sonra çok daha yavaş ilerlememiz gerekecek," dedi Senşi önderi.

ON BEŞ
Tüf

Yalnız bir atlı, Assaranyan Kanalı'nın kuzey kıyısı boyunca geminin rotasına paralel bir şekilde at sürüyordu. Binici beyaz, dalgalı bir cübbe giymiş, başına da ensesini güneşten koruyacak şekilde arkaya doğru uzanmakta olan beyaz bir türban takmıştı. Seleten'in *kefiye*'siyle aynı amacı taşıyor olmalı, diye tahminde bulundu Will.

"Sence nereden geliyor?" diye sordu Gundar. Adamı daha iyi görebilmek için gözlerini kısmıştı.

"Şu tepenin ardında muhtemelen bir *vadi* var," dedi Seleten. Gundar onu anlamadım, dercesine süzünce açıklamaya girişti. "Derin bir çukurluk."

Daha erken saatlerde, kanalın her iki yanını kaplayan çölü görebiliyorlardı. Ancak artık kıyı biraz yükselmiş ve su seviyesinin birkaç metre üstüne çıkmıştı. Yüksek kıyı şeridinin ötesini göremiyorlardı.

"Haa... evet. Anladım. Neyin peşinde acaba?"

"Pek hoş şeyler olmasa gerek," dedi Seleten. "Arkadaşları da varmış."

Kıyıdaki yükseltinin tepesinde bir anda üç atlı daha belirmiş, yan yana düzensiz bir şekilde sıralanmışlardı. Altmış ya da yetmiş metre ötelerinde, kanal boyunca ilerlemekte olan gemiyle ilgilenmiyormuş gibi duruyorlardı. Seleten kumların insanı yuttuğunu söylerken haklıymış, diye düşündü Alyss. Atlılar, kanalın uç kesimindeki dağınık, koyu renkli kara parçasından uzak duruyorlardı.

Beklenmedik misafirleri inceleyen Halt, adamların sırtlarındaki kısa süvari yaylarını fark etmişti. Seleten'in halkının da kullandığı bu tür yaylar, yakın menzilde etkili olsalar da elli ya da altmış metreden sonra etkilerini kaybediyorlardı. Ama hazırlıklı olmanın bir mahsuru yoktu.

"Will," dedi usulca, "gidip yaylarımızı getirir misin?"

Will eski ustasına hızla bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı. Silahları almak üzere hızla geminin arka kesimindeki kapalı, alçak kamaralara yöneldi.

"Bir sorun çıkacağını mı düşünüyorsun, Halt?" diye sordu Evanlyn.

Orman Muhafızı omuz silkti. "Tedbirimi alıyorum," dedi. "Tabii şu dört atlının neden yanı başımızda at sürdüğünü biliyorsan, o başka."

"Yedi kişi oldular," dedi Evanlyn.

Halt başını çevirdiğinde, atlıların gerçekten de çoğaldığını fark etti. Evanlyn'in sapanı bir anda elinde belirmişti. Merkezindeki kesenin yüklü olduğu anlaşılıyordu. Halt kıza dönerek acı acı güldü.

"Senin şu taş fırlatıcın için biraz uzaktalar," dedi. Evanlyn omuz silkti.

"Belli olmaz. Hem zaten kanal da daralıyor," diyerek pruvanın ötesini işaret etti.

Tüm başlar ön tarafa çevrildi ve prensesin haklı olduğu ortaya çıktı. Kuzey kıyısında belirmeye başlayan sığ kum yığınları, kanalın genişliğinin gözle görülür ölçüde daralmasına neden oluyordu.

Halt, sakalını sıvazlayarak kıyıyı izliyordu. "Hımmm. Yine de yaklaşacaklarını sanmam. Şu kum yığınları oldukça tehlikeli görünüyor."

O sırada yanlarına dönen Will, Halt'a yayını ve dolu ok kılıfını uzattı. Kendi sadağını da omzuna asmıştı. Yayların her ikisinin de kirişleri takılıydı. Halt başını sallayarak kirişi denemek için hafifçe gerdi.

"Güney kıyısına yaklaşsak nasıl olur?" diye önerdi Seleten. Görebildikleri kadarıyla, o tarafta kum yığınları yoktu. Düzgün bir şekilde kesilmiş gibi duran kıyı çizgisi, suyun bitiminden itibaren beş altı metreye kadar yükseliyordu.

"Oldukça cazip görünüyor," dedi Halt. "Hatta belki biraz fazla cazip."

"Haklısın, Orman Muhafızı," dedi Gundar. Gizli saklı şeyleri görmeye alışkın olan denizci gözleriyle, kanalın güney kıyısında göze çarpan şüpheli girdapları fark etmişti. "Bana kalırsa o tarafa, su seviyesinin hemen altına, gemilere takılıp onları durduracak birtakım engeller yuvalanmış."

"Kum yığınları mı yani?" diye sordu Seleten.

Gundar başını iki yana salladı. "Gemiyi durdurup yerinde tutabilmek amacıyla oraya yerleştirilmiş olan çiviler, kütükler ve kalın kablolar."

"Durmamız halinde sırtın gerisindeki delikanlılar da istedikleri zaman ziyaretimize gelebilirler," diye araya girdi Halt. Güney kıyısını inceliyordu. Kuzeydeki atlıların güneyi güvenli sandıklarından ve o tarafa doğru ilerlemek için ortaya çıktıklarından şüphelenmişti. Birkaç saniye önce gözüne, bir kılıç ya da miğfer yansımasını andıran bir ışık kamaşması çarpmıştı. Güney kıyısında, geminin Gundar'm sözünü ettiği engellere takılmasını bekleyen çok sayıda savaşçının gizlendiğinden emindi.

Diğerlerine gördüklerinden söz edince, tüm dikkatler güney kıyısına çevrildi. Birkaç saniye sonra, Will de kıyıdaki hareketlenmeleri fark etti.

"Orada birilerinin olduğu kesin," dedi.

"Sayıları da epey fazla," diye ekledi Seleten. "Kımıldanınca havaya kaldırdıkları toz bulutunu temizleyecek kadar rüzgâr yok."

"Sanırım dikkatimizi atlılara vermemizi bekliyorlardı," dedi Alyss.

O konuşurken, kuzey kıyısındaki yedi atlı da hareketlenerek geminin hafifçe önüne geçmişti. Atlarını durdurup yaylarını ellerine alarak kirişe birer ok sürdüler.

Halt, Gundar'ı gözleriyle uyardı ama kaptan durumun farkındaydı.

"Kalkanlar küpeşteye!" diye seslendi ve birden hareketlenen yedek kürek ekibi, kürekçileri korumak üzere sekiz adet iri Skandiya kalkanını kaldırarak küpeştedeki yerlerine taktı. Yıllardır baskınlara çıkan ve üstlerine daha önce de ateş açılmış olan Skandiyalılar, kendilerini nasıl koruyacaklarını biliyorlardı.

"Oklarının bize kadar ulaşacağını hiç sanmam," dedi Halt. "Ama tedbiri elden bırakmasak iyi olur."

Ok vızıltıları duyulmaya başlanmıştı. Halt'un tahmin ettiği üzere, aradaki mesafe kısa yayların menzilini aşıyordu. Okların altı tanesi zararsızca suya düştü. Su seviyesinin bir metre kadar yukarısından geminin gövdesine hafifçe saplanan yedincisi, küçük bir dalganın ittirmesiyle yerinden çıkarak suya düştü.

"Menzilleri yetmedi," dedi Will. "Haklıydın."

"Oklarını bizi vurmak için mi, yoksa dikkatimizi çekmek için mi attıklarından emin olamıyorum," diye cevap verdi Halt. "Ama niyetleri her neyse, onlara burnumuzun dibinde at sürmenin kötü bir fikir olduğunu göstersek fena olmayacak."

Yayının kirişine bir ok geçirdi. Will de eski ustasını takip etti. Atıların bu esnada fırlattıkları ikinci oklar da *Kurt Will'e* ulaşamamıştı.

"Arkadaki mor türbanlıyı hakla, Will. Ben de yanındakini vuracağım," dedi Halt usulca. Will başıyla onayladı.

"Şimdi," dedi Halt. Yaylarını kaldırmalarıyla nişan alarak atışlarını yapmaları bir oldu.

Biri siyah, biri gri gövdeli iki ok, sıcak havada hedeflerine doğru süzüldü.

Halt'un kurbanı acı dolu bir çığlık koparırak yayını bir yana attı ve kolunun üst kısmına saplanan oka sarıldı. Mor türbanlı adam ise ses çıkarmadan atının sırtından düştü ve boğuk bir gümbürtü ile kahverengi kumlara çarptı.

Kalan beş atlı, şaşkın çığlıklarla telaş içinde kaçıştılar. Verilen mesaj çok açıktı. Onların fırlattıkları oklar hedefi bulamaz-

ken, gemiden atılanlar grubun en gerisindekileri, yani gemiden en uzakta duran arkadaşlarını vurmuştu. Bu durum hepsinin menzil içinde olduklarına işaret ediyordu. Birden kendilerini son derece savunmasız hissetmeye başlamışlardı. Atlarını çevirerek tepenin arkasındaki güvenli alana kaçtılar. Binicisi vurulan at da peşlerindeydi.

Geride yalnızca, kımıldamadan kumun üstünde yatmakta olan mor türbanlı adam kalmıştı.

Birkaç saniye sonra, güney kıyısındakiler de kurdukları pusunun açığa çıktığını fark ettiler. Kıyıdaki yükseltiye çıkarak silahlarını sallamaya ve kibirli bir edayla yanlarından süzülmekte olan gemiye hakaret ve küfürler yağdırmaya başladılar. Sayıları kırktan fazla olan eşkıyaların tamamı pejmürde kıyafetler içindeydi ve kılıç, mızrak, hançer gibi silahların yanı sıra kısa yayları vardı. Birkaç üstünkörü atış yaptılarsa da okları gemiye ulaşamadı. Will önce Halt'u, ardından da elindeki yayı şöyle bir süzdü, ama sakallı Orman Muhafızı başını hayır dercesine iki yana salladı.

"Boş ver," dedi. "Bize bir zararları yok. Ayrıca bizi rahat bırakmanın onlar açısından daha güvenli olduğunu da artık biliyorlar." Gundar'a döndü. "Yine de dinlenmek için nehrin ortasında demir atmanın pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

S)---------- s*

Assaranyan Kanalı'ndan usulca Kan Denizi'ne -bir süre sonra Doğu Okyanusu'nun engin sularına açılmakta olan dar körfeze bu isim veriliyordu- geçerlerken, çöl havasında asılı kalan minik kum zerreleri nedeniyle kan kırmızısı bir renk alan güneş de arkalarından batıyordu.

"Sanırım denize verilen isim buradan geliyor," dedi Will, bir yandan da geminin arkasında kalan su yüzeyini işaret ediyordu.

Batan güneş, suyu kızılın olağanüstü bir tonuna boyamış, dalgalar nedeniyle suyun gerçek bir kan denizi gibi görünmesine yol açmıştı.

Kıyıdan birkaç yüz metre uzaklaşmışlardı ki güney yönünden hafif bir rüzgâr esti. Sıcak bir esintiydi ama kanal boyunca vücutlarını saran boğucu hararetin ardından yine de iyi gelmişti.

"Yelkeni açın," diye emretti Gundar. Uğultulu rüzgâr ve dalgaların yokluğunda, emirlerini her zamanki gürlemelerine kıyasla çok daha alçak bir sesle verebiliyordu. Yelkenciler hızlı hareketlerle iskele yelkenini ve içindeki sereni çözerek direğe çektiler. Rüzgârın yelkeni şişirmesiyle beraber, Gundar hızlıca birkaç emir daha verdi.

"Yelken çekili. Kürekler içeri."

Uçlarından sular damlayan uzun kürekler denizden çıkarıldı ve birkaç saniye içinde, tıngırtı ve gümbürtüler eşliğinde içeri çekilerek geminin gövdesindeki yerlerine yerleştirildiler. Yelken tayfası ise bu esnada, üçgen şeklindeki yelkeni kontrol eden halatlara asılmakla meşguldü. İlk başta rüzgâr nedeniyle hafifçe şişen yelken nihayet düzgün ve eğimli hale gelmişti ve yolcular artık rüzgârın kuvvetli itici gücünü hissedebiliyorlardı.

Kurt Will iskele yönüne doğru hafifçe yattı ve Gundar dümene abanarak gemiyi rüzgârla uygun bir açı yapacak konuma getirdi.

"Biraz gevşetin," diye seslendi. Halatları fazlasıyla gerili olan yelkenin, geminin gereğinden fazla yan yatmasına neden olduğunu ve bu durumun hızlarını azalttığım sezebiliyordu. *Kurt Will* hafifçe doğruldu ve yelkenlerine dolan rüzgârla balık gibi yüzmeye başladı.

Gundar bakışlarını yolcularına çevirince sırıtmaktan kendini alamadı.

"Bu işten asla sıkılmıyorum!" dedi. Özellikle Assaranyan Kanalı'nda geçirdikleri hararetli ve gergin saatlerin ardından, geminin hızlanışı keyifleri yerine getirmiş, tüm yyolcular gülümsemeye başlamıştı.

"Kan Denizi'nde bizleri neler bekliyor, Gundar?" diye sordu Will.

Gundar dümeni kalçasıyla sıkıştırıp Cenevizans seyir notlarını yanındaki minik harita sehpasının üstüne yaydı. Dikkatle kâğıda geçirilmiş bilgileri birkaç dakika gözden geçirdikten sonra başını kaldırdı.

"Yılın bu zamanında rüzgâr sürekli eser," dedi. "Gerçi bir ya da iki ay içinde büyük ihtimalle tüm rüzgârlar kesilecektir."

Denizciler, işlerin iyi gittiği zamanlarda bile yolcularının en kötü ihtimalden haberdar olmalarını isterlerdi.

"Notlarda, rastlayacağımız gemilerden uzak durmamız gerektiğinden söz ediliyor," diye devam etti Gundar. "Anlaşılan, içinde bulunduğumuz deniz korsanlarla doluymuş."

"Korsanlar mı?" dedi Halt.

Gundar parmağıyla notları işaret ederek başıyla onayladı "Burada öyle diyor. Korsanlar."

Halt, iki kaşını birden kaldırdı ki bunu ancak çok endişelendiğinde yapardı.

"Korsanlar," dedi. "Harika."

ON ALTI

W

ii-p vet. Ran-Koşi'nin nerede olduğunu biliyorum," dedi

L,-/kereste işçisi. Şukin ve Şigeru aceleyle birbirlerine baktılar. Efsanevi Ran-Koşi Kalesi'nin gerçekten bir efsaneden ibaret olduğundan korkmaya başlamışlardı. Ama bir rehberleri olmuştu artık.

"Daha önce oraya hiç gittin mi?" diye sordu Şukin. Bir yerin varlığından haberdar olmak başka bir şeydi, orada bulunmuş olmak başka bir şey.

"Kokulu keresteleriniz oradan temin ediyoruz," dedi köylü.

Şigeru kaşlarını çattı. Adamın hangi ağacı kastettiğini merak ediyordu.

Bu durumu fark eden Şukin, usulca, "Kâfur ağacı," dedi.

Adı Toru olan köylü, başıyla onayladı. "Evet. Öyle de dendiğini duymuştum." Senşilerin rahatladığını fark edince, sözlerine bir uyarı ekleme ihtiyacı duydu. "Ulaşılması çok zor bir yerdir. Buradan sonra yola yaya devam etmeniz gerekecek. Atlar o patikaları asla çıkamazlar."

"Öyleyse biz de yürürüz," dedi Şigeru gülümseyerek.

"İmparator olabilirim, ama küçük ve hassas bir çiçek olmadığım kesin. Zamanında bu tür zorlu yolculuklardan payıma düşeni aldım."

"Olabilir. Ama ya onlar?" dedi Toru ve Kawagişi Köyü'nün merkezindeki açıklığı işaret etti. Üç adam, köy liderinin evindeki cilalı ahşap sundurmaya yerleştirilen alçak taburelerde oturuyorlardı. Lider Jito, Senşi kafilesinin kadim Ran-Koşi Kalesi'ni aradığını öğrenir öğrenmez Toru'yu yanlarına çağırmıştı.

Şukin ve Şigeru'nun bakışları, Toru'nun işareti üzerine meydandaki yaralı asker gruplarına döndü. Arisaka'nın ordusundan kaçmayı başaran Senşilerin en az üçte biri yaralıydı. Bazılarının yaraları gerçekten ağırdı. Birçoğunun sedyelerle taşınması gerekiyordu ve yürüyebilenler de yaraları nedeniyle yavaş bir tempoda ilerleyebileceklerdi.

"Köy liderimiz talep etmeniz halinde yaralı adamlarınızın burada kalıp tedavi edilmelerine razı gelecektir," dedi Toru. "Ama köylülerin sırtına büyük bir yük binmiş olur."

Şukin kemerindeki keseye dokunarak özür dilercesine bir el hareketi yaptı.

"Bedeli neyse öderiz tabii," dedi ama Toru başını iki yana salladı.

"Kış neredeyse geldi sayılır. Köylüler soğuk mevsimde ancak kendilerine yetecek kadar yiyeceği stokladılar. Vereceğiniz para karınlarını doyurmaz. Komşu pazarlardan kendileri ve adamlarınız için yeterli erzak temin etme şansları da yok."

Bir önceki köyde işler farklıydı, diye üzüntüyle aklından geçirdi Şukin. Bir düzine adamla orada yalnızca tek bir gece geçirmişlerdi. Toru'nun haklı olduğunun farkındaydı. Küçü-

cük bir köy halkından, otuz yaralı adamı ağırlayıp beslemelerim isteyemezlerdi. Zaten Senşileri geride bırakma fikrinden de hiç hoşlanmıyordu. Birçoğu zamanla iyileşecek ve Şigeru'nun ihtiyacı olan eğitimli savaşçı kadrosunun çekirdeğini oluşturacaktı. Sayıları çok değildi belki, ama muhtemel bir ordunun temelini oluşturabilirlerdi. Bu kadar değerli bir birliği arkada bırakmayı göze alamazlardı.

"Yaralılar bizimle gelecekler," diye araya girdi Şigeru. Ses tonu bu konuda bir tartışma yaşanmayacağını ima ediyordu. "İdare etmemiz gerekecek. Ayrıca hızlı hareket etmemiz lazım."

Toru omuz silkti. "Söylemesi kolay. Ancak uygulaması o kadar kolay olmayacak."

İmparator'a saygılıydı, ama adamın karşısında kendisini kaybedip önünde secde etmiyordu. Kikoriler pratik insanlardı. Toru'nun Şigeru'nun her sözünü doğrulaması için hiçbir neden yoktu. Aksi takdirde İmparator ve adamlarına iyilik etmiş olmayacaktı. '

"Ne olursa olsun, dediğim şekilde hareket edeceğiz," dedi Şigeru. "Köyün güçlü kuvvetli delikanlıları sedyeleri taşırken belki bize yardım edebilir. Bedeli neyse tabii ki öderiz."

Toru düşünmeye başladı. Odun sezonu bitmişti. Genç Kikoriler fazladan bir gelire hayır demezlerdi. Kazanacakları nakit para, pazarlarda daha fazla yiyecek bulabilecekleri sıcak aylar için saklanabilirdi.

"Olabilir," diyerek onayladı. Sıkı bir pazarlıkçıydı. Yaklaşan kış aylarında evlerinden ve ailelerinden uzaklaşarak dağlara çıkmanın yüksek bir bedeli olacağını belirtmek üzereydi ki ormanın kıyısından sesler yükseldi.

Ağaçların içinden yaklaşık yirmi kişilik bir grup çıkıyordu. Kıyafetlerine bakılırsa onlar Kikoriler, diye düşündü Şukin. Birden kaşları çatıldı. Kafilenin başındaki, elindeki baltayı gelişigüzel bir tavırla taşıyan adamın yüzü çok tanıdıktı.

"Yabancılar," dedi Toru. "Acaba buraya neden geldiler?"

Anlamlı bakışları İmparator ve kuzenini hedef alıyordu. Neler düşündüğü çok açıktı. Yabancılar, Kawagişi Köyü'ne onlar için gelmişti. Şukin nihayet kafilenin önderini tanıdı. Toru galiba haklıydı.

"Eiko bu," dedi ve ayağa kalktı.

Şukin ve Şigeru, sundurmadan inerek Eiko ile yol arkadaşlarına doğru yürümeye başladılar. Toru da onları takip ederken köylüler yavaş yavaş yeni gelenlerin etrafına toplanıyorlardı. Kikorilerin pek öyle arkadaş canlısı bir halk oldukları söylenemezdi. Yerleşim merkezlerinde, her ne kadar diğer köylerle komşuluk ilişkileri devam ettirilse de herkesten uzak bir yaşam sürülürdü. Köylerin kendilerine ait gizli kereste kaynakları bulunurdu ve bu mekânları yabancılarla paylaşmazlardı. Yabancılar nazikçe ama çok da heyecanlanmadan karşılanmıştı.

Köyün lideri öne çıktı.

"Adım Jito, Kawagişi Köyü'nün lideriyim. Buraya geliş amacınız nedir, yabancı? Size nasıl yardımcı olabiliriz?" Ses tonuyla aslında yardım etmeye çok da niyetı olmadığını belli ediyordu.

Eiko adamı nazikçe selamladı; bir köy liderinin karşısında durduğu için başını saygıyla hafifçe eğmişti.

"Merhaba, Jito-san. Benim adım Eiko." Jito'nun arkasına baktığında, Sensi cübbeleri sayesinde köylülerin arasında par-

layan İmparator ile Şukin'i gördü. Bu kez daha gösterişli bir selam verdi. "Merhabalar, Lord Şigeru."

Eiko'nun sözlerini duyan Jito'nun sert bakışları, bu kez İmparator'a döndü. Daha fazla sayıda yabancıyı ağırlamak zorunda kalmaktan hiç de hoşnut olduğu söylenemezdi. Yaralı Senşiler, Kavvagişi Köyü'nün olanaklarını şimdiden zorlamaya başlamıştı. Köylüler, yaklaşmakta olan kış için son hazırlıkları yapmaları gereken bir zamanda, yaralı savaşçılarla ilgilenmenin telaşına kapılmışlardı.

"Günaydın, Eiko. Bir sorun mu çıktı?" İmparator keskin gözleriyle gelen grubun içinde yaralıların bulunduğunu gözlemlemişti. Yarım düzine Kikorinin vücudu sargılarla kaplıydı ve üç tanesi de yürümek için arkadaşlarından destek alıyordu.

"Bu insanları tanıyor musunuz, lordum?" diye sordu Jito şüpheyle.

Şigeru başıyla onayladı. "Dün gece bize ev sahipliği yaptılar. Korkarım, yardımseverlikleri onlara pahalıya patladı." Son cümlesiyle aslında Eiko'ya bir soru soruyordu, ama alacağı cevabı da çok iyi biliyordu.

Eiko başıyla onayladı. "Haklısınız, Lord Şigeru," dedi. "Ama sizin bir suçunuz yok. Arisaka'nın adamları köyümüze siz ayrıldıktan birkaç saat sonra vardılar."

Şigeru kuzeninin derin bir nefes aldığını fark etti.

"Ama biz Arisaka'nın ordusunu gördük! Bizden iki üç gün kadar gerideydiler!" dedi Şukin.

"Ana gücü, evet. Bunlar önden gönderdikleri bir düzine atlı savaşçıydı." Eiko'nun dudakları nefretle büzüldü. "Yanları-

na erzak bile almayarak hızla hareket etmişler. Her şeyimizi elimizden aldılar."

Anlatılanları dinleyen Kawagişi köylülerinden öfke ve korku dolu homurtular yükselmeye başlamıştı. Geçmişte yağmacı Senşilerden çok çekmişlerdi. Eiko köylülerin tepkisini başıyla onaylayarak karşıladı.

"Endişelenmekte haklısınız," dedi. "Bölgedeki tüm köylere uğruyorlar. Kısa bir süre sonra buraya da gelirler."

Köylülerden bazıları, bu sözleri duyunca bağırıp çağırmaya başladı. Bir kısmı köyü terk edip ormanda saklanma taraftarıydı. Diğerleri ise kalıp mallarını korumayı öneriyordu. Jito heyecanlı tartışmaları susturmak için elini kaldırdı.

"Sessizlik!" diye bağırdı. Seslerin yerini mahcup bir sessizlik aldı. "Sakin kafayla plan yapmamız gerek, kafası kesilmiş tavuklar gibi oradan oraya koşuşturmamız değil." Bakışlarını yeniden Eiko'ya çevirdi. "Adamlarınızdan bazıları yaralı. Anladığım kadarıyla Senşiler erzağınızı almakla yetinmediler, öyle değil mi?"

Eiko başını acıyla iki yana salladı. "Hayır. Para eden herhangi bir şey bulabilmek için -her zaman yaptıkları üzere- köyün dört bir yanını aradılar ve..."

"Ve liderinize verdiğimiz altınları buldular," diye cümleyi tamamladı Şigeru. Kederli bir yüz ifadesine bürünmüştü.

"Evet, lordum. Üstlerindeki kraliyet armalarını görünce altın sikkelerin elimize ne şekilde geçtiğini bilmek istediler."

Horace konuşmaları başından beri sessizce dinliyordu. At sırtında geçirdiği günlerin ardından, fırsatını bulduğu anda dinlenmeyi seçmişti. Köy meydanından yükselen

sesler kulağına çarpınca uyanmış, gözlerini ovuşturmuş ve gömleğini sırtına geçirerek dışarı çıkmıştı. Eiko'nun anlattıklarına kulak misafiri olmuştu. Şukin'in köy lideri Ayagi'ye vermiş olduğu altınları hatırladı. Altın sikkelerin yoksul bir köyde ortaya çıkması, oldukça şüphe uyandıran bir durumdu. Buna bir de sikkelerin İmparator'un üç kirazlı simgesi ile süslü oldukları gerçeği eklendiğinde, sorun iyice büyümüş oluyordu. Altınlar köye yalnızca tek bir şekilde gelmiş olabilirdi.

"Ayagi-san altınların kaynağını söylemeyi reddetti," diye devam etti Eiko. "Onlar da liderimizi öldürdüler. Ardından da cinnet getirmişçesine kulübeleri yakmaya, kadın ve yaşlıları katletmeye başladılar." Yol arkadaşlarını işaret etti. "Bazılarımız yaşanan şaşkınlıkta ormana kaçmayı başardık."

Şigeru başını kederle iki yana sallıyordu. "Ayagi onlara gerçeği söylemeliydi," dedi. "Zaten tahmin ediyorlardır."

"Olabilir, Lord Şigeru. Ama Ayagi gururlu bir adamdı ve size sadıktı."

"Yani ölümünden ben sorumluyum," dedi Şigeru. Yorgun, mağlup olmuş bir sesle konuşmuştu.

Eiko ile Jito hemen birbirlerine baktılar. Kikori köyleri birbirlerine şüpheyle yaklaşıyordu belki, ama eski gelenekler sonuna dek bağlıydı ve İmparator'a -hem İmparatorluk tahtına hem de o tahta oturan kişiye- olan sadakatleri onları birleştiriyordu.

Jito kesin bir dille, "Sorumlu siz değilsiniz, Lord Şigeru," dedi. "Suçlu, yeminini bozan Arisaka'dır. Kikorilere saldırmasının nedeni de bu."

"Suçlanacak biri varsa, o da benim," dedi Eiko. Ses tonundan büyük acı çekmekte olduğu anlaşılıyordu. "Bir korkak gibi insanlarımızı öldürüp köyümüzü yakmalarını izledim. Kılını bile kıpırdatmadım!"

Şukin başını iki yana salladı. "Eğitimli Senşilere karşı elinizden bir şey gelmezdi," dedi. "Hayatlarınızı feda etmenizin insanlarınıza bir faydası dokunmazdı."

Horace kalabalığı yararak ilerliyordu. Nihayet söze karışma sırası geldiğine karar verdi.

"İmparatorunuza da öyle," dedi ve tüm gözler üstünde toplandı. "Onun Arisaka'ya karşı dövüşecek adamlara ihtiyacı var, yaşamlarını amaçsızca harcayan insanlara değil."

Eiko'nun azimle yerinde doğrulduğunu fark etti. Her iki köyün insanları arasında onay dolu fısıldaşmalar başlamıştı. Senşiler tarafından yıllardır itilip kakılmalarından dolayı hissettikleri öfke, bir anda bir başkaldırı fırsatına -İmparator'un şahsı etrafında şekillenen bir fırsata- dönüşmüştü.

"İyi dedin, *Kukokuma1*" diye seslendi Şukin gülümseyerek. Toplanmış bekleyen Kikorilere döndü. Zihinlerini doldurmakta olan yeni gayeyi o da görebiliyordu. Uzun boylu *gaijin* mükemmel bir zamanlamayla konuştu ve Kikorilerin ruhlarına hitap etmek için son derece yerinde ifadeler kullandı, diye düşündü.

"Size ihtiyacımız var. Kikoriler, İmparator'un yeni ordusunun belkemiğini oluşturacak olan sadık askerlersiniz siz. Sizi eğiteceğiz. Size savaşmasını öğreteceğiz!"

Sözleri heyecanlı ve meydan okuyan tezahüratlarla karşılandı. Kikorilerin çoğu, Arisaka gibi kibirli ve küstah Senşi-

lerin Nihon-Ja'yı yeterince sömürmüş olduklarını ve artık bu duruma bir son verilmesi gerektiğini düşünüyordu. Komşu köyün soğukkanlılıkla yok edilmesi bir yana, İmparator'a karşı açtığı isyan bayrağı bile Arisaka'ya karşı bilenmeleri için yeterliydi. Ama bazıları hâlâ ihtiyattan yanaydı. İsyankâr çığlıklar sona erdikten sonra, yaşlıca bir kadın akıllardakileri dile getirdi.

"Ama ya Arisaka'nın adamları buraya gelirse? Henüz onlarla dövüşmeye hazır değiliz ki."

Horace, Kikorilerin kararsızlığa düşmeye başladıklarını görebiliyordu. Silahlı Senşi savaşçılarının karşısına çıkabileceklerine inanmıyorlardı. Ama gözden kaçırdıkları önemli bir husus vardı. İmparator, Eiko ve Jito'nun arkasında kalan açık alana adımını attı.

"Keşif kolunda on iki savaşçı mı var demiştiniz?" diye sordu.

Eiko başıyla onayladı. "Bir düzine. Belki biraz daha fazla."

Horace gülümseyerek karşılık verdi. Bakışlarını İmparator'a sadık kalan Senşi grubu -on iki kişilik şahsi muhafız grubu ve İto'daki savaştan sağ kurtulmuş, sağlam haldeki en az yirmi beş savaşçı- boyunca gezdirdi.

"Bence bu kez sayısal üstünlük bizde," dedi.

ON YCDİ

W

Evanlyn ve Alyss, Seleten'in yarı şaşkın bakışları altında güvertede eskrim idmanı yapıyorlardı.

Evanlyn'in son yıllarda Skandiya ve Arrida topraklarında başından geçen serüvenler, Araluen boyunca kulaktan kulağa aktarılmıştı. Prenses, ne de olsa tahtın vârisiydi ve tanınmış bir kişilikti. Birçok Araluenli kadın ve genç kız da prensesten etkilenerek silah kullanımına ilgi duyar olmuştu. Alyss de bunlardan biriydi aslında, ama onun nedenleri, modayı takip etmenin biraz daha ötesine uzanıyordu. Macindaw Şatosu'nda hain şövalye Keren tarafından tutsak edildiği anlarda, adama etkili bir direnç gösterememiş olması genç kızın içine oturmuştu. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti. Dövüş sanatlarına duyduğu bu yeni ilgi, Haberci üniformasının bir parçası olan dar ve sivri uçlu resmi tasarımlı bıçağını bir yana bırakıp kalın bıçaklı ve çok daha pratik -ve ölümcül- bir hançeri tercih etmesiyle kendisini gösteriyordu.

Bunun yanı sıra, mızrak kullanma idmanları yapmaya ve çıktığı görevlerde yanına hafif bir eskrim kılıcı almaya baş-

lamıştı. Yaştıları olan kızlar arasında, son dönemde bu tür silahlara rağbet artmıştı. Evanlyn'in de benzer bir kılıcı vardı ve bu gerçeğin farkına vardıklarında, birlikte idman yapmanın mantıklı olduğunda karar kılmışlardı.

Mantıklıydı belki. Ama bilgece bir fikir olduğu söylenemezdi.

Tayfalardan birinin onlar için hazırladığı tahta idman kılıçlarıyla günlük bir idman programı uygulamaya başlamışlardı. Seleten, ilk birkaç idmanı izledikten sonra, eğitmenlik ve hakemlik yapmayı teklif etmiş ve bu teklifi her ikisi tarafından da kabul edilmişti.

"Pekâlâ," dedi Seleten, "hanımefendiler, lütfen dövüş konumu alınız..."

"Tartışılır bir ifade şekli," diye fısıldadı Halt, yanındaki WilTe bıyık altından. Yapacak işleri bulunmayan bir grup tayfa da idmanı izlemek üzere toplanmıştı. Son derece çekici görünen iki kızın tahta kılıçlarla birbirlerini şişlemeye çalışmalarını izlemenin keyfi bir başkaydı doğrusu.

"Hangisi? 'Dövüş' kısmı mı yoksa 'hanımefendiler' mi?" diye cevap verdi Will sırıtarak.

Halt başını eski çırağına çevirip iki yana salladı. "Kesinlikle 'hanımefendi' kısmı," dedi. "Dövüşten yana bir sıkıntı yok ki."

Will omuz silkmeyi tercih etti. Kızların arasında, ondan kaynaklanan bir gerginlik olduğunun farkındaydı. Ama tartışmanın kaynağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Silahını biraz yukarıya kaldır, Evanlyn," dedi Seleten. "Savunmanı fazla indiriyorsun."

Kızın kılıcını kaldırmasını bekledikten sonra hazır olup olmadığını anlamak üzere bakışlarını Alyss'e çevirdi. Sarışın Haberci'nin prensese göre daha yetenekli olduğunu fark etmişti. Muhtemelen yaptığı işe kendini daha çok verdiği için, diye düşündü. Alyss idmanlar sırasında daha dikkatli bir görüntü çiziyordu. Evanlyn'in yaklaşımı ise oldukça baştan savmaydı. Bir süredir eskrim dersi almasına rağmen kendisini yakın dövüş silahlarına hâlâ tam olarak verememişti. Alyss'ten hızlıydı, ancak Alyss de uzun boyu ve güçlü bedeniyle rakibini uzağında tutarak dövüşmesini biliyordu. Evanlyn ayrıca sık sık dengesini kaybediyordu.

"Başlayın," diyerek emrini verdi Seleten. Durumu kabullenmişti artık. Neler olacağını az çok tahmin edebiliyordu.

Tam da tahmin ettiği üzere, Evanlyn aniden saldırıya geçti. Düşüncesizce hareket ediyor, diye düşündü Seleten. Prenses taktiğe pek önem vermeden, hemen işini halletmeye çalışıyordu.

Alyss de bu durumun farkındaydı. Evanlyn'in gereğinden hızlı saldırısını sakince bekledi ve rakibi hamlesini yapar yapmaz yana kayarak üstüne gelen tahta kılıçtan kaçtı. Evanlyn hafifçe sendeleyip dengesini kaybetti ve Alyss hızlı bir bilek hareketiyle kılıcını prensesin elini hedef alarak savurdu. İzleyicilerin irkilmesine neden olan bir çatırtı duyuldu. Skandiyalılar arasında paralar alınıp veriliyordu.

"Ay! Ay! Hay aksi!" diye bağırdı Evanlyn. Kılıcı tıngırtıyla güverteye düştü ve darbe alan elini yakaladı. Bir yandan da kızgın bakışlarla Alyss'i süzüyordu. Birden öfkeyle Seleten'e döndü. "Bunu kasıtlı olarak yaptı!"

Ama Alyss, Seleten'e cevap verme fırsatı bile tanımadan benzer bir öfkeyle araya girdi. "Eh yani, tabii ki kasıtlı yaptım! İdman yapma amacımız da bu, öyle değil mi? Bilinçli hareket etmeyi öğrenmeye çalışıyoruz! Yoksa kaza kurşunları ile rastgele darbeleri mi tercih ederdin?"

"Lütfen, hanımlar," diye söze girdi Seleten. *Wakir* evli değildi ve kadınlar konusunda çok az tecrübesi vardı. Daha fazlasını edinmek istediğinden de artık pek emin olamıyordu.

"Ama dediğim doğru, Seleten!" diye itiraz etti Alyss. "Her defasında aynı cevaba maruz bırakıyor kendisini!"

"Sen de her defasında aynı cevabı vermeyi başarıyorsun," diye karşılık verdi Evanlyn öfkeyle. Kılıcını sırtan bir Skandiyalı'dan aldı. "Teşekkürler," dedi kısaca.

Deniz kurdu kıza hafifçe yaklaştı.

"Bir dahaki sefere kaval kemiğine bir tekme geçir, Prenses," diye fısıldadı. "Paramı sana yatırdım."

Alyss bu konuşmaların farkında değildi. Karşılaşmanın hakemi olan Seleten'e itiraz etmekle meşguldü. "Bunları bir şekilde öğrenmesi gerekiyor, öyle değil mi? Gerçek kılıçlar kullanıyor olsaydık, tekrar etme şansı bulunmayacaktı. *Eli* yoktu artık."

"Öte yandan," dedi Seleten, *"her* seferinde aynı karşı hamleyi tekrar ederek ilerleyemeyeceğimiz de bir gerçek, öyle değil mi?"

Alyss birkaç saniye düşündükten sonra gönülsüzce de olsa durumu kabullendi. "Tamam, Seleten. Sen öyle diyorsan öyledir." Evanlyn'e döndü. "Pekâlâ, Prenses, bundan böyle eline dokunmayacağım."

Will çaresizce başını iki yana salladı. Yalnızca Halt'un duyabileceği bir sesle, "Ah Alyss, Alyss, Alyss," dedi.

Tecrübeli Orman Muhafızı akıllıca davranarak bir şey söylememeyi tercih etti.

"Gerek yok," dedi Evanlyn dişlerini sıkarak. Kılıcın kabzasındaki elini gevşeterek yaranın acısını dindinneye çalıştı.

Seleten, kızları şüpheli bakışlarla izliyordu. Her ikisinin de yanaklarına kan hücum etmişti.

"Bugünlük burada bitirsek olmaz mı?" diye öneride bulundu.

"Sen gidebilirsin," dedi gözlerini Alyss'e diken Evanlyn. "Ben devam edeceğim."

Alyss'in bakışları da buz gibiydi. "Ben de öyle," diye istifini bozmadan cevabını verdi.

Uzun bir sessizliğin ardından, Seleten omuzlarını dokunaklı bir şekilde silkerek kaçınılmaz olanı kabullendi.

"Pekâlâ, öyleyse... hanımlar." Son kelime ağzından çıkarken Halt'a bir göz attı. "Konumlarınızı alın..."

Seleten, Evanlyn'in bu kez doğru savunma konumu almış olduğunu fark etti. Belki de tüm bunlardan kendine bir pay çıkarır ve dövüşü aceleye getirmez, diye düşündü. Hatta belki, Skandiyalıların gelgite neden olduğuna inandıkları Büyük Mavi Balina, okyanustan fırlayıp yüzgeçlerini açarak geminin etrafında bir tur bile atardı.

"Başla," dedi pes etmiş bir ses tonuyla.

Evanlyn birden bir ok gibi yerinden fırlayarak yukarıdan bir dizi kesme hamlesine girişti -ters darbe, düz darbe ve ye-

niden ters darbe. Kılıcını beceriksizce savuruyordu ama beceriksizliğini hızıyla kapatıyordu. Bir diğer yavaş saplama hamlesinin gelmesini bekleyen Alyss, gafil avlanarak gerilemek ve darbeleri kılıcıyla karşılamak zorunda kalmıştı. Güverte tahta kılıç sesleriyle çınlıyordu.

Evanlyn'i destekleyen Skandiyalılardan alçak, cesaretlendirici mırıltılar yükselmeye başladı. Bunu yapmalarının tek nedeni, bahse tutuştukları arkadaşlarının Evanlyn'in galibiyetine bire üç veriyor olmalarıydı. Bir düello için karşı konulması zor bir orandı bu.

Ama Evanlyn'in düşüncesizliği, bir kez daha yenik düşmesine neden olacaktı. Alyss'in kendini toplayarak saldırıyı başarıyla savuşturduğunu fark etmedi ve saldırısını bir diğer darbe denemesiyle sürdürmeyi tercih etti. Yorulduğu için birkaç saniye önceki gibi yıldırım hızıyla hareket edemiyordu ve kontrolü ele geçiren Alyss, rakibinin son hamlesini savuşturarak bir diğer bilek hareketiyle ters bir darbe savurdu.

Kılıcı bu kez Evanlyn'in dirseğinde patlamıştı.

"Aaayyyyy!" diye bir çığlık kopardı Evanlyn. "Seni sarı sırık!"

Kılıcı yine güverteye düşmüştü. Hem kolu hem de eli acıdan uyuşmuş, titremeye başlamıştı. Alyss'in karşı hamlesi, bir şekilde dirsek ucundaki sinirleri bulmuştu.

"Alyss!" dedi Seleten öfkeyle. "Anlaşmamıza neden uy..."

"Eline vurmayacağıma dair anlaşmıştık," diye masumane bir tavırla cevabı yapıştırdı Alyss. "Ben onun dirseğine vurdum, eline değil. Eğer ki... Aaaaaaahhhhh!"

Sağ bacağında ani bir acı hissederek çığlık atmaya başla-

mıştı. Uyuşmuş sağ kolunu soluyla yakalayan Evanlyn, çizmesini Alyss'in kaval kemiğine geçirmiş, kızın çorabını yırtarak kemiğin üstünde bir yara açılmasına neden olmuştu. Yüzü acıyla çarpılan Alyss, topallayarak küpeşteye yaslandı. Evanlyn'e sert bir bakış attı ve rakibinin silahsız olduğunu fark ederek elindeki kılıcıyla ilerlemeye başladı.

"YETER ARTIK!" diye gürledi Halt.

Şaşkınlık dolu tüm bakışları üstüne çekmişti. Skandiyalılar bile kopan gürültüden etkilenmişlerdi. Halt, yaralarıyla ilgilenmekte olan, küplere binmiş kızları öfke dolu bakışlarla süzdü.

"Bencil ve şımarık sokak çocukları gibi kavga etmeyi kesecek misiniz?" dedi öfkeyle. "Tartışmalarınızdan hem yoruldum hem de çok sıkıldım. İkiniz de aklınızı başınıza toplayın."

Alyss'in başı önüne eğildi ve utangaç bir ifadeyle beklemeye başladı. Ancak Evanlyn hâlâ öfkeliydi ve mevkisini kullanmaktan da çekinmeyecek bir ruh halindeydi.

"Demek öyle, Halt? 'Bencil, şımarık sokak çocuğu' diye hitap ettiğin kişinin kraliyet prensesi olduğunu sana hatırlatabilir miyim?"

Halt Evanlyn'e doğru döndü. Öfkeden parlayan gözleriyle kızı ister istemez birkaç adım geriletti. Evanlyn Halt'u daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti.

"Kraliyet prensesi, ha?" diye haykırdı Halt küçümseme dolu bir ses tonuyla. *"Kraliyet prensesi ha?* Bunu tavrınızı, mevkinizi umursayan birilerine saklamanızı tavsiye ederim, sayın *kraliyet prensesi.* Neredeyse bir yetişkin olmasan, seni dizimin üstüne yatırıp popona birkaç tane yapıştırmıştım!"

Sözünü ettiği şeyin düşüncesi bile Evanlyn'i utandırmaya yetmişti. "Bana elini bile sürersen, babama seni kamçılattırırım!"

Halt alaycı bir kahkaha attı. "Baban yanımızda olsa, sen dayağı yerken pelerinimi tutacağından emin olabilirsin!"

Evanlyn cevap verecek olduysa da vazgeçti. Aslına bakılırsa, Halt babası hakkında söylediklerinde muhtemelen haklıydı.

"Tanrı aşkına, bir prenses ve bir Haberci gibi davranmaya başlayacak mısınız artık?" dedi Halt. "Aksi takdirde, Will'i eve gönderme fikrini gündemime almak zorunda kalacağım."

"Beni mi?" dedi Will. Uğradığı haksızlık karşısında yaşadığı şaşkınlık, sesinin çatlayarak tiz çıkmasına neden olmuştu. "Bunun benimle ne alakası var?"

"Hepsi senin suçun!" diye mantıksızca bağırmaya başladı Halt.

Kızlar yavaş yavaş Halt'un haklı olduğunu anlıyorlardı. Will'i birbirlerinden kıskandıkları için küçük birer çocuk gibi davranıyorlardı. İlk tepki veren Alyss oldu. Meseleyi başlatan kendisi olduğu için ilk özür dileyen o olmak istemişti. Kılıcını bırakıp Evanlyn'e doğru bir adım attı ve elini uzattı.

"Özür dilerim, Evanlyn. Hatalı davrandım," dedi. Samimi olduğu anlaşılıyordu. Evanlyn, nasıl bir anda öfkelenip parladıysa, rakibini affetmek ve kendi kusurlarını görmek konusunda da çabuk davranarak uzatılan eli yakaladı.

"Ben de özür diliyorum, Alyss. Sana vurmamalıydım. Bacağın iyi mi?"

Alyss, bir damla kanın sızmakta olduğu kaval kemiğine bir göz attı. "Pek sayılmaz," dedi yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. "Ama sanırım bunu hak ettim."

"Sanırımı falan yok," dedi Halt. "Kesinlikle hak ettin." Ama kızların yaklaşımları hoşuna gitmişti. Aralarındaki gerginliğin gayet farkındaydı ve er ya da geç bugünün geleceğini biliyordu. Bu tartışmanın bir an önce yaşanıp aradan çıkması çok iyi oldu, diye düşündü. Sesi artık daha yumuşak çıkıyordu.

"Belki de eskrim derslerini bir süre için askıya almalıyız," dedi ve kızların ikisi de başlarıyla onayladı.

Seleten derin bir iç geçirdi. "Katılıyorum."

Yaşanan garip bir sessizliğin ardından, en sonunda konuşan kişi Gundar oldu.

"İlgilenir misiniz bilmem ama," dedi tereddütle, "sanırım bir korsan gemisi yaklaşıyor."

ON S€KİZ

s&â,*/'
4SP1

Senşi atlı grubu dağınık bir şekilde ormandan çıkarak Kawagişi Köyü'nün minik meydanında durdu.

Köyde yaprak kıpırdamıyordu. Yabancıların geçişi sırasında sessizleşen orman kuşları, kulübelerin oluşturduğu küçük çemberin etrafındaki ağaçlarda yeniden şakımaya başlamıştı. Köyün diğer tarafından geçen küçük nehirden şırıltılar geliyordu. Köyü kaplayan sessizlik içinde, doğaya ait olan seslerden başka bir şey duyulmuyordu.

Müfrezenin önderi atının dizginlerini sabırsızca çekti ve bakışlarını içleri boş gibi gözüken, sessiz kulübelerin üstünde gezdirdi.

"Kikoriler!" diye bağırdı. "Ortaya çıkın! Yiyecek içecek istiyoruz! Hemen, şimdi!"

Sesi orman tarafından yutulmuştu sanki. Sözlerine kuş ve nehir seslerinden başka bir cevap alamadı.

"Burada kimse yok, *Çui,"* dedi adama rütbesiyle hitap eden bir atlı. Subay, alev alev yanan gözlerini konuşan adamın üstüne dikti. Yorulmuştu. At sırtında saatlerdir yol almaktan

her yeri ağrıyordu. Sorularına cevap vermeyi reddeden ya da adamlarıyla kendisini fark ettikleri anda kaçıp ormana sığınan bu lanet olası Kikorilere olan öfkesi de her geçen dakika artıyordu. Şu saygısız köylülere iyi bir ders vermenin zamanıdır, diye düşündü.

Kaskatı bir halde atından inerek yorgun kaslarını gevşetmek üzere birkaç adım attı. Yokuşlarla kaplı bu engebeli ve dağlık arazide yol almak da insanı yoruyordu.

"Attan in," dedi ve adamları verilen emri yerine getirdiler. Parmağını az önce konuşan Senşi'ye doğru uzattı.

"Sen. Git ve şu kulübelere bir bak bakalım." Yüzleri köy meydanına çevrili, hep bir arada duran üç büyük kulübeyi işaret etti. "Sen de onunla git," diye ikinci bir savaşçıya emretti.

İki savaşçı, elleri uzun kılıçlarının kabzasında olacak şekilde, kasılarak yürümeye başladılar. En yakındaki kulübelerin basamaklarını tırmandılar. Savaşçılardan birinin savurduğu tekme, kulübe kapısını menteşelerinden oynatarak neredeyse parçalıyordu. Savaşçı, çamurlu botlarıyla dikkatle cilalanmış ahşap zemini kirleterek içeri daldı. Ayakkabıları çıkarmadan bir eve girmek, Nihon-Jalılar arasında küstahlığın zirve noktası olarak bilinirdi. Ahşap zemin üstünde yürürken çıkardığı tıkırtılar, dışarıdakiler tarafından da duyuluyordu. Savaşçı bir süre sonra kapıda belirdi.

"Boş!" diye seslendi.

Diğer kulübeyi araştıran arkadaşı da kapıda belirmişti.

"Burası da öyle, *Çui,"* dedi. "Köyde kimse yok anlaşılan."

Subay kaçak köylülere sessizce bir küfür savurdu. Yiyecek bir şeyler bulabilmek amacıyla köyü aramaları ve yemeği de

kendileri hazırlamaları gerekecekti. Yemek pişirmek Senşilerin değil, bizlere hizmet etmek için doğmuş olan köylülerin işi, diye düşündü. Köylülerin kaçarken yedek erzaklarını da saklamış oldukları düşüncesi geçti aklından. Kaybedecek daha fazla zaman. O ve adamları için daha fazla sıkıntı.

"Pekâlâ!" dedi ters bir tavırla. "Yakın şu kulübeleri!"

Dikkat çeken konumlarıyla kulübelerin köyün önde gelen sakinlerine ait oldukları anlaşılıyordu. Eh, hizmet bekleyen bir Senşi savaşçısını bekletmemeyi öğrenmiş olurlar, diye aklından geçirdi subay. Esmekte olan hafif rüzgâr sayesinde yakılmalarını işaret ettiği kulübelerden diğerlerine sıçrayacak olan alevler köyün tamamını yok etmiş olacaktı. Bir dahaki sefere,kaçmazlar artık, diye düşündü.

Adamları çakmaktaşı yardımıyla kulübelerden en geniş olanının sundurmasındaki feneri yakmaya çalışıyorlardı. Ateş yaktıkları anda hazırlayacakları kaba meşaleler ile kulübeleri oluşturan kütük ve sazlan tutuşturacaklardı. Subay sıkılı yumruklarıyla sırtını ovuşturdu ve vücudunu esnetti. Kulübeleri yanarken izlemek çok keyifli olacak, diye düşündü. Bir binayı yanarken ve ardından da dumanı tüten bir kül yığını halinde yıkılırken izlemek, tüm benliğinin tatmin hissiyle dolmasını sağlıyordu.

Adamları saman ve küçük odun parçalarını iki yığın halinde bir araya getirmişti. Fenerin minik alevini yaklaştırıp derme çatma meşaleleri tutuşturdular. Meraklı bakışlarla önderlerine döndüler ve subay elinin tersiyle bir işaret yaptı.

"Devam edin!"

Kulübelerin en geniş olanına döndükleri anda, arkalarından bir ses yükseldi.

“Lordum! Lütfen! Evimi yakmayın! Size yalvarıyorum!”

Sade bir Kikori cübbesi içindeki kılıksız bir adam, köyü çevreleyen ağaçların arasından koşarak çıktı.

İki Senşi askeri adamı durdurmak için atıldılarsa da subay sert bir sesle geri çekilmelerini emretti. Köylü, subayın birkaç metre ötesinde durup başını eğerek dizleri üstüne çöktü.

“Lütfen, lordum. Köyümüzü yok etmeyin,” dedi.

Subayın eli kılıcının kabzasına gitti ve dizleri üstüne çökmüş bekleyen adama bir adım yaklaştı. “Sen de kimsin?”

“Adım Jito, lordum. Bu köyün lideriyim.”

“Beni ve adamlarımı bekletmeye nasıl cüret edersin!” diye öfkeyle haykırdı subay. Jito başını iyice eğdi. “Köylüler nerede?”

“Lordum, hepsi kaçtılar. Korkudan.”

“Onları durdurmadın mı?”

“Denedim, lordum. Ama beni dinlemediler.”

“Yalancı!” Subay sesini yükseltince, dizleri üstündeki adam hafifçe irkildi. “Sen bir yalancısın! Onlara kaçmalarını emrettin! Köydeki yiyecekleri de bizden saklamalarını istedin.”

“Hayır, lordum! Ben...”

“Yalancı!” Subayın sesi artık iyice yükselmişti. Öfke nöbetine girmiş ve kendini kaybetmenin eşiğine gelmişti. Adamları arasında bakışmalar yaşandı. Bu duruma daha önce de şahit olmuşlardı ve dizleri üstündeki adamı ne tür bir akıbetin beklediğini biliyorlardı.

“Hayır, lordum! Lütfen...”

“Bana yalan söylüyorsun! Bana ve adamlarıma hakaret ettin! Hani sizin konukseverliğiniz? Senşi sınıfına olan saygınız

nerede? Siz iğrenç Kikoriler, dizlerinizin üstüne çöküp yemeklerinizi yiyip pirinç şaraplarınızı içmemiz için bize yalvarıyor olmalıydınız. Köyünüze gelerek sizi şereflendirdik, ama siz, hırsızlar gibi ormana kaçarak şerefinize leke sürdünüz ve bize de hakaret ettiniz!"

"Hayır, lordum. Lütfen. Sizi ağırlamaktan memnuniyet..."

"O yalancı çeneni kapalı tut!" diye bağırdı subay. "Sana hırsızlara ne yaptığımızı göstereceğim. Ondan sonra da köyünü toprağa gömeceğim!"

Çeliğin cilalı tahtaya sürtünmesinden çıkan çınlama sesi duyuldu ve subay kılıcını kınından çıkararak iki eliyle kavradı.

"Dizlerinin üstünde doğrul ve başını öne eğ, seni hırsız!" diye bağırdı.

Köy lideri nihayet yalvarmanın işe yaramayacağını kavramış gibiydi. Doğrularak kır saçlı kafasını subaya doğru uzattı;

Subay, uzun kılıcını savurmak üzere başının üstüne kaldırdı. Boğazından hayvani bir keyif hırıltısı çıktı. Ardından da her şey yıldırım hızında gerçekleşti.

Diz çökmüş halde duran adam, birden sağ dizini yukarı kaldırdı. Bir çınlama daha duyuldu ve yırtık pırtık Kikori pelerininin altına kayan elinde parlak, kısa bir Senşi kılıcı belirdi. Hâlâ yerde olan sol ayağından destek alarak öne doğru atıldı ve kılıcı subayın kamına sapladı.

Subayın saldırgana dikili gözlerinden dehşetli bir şaşkınlık okunuyordu. Yırtık pırtık pelerini sıyrılınca, karşısındakinin yaşlı, sızlanan bir köylü olmadığını fark etmişti. Rengini kırlaştırmak için saçlarına kül tozu serpmiş, sağlıklı ve güçlü bir

Senşi savaşçısıydı bu. Kaliteli deri yeleğinin göğüs kısmı, üçlü kiraz simgesi ile süslenmişti.

Subay kılıcını elinden düşürdü ve iki büklüm oldu. Yere düşmeden ölmüştü. Şukin kısa kılıcı hızla sol eline aktardı ve eğilerek adamın uzun silahını kavradı.

Müfreze askerleri birkaç saniyelik bir şaşkınlığın ardından önderlerinin intikamını almak üzere kılıçlarını çekmeye başlamışlardı. Olayın nasıl gerçekleştiğinden tam olarak emin değillerdi. Köylü tam da isteklerine boyun eğiyormuş gibi dururken subay bir anda sendeleyip atından yere düşmüştü. Her ne olduysa, hain köylü bunun hesabını verecekti.

Ama tam bu sırada, arkalarındaki ağaçların içinden çıkan düşman savaşçıları etraflarını sarmış ve Şukin'e ulaşmalarını engellemişti.

Şukin, kulübeleri yakmakla görevlendirilen, hemen yanındaki iki savaşçıya döndü. İlkinin kesme hamlesini kolayca karşılayıp adamın kılıcını kendi silahıyla yana itti ve hamlesini devam ettirerek savurduğu kesme darbesiyle rakibinin boynuna bir çizik attı. Senşi yere düşerken, diğerinin kesme hamlesini sol elindeki kısa kılıç ile karşıladı ve kendi sağına doğru dönerek sağ omzu üstünden savurduğu uzun kılıcıyla adamı göğsünden yaraladı.

Arkadaşıyla aynı kaderi paylaşan savaşçının üstüne düşmemesi için hafifçe geriledi.

Kalan savaşçıların önderlerinin intikamını alacak zamanları olmamıştı. Her biri İmparator'un simgesini taşımakta olan otuz silahlı Senşi savaşçısı tarafından etrafları sarılmıştı.

Açık alanda birkaç dakika boyunca kılıç sesleri ve atılan çığlıklar yankılandı. Arisaka'nın adamları iyi dövüştülerse de kazanma şansları yoktu. Arka sıradaki kulübelerden birinde İmparator'u koruma görevini üstlenmiş olan Horace, dövüşü meraklı gözlerle izliyordu. Her bir düşman savaşçısının etrafı, Şigeru'nun iki, hatta bazen üç adamıyla çevriliydi. Ancak savaşçılar aynı anda saldırıya geçmiyor, rakipleriyle sırayla dövüşüyorlardı. Durumu İmparator'a aktarınca Şigeru başıyla onayladı.

"Geleneklerimiz bunu emreder," dedi. "Bire üç dövüşmek, onurlu bir davranış sayılmaz. Bizler savaş alanında kazanırken de kaybederken de bireysel hareket ederiz."

Horace başını iki yana salladı. "Benim geldiğim yerde dövüş bir kez başladıktan sonra, her koyun kendi bacağından asılır," dedi. Şigeru'nun, kullandığı deyimi anlamadığını fark ettiyse de izah etmeye kalkışmadı.

Bir süre sonra, Arisaka'nın son adamının da öldürülmesiyle birlikte dövüş sesleri kesildi. Kolay pes etmemişlerdi doğrusu. Şigeru'nun dört adamı, kanla kaplı köy meydanında hareketsiz yatıyordu. İki tanesi ise yaralanmıştı.

Şigeru ve Horace, saklandıkları kulübeden çıkarak Şukin'in yanına geldiler. Köylüler de saklandıkları ormandan çıkarak meydanda belirmeye başlamışlardı. Ölü Senşileri biraz da hayran bakışlarla süzüyorlardı.

Jito, Şigeru'ya bir göz atarak başını hafifçe eğdi. "İyi iş çıkardınız, Lord Şigeru."

Eiko'nun yüzünde de tatmin olduğunu belli eden bir ifade vardı. Arkadaşlarını, komşularını öldüren ve çaresiz bakışları

altında köyünü yakan adamlardı bunlar. Rollerin değiştiğini görmek güzel, diye düşündü.

Ama Şigeru sıkıntılı görünüyordu. Zemindeki kan lekelerini işaret etti.

"Arisaka olanları duyacaktır. Durumdan sîzleri sorumlu tutacak ve Kikorilere savaş açacaktır," dedi.

Jito, ölü düşman savaşçılarını küçümseyen bakışlarla süzüyordu. Omuzlarını dikleştirip gururla başını yukarı kaldırdı.

"Varsın açsın! Önderliğinizde Ran-Koşi'ye çekilelim ve bize savaşmasını öğretin, Lord Şigeru. Kikorilerin Arisaka'ya savaş ilan ettikleri an olsun bu."

Sözlerini duyan her iki köyün sakinleri de fısıltılar eşliğinde durumu onayladılar. Etrafına toplandıkları Şigeru'ya dokunup adamın önünde eğilmeye ve ona sadakat yeminleri etmeye başladılar.

Şukin ve Horace, birbirlerine acı acı tebessüm ettiler.

"İşte adamlarımız," dedi Şukin.

Horace başıyla onayladı. "Geriye onları birer savaşçı yapmak kalıyor."

ON DOKUZ

w

Dar gövdeli, uzun, basık bir kalyon olan korsan gemisinin her iki yanında on ikişer kürekçi oturuyordu. Geminin ufak bir yelken direği ve kare şeklinde bir yelkeni bulunmasına rağmen yelken direğe şimdilik çekili değildi. Mükemmel bir uyumla hareket eden kürekçileri sayesinde kurt gemisine yaklaşıyordu.

"Arayı açabilir miyiz dersin, Gundar?" diye sordu Halt.

Gundar her zamanki gibi gökyüzüne, yelkene ve diğer gemiye bir göz attıktan sonra cevap vermeden önce havayı şöyle bir kokladı.

"Rüzgâr kesilmediği sürece sorun olmaz," dedi. Verdiği emir üzerine halatlara asılan yelkenciler, yelkenin eğimini hafifçe değiştirdiler. Gundar da o esnada dümeni hafifçe iterek geminin burnunu iskele tarafına doğru birkaç derece döndürdü. Gemi hafifçe yan yatıp hızlanırken Will de güvertenin sarsıldığını hissetti.

Halt sakalını sıvazlayarak düşünceli bir tavırla arkalarındaki kalyonu izlemeye devam ediyordu. Gemide kırk ya da elli

kadar tayfa bulunduğunu tahmin ediyordu. Üçgen yelkenli bu garip gemiyle aralarının açıldığını fark eden kaptanın kürekçilerini coşturmak amacıyla öne eğilip bir şeyler söylediğini görebiliyordu.

"Ya kesilirse?" diye sordu Halt.

Gundar omuz silkti. Korsan gemisini o da incelemişti.

"Sekizer küreğimize karşın on ikişer küreği var," diye yüksek sesle hesap yaptı. "Er ya da geç bize yetişecektir."

Halt bu bilgiyi aklında tartarak ekledi, "Karşılaşacağımız tek korsan gemisi bu olmayacak."

Gundar başıyla onayladı. "Seyir notları bu suların korsanlarla dolu olduğuna işaret ediyor."

Orman Muhafızı yeniden korsan gemisini incelemeye başladı. Korsan kürekçilerinin yoğun çabaları sayesinde *Kurt Will* ile aralarındaki mesafe hızla azalsa da o hevesli başlangıcın ardından artık bir parça yavaşlamışlardı. *Kurt Will*'in kürekleri içeri çekilmişti. Tayfaların en az yarısı, dışarıdan bakıldığında görülmeyecek şekilde kürekçi sıralarının üstünde dinleniyordu. Korsanlar gemiyi büyük ihtimalle bir düzine kadar tayfası bulunan bir ticaret kalyonu sanmışlardı.

"Arayı kapamalarını sağlayabilir misin?" diye sordu Halt. "Ama bunu bilerek yaptığını anlamamaları gerek."

Gundar bu kez hemen cevap verdi. "Çocuk oyuncağı," dedi. Zalimce gülümsedi. "Onlara hoş bir sürpriz yapmak istiyorsun, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diyen Halt'un bakışları kürekçi sıralarının üstündeki adamlara kaydı. "Silahlarınızı hazırlayın, ama diğer gemidekilere görünmeyin," diye seslendi. Skandiyalıla-

rm yüzlerinde kurnaz tebessümler oluşmaya başlamıştı. Deniz kurtları dövüşe bayılıyorlar, diye düşündü Halt.

Gundar bu sırada geminin pruvasını hafifçe sancak tarafına çevirmiş, yelkencilere yeni emirler vermişti. Yelken iyice gerildi ve gemi iyiden iyiye yan yattı. Etkileyici bir görüntü sunmasına rağmen aslında yelken açmak için en elverişli konumdan kaymış ve bu hareketi sırasında da hız kaybetmişti. Korsanlar bir kez daha arayı kapamaya başlamışlardı. Kalyonun pruvasına toplanan bir düzine korsan, tehditler savuruyor ve silahlarını onlara doğru sallıyorlardı.

"Bir avuç çapulcu," dedi Will. "Başlamamı ister misin?"

Kirişe bir ok yerleştirmişti ve korsan gemisi rahat bir atış yapabileceği mesafedeydi. Ama Halt başını hayır anlamında salladı.

"Henüz değil." Küpeştenin yanında bekleyen Evanlyn ile Alyss'e bir göz attı. Evanlyn sapanını hazırlamış, usulca ileri geri savuruyordu. Alyss'in de idman kılıcını gerçeğiyle değiştirdiğini fark etti. Kız silahı beline asmıştı.

"Siz ikiniz şöyle geçin bakalım," dedi Halt. Geminin arka tarafındaki bir noktayı işaret ediyordu. Kızlar gönülsüzce de olsa kendilerine söyleneni yaptılar. Başka bir zaman olsa itiraz ederlerdi belki, ama gemi savaşa gireceği zaman, Halt'un emirlerine tereddütsüz itaat edilmesi gerektiğini her ikisi de çok iyi biliyordu.

"Yaklaştıklarında sapanınla birkaçını devirebilirsin," dedi Evanlyn'e dönen Halt. Ardından da bakışlarını Alyss'e çevirdi. "Sen de gemiye çıkmaları halinde onu koruyacaksın."

Alyss başıyla onayladı. "Bu olası bir durum mu?" diye ha-

fifçe sırıtarak sordu. Skandiyalıların -özellikle de bu gemidekilerin- dövüş yeteneklerine şahit olmuşluğu vardı.

"Pek sanmam." Halt, Gundar ve tayfalarına dönerek planını açıklamaya başladı. "Korsanlar yaklaşınca burnumuzu onlara çevirecek ve gemilerini bordalayacağız. Pruvadan kancalarla kendimize çekeceğimiz gemiye geçecek ve onları etkisiz hale getireceğiz."

"Ya tayfalar?" diye kürekçi sıralarından seslendi Nils.

"Yolumuza çıkmaları halinde, onları da etkisiz hale getirin," dedi Halt kısaca. "Yelken direğini koparıp geminin gövdesinde delikler açacak ve *Kurt Will's* döneceğiz."

"Onları batırmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Gundar. Halt başını iki yana salladı.

"Hayır. Ciddi hasar görmelerini ama limana dönebilecek halde olmalarını istiyorum. Kırmızı şahin sancaklı tuhaf geminin, -Evanlyn'in yelken direğinin tepesindeki sancağını işaret etti- güvertesinin etraflarına korku saçan, kıllı baltacılarla dolu olduğuna ve bu gemiden ne olursa olsun uzak durulması gerektiğine dair söylentilerin yayılmaya başlamasını istiyorum."

"Tam da bizi tarif ettin," dedi Gundar neşeyle. Tayfalardan da homurtuyu andıran bazı tuhaf sesler yükseldi. "Jens," dedi ve yelkencilerden birine döndü, "yanma sekiz adam alıp ön tarafa geç. Kancalarınızı hazır edin ve gemiyi kendimize bağladığımız anda da üstlerine çullanın."

"Ben de gidiyorum, kaptan!" İskele tarafındaki kürekçilerin ön kısmında bulunan Nils Ropehander'dı bu. Gundar başıyla onayladı.

"Her iki taraftaki ilk dört kürekçi de Jens'i takip etsin," dedi. "Ama şimdilik görüş alanlarına girmeyin!"

"Kendinizi ancak ben emrimi verdiğim anda göstereceksiniz," diye seslendi Halt. "Yakışıklı suratlarınızla karşıdaki dostlarımızı şaşırtmanızı istiyoruz."

Tayfalardan toplu halde bir homurtu daha yükseldi. Hayatları boyunca bu tür karşılaşmaları bekliyorlar, diye geçirdi aklından Will. Çaresiz ve silahsız sandıkları yelkenlinin aslında kuzu kıyafeti giymiş bir kurt -hatta kuzu kıyafeti giymiş deniz kurtları- olduğunu fark ettikleri anda korsanların kalplerini dolduracak olan telaşı gözlerinde canlandırdıkça, çoğu zalimce gülümsemeye başlamıştı.

"Evanlyn, neler yapabildiğini göster bakalım," dedi Halt usulca. Prensesin ikinci bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Yumurta biçimli kurşun bir bilyeyi sapanımn kesesine yerleştirmişti. Çarpıp hasar vereceği bir nesne bulunup bulunmadığını anlamak için etrafına şöyle bir bakındıktan sonra sapanı başının üstünde iki kez çevirdi ve serbest bırakarak bilyeyi hızla hedefine gönderdi.

Taş kısa sürede gemidekilerin görüş alanlarından çıksa da birkaç saniye sonra, kendilerine el kol hareketleri yapmakta olan korsanlardan biri, aniden iki büklüm olarak devrildi. Arkadaşları yaşadıkları şaşkınlık ile bir an için sessizleşip geri çekildilerse de tehdit ve hakaretlere devam edip bu küstah saldırganı yakalayabilmek için kürekçileri hızlandırmaya çalıştılar. Will'in de biraz önce dediği gibi, yıpranmış beyaz ya da renkli cübbeleri ve kirli sarıklarıyla bir çapulcu güruhunu andırıyorlardı. Büyük bir kısmı zayıf ve koyu tenliydi. Korsan gemisi yaklaştıkça, Will de adamların ellerinde kıvrımlı kılıç-

lar, kamalar ve bıçaklar bulunduğunu görebiliyordu. Düzenli bir askeri birlik olmadıkları ortadaydı. Will'in tahminlerine bakılırsa, eğitimli savaşçılardan çok çaresiz tayfaları katletmeye alışkın olmalılardı.

Halt, Evanlyn'in başarılı atışı karşısında başını onaylamasına salladı.

"Çok ilginç. Sapanı yalnızca iki kez çevirdin," dedi. "Arrida'dayken fırlatmadan önce daha fazla çeviriyordun."

"Günlerdir idman yapıyorum," dedi Evanlyn. "Sapanı fazla çevirmen halinde düşmanı uyarmış ve kendini karşı atışlara maruz bırakmış oluyorsun. Aslında sapanı tek bir kez çevirerek en yüksek hıza ulaştırmak da mümkün ama ben henüz o seviyede değilim." Omzuna asılı deri keseye uzandı ve özel olarak şekil verilmiş kurşun bilyelerden bir tane daha çıkardı. Nehirden topladığı çakıl taşlarını kullandığı günler artık çok gerilerde kalmıştı.

"Bir tane daha atayım mı?"

Halt denizden yansıyan güneşe karşı kıstığı gözleriyle üstlerine doğru gelmekte olan korsan gemisini inceledi.

"Hayır. Arının kovanına çomağı soktuk bir kere. Kancaları attıktan sonra, dümenin etrafındaki gruba doğru istediğin kadar atış yapabilirsin." Gundar'a döndü. "Hazır olduğunda işareti ver, kaptan."

Gundar mesafeyi, açıları ve yelkeninin konumunu hesap etmeye başladı.

"Başlıyoruz!" diye gürleyerek dümene abandı. Gemi hafifçe dönmeye başladı. Rüzgârı kaybeden yelken, çılgınlar gibi savrulmaya başlamıştı.

“Yelken indir!” diye emrini verdi Gundar. Seren ve yelken, gümbürtülerle güverteye düştüler. Tayfalardan ikisi, yelkeni çabucak ayakaltından kaldırdılar.

Avları beklenmedik bir şekilde dönerek karşılarına çıkan korsan kalyonunun güvertesinde ani bir sessizlik yaşandı.

“Deniz kurtları, gösterin kendinizi!” diye bağırdı Halt. Tepeden tırnağa silahlı, on altı iriyarı adam, pruvadaki arkadaşlarına destek olmak üzere kürekçi sıralarından çıktılar.

Hafif silahlı bir düzine kadar denizciyle dövüşeceklerini sanan korsanlar, birden her biri çift başlı birer balta taşımakta olan, en az otuz tane kıllı ve yaygaracı Skandiyalıyla burun buruna geldiler.

Tam o sırada, geminin pruvasından fırlatılan iki kanca, korsan kalyonunun yüzeyine saplandı. Arkada, dümenin yanındaki kaptan, adamlarına gemisini bu yabancı kalyona çekmekte olan halatları kesmeleri yönünde emirler yağdırmaya başladı. El kol hareketleriyle kürekçilerine geri gitmelerini ve onları bu beklenmedik tehlikeden uzaklaştırmalarını işaret ediyordu.

Evanlyn, Will’in bakışları altında sapanım savurarak vızıltıyla bilyesini fırlattı. Korsan kaptanı aniden irkildi ve alnını tutarak güverteye düştü.

Gemiler gıcırtıyla birbirlerine sürtündü ve savaş öfkesi içindeki Skandiyalılar kalyona akmaya başladılar. Pruvada toplanmış bekleyen korsanların büyük bir kısmı, üstlerine doğru koşturan iri adamları ve iri baltalarını görünce geminin arka tarafına kaçmıştı. Bazıları kendilerine daha kısa bir yol seçerek küpeşteden denize atlıyorlardı. Dövüşmek üzere geride kalan birkaçının kararlarından pişmanlık duyacak çok

az zamanları oldu. Jens'in yanından geçen Nils'in önderlik ettiği saldırı gücü, korsanları hallaç pamuğu gibi atarak hareketsiz bedenlerin öteye beriye dağılmasına neden oldu.

Jens tarafından yönlendirilen birçok savaşçı ise, terk edilen kürekçi sıralarına geçerek baltalarını hızla su seviyesinin hemen altından güverteye vurmaya başladılar. Açtıkları geniş yarıklardan içeri deniz suyu sızıyordu. Yeterince zarar verdiklerine kanaat getirince de geminin küreklerini kaldırarak denize attılar. Diğerleri ise geminin alçak yelken direğini destekleyen payandaları parçalamakla meşgullerdi. Bir tanesi direğe tırmanarak yelkeni yerinden çıkardı ve hızla aşağı kaydı. Rüzgârla şişen yelken, direği germeye başlamıştı. Desteği kalmayan direk, baskıya birkaç saniye dayanabildi. Halatları ve yelkeni birbirine girmiş halde, berbat bir çatırtıyla devrildi.

Gundar, Halt'a bir bakış attı. Orman Muhafızı kalyona ve tayfalarına verdikleri hasarı ölçüp biçiyordu. Korsanların neredeyse yarısı öldürülmüş ya da etkisiz hale getirilmiş, gemi de pruva kısmından suya batmaya başlamıştı. Kalan korsanlara gemiyi tamir edecek ve bu yabancı gemiye dair haberleri kıyıdaki inlerine götürecek fırsatı verme zamanları gelmişti.

"Söyle, dönsünler," dedi. Gundar adamlarına doğru gürledi.

"Gemiye! Deniz kurtları! Gemiye dönün!"

Skandiyalılar kalyonun pruvasına üşüşerek korsan gemisinden daha yukarı seviyedeki *Kurt* ***Wiir'\n*** güvertesine atlamaya başladılar. Küpeşteyi aşarken, güvertedeki arkadaşlarından yardım alıyorlardı. Gemiye son dönen kişi Nils oldu. Önceleri grubun arkasını kollamaya karar vermişti, ama korsanlar bir süre sonra savurduğu baltanın yakınlarında dolaşmanın akıl-

lıca olmadığına kanaat getirerek güverteyi terk etmişlerdi. Sinirlenen Nils, ayaklarını iki yana açarak baltasını savurdu ve meydan okurcasına bağırdı.

"Gelin buraya, sizi kılıksız kalleşler! Gelin de gerçek bir korsan neye benziyormuş, görün!"

Ama kimse karşısına çıkmaya cesaret ecfemiyordu. Nils kalyonun güvertesinde ilerleyerek hayatta kalan korsanlara yaklaşmaya başladı.

"Nils! Gemiye dön, beyinsizlerin şahı seni!"

Gundar Tn gürleyişi, Nils'in zihnini etkisi altına almış olan çılgın öfke nöbetine nüfuz etti. Durup başını iki yana salladıktan sonra süklüm püklüm bir halde sırıttı.

"Geliyorum, kaptan!"

Will yüzüne yayılan tebessüme engel olamadı. Nils'in sesi, annesi tarafından akşam yemeğine çağrılan yaramaz bir oğlan çocuğunu andırıyordu.

Korsanlara aşağılama dolu son bir el hareketi yapan Nils, arkasını dönerek kalyonun pruvasına doğru koşturdu. Kendisine önerilen yardımlara dudak bükerek küpeşteden *Kurt Will'e* doğru sıçradı.

"Kanca halatlarını kesin!" diye seslendi Gundar. İki baltanın art arda savrulduğu duyuldu ve halatlar parçalandı. Birbirlerinden kurtulan gemilerin arası usulca açılmaya başladı. Gundar, bakışlarını son dört kürekçi sırasına -tek taraflı, kısa dövüşe katılmadan *Kurt Will*'in güvertesinde kalan adamlara- çevirdi.

"Kürekler dışarı! İleri!" diye emretti. Tayfalar zaman kaybetmeden emri yerine getirmeye başladılar. Will'in aklından,

Skandiyalıların bu tür maceraları daha önce sayısız kez yaşamış olduklarına dair düşünceler geçiyordu. *Kurt Will* sekiz kürekçisi sayesinde usulca hareket etti ve korsan gemisiyle arasındaki mesafe açıldı.

"Yelken çek!" diye emretti Gundar. Seren ve yelken, sabit bir hızla direk boyunca yükselmeye başladılar.

"Yelken çekili! Kürekler içeri!" diye seslendi Gundar. Yelkenciler halatlara asılarak rüzgârda dalgalanan yelkeni iyice gerdiler. *Kurt Will*'in pruvası rüzgârı arkasına alacak şekilde döndü ve kaptanın dümene abanmasıyla birlikte hızla yol almaya başladı.

Gundar başını memnuniyetle salladı. Adamları iyi iş çıkarmıştı. Yarısı batmış haldeki korsan gemisini işaret etti.

"Onlardan bir daha haber alacağımızı hiç sanmam," dedi.

Seleten, sağ kalan korsanların batmasını engellemeye çalıştığı gemiyi izliyordu.

"Baksana," diye işaret etti Halt'a. Yüzünde en ufak bir tebessüm bile yoktu. "Kızları idman kılıçlarıyla üstlerine salsaydık, bu işi daha kolay halletmiş olurduk."

Uzun uzun bakıştıktan sonra, Halt başını olmaz anlamında iki yana salladı. "Birkaç düşmanı hayatta bırakmak zorundaydım," dedi.

/+p
YİRMİ

W

Sayıları her geçen gün artıyordu. İmparator'un kafilesi giderek dikleşiyormuş gibi görünen çamurlu dağ patikalarını tırmanıp tepeleri birbiri ardına geride bıraktıkça, daha fazla sayıda Kikori sessizce aralarına katılıyordu. Yalnızca dağlarda yaşayanların bildiği gizli ve tehlikeli yolları kullanarak sessizce ağaçların arasından çıkıyor, Şigeru'yu basitçe selamladıktan sonra saflara karışıyorlardı.

Kawagişi Köyü'nde hakkından geldikleri Senşi devriyesinin Arisaka'nın gönderdiği tek keşif kolu olmadığını öğrenmek, grubun önderlerini hiç de şaşırtmamıştı. Dağları tarayan, Kikorilere dehşet saçan, köylerini yakıp Şigeru'nun yerini öğrenmek için önderlerine işkenceler eden en az yarım düzine küçük devriye grubu daha vardı.

Kikorileri itaat etmeye zorlayan bu zalim tavırlar, aslına bakılırsa keşif gruplarının başarısız olmalarına yol açıyordu. Kikoriler kanunlara son derece bağlı bir halktı ve tahta kimin geçeceği konusuna -İmparator'u hayatları boyunca hiç görmemiş olsalar bile- çok önem veriyorlardı. Şigeru tahtın meşru sahibiydi ve Kikorilerin muhafazakâr anlayışına göre güç

kullanılarak yerinden edilmemesi gerekiyordu. Arisaka'nın neden olduğu tahribat ortadaydı. Kikoriler, adamın tahtı gasp etmek için kutsal sayılan değerlere hakaret etmekten çekinmeyeceğine ikna olmuşlardı. Ona karşı koymaları ve Şigeru'yu desteklemeleri gerektiğine de.

Dolayısıyla köyleri yağmalanıp yakılan Kikoriler, gruplar halinde Şigeru'ya katılıyorlardı. Sarp dağ patikalarını avuçlarının içi gibi bilen, yaralı sedyelerinin taşınmasına yardımcı olan ve kafileye son derece ihtiyaç duyulan değerli erzak çuvallarıyla birlikte katılan kadın, erkek ve çocukların sayısı, birkaç yüzü aşmıştı. Dağlı Kikorileri bile zorlayan güçlükte bir ilerleme söz konusuydu ve yaralıların taşınması gerektiği için yavaşlamak zorunda kalıyorlardı. Arisaka'nın ana kuvvetinin her geçen gün arayı kapattığı gerçeği, Şukin, Şigeru ve Horace'ın aklından bir an olsun çıkmıyordu.

"Nerede olduklarını bir bilebilseydik," dedi Şukin. Öğlen vakti kısa bir mola verilmesini emretmişti. Taşıyıcılar sedyeleri memnuniyetle bırakarak yol kenarına uzanmışlardı. Bazıları fırsatı değerlendirip yanlarında taşıdıkları yiyeceklerden atıştırmaya başlamıştı. Diğerleri ise güçlerini yeniden kazanmak üzere sırtüstü yatarak dinleniyor, ağrıyan kaslarını gevşetmeye çalışıyordu.

Horace, tartışmasız grubun önderlerinden biri haline gelmişti. Şigeru, usta bir savaşçı ve tecrübeli bir asker olduğunu bildiği Horace'ın, kuzeninin sırtındaki yükü biraz olsun hafifletiyor olmasından son derece memnundu. Önde gelen iki destekçisine bakan İmparator, kederle gülümsedi. Gerçek bir İmparator maiyeti olmaktan ne kadar uzaklar, diye düşündü. Üstleri başları çamurla kaplı, bitkin, cübbe ve tunikleri yoldaki

dikenler nedeniyle birçok yerinden delinmiş, kaba erzak paketleri ve battaniye taşıyan grup, İmparator ve önde gelen danışmanlarından çok gezgin bir berduş kafilesini andırıyordu. Şigeru'nun bakışları yanındakilerin kılıçlarına kaydı -Horace'ınki Araluen tarzı düz ve uzun, Şukin'in çifte kabzalı *katana*"sı ise daha kısa ve hafifçe kıvrımlıydı. Kılıçların çamurlu olmadıklarını biliyordu. Sahipleri kınları içindeki silahları her gece temizleyip bileyliyordu.

"Keşif birliğinin ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?" diye sordu Horace. Şukin iki gün önce, Kikorilerin arasında, geldikleri yoldan dönüp Arisaka'nın ne konumda olduğunu araştıracak gönüllüler olup olmadığını bilmek istemişti. Çok sayıda Kikori gönüllü olmak üzere başvurmuş ve o da içlerinden seçtiği dört genç ve sağlıklı adamı görevlendirerek keşfe göndermişti.

"Arisaka'yı ne kadar zamanda bulacaklarına bağlı," dedi Şukin. "Ne kadar geç dönerlerse o kadar iyi."

Horace başıyla onayladı. Keşif kolunun o akşam dönmesi, endişelenmeleri gerektiği anlamına gelecekti. Bu topraklarda seyahat etmek konusunda birer uzman olan hafif Kikorilerin Arisaka'nın adamlarına göre çok daha hızlı hareket edecekleri gerçeği bir yana, aynı mesafeyi hem gitmeleri hem de dönmeleri gerekecekti. On iki saat içinde dönmeleri, Arisaka ile aralarında iki gün bile kalmadığı anlamına gelecekti.

"Ran-Koşi'ye ne kadar kaldı?" diye sordu Şigeru.

Şukin cevap olarak omuz silkmeyi tercih etti. "Toru'ya bakılırsa, kuş uçuşu beş fersah."

Horace yüzünü buruşturdu. "Biz kuş değiliz ki," dedi. Şigeru'nun yüzüne yorgun bir tebessüm yayıldı.

“Maalesef.”

Beş fersah yirmi kilometreden fazla ediyor, diye tahmin yürüttü Horace. Ama onlar gibi dağlanıl inişli çıkışlı coğrafyasında yol alan bir kafile için, aşılması gereken esas mesafenin bunun beş-altı katına çıkması ihtimali bulunuyordu. Zorlu bir yolculuk olacaktı.

“İşler yolunda giderse, dört gün içinde orada oluruz,” dedi Şukin umutla. Ne Horace ne de Şigeru cevap verdiler, ama Horace zihninden geçen soruya engel olamadı: İşler neden bir anda yolunda gitmeye başlasın ki?

Kafilenin arkasından yükselen sesler üzerine ayağa kalkarak karışıklığın nedenini anlamak üzere o tarafa döndüler. Horace dinlenmekte olan Kikorilerin yanından yorgun argın tökezleyerek geçen iki delikanlıyı fark etti. Kikorilerin onlara sordukları sorulara başlarım iki yana sallayarak cevap veriyorlardı. Diğer yolcuların aksine, hafif giysiler giymişlerdi. Sırtlarında dağ ayazından korunmak için kalın cübbeler ya da pelerinler yoktu. Basit pantolonlar ile gömlekler giyiyorlardı ve ayaklarında da dayanıklı deri çizmeler vardı. İçlerine yalnızca asgari miktarda erzak ve suyun sığabileceği, küçük çantalar taşıyorlardı. Hızlı yolculuk etmek üzere hazırlandıkları anlaşılıyordu. Şukin’in gönderdiği keşif kolundaki delikanlıları tanıyan Horace’in kalbi bir anda buz kesti.

“Durum hiç de iyi görünmüyor,” dedi. Delikanlıların yüzlerindeki ciddi ifadeleri fark etmişti. Şukin cevap olarak homurdanmayı tercih etti ve keşifçileri karşılamak üzere hareketlendiler.

Gençler de onları fark edince hızlanarak tek dizleri üstüne çöktüler ve başlarını eğerek İmparator’u selamladılar. Şigeru nazikçe atıldı.

“Lütfen ayağa kalkın, dostlarım. Bu çamurlu patika, resmi selamlamalara uygun bir yer değil.” Etrafına bakındı ve keşifçilerin neler bulduğunu öğrenmek üzere etraflarına toplanan meraklı kalabalığı fark etti. “Birileri bu adamlara yiyecek ve sıcak içecek getirebilir mi? Kalın kıyafetleri de unutmayın.”

Birkaç kişi isteklerini yerine getirmek üzere koşturdu. Kalanlar ise verecekleri raporu dinlemek üzere delikanlılara bir adım daha yaklaştılar. Şukin etrafını sert bakışlarla süzdü ve elini salladı.

“Bize biraz izin verin,” dedi. “Nasıl olsa haberleri birazdan hepiniz öğreneceksiniz.”

Kikoriler gönülsüzce de olsa gerilediler, ama bakışlarını küçük grubun üstünden ayırmıyorlardı. Şukin delikanlıları biraz önce dinlendikleri noktaya buyur etti.

“Önce oturup dinlenin,” dedi. Delikanlılar, minnettarlıkla ıslak zemine oturarak çantalarını çıkardılar. Bir tanesi konuşacak oldu, ama Şukin elini kaldırıp onu susturdu.

“Önce bir şeyler yiyip için,” dedi. Sıcak çay ve yiyecek getirilmişti. Yemekleri getiren Kikoriler, keşif raporuna kulak kabartabilmek üzere yanlarında biraz daha kalmayı planlıyorlardı. Ama Şukin’in hızla üstlerine çevrilen sert bakışları ve ani baş hareketi nedeniyle çekilmek zorunda kaldılar. Horace, önceliğin yemeğe verilmesinin altında, nezaketten başka sebeplerin de yattığını anladı. Şukin kimsenin anlatılacaklara kulak misafiri olmasını istemiyordu.

Gençler getirilen et suyuna çorbayla eriştеyi ağızlarını şapırdatarak içmeye ve yemeye başladılar. Horace, delikanlıların kendilerine gelip gergin ruh hallerinden sıyrıldıklarını görebiliyordu.

Şukin erişte lerin bitmesini bekledi.

“Arisaka’yı buldunuz mu?” diye sordu usulca.

Gençlerin her ikisi de başlarıyla onayladılar. Ağzı sıcak çorbayla dolu olanı, cevap vermesi için diğerine baktı.

“Ordusu bir günlük yürüme mesafesinde,” dedi keşifçi. Horace Şukin’in hızlı ve derin bir nefes aldığını fark etti. Şigeru her zamanki gibi haberden etkilenmemiş ve onu olduğu gibi kabullenmiş gözüküyordu.

“Bir gün, ha!” diye sıkıntılı bir sesle tekrar etti Şukin. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Horace adamın çaresizliğini görebiliyordu. İmparatorunu güvende tutma yüküyle omuzları çöken Şukin, düşmanlarının yaklaştığını görebiliyordu. “Nasıl o kadar hızlı ilerleyebiliyorlar?”

Diğer keşifçi de artık konuşabiliyordu. “Arisaka onları zalimce yürümeye zorluyor, lordum,” dedi. “Lord Şigeru’yu ele geçirmeyi kafasına koymuş.”

“Adamları durumdan hiç de memnun olmayacaklar,” diye araya girdi Horace ama Şukin bunun önemsiz olduğunu gösteren bir el işareti yaptı.

“Adamları durumu güle oynaya kabulleneceklerdir. Bu tür saygısızlıklara alışkınlar.” Yeniden keşifçilere döndü. “Diğer iki arkadaşınız neredeler?”

“Arisaka’yı gözlemek üzere geride kaldılar,” dedi biri. “Aramızdaki mesafe yarım güne düştüğünde, gelip bizi uyaracaklar.”

“Arayı ne kadar hızlı kapattıklarına bakılırsa, yarın geç saatlerde mesafeyi yarıya indirmiş olurlar,” diye düşünceli bir sesle araya girdi Şukin. Toru ile çizmiş oldukları, dağların ha-

ritasını açarak incelemeye başladı. Arisaka ile aralarında bir gün vardı. Hemen harekete geçip yola devam etmeleri halinde yakalanacakları anı geciktireceklerdi belki, ama aranın kapanmasını engelleyemeyeceklerdi.

Başını kaldırıp minnettar gözlerle keşifçilere baktı.

"İkinize de teşekkürler. İyi iş çıkardınız. Şimdi gidip kalın kıyafetler giyin ve biraz dinlenin. Kısa bir süre sonra yola çıkacağız."

Gençler selam verip ayrılmak üzere arkalarını döndüler. Şukin arkalarından seslendi.

"Toru'ya buraya gelmesini söyleyin, tamam mı?" Delikanlılar, tamam dercesine başlarını sallayıp uzaklaşmaya başladılar. Şukin parmaklarıyla çenesine vurup haritayı incelerken, Horace ile Şigeru sessiz kalmayı tercih ettiler. Birkaç dakika sonra, Toru yanlarına geldi.

"Beni mı çağırttınız, Lord Şukin?"

"Evet, evet. Boş ver o işleri şimdi," diyerek Toru'nun resmi selamlamasını geçiştirdi Şukin. "Otur şuraya."

Kikori rehberi, dizlerinin üstüne çökerek bağdaş kurdu. Horace başını iki yana salladı. Kendisi o konumda yalnızca birkaç dakika oturduktan sonra dizleri ile uylukları yanmaya başlardı. Kikorilerin bağdaş kurup saatlerce oturabileceklerini biliyordu.

"Arisaka buradan bir günlük uzaklıkta," dedi Şukin. Rehber, haberler karşısında hiçbir tepki vermedi. "Arayı kapatma hızına bakılırsa, muhtemelen bir buçuk gün sonra bize yetişecekler. Kafileyi haddinden fazla zorlamamız halinde, belki iki gün."

Toru'nun öğrendiklerini hazmetmesi için sustu.

“Ran-Koşi’ye varmamız ne kadar zaman alır dersin?”

Toru, bakışlarını Şukininkilere dikti. “Bu hızla, en az dört gün.”

Şukin’in omuzları çöktü. Bu cevabı bekliyordu, ancak Toru’nun daha iyi haberler vereceğine dair içinde bir umut beslemişti.

Birkaç saniye düşündükten sonra “Öyleyse onları geciktirmenin bir yolunu bulmamız gerek,” dedi.

Toru’nun yüzü aydınlandı ve uzanıp önüne çektiği haritayı incelemeye başladı. İşaret parmağıyla bir noktaya dokundu.

“Burası, lordum,” dedi. “Küçük bir köprü haricinde bu vadiyi aşmanın imkânı bulunmuyor. Köprüyü imha etmemiz halinde, Arisaka’mn etraftan dolanması gerekecek... şu sırt boyunca... ve diğeri, sonra da şu dar vadiye girecekler. Kaybettikleri zamanı telafi etmeleri gerekecek.” Eliyle harita boyunca geniş bir yay çizdi. “Bu, en az iki haftalarını alır.”

Şukin tatmin olduğunu belli edercesine başıyla onayladı. “Mükemmel. Köprüyü yok edeceğiz. Oraya ne zaman varırız?”

Önerisindeki çatlağı fark eden Toru’nun yüz ifadesi bir anda değişti. “Lordum, köprü tam da iki günlük mesafede. Arisaka bizi oraya varmadan yakalamış olacak.”

Uzun bir sessizliğin ardından, Şukin haritayı alıp titizlikle yuvarladı ve kâğıdın nemlenip zarar görmesini engelleyen deri bir tüpe soktu.

“Öyleyse köprüye varıncaya dek biraz daha zaman kazanmamız gerekecek,” dedi.

YİRMİ BİR

Nihon-Ja'nın batı kıyıları, durgun sularda hafifçe salınan geminin önünde uzanıyordu.

Kıyı şeridinin hemen gerisinde yoğun ağaçlıklı tepeler başlıyordu. Arkalarından da rüzgârın yönlendirdiği bulut kümeleri tarafından gizlenen, şimdiden karlanmış zirveleriyle dik sıradağlar yükseliyordu.

Engebeli bir arazi gibi görünüyor, diye düşündü Wijl. Halt'un yanına, küpeşteye dayanmış, bu yabancı ülkeyi inceliyordu. Tuzlu havanın tazeliğini koklayarak geçen haftaların ardından rüzgârın getirdiği bir diğer koku burnunu doldurmuştu: Yanmış odun ya da kömür olmalıydı bu. Bir kasaba ya da büyük bir köyün yakınında olmalıydılar, ama o an görünürde bir yerleşim yeri bulunmuyordu.

"İşte," dedi Will 'in düşüncelerini okuyan Halt. Kuzeyde, denizin içlerine doğru uzanan geniş kara çıkıntısını işaret etti. Will ne bir bina ne de insan görebiliyordu. Birden, havadaki duman bulutlarını fark ederek Halt'un neyi işaret ettiğini kavradı.

Gundar'a dönerek "iwanai'ye mi geldik?" diye sordu. Kaptan her zamanki gibi havayı koklayıp yelkeni kontrol etti ve kenardan denize tükürdü.

"Biraz daha güneyindeyiz," dedi. Canının sıkıldığı sesinden anlaşılıyordu. Will çaktırmadan gülümsedi. Daha önce hiç bulunmamış oldukları topraklarda bile karaya tam da planladıkları noktadan ayak basmalarıyla övünen çok sayıda Skandiya kaptanı görmüşlüğü vardı. Yıldızlar, içgüdüler, kuzeybulan ve ters esen rüzgârlardan faydalanarak geçen haftaların ardından, Gundar onları hedefledikleri noktanın birkaç kilometre uzağına getirmişti.

"İyi iş çıkardın, Gundar," dedi Halt usulca.

Kaptan dönerek omuz silkti. "Daha iyisi olabilirdi." Rüzgâr göstergesini kontrol ettikten sonra geminin ucunu kuzeybatıya, yani önlerindeki uzun burna doğru çevirecek şekilde dümene abandı. *Kurt Will* iskele tarafına doğru yatarak durgun denizde yol almaya başladı.

Halt'a dönerek "iwanai'ye varınca ne yapacağız?" diye sordu Will. Uzun süredir, hedeflerinde yalnızca Nihon-Ja kıyı kasabası yer alıyordu. Artık hedefe varmak üzere olduklarına göre, sonrasında ne yapacaklarını düşünmenin zamanı gelmişti.

"George'un gönderdiği mesaja bakılırsa, onu dağlardan indiren rehber kasabada olacakmış," dedi Halt. "Adamla temas kurmamız gerek. İmparator'a sadık biriymiş ve bizi ona götürebilirmiş."

"Bu kadar kolay, ha?" dedi Will. "Yabancı bir ülkenin yabancı bir kıyı kasabasına adımımızı atacak ve 'George'un arkadaşını gören oldu mu?' diye soracağız, öyle mi?"

Evanlyn haftalar önce George'tan almış olduğu mesajı gözden geçiriyordu.

"Adamın adı Atsu'ymuş," dedi. "Şokaku adlı bir *ryokan* da onunla temas kurabilirmişiz."

"Ne dedin?... *Ryokan* mı? *Şokaku* da ne oluyor?" diye sordu Will. Evanlyn çaresizlikle gülümsedi.

"En ufak bir fikrim bile yok," dedi. Yardım etmesi için Alyss'e baktı. Sarışın Haberci, birkaç günden beri Leydi Pauline'in ona göndermiş olduğu Nihon-Ja sözlüğüne bakarak Toskana'dan ayrıldıklarında bir kopyasını çıkarmış olduğu mesajı inceliyordu.

"Ryokan han anlamına geliyor," dedi. *"Şokaku* ise bir tür turnaymış."

"Balık olan turna mı?" diye sordu Will.

"Kuş olan. İri bir kuş türü," diye düzeltti Alyss. "Aslına bakılırsa, *şokaku* kelimesi için ulaşabildiğim en yakın anlapı, 'uçan turna.'"

"Turna kuşu uçacak elbette," diye akıl yürüttü Halt. "Herhalde 'tırmanan turna' ya da 'badi badi yürüyen turna' olmasını beklemiyordunuz, değil mi?" Susup Alyss'i dikkatle süzmeye başladı. "Nihon-Jalılarm telaffuzunu anlayacaklarından emin misin?"

Alyss bir tereddüt yaşadı. "Elbette anlayacaklar. Bir yabancıyla pratik yapmak, o dili ana dili olarak konuşanlardan duymaya göre farklıdır, ama idare edeceğimden eminim. Yalnız bir şey diyeceğim," diye ekledi. "Bana kalırsa, Atsu denen bu adamı aramak üzere kıyıya hep birlikte çıkmamalıyız."

Halt'un ağzı hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Haklısın," dedi.

“Ne de olsa, yabancı olduğumuz hemen anlaşılacak, öyle değil mi? Seleten, Gundar ve Nils’in sokaklarda fazlasıyla dikkat çekeceklerinden eminim. Mümkün olduğunca göze batmamak en iyisi.”

“Yani sadece dördümüz mü olacağız?” diye sordu Evanlyn ama Halt başını hayır anlamında salladı.

“Üçümüz. Alyss dillerini bildiği, Will de sırtımı kollayacak birine ihtiyaç duyduğum için yanımda gelecek.”

“Ama...” diye başladı Evanlyn. Yanakları kızarmıştı. Halt’un dile getirmediği şey aslında açıkça ortadaydı. Evanlyn George’un eski rehberini ararken gruba ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ama arkada bırakılma fikrinden de nefret ediyordu. Prenses son derece meraklı ve meselelerin merkezinde yer almaktan hoşlanan bir karaktere sahipti.

Halt’un yüzüne şüpheci bir ifade yerleşmişti. “Ama?” diye tekrar etti.

“Bu pek de âdil bir karar sayılmaz, öyle değil mi? Ne de olsa, yolculuğu ben ayarladım.” Kelimeler ağzından çıktıkça, etkileri de azalıyordu sanki.

“Bunun adaletle falan ilgisi yok,” diye cevap verdi Halt. “Ama haklısın, yolculuğu ayarlayan sensin...”

Devam edemeden, onun geri adım atmaya başladığını zanneden Evanlyn tarafından sözü kesildi.

“Doğru! Ben olmasam, şimdi hiçbiriniz burada olamazdınız.”

“Bana kalırsa, burada olmamızı Gundar’a borçluyuz,” diye araya girdi Will ve Evanlyn’in şimşek gibi bakışlarını üstüne çekti.

Halt, olası bir kavganın önüne geçmek için araya girdi. "Dediğim gibi bu senin seyahatin ve bir sonuç elde edebilmek için en etkili yöntemlerin kullanılmasını istiyorsundur, öyle değil mi?"

"Şey... öyle de denebilir... elbette," diye geri adım atmak zorunda kaldı Evanlyn.

"Ve bu da kıyıya ilk olarak küçük bir grubun çıkması anlamına geliyor," dedi Halt. Tartışmanın bittiğini ifade eden bir ses tonuyla konuşmuştu. Sesini yumuşatarak ekledi, "Biraz sabırlı ol, Evanlyn. Horace için endişelendiğinin farkındayım."

Bu sözler Will'i şaşırtmıştı. "Bizlerden daha endişeli değildir herhalde, değil mi?" dedi.

Halt arkasını döndü ve bakışları Seleten'i buldu. Eski çırağı, bazen olayları kavramakta çok yavaş kalıyordu. *Wakir*'in usulca başıyla onayladığını fark etti.

"Sanırım hepimiz seninle aynı fikirdeyiz, Halt," dedi; Sekten. "Burada neler olup bittiğini anlayıncaya dek ayakaltında fazla dolaşmamalıyız. Siz Orman Muhafızları bu konuda oldukça başarılısınız." Evanlyn'e dönerek gülümsedi. "Geri kalanımızın da yeri geldiğinde görevimize katkıda bulunacağından kuşkum yok, Prenses."

Evanlyn teslim olmuştu. Hayal kırıklığına uğramıştı, ama Halt'un mantıklı bir karar verdiğini görebiliyordu. Karaya çıkıp sorular soran büyük bir yabancı grubunun dikkatleri üstüne çekeceği ve Nihon-Jalıların onlara bilgi vermek konusunda gönülsüz davranmalarına yol açacağı ortadaydı. İmparator'a karşı gerçekten de bir ayaklanma söz konusuysa, İwanai son derece hassas dengeler üzerinde duruyor olmalıydı.

"Haklısın, Halt," dedi ve talebinden vazgeçtiğini belli edercesine başını salladı.

"Bu sözleri başka binlerinden de duymak ne güzel," dedi Will neşeyle. "Zamanında benim ağzımdan eksik olmazlardı da."

Halt ifadesiz bakışlarını eski çırağına çevirdi. "Hiçbirinde de haksız çıkmadın."

Will omuz silkerek Evanlyn'e sırıttı. Huysuzluğu geçen prenses de gülümsemeye başlamıştı. Önemli olan Horace'm nereye gittiğini bulmalarıydı. Bu bilgiyi kimin elde ettiğinin bir önemi yoktu.

se»---------- s*-

Kurt Will, her iki yandaki gemilerin küpeştelerine yaslanmış Nihon-Jalı denizcilerin şüphe dolu bakışları altında, iwanai limanındaki iskelelerden birine dikkatle yaklaştı. Kurt gemisinin boyutları, denizcilere bunun ticari bir araç olmadığını söylüyordu -geminin gövdesi, güvertenin altına bol miktarda yük yerleştiremeyecekleri kadar dardı. Bunun bir savaş gemisi -bir yağmacı gemisi- olduğu ve ihtiyatla yaklaşılması gerektiği belliydi. Mendirek boyunca kayan geminin pruvasındaki kurt simgesi, Nihon-Jalı kaptanların dikkatini çekmişti. Simge, bu tür bir gemi için çok uygundu. Limanda kaldığı süre boyunca gemiyi gözetim altında tutmaya karar verdiler.

"Kürekler içeri!" diye bağırdı Gundar. Kürekler yukarı kaldırıldı ve üstlerindeki sular akıp gittikten sonra yeniden indirilerek yerlerine yerleştirildi. *Kurt Will*, iki gemi arasında kalan

boşluğa giriyordu. Gundar dikkatle dümeni sağa kırdı ve geminin ön kısmı iskele tarafına doğru döndü.

"Kıç palamarı!" diye seslendi. Hemen yanındaki denizci palamarı fırlatarak iskele babasına geçirdi. Bir anda kıyıda beliren üç rıhtım görevlisi, palamarı* ** yakalayarak asılmaya başladılar. Geminin arka tarafı iskeleye yanaştı ve palamarı babanın etrafına bağlayarak sabitlediler.

"Pruva palamarını salın!" diye seslendi Gundar. İkinci halat da aynı şekilde kıyıya fırlatıldı ve yakalanıp bağlandı. Gemi artık hızını tamamen kaybetmiş, yan yan ilerleyerek iskeleye yanaşıyordu. Sancak tarafı kürekçilerinden dördü, gövdenin iskelenin kaba taş yüzeyine çarpınca zarar görmemesi için küpeştenin öte yanına hasır usturmaçalar'* astılar.

Usturmaçalar gıcırdadı ve *Kurt Will* karaya temas edip tamamen dururken gürültüler de yavaş yavaş kesildi. Tayfalardan ikisi karaya çıkarak palamarların sağlamlığını kontrol etti: Gundar bu konularda kıyılarda avare dolaşan denizcilere asla güvenmezdi. Rahat bir soluk aldı ve beklentiyle ona bakan yolcularına döndü.

"Eh," dedi, "işte geldik."

* Gemileri iskele, rıhtım veya şamandıraya bağlamaya yarayan kalın halat. (Ed. N.)
** Her tür deniz aracının rıhtım, iskele gibi yerlere yanaşmaları sırasında olabilecek çarpmaları önleyici nitelikte halat, ağaç, lastik, plastik gibi esnek malzemeden yapılmış, sabit veya taşınabilir yastık. (Ed. N.)

YİRMİ İKİ

Şukin, ertesi sabah aklındaki plana uygun bir konum keşfetti.

İki dik sırtın arasında kalan derin bir vadiye inmişlerdi. Vadinin en alçak noktasından hızla akan bir nehir geçiyordu. Takip ettikleri patika, aynı anda yalnızca iki kişinin geçebileceği genişlikte bir geçide açılmıştı. Geçidin yukarı tarafında, nehir dik bir uçurumdan aşağı akarak döküldüğü yerde derin, geniş bir havuz oluşturuyordu. Her iki kıyı şeridi de oldukça dikti. Şukin, son Kikori geçinceye kadar araziyi izlemeye devam etti. Suyun içinde bata çıka ilerliyorlardı. Geçidin sığ suları, nehrin daha da hızlı akmasına neden oluyordu.

"Birkaç adamla burayı saatlerce tutabiliriz," dedi. "Arisaka'nın adamları geçitten yalnızca ikili gruplar halinde geçebilirler."

Horace hızla sözü edilen noktayı inceledi. "Her iki yandaki yüksek kıyılar nedeniyle karaya kolay kolay ayak basamayacaklar," dedi. "Haklısın. Nehri geçebilecekleri tek nokta bura-

sı. Tek bir olası tehlike var; o da aşağı tarafta bir başka geçit varsa, oradan dolaşıp etrafını kuşatma ihtimalleri."

"Öyle bir geçit varsa bile ağaçlar akıntıya karşı hızla yol alamayacakları kadar sık. Hayır, nehri bu noktadan geçmeleri gerekecek."

Şigeru başıyla onaylıyordu. "Hem zaten başka bir geçit falan aramak, Arisaka'nın doğasına uymaz. Adamlarını zorla buradan geçirmek isteyecektir. Kurnazlığıyla tanınan biri olduğunu söyleyemem. Adamlarının hayatı umurunda bile değildir."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Şukin.

"Geçidin bu tarafını, her iki yandaki kumluk zemine saplayacağımız kazıklarla destekleyebiliriz," dedi Horace. "Bu da onları dar bir cepheden geçmeye zorlar."

"İyi fikir," dedi Şukin. Etrafına bakınınca Eiko'nun onları izlediğini fark etti. Kikorilere, ağaçlardan kazıklar kesmeleri ve bu kazıkları budayarak nehir yüzeyiyle belli bir açı yapacak şekilde zemine saplamaları emrini verdi. Bir düzine oduncu, derhal işe koyuldu.

"Yanında tecrübeli oduncuların olması iyi bir şey," diye sırıtarak aklindakini belirtti Horace.

"Ee, kuzen," dedi kelimelerini dikkatle seçen Şigeru, "geçidi koruyup Arisaka'nın ordusunu mümkün olduğunca geciktirmeleri için burada küçük bir grubu bırakmayı mı planlıyorsun?"

Ama Şukin, İmparator daha sözünü bile tamamlamadan başını hayır manasında sallamaya başlamıştı bile; tıpkı İmparator'un beklediği gibi.

“Kimseyi arkamda bırakmayacağım,” dedi Şukin. “Ben de kalıyorum. Onlardan bunu, ancak tehlikeyi birlikte göğüslememiz halinde isteyebilirim.”

“Şukin, senin yanımda olman gerek,” dedi Şigeru usulca. Ama Şukin’in yüzünde kararlı bir ifade vardı. Horace adamın kararını vermiş olduğunu görebiliyordu.

“Benim görevim senin güvende olmanı sağlamak,” dedi Şukin. “Bunu yapmamın en etkili yöntemi de Arisaka’nm adamlarını geciktirip Ran-Koşi Kalesi’ne ulaşmanıza olanak tanımak. Kar yağmaya başladığında orada güvende olursunuz.”

“Ya baharda?” diye sordu Şigeru. “Baharda sana ihtiyacım olmayacağını mı sanıyorsun?”

“Bahar geldiğinde birçok şeyin değişmiş olma ihtimali var. İnan bana Şigeru, bu meseleyi çok düşündüm. Sana hizmet etmemin en iyi yolu bu. Hem Arisaka’yı yeterince geciktirdikten sonra ağaçların içine kaçıp size katılabiliriz de.”

Şigeru’ya resmi bir unvanla değil de ismiyle hitap etmiş olması, bu konuda ne kadar kararlı olduğunun bir kanıtıydı. Adamlarıyla ağaçların arasına girip kaçacakları hikâyesine ise hiçbiri inanmamıştı.

Şigeru kuzenini kederli bakışlarla süzmeye devam etti. “Bu geçide bırakacağımız müfrezeye komuta etmek için en az yarım düzine savaşçı gönüllü olacaktır,” dedi. “Şerefli bir savaşçı olduğun için kendini mecbur hissetmeni anlıyorum. Ama burada senin onurundan fazlası tehlike altında.”

“Haklısın. Yalnız ben bunu şerefimin zihnimi devralmasına izin verdiğim için yapmıyorum. Peki, sence burada neler olacak?”

Şigeru omuz silkti. “Arisaka’nın adamları geçidi aşmaya çalışacaklar. Sen ve adamların onları geri püskürteceksiniz. Yeniden deneyecekler ve eninde sonunda karşıya geçmeyi başaracaklar. Onları sonsuza dek engelleyemezsiniz.”

“Haklısın,” dedi Şukin. “Korkarım sabit konumumuz lehimize olduğu kadar aleyhimize de işleyecek. Üstümüze yalnızca ikişerli gruplar halinde gelebilecekler, ama biz de onları ancak ikişerli gruplar halinde karşılayabileceğiz. Dolayısıyla geçidi en iyi savaşçılarımızın koruması gerekiyor. Kafilemizde kılıç dövüşünde beni alt edebilecek biri var mı sence?”

Şigeru cevap verecek oldu, tereddüt etti ve Şukin’in kendini övmeye çalışmadığını fark ederek gözlerini yere çevirdi. Kuzeni yalnızca gerçekleri dile getiriyordu.

“Hayır,” dedi. “En iyi silahşörümüz sensin.”

“Aynen öyle. Yani Arisaka’nın adamlarını burada en uzun süre oyalayabilecek olan da benim.”

“Arisaka tabii ki bir süre sonra durumun farkına varacak ve en iyi savaşçılarını üstünüze gönderecektir. Hatta gerek duyarsa karşına bizzat bile çıkabilir,” dedi Şigeru.

Şukin yüzüne gaddar bir tebessümün yerleşmesine izin verdi. “Ve bu hareketiyle bütün sorunlarımızı ortadan kaldırabilir.”

Şigeru bir şey söylemedi. Şukin her ne kadar yetenekli bir savaşçı olsa da Arisaka’nın Nihon-Ja’nın en iyi kılıç dövüşçülerinden biri olduğunu her ikisi de çok iyi biliyordu. Bire bir dövüşte, Arisaka'nın kazanma ihtimali çok daha yüksekti.

“Ben de sizinle kalırım,” dedi Horace birden. Ama her iki dostu da başlarını hayır anlamında salladı.

“Senden bunu isteyemem,” dedi Şigeru. “Kuzenimin geride kalacak olması yeterince kötü. Bir de bir yabancıdan kendisini feda etmesini isteyemem.”

“Hem zaten, yokluğumda tavsiyelerinle Lord Şigeru’ya yardımcı olacağına inanıyorum *Kumkuma*,” dedi Şukin. “Yanında tecrübeli bir askere ihtiyacı var. Seni bize neden yolladıklarını artık anlayabiliyorum. İhtiyaç duyduğunda tecrüben ve bilgeliğinle İmparator’un yanında olacağını bilirsem, geçidin başını tutan müfrezeye gönül rahatlığıyla komuta edebilirim. Benim yerime de sen geçersin. Bu şekilde bana çok daha büyük bir hizmet vermiş olursun.”

Horace karşılık verecek oldu ama Şigeru elini genç savaşçının koluna koydu.

“Şukin haklı, Or’ss-san,” dedi. Horace’ın yeni lakabını kullanmak istememişti. “Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak.”

Horace birkaç saniyenin ardından pes etti. Bakışlarını yere dikip durumu kabullendi.

“Öyle olsun.” Başını kaldırıp Şukin’le göz göze geldi. “Bana güvenebilirsin,” dedi kısaca. Senşi önderi başıyla onayladı.

“Biliyorum, Or’ss-san.”

Horace üstlerine çöken garip sessizliği bölmek için bir şeyler bulmak üzere etrafına bakındı.

“Şu uçları sivriltilmiş kazıklardan bazılarını saklayın ve dövüşe katılmayan savaşçılarınıza mızrak olarak kullandırın,” dedi. “Arisaka’nın adamlarını kıyıya varmadan durdurabilirsiniz.”

Şukin başıyla onaylayarak bu fikri uygun bulduğunu belirtti.

"Gördün mü?" dedi gülümseyerek. "İşte bu yüzden Şigeru'yla kalmanı istiyorum."

"Onurun nedeniyle sakın mantıksız kararlar verme. Arisaka'yı durdurmak için her yolu dene. Tamam mı?"

"Sana söz veriyorum. Ver elini bakalım, Or'ss-san. Seni tanımak büyük zevkti." Şukin ile adamlarının kaçıp kendilerine katılmalarının imkânsız olduğunu hepsi biliyordu. Horace uzatılan eli yakaladı ve Şukin sol eliyle omzunu kavradığı çocuğa hafifçe sarıldı.

"Çantamda senin için bir hediye var," dedi Şukin. "Sarı renkli bir muşambaya sardım. Sana beni hatırlatacak bir hatıra."

"Seni hatırlamak için hediyeye ihtiyacım yok. Kendine iyi bak, Şukin."

Bu sözleri söyleyip geriye doğru bir adım attığı an, ne kadar saçma bir laf etmiş olduğunu fark etti. Ama Şukin tebessüm etmekle yetindi ve Şigeru'ya sarıldı. Birkaç adım uzaklaştılar ve Horace da kuzenlerin birkaç saniye yalnız kalmaları için arkasını döndü. Kendi dillerinde usulca konuşuyorlardı. Şukin tek dizinin üstüne çökerek başını eğdi ve Şigeru da sağ elini kutsarcasına kuzeninin başına koydu.

Özel görüşme nihayet sona erdi ve ayağa kalkan Şukin, çabucak yarım düzine Senşi'ye adlarıyla seslendi. Çağrılan savaşçılar, birer birer öne çıkıyordu.

"Peşimizdeki böcekleri ezip durdurmak üzere burada kalıyoruz," dedi Şukin. Senşilerin hepsi gülümsediler ve hafifçe eğilerek Şigeru'yu selamladılar. Gönüllü aramaya gerek yok, diye düşündü Horace. Ne de olsa oradaki herkes gönüllüydü.

“Haydi bakalım, kuzen, en iyisi artık yola çıkmanız. Arisaka nehri geçmenin bir başka yolunu bulmadan önce o köprüye varmanız gerek.” Şukin, Arisaka’yı orada sonsuza dek durduracakları yalanma geri dönmüştü.

Şigeru onaylamasına başını salladı ve arkasını döndü. Horace da bir anlık tereddüdün ardından peşinden gitti ve bir sonraki tepeye doğru zorlu ve uzun tırmanışlarına başladılar.

Horace Şukin’in küçük müfrezeye emirler yağdırdığım, adamları ikişerli gruplara ayırdığını duyabiliyordu.

O ana dek aşmış oldukları en yüksek ve dik tepelerden birine tırmanıyorlardı. Patika dönemeçler halinde dolandığı için sürekli yön değiştiriyor ve takipçilerini beklemekte olan Şukin’in bulunduğu noktanın -her defasında daha yüksekten olmak üzere- üstünden geçiyorlardı. Ağaçların seyreldiği bazı noktalarda, geçidin yanındaki suretleri rahatça seçebiliyorlardı. Şukin adamlarından birini, Arisaka’nın yaklaştığına dair kendilerini uyarması için geçidin diğer tarafına, patikanın birkaç yüz metre ötesine yerleştirmişti. Diğerleri ise geçidin yanında çimlere oturmuş dinleniyordu, ama silahları her an uzanıp kavrayabilecekleri mesafedeydi. Kafile bir açıklıktan geçerken Şukin yukarı bir göz atıp el salladı.

Şigeru’nun muhafızlarının en kıdemlisi olan Reito, komutayı ele almış, zikzaklar çizerek tepeye tırmanan kafileyi daha hızlı ilerlemesi için zorlamaya başlamıştı. Yolun üçte ikisini geride bırakmış ve bir diğer dönemece rastlamışlardı ki Kikorilerden biri onları uyarmak için çığlık atarak sırtın diğer tarafında kalan vadinin ötesini işaret etti.

Horace, dik ve çamurlu patikada dengesini sağlayabilmek üzere yontmuş olduğu sopasına dayanarak durdu. Yağmur yanında sis bulutları getiriyor, patikadaki toprağın tamamen kurumasına engel oluyordu. Dalgalar halinde tepelerine çöken bulutlar, görüş alanlarının bir açılıp bir kapanmasına neden oluyordu. Nihayet hava yeniden açıldı. Kikorinin işaret ettiği noktaya bir göz atan Horace, dağlık arazideki hareketlenmeleri fark etti.

Minik suretler patikadan aşağı iniyorlardı.

"Arisaka," dedi usulca. Bu bir keşif birliği değildi. Yüzlerce savaşçı bir aradaydı ve oldukça hızlı hareket ediyordu. Kafilenin ortasında, canlı dağ rüzgârı eşliğinde dalgalanan sancakları görebiliyordu. Komuta kademesi olmalı, diye düşündü. Muhtemelen Arisaka da bizzat o gruptaydı. Horace, düşman generalini görebilmek üzere gözlerini kıstı, ama başarılı olamadı. Adamı görebilse bile aralarında ayrıntıların seçilemeyeceği kadar fazla mesafe vardı.

Kikoriler durmuş, endişeli bakışlarla peşlerindeki orduyu izlemeye koyulmuşlardı. Aralarındaki mesafe dikey olarak bir kilometre bile değildi. Ancak Arisaka ve adamlarının döne döne yukarıya ulaşmak için bundan çok daha fazlasını kat etmeleri gerekecekti. Yine de bu kadar yakında olduklarını görmek sinirlerinin bozulmasına neden olmuştu.

Horace Reito'yla göz göze gelerek diğer tarafta kalan tepeyi işaret etti.

"Hızlı ilerliyorlar," dedi. "Bizden çok daha hızlılar."

Reito başıyla onayladı. "Yanlarında taşımaları gereken yaralıları yok," dedi. "Lord Şukin onları yavaşlatacaktır," diye ekledi kesin bir dille.

“Belki,” dedi Horace. Şukin’in onlara ne kadar zaman kazandıracağını merak ediyordu. “Biz yine de yola devam edelim.”

Reito arkasını dönerek yüksek sesle emir verdi. Kafile çamurlara bata çıka yeniden ilerlemeye başladı. Yüzlerce ayak tarafından çiğnenmiş olan çamurlu toprakta yol almak, kafilenin en gerisindekiler için büyük bir sıkıntıydı. Uzaktaki tepeyi gözleyerek tırmanmaya devam eden kafile, bir süre sonra sıklaşan ağaçlar nedeniyle Arisaka ve adamlarını göremez hale geldi. Horace hangisini tercih ettiğinden emin değildi. Düşmanın ne kadar yakında olduğunu görmek, sinir bozucu bir tecrübeydi, ama onları görememek, nerede olduklarını bilememek, daha da kötüydü.

Reito on dakikalık bir mola vererek sedye taşıyıcılarının değiştirilmesini emretti. Yeni taşıyıcılar yüklerini sırtlandılar. Mola göz açıp kapayıncaya dek bitti ve Reito onları yeniden yola dizdi. Kafile boyunca ileri geri yürüyerek yorgun sedyecileri dürtüyor, bazen de adamlarıyla şakalaşıp onları cesaretlendiriyordu. Yorgun Horace’ın aklına, bir o yana bir bu yana sürekli hareket eden Reito’nun diğerlerine göre iki kat yol kat ettiği gerçeği geldi.

Tepenin zirvesine varmak üzerelerdi ki Şigeru ağaçların arasındaki bir boşluk sayesinde vadiyi gözleyebilecekleri bir kaya çıkıntısını işaret etti. Kikori ve Senşiler yola devam ederlerken, o ve Horace kayaların üstüne çıkarak aşağı bir göz attılar.

Geçit hemen altlarındaydı. Diğer tarafa Arisaka’nın adamları yığılmıştı. Hızla akan nehir bellerine kadar gelen küçük bir

savaşçı grubu, savunmacılara ulaşmaya çalışıyordu. Bunun, saldırıların ilki olmadığı anlaşılıyordu. Uçları sivriltilmiş ve nehrin kıyısına saplanmış kazıkların etrafı, bir sürü cesetle doluydu. Çok daha fazlası ise geçidin aşağısındaki derin sularda usulca sürükleniyordu. Nehir kandan kıpkırmızı olmuştu.

Horace dikkatle bakmasına rağmen nehrin kendilerine yakın olan tarafında yalnızca dört savunmacı görebiliyordu. Gözleri Şukin'in mavi cilalı deri zırhını seçince rahatlayarak derin bir nefes aldı. Senşi komutanı, bir sonraki saldırıyı karşılamak üzere konum almıştı. Adamlarından biri de kılıcını çekmiş, yanında duruyordu. Uzun, sivri birer kazık taşımakta olan diğer ikisi ise hemen arkalarına çömelmişti. Düşmanları menzile girdikleri anda kazıklarını öndeki adamlara doğru savurdular. Saldırganlardan biri dengesini kaybederek düştü ve geçidin yan tarafındaki derin sulara doğru sürüklendi. Bir diğeri öne doğru savurduğu kılıcıyla kazığı parçaladı. Savunmacı derhal geri çekilerek Şukin ile adamına göğüs göğse dövüşecek alan bıraktı.

Gölgeli loş vadide kılıçlar parlıyordu. Hafif şıngırtılar kulaklarını doldurdu, ancak sesler mesafe nedeniyle gecikmeli bir şekilde tepeye ulaşıyordu ve Horace kimin ne zaman ne yaptığım anlamakta güçlük çekiyordu.

İlk çarpışmada, üçü Şukin tarafından olmak üzere beş düşman askeri öldürülmüştü. Diğerleri yeniden bir araya gelebilmek için akıntının ortasına doğru çekilmişti. Ama Horace artık Şukin'in yanındaki Senşi'nin de dizlerinin üstüne çökmüş olduğunu görebiliyordu. Arkadakilerden biri elindeki kazığı bir yana atarak Şukin'in yanına geçti. Yaralı savaşçı kıyıya doğru emeklemeye başladı. Geçidin birkaç metre ötesine kadar gitmeyi başardıktan sonra kımıldanmayı kesti.

Şigeru Horace'ın koluna dokundu.

"Bak," dedi işaret ederek.

Geçidin diğer tarafındaki bir suret, güvenli adımlarla suyun içinde yürümeye başlamıştı. Etrafında en az on savaşçı vardı. Alev kırmızısı renginde, muhteşem bir zırh kuşanmıştı.

"Arisaka mı bu?" diye sordu Horace, ama cevabı zaten biliyordu.

Şigeru kederle başını evet anlamında salladı. "Belli ki Şukin tarafından yeterince alıkonulduklarına kanaat getirmiş."

Horace sevgili dostuna baktı. Şigeru'nun normalde esrarlı ve sakin bir ifadenin hâkim olduğu yüzü, endişeyle kasılmıştı.

"Şukin'in Arisaka karşısında bir şansı var mı?" diye sordu.

İmparator usulca başını iki yana salladı. "Hayır."

En son saldırı gerçekleşmek üzereydi. Arisaka'nın yanındaki on adam, kesme ve saplama darbeleri yaparak hep beraber öne atıldılar. Şukin'le yoldaşı karşı hamleleri vurarak saldırganların gerilemelerine ve nehre düşmelerine neden oldularsa da, sayı üstünlüğü ister istemez bir noktadan sonra savunmacıları geriletiyordu. Saldırganlar artık nehrin kıyısına, sivriltilmiş kazıkların içlerine adımlarını atmışlardı. Darbeleri genellikle Şukin'in yoldaşını hedef alıyordu. Şukin yerinden fırlayarak dövüşçülere cepheden saldırdı ve hızlı kılıç darbeleriyle ikisini indirdi. Ama bu esnada yan dönmesi gerektiği için savunmasız kalmıştı. Arisaka birden alev kırmızısı zırhıyla adamlarından bazılarını itekleyerek öne atıldı ve Şukin'in etrafı sarılmış oldu. Dönüp Arisaka ile yüz yüze geldi ve generalin kılıcını savuşturarak ters bir kesme hamlesi yaptı. Arisaka irkilerek geri çekildi.

"Yaraladı onu!" diye heyecanla bağırdı Horace. Şigeru'yu omzundan yakaladı. Ama İmparator başını iki yana sallıyordu.

"Ciddi bir yara değil," dedi. Horace onun haklı olduğunu görebiliyordu. Arisaka yeniden ilerlemeye başlamış ve ardı ardına savurduğu kılıcıyla Şukin'i gerilemeye zorlamıştı.

"Dikkatli ol, Şukin! Unutma ki... Aaaah!"

Arisaka'nın rakibini şaşırtmayı amaçlayan ani saldırısı, Şigeru'nun çaresizlik içinde çığlık atmasına neden olmuştu. General kendi etrafında dönüp ivme kazanarak yukarıdan aşağıya sağlı sollu, çok hızlı iki darbe indirdi. Şukin çaresizce karşılama hamleleri yaparken Arisaka parmak ucunda dönerek üçüncü bir darbe indirmek üzere hareketlendi ve Şukin'in kılıcı bir kez daha savunma amacıyla yükseldi. Ama beklediği darbe asla gelmeyecekti. Arisaka daha dönüş hareketinin ortasındayken kılıcını ters çevirip yıldırım hızıyla geriye doğru saplamaya çalıştı. Gafil avlanan Şukin, yana doğru yalpalayarak kılıcını elinden düşürdü. Acıyla iki büklüm olarak tek dizinin üstüne çöktü.

Arisaka, neredeyse küçümseme dolu bir tavırla öne doğru bir adım attı ve kılıcını rakibine doğru bir kez daha savurdu.

Şukin nehrin kumlu kıyısına yüzüstü devrildi. Kımıldamıyordu. Arisaka'nın adamlarından yükselen zafer çığlığı, gecikmeli bir şekilde de olsa Şigeru ile Horace'ın kulaklarını doldurdu.

Horace, İmparator'un kolundan tutarak adamı ayağa kaldırdı.

"Devam etsek iyi olur," dedi. "Şukin'in bize kazandırdığı zamanı değerlendirmeliyiz."

YİRMİ ÜÇ

W

Iwanai yetkilileri, kurt gemisi limana girdikten ancak birkaç saat sonra onlarla ilgilenmeye karar vermişlerdi. Halt bir an önce kıyıya çıkıp Atsu'yu aramaya başlamak istiyordu, ama bunun hatalı bir davranış olacağının farkındaydı.

"İskele ücretini ödemeden kıyıya çıkmak, hiç de iyi bir fikir değil," demişti Gundar. Dünyanın bütün limanlarında işler böyle yürürdü. Kıyıya çıkmadan önce izin işlemleri tamamlanır; yani ücretler ödenirdi. Kurala uymaması halinde, dikkatleri üstüne çekecek ve belki de kıyıya çıkmaktan men edilecekti.

Öğleden sonra dört kişilik bir Senşi savaşçı grubu kasıla kasıla rıhtıma inmiş, liman çalışanları ile balıkçıları itip kakarak davet beklemeksizin *Kurt WilV*in güvertesine çıkmışlardı. Önderleri, Gundar ile ortak dilde kısa bir konuşma yapmıştı. Geminin beş yolcusu, olan biteni arka taraftaki sıkışık kamaralardan izliyordu.

Savaşçıların önderi, geminin Skandiya'dan geldiğini ve Skandiya'nın fersahlarca batıda yer alan bir ülke olduğunu anlatan kaptanı ilgisiz, hatta küçümseyen bir ifadeyle dinliyordu.

Nihon-Jalı savaşçının gözünde, nereden gelirse gelsin, yabancı yabancıydı ve tüm yabancılar Senşi sınıfının ilgi sınırlarının dışında kalıyorlardı.

Birkaç dakikalık görüşmenin ardından, sıra ziyaretinin esas nedenine geldi. Gundar'la iskele ücretine dair bir pazarlığa tutuştular ve nihayet bir rakam üstünde anlaştılar. Gundar'ın asık suratı, Senşi'ye miktardan memnun olmadığını ama bu konuda yapacak çok da bir şeyi bulunmadığını söylüyordu. Savaşçının morali yerine gelmişti. Alaycı bir tebessüm ile Gundar'ın uzattığı altınları kabul etti. Ardından da arkadaşlarıyla birlikte yine kasıla kasıla gemiyi terk etti.

Savaşçı grubu uzaklaşınca Halt ve diğerleri kamaralardan çıktılar.

"Sıkı pazarlık yaptı sanırım, ha?" dedi Will. Parayı uzatırken Gundar'ın yüzüne hâkim olan sıkkın ifade akimdaydı. Kaptan onu şaşırtarak gür bir kahkaha patlattı.

"Bu herif mi? Yumurta pazarlığı bile yapamaz o be!" dedi gevrek gevrek gülerek. "Gözy7«'leri aşağılamakla o kadar meşguldü ki..." Durup Alyss'e bir bakış attı. "Bu *gaijin* dediği şey de ne oluyor?"

"Yabancı anlamına geliyor," dedi Alyss.

Gundar kaşlarını çattı ve düşüncelere daldı. "İyi de bana neden o şekilde hitap ediyor? Yabancı olan o, ben değilim ki!"

Halt hafiften gülmeye başlamıştı. Dünyanın neresinde olursa olsun, Gundar'in kendisini bir yabancı olarak görmeyeceği ortadaydı.

"İskele ücretine dönsek olmaz mı?" diye sordu. Gundar'ın geniş yüzü yeniden aydınlandı.

“Ödemeye hazır olduğum rakamın yarısı bile değil! O delikanlının bu işlerde pek tecrübeli olduğunu söyleyemem.” Kendini beğenmiş, acemi Senşi görevlisi ile yaptıkları konuşma aklına gelince hafifçe kıkırdadı. “Parayı Lord Arisaka adına topladığını tekrar edip duruyordu. İmparator’a zorluk çıkaran kasıntı horozun adı buydu, değil mi?”

“Yaptığın benzetmeyi beğendim,” diye sessizce araya girdi Seleten. Sopa yutmuş gibi kaskatı yürüyen savaşçının tavırları, gerçekten de kibirli bir horozu andırıyordu. Halt Gundar’m sorusuna karşılık olarak başını evet anlamında salladı.

“Öyle. Ücretin düşüklüğünün nedeni bu olabilir. O göreve, Arisaka yönetime el koyduktan sonra getirilmiş olma ihtimali yüksek.”

Evanlyn’in kaşları çatılmıştı. “Kontrol Arisaka’nın adamlarındaysa, Atsu ile temas kurmakta zorluk çekebiliriz.”

Halt, başıyla onayladı. “Haklısın. Beklediğimizden uzun sürebilir.” Alyss’e döndü. “Belki de senin şu *ryokan*'da -turna balığı olanda- kendimize bir çift oda tutsak iyi olacak.”

“Turna kuşu,” diye düzeltti Alyss. “Haklı olabilirsin. O şekilde Atsu’ya da engellenmeden yanımıza gelme şansı vermiş oluruz. Yabancı bir gemiye çıktığının görülmesini istemiyor olabilir.”

Halt, Gundar’a döndü. “Bu gece karanlık bastıktan sonra kıyıya çıkacağız,” dedi. “Gereğinden fazla insana görünmenin bir anlamı yok. Sen de adamlarını karaya çıkaracak mısın?”

Gundar başıyla onayladı. “Bunu hak ettiler. Başlarını derde sokmadıklarından emin olurum, merak etme.”

"Çok iyi olur. Handa bir geceden fazla kalmamız gerekebilir, o yüzden adamlarının rıhtım çevresinden ayrılmamalarını sağla. Fazla içerilere girmesinler."

"Aradıklarının çoğunu zaten limanda bulacaklar," dedi Gundar. "Köpüren ve iri kupalardan içilen bir şey olması yeterli."

Halt özür dilercesine Seleten ve Evanlyn'e döndü. "Korkarım sîzlerden gemide kalmanızı ve mümkün olduğunca ayakaltında dolaşmamanızı isteyeceğim," dedi. Her ikisi de durumun farkında olduklarını belli edercesine derhal başlarını sallayarak cevap verdiler.

"Haklıydın, Halt," dedi Seleten. "Uzaklardan gelmiş çok sayıda *gaijin*'in *etrafta* dolaşması dikkatleri çekecek ve belki de adamımızı kaçıracaktır."

Evanlyn *Wakir'e* dönerek gülümsedi. "Beni de bu ilgi çekici *gaijin*'lerin arasında sayıyor musunuz?" diye sordu. Seleten usulca başıyla onayladı.

"Hem de en ilgi çekicilerisiniz, leydim," dedi.

Evanlyn'in kıyıya kimlerin çıkacağına dair vermiş olduğu kararını kabullenmesi, Halt'u memnun etmişti. Tam o anda, daha önce düşünmüş olduğu bir başka meseleyi hatırladı.

"Alyss, dikkatleri üstüne daha az çekmek için bir şeyler yapman mümkün mü acaba?" diye sordu. "Özellikle de saçlarından söz ediyorum."

Alyss başıyla onayladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Hemen hallederim."

Arkasını dönerken Evanlyn'in beklenmedik önerisi ile şaşkına döndü: "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Alyss bir kez daha dönerek prensese gülümsedi. “Memnuniyetle,” dedi. “Saç değişikliği sırasında ikinci bir görüş hiç de fena olmaz.”

Geminin arka tarafındaki kamaralara girip ortadan kayboldular. Will arkalarından baktıktan sonra Halt’a dönerek, “Benden istediğin bir şey var mı? Sakal uzatmak gibi mesela? Ya da kasıntı bir horoz gibi yürümeyi öğrenmek falan?” diye sordu.

“Yerli yersiz sorular sormamayı öğrenmen iyi bir başlangıç olur,” dedi Halt. “Ama bunun için muhtemelen biraz geç kaldın.”

S»------- Ss-

Halt ve Will, iskele tahtalarının yanında durmuş, Alyss’in kamaradan çıkmasını bekliyorlardı. Alacalı pelerinleri ve yüzlerini örten kukuletalarının içinde kim oldukları anlaşılmıyordu. Doğal olarak, büyük yaylarını gizleme şansları bulunmuyordu ve Halt silahlarını gemide bırakmanın mantıklı bir karar olup olmadığına dair kafa patlatmıştı. Ama sonra, yabancı bir ülkeye ayak basmakta olduklarını ve silahlarının dikkatleri üstlerine çekeceklerini fark etmişti.

Kamara kapısı kayarak açıldı ve Alyss güverteye çıktı.

Koyu renkli, uzun pelerininin kapüşonu çekiliydi ve yüzünü gizliyordu. Alyss’in uzun boyunu saklamak için yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ama hafifçe kamburunu çıkararak yürüyordu. Yanlarına gelince kapüşonunu geriye attı ve Will’in hayretle mırıldanmasına neden oldu.

Alyss'in sarı renkli parlak ve uzun saçı yerini yüzünü çevreleyen siyah, kısa buklelere bırakmıştı. Alyss'in o tanıdık suratı, hiç de tanıdık gelmeyen yeni hatlarıyla Will'e gülümsüyordu. Hemen yakınlarındaki fenerin belirsiz ışıkları altında Alyss'e yakından bir göz atan Will, kızın yüzüne, ten rengini hafifçe koyultmak için bir şeyler sürmüş olduğunu fark etti.

"Yok artık!" dedi. Çok şaşırmıştı. Karşısındaki hem Alyss'ti hem de değildi sanki. Alyss'in gözleri ve o tanıdık tebessümüne sahip bir yabancı gibiydi.

"Pek de gurur okşayıcı bir tepki sayılmaz," dedi Alyss. Sesi de Alyss'in sesi gibi çıkıyor, diye listesine ekledi Will.

"İyi iş çıkarmışsın, Alyss," dedi Halt. "Harikalar yaratmışsınız."

"Büyük bir kısmı Evanlyn'in eseri," dedi güvertede beliren prensesi işaret eden Alyss. "Saçımı kendi başıma kesemezdim. Cildimi koyultmak için bunları sürmem de onun fikriydi.!'

"Yok artık," dedi Will yine. Alyss'in kaşları çatıldı. Bu da Alyss'e özgü kaş çatması, diye aklından geçirdi Will.

"Şunu söylemek *zorunda* mısın?" dedi Alyss.

"Ama... nasıl başardınız bunu?" diye sordu Will. Alyss omuz silkti.

"Biz Haberciler," dedi, "zaman zaman farklı kimliklere bürünmemiz gerektiği için seyahatlerimizde kılık değiştirme çantamızı yanımızda taşırız. Cilt boyası, saç boyası gibi şeyler. Saçımı kesmemizin nedeni, yanımda yalnızca küçük bir şişe koyu renk saç boyası olmasıydı."

"Eh, pek de Nihon-Jalılara benzediğin söylenemez," dedi Halt. "Ama sanşın haline göre çok daha az ilgi çekeceğin kesin."

Seleten de dakikalardır Alyss'i inceliyordu.

"Ben şahsen, koyu tenli hanımefendilere alışkın biri olarak, bu yeni halini göz kamaştırıcı buldum," dedi.

Alyss adama gülümseyerek hafif bir reverans yaptı. Will'in yeni bir yorum yapmaya hazırlandığını görünce yüzünü çevirmeden, "Bir kez daha 'Yok artık' dersen tekmeyi yersin," dedi.

Will bir şey söylememeyi tercih etti.

Üç arkadaş tahtaların üstünden karaya geçerek limanda yürümeye başladılar. Rıhtıma paralel uzanan sokağa varınca bir tereddüt anı yaşadılar.

"Sağa mı, sola mı?" diye sordu Halt.

"Yoksa düz mü?" diye araya girdi Will. Hemen önlerinde uzanmakta olan geniş caddenin her iki yanı, dükkân, han ve meyhaneleri işaret eden ışıklarla kaplıydı. Levhaların tamamı çetrefilli Nihon-Ja harfleriyle dolu olduğu için neyin ne olduğunu anlamaları kolay değildi. Cadde ani kıvrımlarla düzensiz bir şekilde ilerliyor, sayısız arka yola ve ara sokağa açılıyordu. Düz gitmek daha mantıklı, diye düşündü Halt. Öne doğru kararsız bir adım attı ve tereddüt etti.

"Erkekler neden yol sormaktan *sürekli* kaçınırlar?" dedi Alyss. Rıhtım duvarına oturmuş küçük bir grup Nihon-Jalıyı gözüne kestirmişti. Koyu renkli suya sallandırdıkları oltalarının başında bekleyen amatör balıkçılar, kararlı adımlarla kendilerine yaklaşan kızı fark etmişlerdi. Alyss hemen önlerinde durup nazikçe selam verdi. Balıkçılardan biri duvardan atlayarak selamını karşıladı. Alyss adamla usulca bir şeyler konuştu. Adam kolunu uzatıp ardı ardına bir yerleri işaret ediyordu. Hangi noktalarda nerelere sapmaları gerektiğini Alyss'e açıklıyor olmalıy-

dı. Adam nihayet yabancının kendisini anladığından emin olmak için üç parmağını yukarı kaldırdı. Alyss balıkçıyı başıyla selamlayıp kendisini bekleyen Halt ve Will'in yanına döndü.

"Ne dedi?'' diye sordu Will.

Alyss gülümsedi. "Nihon-Ja dilini çok iyi konuştuğumu söyledi. 'Bir*yabancı* için' diye ekleme yaparak işin büyüsünü hafiften bozduysa da iltifat iltifattır."

"Mükemmel konuşmaların bizi şu *rillokan*'a götürecek yolu öğrenmeni sağlayabildi mi bari?" diye dalga geçerek sordu Will.

"Ryokan demek istedin sanırım. Evet, yolu öğrendim. Ana caddeden düz devam edip üçüncü fenerden sola döneceğiz, sonra da dördüncüden sağa. Hanın dışında bir turna simgesi varmış; uçan bir turna," diye Halt'ı beklemeden ekledi. Orman Muhafızı omuz silkmekle yetindi.

"Haklıymışım yani. Bu taraftan," dedi ve yola koyuldular.

Kereste ve saz damlardan oluşan binalar, dip dibe sıralanmıştı. Kapı ve pencereler ise şeffaf yüzeyleri içerideki fener ışıklarını yansıtan sürgülü perdelerle kaplıydı. Halt kapılardan birine yaklaşarak yüzeyini inceledi. "Kâğıttan yapılma," dedi. "Kalın kâğıt. Muhtemelen yağmura karşı dayanıklı hale gelmesi için yağlanmış ya da cilalanmış. Ama hem ışığı geçiriyor, hem de içeriyi göstermiyor. Dâhice."

"Hırsızın teki içeri girmek isterse o kadar da dâhice değil," dedi Will. Kapı ve pencerelerin son derece dayanıksız göründüğünü düşünüyordu.

"Belki de şehrin halkı yasalara saygılıdır," diyerek fikrini belirtti Alyss.

Şiddetli rüzgârda sağa sola savrulan, bir direğin tepesindeki üçüncü fenere ulaşmışlardı artık ve sola dönerek daha küçük bir sokağa girdiler. Dar sokağın her iki yanındaki evler, üstlerine kapanmayı beklercesine dip dibe sıralanmıştı. Geride bıraktıkları geniş ve rüzgârlı ana caddede kimsecikler yoktu. Ama bu arka sokakta çok sayıda insan vardı. Kadınlar uzun, dar cübbelerinin içinde ayaklarını sürüyerek ilerliyor, erkekler daha rahat ve uzun adımlarla hareket ediyorlardı. Halt, Will ve Alyss'in yüz hatları her ne kadar geniş kukuletaları tarafından gizlense de kıyafetleri nedeniyle yabancı oldukları hemen anlaşılmıştı.

Yanından geçtikleri binaların çoğundan sohbet fısıltıları ve ani kahkahalar yükseliyordu. Arada sırada kapılar kayarak açılıyor ve içeridekilerle vedalaşan insanlar dışarı çıkıyordu. Sokağa adımlarını atar atmaz durup, gölgelerin içinde aceleyle hareket etmekte olan üç yabancıyı izlemeye koyuluyorlardı. Ama gösterdikleri ilgi yüzeysel bir ilgi olmanın ötesine geçmiyordu. Bu tür bir liman kentinde, halk yabancılara alışkındı.

"Varlığımızı fark ediyorlar," dedi Will usulca. Halt eski çırağına ters ters baktı.

"Gün ışığı altında hep birlikte karaya çıkmamız halinde edecekleri kadar değil," dedi. "Neyse ki şimdilik Arisaka'nın askerleri ile değil, sadece kasaba halkı ile yüz yüze geldik."

"Belki de askerler geceleri bu arka sokaklara uğramıyordun Ne durumdayız, Alyss?"

Alyss'in kapüşonun altına sakladığı yüzü, hedefine odaklandığı için hafifçe çarpılmıştı. Ana caddeden de karışık olan arka sokak, kıvrılıp dönüyor ve avlulara, binaların arka kapıla-

nna açılıyordu. Hangisinin sokak, hangisinin çıkmaz bir avlu olduğunu anlamak pek kolay değildi.

"Kes sesini. Fenerleri sayıyorum," dedi Alyss. Ardından da sağ taraftaki dar bir açıklığı işaret etti. "Buradan sanırım."

Geçide girdiler. Bu sokakta daha da fazla sayıda insan vardı. Lokantaların dışındaki mönüleri andıran levhaları okumaya dalan kalabalığı yararak, yollarına devam ettiler.

Alyss sürtünmek zorunda kaldığı insanlara sürekli, "*S'mimasen*," diyordu.

"Ne anlama geliyor bu?" diye sordu Will. Sokağın boş bir noktasına varmışlardı. Alyss'in Nihon-Ja diline hâkimiyetinden etkilenmişti.

"'Affedersiniz,'" diye cevap verdi Alyss ve bir an sonra yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşti. "En azından, ben o anlama geldiğini umut ediyorum. Belki de insanlara 'Şişman ve iğrenç bir domuzu andırıyorsunuz' diyorum. Nihon-Jacanm daha çok telaffuza dayalı bir dil olduğunu duymuştum."

"Domuzlu ifade de işimize yarayabilir aslında," dedi Halt. Ama Alyss'in özür dilediğinde aldığı tepkileri gözlemlemişti. Nihon-Jalılar başlarını sallayarak özrü kabul ediyor ve yollarına devam ediyorlardı. Alyss'in doğru ifadeyi kullandığından emindi. Kızın uyguladığı yöntemlerden o da etkilenmişti. Pauline burada olsa öğrencisiyle gurur duyardı, diye düşündü. Karısına Alyss'in lisan yeteneğinden söz etmeyi aklının bir köşesine yazdı.

"İşte burası," dedi Alyss birden. Sokağın diğer tarafındaki iki katlı bir binayı işaret ediyordu. Etrafındakilere göre daha sağlam görünümlü bir yapıydı bu. Duvarları, içlerine doldu-

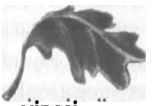
rulan kil ya da çamur benzeri bir madde ile sağlamlaştırılmış olan kütüklerden inşa edilmişti. Binanın ön cephesinde birkaç adet cilalı kâğıttan pencere yer alıyordu. Üst katta da sokağa bakmakta olan dört adet pencere seçiliyordu. Kapı da yine sağlam kütüklerden inşa edilmişti.

Kapının yanındaki sokağa tepeden bakan levhaya, uçan bir kuş resmedilmişti. Levha boyunca yukarıdan aşağıya doğru yazılmış, çok sayıda Nihon-Ja harfi sıralanıyordu.

"Bu bir turnaya benziyor, orası kesin," dedi Will, "uçan bir turnaya."

Halt levhayı inceledi. "Pelikan da olabilir aslında," diye homurdandı. "Ama haydi, sizin hatırınıza turna olsun."

Önden giderek kapıyı açtı ve bir sıcak hava dalgası tarafından karşılandı. Salonu usulca inceledikten sonra içeri adımını attı.

YİRMİ DÖRT

İğçf

Imparator'un kafilesi çamurlara batmış, ıslak ve bitkin bir halde dar köprüye ulaşmıştı.

Horace durup geçide bir göz attı. Pek sağlam görünmeyen köprüden aynı anda birden fazla kişinin geçmesi olanaksızdı. Köprü dört adet kalın halatla destekleniyordu; iki tanesi yürüme tahtalarının her iki yanına, diğer ikisi ise korkuluk görevi görmeleri için bir metre yükseğe ve birbirlerinden uzağa yerleştirilmişti. Daha ince ve kısa halatlar, zikzaklar halinde aşağıdaki halatları yukarıdakilere bağlıyor, yolcuların düşmesini önlemek üzere köprünün kenarlarında kırılgan birer engel oluşturuyordu. Korkuluk görevi gören halatlar yürüme yolundakilerden daha geniş olduğundan, karşıdan bakınca köprü, ters çevrilmiş bir üçgeni andırıyordu. Aşağıdaki muazzam uçuruma bir göz atan ve düzeneğin rüzgârda hafifçe sallandığını fark eden Horace'ın köprüye pek de güvendiği söylenemezdi.

Horace yükseklikten hiç hoşlanmıyordu. Ama kendini toplayıp derin bir nefes aldı ve yandaki halatları sıkıca tutarak dar tahtalara adımını attı.

Köprü, ayağına temas ettiği an adeta canlanmış, havada devasa bir çember çizercesine kımıldanıp sallanmaya başlamıştı. Metrelerce aşağılarda, kayaların üstünden hızla akan nehrin sesini duyabiliyordu. Aceleyle gerileyerek sert toprağa adımını attı. Yükseklik korkusuyla yol arkadaşlarına sıkıntı çıkaracağını fark etmişti. Bu tür arazilere alışkın olan Kikoriler, geçidi çabucak arkalarında bırakacaklardı. Köprüye ilk olarak Horace'ın girmesi halinde ilerlemeleri gecikecekti.

"En son ben geçerim," dedi ve en yakınındaki Senşi'ye en öne geçmesini işaret etti.

Savaşçı köprüye adımını atıp sallantıları dengeledikten sonra uzun ve kararlı adımlarla hızla karşıya geçti. Reito ve diğer Senşiler de çabucak karşı yakaya adımlarını attılar. Ardından sıra Şigeru ve Kikori sedye taşıyıcılarının ilk ikisindeydi. Sedyecilerin her ikisi de yüklerinden dolayı diğerlerine göre çok daha yavaş adımlar atarak dikkatle ilerliyordu. Arkalarındaki Eiko, bir sonraki sedyeci çiftine bir öneride bulundu. Adamlar durup sedyelerini yere bıraktılar. Bir tanesi yaralıyı omzuna alarak köprüyü geçti. Horace bu şekilde daha hızlı ilerlediklerini görebiliyordu. İkinci Kikori de sedyeyi sırtlayarak yoldaşını takip etti.

Yaralıları bu şekilde vadinin diğer tarafına taşıdılar. Hepsi güvenle karşıya geçtikten sonra sıra, sedyeciler gibi birbirlerini beklemek zorunda olmayan diğer Kikorilere geldi. Kısa bir süre sonra, tamamı karşı yakaya geçmişti. Sırada Senşi savaşçıları vardı. Kikoriler kadar rahat olmasalar da dikkatle ilerleyerek köprünün aynı anda üç ya da dört kişiyi çekebildiğini keşfettiler. Karşıya geçmeyi bekleyenlerin oluşturduğu sıra, hızla azalıyordu.

Horace tedirginlikle bekliyordu. Gözleri önünde tam üç yüz kişi karşıya geçmişti, yani köprünün sağlamlığından artık şüphesi yoktu. Kalan dakikalarını sabırsızca Arisaka'nm adamlarını görmek için arkasına bakarak geçirmişti.

"*Kumkuma*! Sıra sende!"

Senşilerin sonuncusu koluna yapışmış, arkadaki köprüyü işaret ediyordu. Horace adamı başıyla onayladı.

"Sen önden git," dedi. "Ben de hemen arkandayım."

Savaşçının köprünün yarısına kadar gelmesini bekledikten sonra tahtalara adımını attı. Dengede durmaya çalışarak minik adımlarla ilerlemeye başladı. Ayaklarını elinden geldiğince tahtanın ortasına yakın basmaya çalışıyordu. Ama sallantılar yine de sinirlerini bozuyordu. Aşağı bakmamak için kendini zorladı. Aklına birden Morgarath'ın Keltika'daki muazzam köprüsünde çevik adımlarla koşturan Will geldi.

"Keşke burada olsaydın, Will," dedi usulca ve ayaklarını sürüyerek ilerlemeye devam etti.

Yolun üçte ikisini geride bırakmıştı ki diğer taraftan bir alarm çığlığı atıldı. Durup vücudunun sadece üst kısmını döndürerek arkasına bir göz attı. Boğazın kenarındaki patikada koşturan adamları görebiliyordu. Beş dakika içinde köprüye varmış olacaklardı. Arayı bu kadar çabuk kapatacaklarını tahmin etmemişti. Arisaka yanlannda silahlan dışında hiçbir şey bulunmayan bir diğer keşif kolunu önden göndermiş olmalıydı.

Reito, "Sakın durma, Or'ss-san!" diye seslendi vadinin diğer tarafından. "Yürümeye devam et!"

Horace, köprünün sallanmasına neden olacağım bile bile hızla harekete geçerek öne atıldı. Yandaki korkuluk halatlarına

sıkıca tutunarak koşarcasına ilerlemeye başladı. Yarım düzine Kikorinin, ellerindeki baltalarıyla köprüyü destekleyen halatların başında beklediklerini fark etti. Arkasından gelen seslerin şiddeti giderek artıyordu.

"Bir ip hazırlayın!" diye bağırdı. "Uzun bir ip!"

Sağlam zemine adımını attı. Arkasını döndüğünde, Arisaka'nın adamlarının dikkatle köprüyü incelediklerini fark etti. Köprünün sallanıp durması, tereddüt etmelerine yol açmıştı. Arisaka'nın adamları, Kikorilerin aksine dağlık arazilerde yetişmemişlerdi. Ama temkinli adımlarla da olsa köprünün üzerinde ilerlemeye başlamışlardı.

Kikorilerin baltaları, köprüyü destekleyen halatların üstüne inmeye başlamıştı. Ama kalın halat içten örgülüydü ve üstüne boca edilmiş olan katran da yıllar içinde neredeyse kaya gibi sertleşmişti. Baltacıların halatların tamamını Arisaka'nın adamları karşıya geçmeden kesebileceklerinin garantisi yoktu.

Horace Kikorilerden birinin elinde tuttuğu uzun ipi fark ederek adamı yanma çağırdı.

"Belime dola şunu! Çabuk!"

Adam Horace'm aklindakini anlayarak öne doğru bir adım attı ve ipi onun beline dolayarak sıkıca düğümledi.

"Ben yürüdükçe ipi sal!" dedi Horace. Kalkanını düşürdüğü kolunu destek kayışlarının arasına soktu, kılıcını çekti ve derin bir nefes alarak yeniden köprüye adımını attı. İpi bağlayan Kikori, Horace'ın hareketine engel olmamaya çalışarak ipi yavaş yavaş serbest bırakıyordu. Yardımına gelen üç arkadaşıyla birlikte ipin ucunu sıkıca yakaladılar.

Horace köprüye bu kez düşmanı durdurmak için girmişti. Yaklaşan Senşileri durdurması gerekiyordu ve bu kararlılığı tedirginliğinin kaybolmasını sağlamıştı. Böylesine oynak bir platformun üstünde hareket ederken en büyük tehlikenin endişeye kapılıp telaşlanmak olduğunu biliyordu. Rahatlaması ve köprünün hareketlerine ayak uydurması gerekiyordu. Formda bir savaşçı olarak vücudunu kontrol edebiliyordu ve tek yapması gereken şey, adalelerinin kasılmasına izin vermemekti. Kendince bir yöntem bile geliştirmişti aslında.

"Atının sırtındaymışsın gibi düşün," diye mırıldandı. Köprünün salmımlarına uyum gösterebildiğini fark etti. Beş metre kadar ilerleyip durdu. Senşilerin ilki, birkaç metre ötesinde durmuş, köprünün ortasında kararlı bir biçimde dikilmekte olan bu uzun boylu savaşçıya kuşkuyla bakıyordu. O da köprünün üstünde hiç rahat değildi aslında. Alışkın olduğu sert toprağı terk etmiş, endişeli bir ruh haline girmişti. Yine de kılıcını yukarıdan aşağıya savurarak acemice bir saldırı denemesinde bulundu.

Horace kılıcı kalkanıyla hafifçe savuşturdu. Saldırgan öne doğru tökezledi ve dengesini kaybetti. Toparlanmaya çalışsa da hızla öne doğru bir hamle yapan Horace'ın kılıcı tarafından zırhının korumadığı sol uyluğundan şişlendi.

Acı dolu bir çığlık koparan Senşi, kılıcını düşürerek yan taraftaki ince halat ağına doğru sürüklendi. Ağın içinden geçip aşağı düşeceğini fark ederek tutunacak bir yer aramaya başladı. Arkasındaki savaşçı, yaşam mücadelesi veren arkadaşı nedeniyle geride kalmıştı. İlerlemeyi denese de Horace bir anda öne çıktı ve kalkanıyla kendisini hedefleyen gelişigüzel kesme hamlesini karşıladı. Savaşçının kılıcı kalkanına saplanmıştı.

Rakibinin şaşkınlığından yararlanarak yanlamasına savurduğu kılıcıyla adamı böğründen yaraladı.

Nihon-Ja *katana* lan, Horace'ın kılıcına göre daha keskin ve sert bir çelikten imal ediliyordu. Horace'ın *katana'ya* kıyasla daha uzun ve daha ağır kılıcı ise Senşi'nin cilalı deriden vücut zırhını yırtarak kaburgalarına dalmıştı. Adam acıyla inleyerek yandaki korkuluğa doğru sürüklendi ve dengesini kaybederek aşağıdaki uçsuz bucaksız vadiye düştü.

Sıradaki savaşçı, sol taraftaki korkuluk hafifçe bel verip köprü şiddetle sarsılınca, bir tereddüt anı yaşadı. Rakibiyle karşılıklı bakışıyor, diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyordu. Ama Horace zamanın lehine işlediğinin farkındaydı ve hiç acele etmiyordu.

Vadinin kenarındaki Şigeru, Horace'in beline sarılı ipi yakalayan Kikorilere aceleyle emirler yağdırıyordu.

"İpi şuradaki ağaç kütüğünün etrafına sarın!" diye emretti. *"Kurokuma* boşluğa düşünce, ipi kısa tutup onu yavaşlatın!"

Kikoriler İmparator'un ne demek istediğini derhal kavrayarak ipi bir insan gövdesi genişliğindeki kütüğün etrafından geçirdiler. Baltacılar artık iyice hızlanmışlardı ve köprü, kestikleri her halatla sarsılıyordu. Şigeru öbür tarafa en yakın duran düşman askerinin dönüp bir uyarı çığlığı atarak geriye doğru koştuğunu fark etti. Yoldaşları da peşinden kaçmaya çalıştılar, ama geç kalmışlardı. Köprü bir anda çöktü, Horace ve dört Senşi savaşçısı boşluğa düştüler.

"İpi salın!" diye emretti Şigeru. İpin kısa tutulması halinde, Horace'ın kaya yüzeye muazzam bir şiddetle çarpacağının farkındaydı. Ama Kikoriler, ipi gerildikçe azar azar serbest bıra-

kıyor, kütüğün etrafına attıkları ilmeği çarpmayı yavaşlatmak ve Horace'ın köprünün altındaki çıkıntıdan kurtulup boşluğa inmesini sağlamak üzere kullanıyorlardı.

Horace köprünün çöktüğünü ve ayaklarının boşlukta kaldığını hissetti. Yüreği ağzına gelmişti. İpin bir anda gerilerek vücudunu sıkıştırmasını beklediyse de neler olup bittiğini kavradı. İp yine gergindi ama azar azar gevşiyordu. Kendini boşluğa bırakıp kol ve bacaklarıyla çarpmanın etkisini azaltmak üzere kaya yüzeye doğru dönmeye çalıştı.

Köprünün altındaki çıkıntı ve kütüğün etrafına düğümlenen ipin hayatını kurtardığı söylenebilirdi. Kayalık düz bir şekilde uzanıyor olsaydı, bir sarkaç gibi salınacak ve büyük bir hızla duvara çarparak ağır yaralanacaktı. Ama iç kısma doğru salınırken, serbest bırakılan ip nedeniyle bir yandan da aşağı doğru hareket ediyordu ve bu da hızının kesilmesine yol açıyordu. Kaya duvara yaklaşık yirmi metre aşağıdan, bir iki kaburgasını çatlatıp nefessiz kalmasına neden olacak bir şiddetle çarptı. Çarpmanın etkisiyle kılıcı elinden fırlayıp aşağıdaki sonsuz boşluğa düşerken bir küfür savurdu. Birden ipin koltuk altlarında gerildiğini fark etti. Kikoriler tarafından yukarı çekiliyordu.

Uçurumun kenarına yaklaşırken, onu izleyenlerin arasında Şigeru'nun endişeli yüzünü seçebiliyordu. Bacaklarını kullanarak çıkıntının tepesine tırmandı ve bir süre sonra tepeye varınca çamurlu toprağa boylu boyunca uzandı. Karaya vurmuş bir balık gibi görünüyor olmalıyım, diye düşündü.

Şigeru genç savaşçının kolundan yakaladı. Ancak çatlayan kaburgaları sızlayan Horace bir çığlık koyuverince derhal geri çekildi.

“îyi misin, Or’ss-san?” diye sordu.

Horace zincir zırhının altına uzanarak ağrıyan kaburgalarını yokladı ve yüzünü buruşturdu.

“Hayır. Birkaç kaburgam çatladı. Lanet olası kılıcımı da düşürdüm,” dedi.

YİRMİ B€Ş

O ana dek yanından geçtikleri gürültülü meyhane ve lokantaların aksine, *ryokan'm* içi adeta sessiz bir vahayı andırıyordu.

Halt, Will ve Alyss, kendilerini döşemesiyle duvarları cilalı kütüklerden oluşan geniş bir giriş salonunda bulmuşlardı. Burunlarını dolduran tatlı balmumu kokusu, ortamın düzenli bir şekilde cilalandığının göstergesiydi. Cila kokusu, tütsü ve duvardaki şömineden gelen odun kokularıyla birbirine karışmıştı. Mekânın loş ışıkları, kâğıttan kürelerin içlerindeki mumlardan oluşan asılı fenerlerle desteklenmişti. Şöminenin hemen karşısına, simetrik bir şekilde yerleştirilen yükseltilmiş minik bir havuz, ışıkları duvarlara yansıtıyordu.

Salon sade ama şık bir biçimde dekore edilmişti. Her iki ucunda zarifçe cilalanmış birer kutu ve ortasında da kalın bir defter bulunan geniş bir masa, yol arkadaşlarının hemen karşısında yer alıyordu. Defterin yanındaki yazı malzemeleri, düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Masanın arkasında çerçevelenmiş, büyük bir Nihon-Ja harfi asılıydı. Sol taraftaki ahşap merdiven yukarı kata çıkıyor, raylı ahşap bir bölme yukarıdaki

açık alanın etrafını kaplıyordu. Halt'un tahminlerine göre, konuk odalarına bu bölmeden ulaşılıyordu.

Ana salon, hemen önlerindeki basamaklı yükselti nedeniyle giriş kısmından biraz daha yukarıda kalıyordu. Will yükseltilmiş bölüme geçerek masaya yaklaşacak oldu, ama Alyss döşemenin üstünde sıralanmış çok sayıda sandaleti fark etmişti. George'un Nihon-Ja geleneklerine dair notlarını hatırladı ve Will'in kolunu tutup onu durdurdu.

"Bir saniye, Will," dedi. "Çizmelerin."

"Ne olmuş çizmelerime?" diye sordu Will. Halt da kenara atılmış sandaletleri ve hemen yanlarındaki, yumuşak terliklerle dolu rafı fark etmişti.

"Çizmelerini çıkar," dedi Halt.

"Bu bir Nihon-Ja geleneğidir," diye izah etti Alyss. "Kapalı mekânlarda ayakkabı giymiyorlar."

Halt çizmelerini çıkarıp rafa yaslamıştı bile. Ateş ve fener ışığı altında koyu bal rengine bürünmüş olan cilalı ahşap zemini takdir eden bakışlarla gözden geçirdi.

"Söz konusu bu tür döşemeler olunca, kapalı alanda ayakkabı giymemeleri beni hiç de şaşırtmıyor," dedi.

Will ve Alyss de çizmelerini çıkarıp yükseltilmiş platforma geçerek kendilerine birer çift terlik seçtiler. Terliklerin hepsi aynı büyüklükteymiş gibi görünüyordu. Aslına bakılırsa, terlik dedikleri şey, hasır bir taban ve tarak kısmından geçerek ayağı tutan yumuşak keçe bir kayıştan ibaretti.

"İyi ki Horace yanımızda değil," dedi Will. Genç savaşçının iri ayakları, muhtemelen ufak tefek terliklerden dışarı taşardı. Buna diğerleri de güldüler. Tam o anda, terlikleri giymelerini

beklemişçesine, uzun masanın arkasındaki perdeli boşluktan bir adam çıktı ve başıyla onları selamladı. Üç arkadaş masaya yaklaşarak selama karşılık verdiler. Bu ülkede herkes birbirini selamlıyor sanırım, diye düşündü Will.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi adam. Yumuşak, tıslar gibi bir sesle konuşuyordu. Alyss, Halt'a bir göz attı. Adam ortak dilde konuşmuştu ve Alyss de cevabı Halt'un vereceğini düşünmüştü. Halt hafifçe başını salladı.

"Oda istiyoruz," dedi. "İki, belki de üç gece kalacağız."

"Elbette. Hiç sorun değil. Limana bugün yanaşan şu yabancı gemidensiniz, değil mi?"

Halt başıyla onayladı. Adam masadaki büyük defteri açtı. Will'in kalem sandığı ama sonradan ince bir fırça olduğunu fark ettiği bir nesneyi kaldırıp cilalı kara ahşaptan yapılma mürekkep hokkasına batırdı ve müşteri kayıtlarının bulunduğu anlaşılan deftere iki adet kayıt açtı.

"Akşam yemeği ister miydiniz?" diye sordu. "Aşağı katta bir yemek salonumuz var, ama yemeğinizi odalarınıza da servis edebiliriz."

"Odamıza gelmesini tercih ederiz," dedi Halt. Will'i işaret etti. "Yardımcım ile ben bir odada, hanımefendi ise diğer odada kalacak. Yemeği bizim odamıza getirebilirsiniz."

Adam hafifçe eğilerek selam verdi. "Nasıl isterseniz. Başka bir şey var mıydı, yoksa size odalarınızı göstermemi mi istersiniz?"

Halt, çabucak Alyss'e baktı. Adamın ziyaret nedenlerinden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordu. George da iwanai'den ayrılmadan önce bu otelde birkaç gün geçirmişti.

Halt nihayet kararını verdi ve öne doğru eğilerek kısık bir sesle konuşmaya başladı.

"Bize bir arkadaşımızı burada bulabileceğimiz söylendi," dedi. "Adı Atsu. Kendisi...''Arkadan gümbürtüyle açılan kapı nedeniyle sözleri kesildi. Dönüp baktıklarında iki Senşi savaşçısının hana girdiğini gördüler. Çizmeleri ahşap zeminde tıngırdıyordu. Kibirli bakışlarla terlikleri görmezlikten gelerek yükseltilmiş üst platforma geçtiler. Daha kıdemli olduğu anlaşılan savaşçı, arkadaşının bir adım önünde yürüyordu. Hancının gözleri bir an için öfkeyle alevlense de hızla kendini topladı ve ellerini giysisinin kollarına sokarak ziyaretçileri hafif bir baş selamı ile karşıladı.

"Eğilin," diye mırıldandı Halt. Hancının Senşilere Atsu'yu aradıklarından söz edip etmeyeceğini merak ediyordu. Ama adamın Arisaka'nın askerlerine sıcak bakmadığı, her halinden anlaşılıyordu.

Senşi savaşçısı, kendilerine verilen selamları gırtlağından çıkan alay dolu bir hırıltıyla karşıladı. Cevap verme gereği bile duymaksızın hancıya dönerek Nihon-Ja dilinde hızla bir şeyler söylemeye başladı. Will '*gaijin*' kelimesinin birçok kez kullanıldığını fark edince Alyss'e baktı. Alyss düşünceli yüz ifadesiyle konuşmaları takip etmeye çalışıyordu. Hancı soruları kibarca yanıtladı ve cübbesinin kolundan çıkardığı eliyle nazik bir işaret yaparak konukları işaret etti.

Senşi savaşçısı üç arkadaşa döndü. Grubun önderi olduğunu düşündüğü Halt'a doğru bir adım atarak -kibarlık sınırlarını aşacak kadar yaklaşarak- ellerini kalçalarına koydu ve tecrübeli Orman Muhafızı'nı incelemeye başladı. Will, ada-

min cübbesinin göğüs kısmındaki kırmızı baykuş simgesini görebiliyordu. Bu işaretin Arisaka'nın klanına ait olduğunu öğrenmişlerdi. Gerçi Will'e kalsa, baykuş simgesi, klan üyelerinin kendini beğenmiş, zorba tavırlarının bir simgesi olarak da görülebilirdi.

Gerektiğinde gerçek bir dalkavuğa dönüşebilen Halt, Senşi'nin meydan okuyan bakışları karşısında önüne baktı. Bu hareketini bir zayıflık belirtisi olarak algılayan savaşçının boğazından biraz önceki hırıltıların bir benzeri yükseldi.

"*Gaijin*/" dedi aniden ve başparmağıyla her birine dokundu. *"Gaijin* gemisinden misiniz?"

Halt başını evet anlamında salladı. "Öyleyiz, lordum," dedi. Karşısında yüksek rütbeli bir savaşçı olmadığından emindi ama adama bu şekilde hitap etmenin bir zararı yoktu.

"Bir Senşi'nin huzurundasınız. Yüzlerinizi gösterin!" diye emretti Senşi. Uzanarak elinin tersiyle Halt'un kukuletasını geriye itti. Will'in soluğu kesildi. Halt'un bu hakarete şiddetle karşı çıkacağından emindi. Ama sakallı Orman Muhafızı başını yeniden eğmekle yetinmişti. Adamın eli yüzüne değmemiş, yalnızca pelerininin kumaşına sürtünerek başlığını çıkarmıştı. Senşi memnuniyetle başını sallayarak Alyss ile Will'e döndü.

"Sen ve sen! Siz de açın başınızı!"

Başlıklarını geriye attılar. Alyss başını hafifçe eğerek savaşçıyı selamladı ve Will de aynısını yaptı. Savaşçıların, gözlerindeki öfke parıltılarını görememeleri için o da başını öne eğmeyi tercih etmişti.

Soğukkanlılığını yeniden toplayınca, kafasını yeniden kaldırdı.

"Neden buradasınız? Senşi yine Halt'a dönmüştü.

"Değerli taşlarımızı satmaya geldik," diye cevap verdi Halt. Gundar da günün erken saatlerinde nhtım görevlisi karşısında aynı bahaneyi kullanmıştı. Değerli taş ticareti, gemideki kargo ambarı eksikliğini ve kısmen geminin hızlı donanımını açıklıyordu. Kargo olarak mücevher taşıyan bir geminin hızla yol alması gerekirdi. Ama Senşi savaşçısı, cevabı karşısında öfke dolu bir tepki verdi ve burnunun dibine girerek yeniden bağırdı.

"Hayır! Hayır! Hayır! Neden *buradasınız*?" Yere vurduğu ayağıyla yumuşak cila üstünde belirgin bir iz bıraktı ve döşemeyi işaret etti. "Neden bu *ryokan'*dasınız?"

Hancı araya girerek Nihon-Ja dilinde bir şeyler söyledi. Kısık ve saygılı bir sesle konuşuyor, öfkeli Senşi ile göz teması kurmamak için bakışlarını önünden ayırmıyordu. Savaşçı, açıklamaları dinledikten sonra yabancılara döndü ve arkadaşına hitaben bir yorumda bulundu. Bir anda kahkahalara boğuldular ve alaycı bir el hareketiyle onlarla daha fazla işi olmadığını belli eden savaşçı, yoldaşıyla birlikte arkasını dönüp kapıyı sertçe çarparak *ryokan*'dan çıkıp gitti.

"Bu da neyin nesiydi böyle?" diye sordu Will.

Soruyu Alyss'e sormuştu, ancak cevap veren hancı oldu. "Onlara buraya banyolar için geldiğinizi söyledim. Hanımız bir sıcak su kaynağının üstüne inşa edilmiştir. Senşiler kasabadaki tüm yabancıları takip ederler -ne kadar önem arz eden şahsiyetler olduklarını onlara göstermeye bayılırlar. Birileri buraya girdiğinizi görmüş ve Senşilere ihbar etmiş olmalı. Bugünlerde ortalık muhbirden geçilmiyor," diye üzüntüyle ekledi.

"Bu durum kuzeye gitmemizi güçleştirebilir," dedi Halt. Hancı başıyla onayladı.

"Kolay olmayacağı kesin."

"Aslına bakılırsa, denizde bu kadar vakit geçirdikten sonra, sıcak bir banyo yapmak hiç de fena olmazdı," dedi Halt. Tatlı suyun son derece değerli olduğu yolculuk sırasında, yıkanmak için deniz suyu kullanmak zorunda kalmışlardı.

"Bay Güleryüzlü'nün giderken söylediği şey neydi?" diye sordu Will. "İkisi de çok eğlenmiş görünüyorlardı."

"Etrafa yaydığımız kokulara bakılırsa, gerçekten de banyo yapmaya ihtiyacımız varmış," diye cevap verdi Alyss. Will, bu hakaret karşısında yüzünü ekşitti ama Halt küçük bir kahkaha attı.

"Gerçeği yansıtıyor olmasa, adamın sözlerine alınırdım," dedi ve hancıya döndü.

"Önce banyoya girip yemeğimizi sonra yesek olur mu?" diye sordu.

Hancı başıyla onayladı. "Yolu göstereyim," dedi. "Siz rahatlarken Atsu'nun hâlâ iwanai'de olup olmadığına baktırayım. Her zaman şehirde durmaz."

15»----------

Alyss kadınlara ayrılan bölüme geçmeden önce Will ile Halt'a kesin talimatlar verdi. Sıcak banyodaki amaç yıkanmak değil, suyun içinde bekleyip rahatlamaktı. Bir bölmeye girip leğenlerle üstlerine sıcak su dökünerek yıkandıktan sonra kaplıca-

nın sıcacık sularına daldılar. Önceleri acı verici bir deneyimdi, ama Will bir süre sonra sıcağa alışmıştı. Haftalardan beri sarsılarak ilerleyen geminin sert tahtalarının üstünde uyumaktan sertleşmiş kaslarının gevşemeye başladığını hissetti. Nihayet gönülsüzce de olsa sudan çıktı ve kurulanarak *ryokan* tarafından kendilerine verilen bornoza sarındı.

Halt ile odalarına döndüklerinde, Alyss onları orada bekliyordu.

Odanın merkezine, yerden en fazla otuz santim yüksekliğinde, alçak bir masa yerleştirilmişti. Masanın üstü kâseler, tabaklar ve mumlarla ısıtılan, minik yemek kaplan ile doluydu.

Will etrafına bakarak kendine oturacak bir sandalye aradı, ama *ryokan*'ın sade dekoru sandalye içermiyordu. Alyss bağdaş kurarak masanın kenarına geçmişti.

Halt usulca homurdandı. "Ben de bundan korkuyordum," dedi. "Sanırım döşemede uyumamız gerekecek."

Odada yatak bulunmadığını daha önce fark etmişti. Durumu hancıya aktarmış ve adam onlara, dolabı gizleyen sürmeli panellerden birinin arkasındaki kalın şilte yığınını göstermişti.

Will'in hınzır bakışları karşısında koyu renkli ve tuzlu bir sosa batırılarak şişe geçirilmiş tavuk kızartmasına uzandı.

"Yıllardır her kamp kurduğumuzda yerde yatıyorsun," dedi Will. "Ne zaman bu kadar mızmız biri oldun?"

"Açık havada," diye cevap verdi Halt, "kamp kurmak zorundayız. Bir orman ya da otlaktayken toprağın üstünde yatmam gerektiğini kabul ediyorum. Ama burası bir han odası ve bu da odanın döşemesi. Kapalı mekânlardayken bir yatakta uyumayı tercih ederim." Cilalı ahşap bir kâsenin kapağını kal-

dırıp içindeki dumanı tüten çorbaya bir göz attı. Etrafta kaşık göremediği için çorbayı doğrudan kâseden içmeye başladı. "Tadı çok güzelmiş," dedi.

Alyss ise dilimlenmiş etli ve erişteli bir çorbayı denemekle meşguldü. Çatal kaşık yerine getirilmiş olan tahta çubuklara şaşkın bakışlar attıktan sonra, kâseyi ağzına götürdü ve bir hanımefendiye hiç de yakışmayan sesler eşliğinde çorbayı içmeye başladı.

"Atsu fazla acele etmese de olur aslında. Bu hayata birkaç gün daha katlanabilirim," dedi.

Halt son otuz saniye içinde üç kez oturuş şeklini değiştirmişti. Zorlanan uyluklarını kalçasının üstüne yan oturarak rahatlatmaya karar verdi.

"Bunu bir de ıstırap içindeki zavallı dizlerime anlat," dedi.

YİRMİ ALTI

¿ïğğf

Halt'un huysuzlanmasına rağmen yataklar -yere serilmiş kalın şiltelerden ibaretlerdi aslında- oldukça rahattı.

Will, odalarını aydınlatan minik feneri söndürdükten sonra sırtüstü uzanmış, Halt'un düzenli, derin nefes alış verişlerini dinliyordu. Gözleri karanlığa yavaş yavaş alışıyordu ve hancı her ne kadar birkaç saat önce fenerleri kısmış olsa da dışarıdaki bölmeye açılan sürgülü kapının kıyısından sızmakta olan solgun ışıkları seçebiliyordu.

Kâğıttan yapılmış sürgülü pencere açıktı ve soğuk esinti odayı doldurmuştu. Will içi tüyle kaplı yatak örtüsünü kulaklarına kadar çekti. Hancı içeriyi sıcak tutması için odaya bir kömür mangalı koymayı önermişti, ama bu teklifi reddetmişlerdi. Her iki Orman Muhafızı da taze havayı tercih ediyordu.

Will kendisini, kim bilir kaçıncı kez, son yıllarda başından geçen hayret verici olayları hatırlayıp şaşırırken buldu. Birlikte büyüdüğü bazı arkadaşlarının Redmont Baronluğu'nun sınırları dışına çıkmadığını, hatta bazılarının hayatları boyunca şatodan bir kilometre bile uzaklaşmadıklarını çok iyi bili-

yordu. Artık meşhur bir aşçı olan koğuş arkadaşı Jenny bile şatodan neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Kendisi ise rüzgârı peşine alarak yol alması için tasarlanmış usta işi bir gemiyle, eski ve bilinmez ellerin çölün ortasına açmış oldukları devasa bir suyolundan geçerek dünyanın öbür ucuna gelmişti. Bundan önce de çalkantılı Beyaz Fırtına Denizi'ni aşmış, Skandiya'nın karla kaplı zirvelerine kadar uzanmış ve orada Doğu Stepleri'nden gelen acımasız süvarilerle yüz yüze gelmişti.

Daha yakın zamanlarda ise Arrida'nın yakıcı çöllerini geride bırakarak Bedülin göçebeleri ile yakın dostluklar kurmuştu.

•Kuzeydeki vahşi îskoti kabilelerine karşı mücadele vermiş, ardından da Halt ve Horace ile Hibemiya'daki altı krallıktan biri olan Clonmel'i boydan boya kat etmişlerdi.

Zaman zaman, bu genç yaşında başından ne kadar çok şey geçtiği gerçeği aklına gelince, kafası allak bullak oluyordu, O anlarda, bir şövalye olmayı kafasına koymuş olduğu çocukluk yıllarını düşünüyordu. Yaşadığı bu inanılmaz olaylara kıyasla ne kadar kısıtlı bir hayatı olacaktı kim bilir! Redmont Savaş Okulu'nda Horace ile eğitim almış olan şövalyelerin birçoğunun, Araluen sınırları dışına adımlarını dahi atmadıklarını çok iyi biliyordu.

Ondan çok daha fazla görmüş geçirmiş biri olan Halt'un da hayatıyla ilgili aynı heyecanı ve şaşkınlığı hissedip hissetmediğini merak etti. Bu konu hakkında fazla düşünmeden konuşmaya başladı.

"Halt? Uyanık mısın?"

"Hayır." Tek kelimelik bu cevabın anlamı açıktı.

“Affedersin.”

“Kes sesini.”

Will bir kez daha özür dileyip dilememesi gerektiğini akimdan geçirdi ve susması gerektiğinde karar kılarak sesini çıkarmadı. Açık pencereye bir göz attı. Yanmayın ışığı içeri sızmaya başlamıştı. Dağların tepesinde bir yerlerde olan Horace da ayı görüyordur, diye tahmin yürüttü. Uzun uzun esnedi ve aklını kurcalayan meraka rağmen uykuya yenik düştü.

Henüz uyuyalı birkaç dakika olmuştu ki Halt’un sesiyle uyandı.

“Will? Uyuyor musun?”

Gözleri bir anda açılarak alarma geçti. Ama hemen sonra, Halt’un sesinde bir uyarı tonu olmadığını fark ederek gevşedi.

“Uyuyordum,” dedi içerlemişçesine. “Artık uyanığım.”

“Güzel,” diye cevap verdi Halt. Durumdan memnun olduğu anlaşılıyordu. “Oh olsun.”

Sakallı Orman Muhafızı diğer tarafa dönerek örtüsünü boğazına kadar çekti ve uykuya daldı.

ıe»..... -.....s»

Bir ses.

Çok hafif, neredeyse duyulmaz. Will’in farkına varmadan inceleyip normal olduklarına kanaat getirerek aldırmamayı öğrenmiş olduğu seslerin dışında bir ses. Genç Orman Muhafızı’nm gözleri bir anda açıldı ve dikkatle etrafını dinle-

meye başladı. Ay artık açık pencereden içeri sızmıyordu. Birkaç saattir uyuyor olmalıyım, diye düşündü.

Halt hâlâ düzgün ve derin nefes alıyordu ama Will eğitmeninin de cin gibi uyanık olduğundan emindi. Orman Muhafızları, etrafta olası saldırganlar varken birden uyanmaları halinde, uyuyormuş gibi derin nefes alıp vermeye devam etmenin yöntemini keşfetmişlerdi.

Bir ses daha. Ahşabın ahşaba sürtünmesinden çıkan o hafif gıcırtı. Birileri dikkatle merdivenleri çıkıyor olmalıydı. Yani davetsiz ziyaretçi -*ryokan* çalışanlarından biri değil de davetsiz bir ziyaretçiyse tabii- henüz odalarında değildi. Will gürültü çıkarmamak için büyük özen göstererek usulca dirseğinden güç alıp doğruldu ve yatak örtüsünü kenara itti. Odanın diğer ucundaki gölgelerin içinden, Halt'un da aynı şeyi yaptığını görebiliyordu. Halt elini kaldırarak daha fazla hareket etmemesini işaret etti. Döşemenin üstünden gürültü çıkarmadan ayağa kalkmalarının imkânı yoktu. *Ryokan*, iç içe geçmiş tahta paneller, yağlı kâğıtlar ve ahşap zemini kaplayan örgü saz döşemelerden oluşan oldukça hafif bir iç tasarıma sahipti. Sürgülü panellerin içleri büyük bir ihtimalle boştu ve kımıldadıkları anda ses çıkaracakları kesindi; tıpkı merdivenlerden çıkan sesler gibi. Tam o sırada, düşüncelerini doğrularcasına merdivenlerden art arda iki hafif gıcırtı daha duyuldu. Will, saks bıçağı ile fırlatma bıçağının hemen uzanabileceği bir noktada olup olmadıklarını kontrol etmek üzere bakışlarını yere çevirdi.

Davetsiz ziyaretçinin odada olmadığını bildiklerine göre, derin nefes alıyormuş numarası yapmalarına da artık ge-

rek yoktu. Her ikisi de dışarıdan gelecek seslere karşı kulak kesilerek neredeyse duyulmayacak şekilde hafif hafif nefes alıp veriyordu.

Will odalarının merdivenle Alyss'in odası arasında yer almasından çok memnundu. Alyss'e ulaşmak için saldırganın odalarının önünden geçmesi gerekiyordu. Duvara sürtünen kumaşın çıkardığı hafif hışırtı ve takip eden bir diğer minik gıcırtı onlara, davetsiz misafir her kim ise onun dış koridora vardığını ve usulca ilerlediğini söylüyordu. Adamın ilerlemesini işaret eden ufak tefek sesleri takip ettiler ve sonunda kapının altından sızmakta olan ışık kesildi. Dışarıdaki kişi, kapılarının önündeydi artık. Gıcırtılar da sona ermişti. Will, davetsiz ziyaretçi Alyss'i değil, kendilerini hedef aldığı için rahatladı.

Başını hafifçe kapıya doğru eğerek kulak kesildi. Yağlı kâğıt yüzey hafifçe kazınıyordu; tırnaklarıyla tırmalıyor, diye tahmin yürüttü Will. İçeridekileri gafil avlamayı planlayan birinin atacağı adım değildi bu.

Halt da tırnaklarını döşeme kaplamasına sürterek sesi taklit etti. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Kapının dışından hiç ses gelmiyordu. Birden belli belirsiz bir fısıltı geldi kulaklarına.

"Ben Atsu."

Halt ve Will hemen birbirlerine baktılar. Halt başını sallayarak kapının yanındaki duvarı işaret etti. Will elinden geldiğince az ses çıkararak kalktı ve saks bıçağını elinde tutarak yalınayak kapının yanma geçti. Halt şiltenin üstünde oturmaya devam ediyordu.

"İçeri gel, Atsu," dedi Halt usulca.

Kapı kayarak açıldı ve eşikte bir suret belirdi. Sağa sola bakınıp kapının yanında duran Will'i fark edince, silahsız olduğunu göstermek üzere ellerini iki yana açtı. Will, Atsu'ya içeri girmesini işaret etti ve Atsu da kapıyı sürgüleyerek denileni yaptı. Bağdaş kurmuş bir halde oturan Halt'un yanma geçerek dizleri üstüne çöktü ve başıyla selam verdi.

"Merhaba dostlarım," dedi.

Will, kapıdan uzaklaşarak Halt'la konuşan adamı rahatça gözlemleyebileceği şekilde yan tarafa geçti. Atsu'nun boyu Will ile Hak'tan bile kısaydı, ama oldukça güçlü ve dayanıklı bir görüntü çiziyordu. Yanlar ve arka taraftaki birer tutam saç dışında başı keldi. Silahsız gibi görünüyordu, ama Nihon-Jalıların gündelik kıyafeti olan uzun çaprazlama cübbesinin altında bir bıçak saklıyor olabilirdi.

"İşlerini hep gecenin bu saatinde mi görüyorsun?" diye sordu Halt.

Atsu başıyla onayladı. "Yönetime zorla el koyduklarından beri, Lord Arisaka'nın adamları ile karşılaşmamaya özen, gösteriyorum."

"Yakın zamanda bir başka *gaijin'e* yardım etmiştin," dedi Halt. Gerçekleşmiş bir hadiseden söz ediyordu, ama aynı zamanda adamı sınıyordu da. Karşılarındaki adam eğer Atsu değilse, dağlardan kıyıya indirdiği *gaijin*'in adını bilmesine de imkân yoktu. Atsu test edildiğini fark etmişti.

"George-san'dan söz ediyorsunuz," dedi. "Or'ss-san'ın arkadaşı."

Adamın söylediklerini anlayamayan Halt'un kaşları çatıldı.

"Kimin arkadaşı dedin?" diye sordu şüpheyle. Atsu bu kez kelimeyi vurgulayarak telaffuz etti.

“Or’ss-san,” dedi. “Uzun boylu *gaijin* savaşçı.”

Will birden adamın kimden söz ettiğini kavradı. ‘San’ ekinin Nihon-Jalılar tarafından kişilerin isimlerine eklenen bir saygı ibaresi olduğunu biliyordu. O kısım görmezlikten gelindiğinde, geriye kalan “Or’ss” hecesi ise kulağa oldukça tanıdık geliyordu.

“Horace,” dedi aceleyle. Atsu Will’e dönerek başını onaylamasına salladı.

“Evet. Or’ss-san,” dedi. “İmparator’un hayatını kurtardı.”

“Demek öyle?” dedi Halt. “Arisaka’nın hoşuna gitmemiştir.”

“Hem de hiç. Or’ss-san’ın Senşi savaşçılarından ikisini öldürdüğünü duyunca, Arisaka küplere bindi.” Atsu’nun keyiflendiği ses tonundan belli oluyordu.

“Bu tam da Horace’ın yapacağı türden bir şey,” dedi Will.

“Sen de Arisaka’nın adamlarının bu dünyayı terk etmiş olmalarına pek üzülmüş gibi durmuyorsun,” dedi Halt alaycı bir ifadeyle.

“Bu da bize senin gerçek bir dost olduğunu gösteriyor,” diye aynı fikirde olduğunu belirtti Will.

Halt bir an için sustu. Will haklı galiba, diye düşündü. Ama birkaç soru daha sormayı uygun buldu.

“Bize George hakkında başka ne söyleyebilirsin?” dedi.

Atsu bir süre düşündü. Vereceği cevapların kendisini *gai*-y/«’lerin gözünde güvenilir bir konuma getirmesi için düşüncelerini elekten geçirdi.

“O bir savaşçı değil. Konuşmayı daha çok seviyor.”

Will kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. “Kulağa George gibi geliyor.”

Atsu bakışlarını yeniden genç Orman Muhafızı'na çevirdi. "Ama dağlarda Or'ss-san'ın hayatını kurtardı," diye ekledi. Wilkin yüzü şüpheci bir hal aldı.

"Horace'ın hayatını *George* mu kurtardı?" diye sordu kuşku içinde.

"Dağda pusuya düştük. Saldırganlardan biri Or'ss-san'a doğru bir ok fırlattı. George-san bunu görüp Or'ss-san'ı kenara itti. Ok George-san'in koluna saplandı."

Halt ve Will yeniden bakıştılar.

"Alyss, George'un mesajında yaralı olduğundan söz ettiğini söylemişti," dedi Will. "Ama Horace'ın hayatını kurtardığını ilk defa duyuyorum."

"Alyss demişken," dedi Halt, "gidip onu getir bence. Atsu'nun söyleyeceklerini duysa iyi olur."

Ses tonu, adamın gerçekten de Atsu olduğuna inandığını ve ona güvenebileceklerine dair ikna olduğunu belli ediyordu. Will kapıya doğru döndü ama tam bu sırada hafifçe vurulan sürgülü kapı, bir an sonra yana kaydı ve banyodan sonra giydiği Nihon-Ja cübbesine sarınmış Alyss ortaya çıktı.

"Siz ikiniz, gecelerinizi hep böyle yüksek sesle konuşarak mı geçirirsiniz?" diye sordu genç Haberci. Birden odadaki üçüncü kişiyi fark etti ve sesindeki şakacı ton kayboldu. "Sanırım Atsu bu?"

Mantıklı bir tahmin, diye düşündü Will. Gecenin bu saatinde odalarına başka kim gelecekti ki?

"Evet, öyle. Atsu, Leydi Alyss ile tanış."

Ufak tefek Nihon-Jalı dizleri üstünde dönerek başıyla Alyss'i selamladı.

“Hr’edi Ariss-san,” dedi. Bir diplomat olmasına rağmen, adının telaffuzu Alyss’i şaşırtmıştı. Horace’a nasıl hitap ettiklerini duyunca neler olacak kim bilir, diye aklından geçirdi Will.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi kontrolünü yeniden kazanan Alyss. Kapıyı kapatarak Halt’un şiltesinin ucuna oturdu ve bacaklarını altına aldı.

Halt’a dönerek “Atsu, Horace’ın başına neler geldiğini anlattı mı?” diye sordu..

“Ben de ona tam bunu soracaktım,” diye cevap verdi Orman Muhafızı. Atsu isteklerini ikiletmedi.

“Or’ss-san, Nihon-Ja İmparatoru Lord Şigeru’ya isyankâr Arisaka’ya karşı kılıcıyla hizmet etme önerisinde bulundu. Toplayabildikleri kadar adamla dağlara, eski Ran-Koşi Kalesi'ne çekiliyorlar.”

“Yani İmparator’un ordusu yanında mı?” diye sordu Halt.

Atsu başını hayır anlamında salladı. “Ordu değil. Yalnızca İto’daki garnizondan hayatta kalan savaşçılar. Elli kişi bile değiller. Kikoriler de yanlarında, ama onlar savaşçı bir halk değildir.”

“Kikoriler mi?” diye sordu Alyss. Aşina olmadığı bir isimdi bu. Atsu kıza doğru döndü.

“Oduncular ve marangozlar,” dedi. “Dağlarda yaşarlar ve İmparator’a sadıktırlar. Arisaka, İmparator’u ararken onların köylerini yağmalama ve yakma hatasına düştü. Bunun bir sonucu olarak da Kikorileri kendine düşman etti ve birçoğu İmparator’un saflarına katıldı.”

“Ama asker değiller mi demiştin?” diye sordu Will. Atsu başını iki yana salladı.

"Maalesef hayır. Ama dağlan avuçlarının içi gibi bilirler. İmparator'u saklamalan halinde, Arisaka onu asla bulamayacaktır."

"Sözünü ettiğin şu kale de neyin nesi?"

"Ran-Koşi. Metrelerce kalınlıktaki upuzun duvarlarıyla efsanevi bir kaledir. İmparator orayı küçük bir kuvvetle bile Arisaka'nın ordusuna karşı aylarca savunabilir."

Üç arkadaş birbirlerine baktılar. Will ile Alyss, dillerinin ucuna gelen soruyu sorma işini Halt'a bıraktılar.

"Bu Ran-Koşi denen yere nasıl ulaşınz? Bize rehberlik eder misin?"

Ama Atsu üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu.

"Kuzeybatıdaki dağların tepelerinde olduğu söylenir. Kesin yerini yalnızca Kikoriler biliyordur. Kaleyi uzun süredir çıplak gözle gören kimse olmadığı için kıyı kesimlerinde bir efsaneden ibaret olduğu söylenir."

"Sen de kalenin yalnızca bir efsaneden ibaret olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu Alyss.

"Hayır. Gerçekten var olduğuna eminim. Ama tam olarak nerede olduğunu biliyor olsanız bile, yolculuk haftalar, hatta aylarınızı alır. Dağlık arazide art arda sıralanmış tepeleri aşmanız gerekecek. Son derece yavaş bir şekilde ilerleyebileceksiniz ve daha yolun yarısına bile varmadan kış bastıracak. Ayrıca Arisaka'nın adamları tarafından kontrol edilen bölgelerden geçmeniz gerekecek."

Düşünceli görünen Halt, çenesini kaşıdı. "Yanında bir harita var mı? Bize kalenin bulunduğuna inandığın bölgeyi gösterir misin?"

Atsu hızla başıyla onayladı. Cübbesinin içine uzanarak rulo yapılmış bir parşömen çıkardı ve haritayı yere yaydı. Kuzey Nihon-Ja adasının haritasıydı bu.

"Ran-Koşi'nin şu bölgede olduğu söylenir," dedi ve parmağıyla adanın sol üst köşesinde küçük bir çember çizdi. "Zorlu ve vahşi topraklardır oralar. Gördüğünüz üzere, ülkenin en yüksek dağlarının göbeğinde ve sırtını da şu büyük göle veriyor. Oraya ulaşmak için şuraların etrafından..."

İşaret parmağıyla adanın merkezinden geçen bir rota çizdi. Haritadaki işaretlere bakılırsa, dik ve yoğun ormanlarla kaplı dağlık araziden geçmeleri gerekiyordu. Atsu özür diler gibi başını kaldırdı.

"Dediğim gibi, yolculuk haftalar sürecektir. Size rehberlik ederdim ama o kadar zamanım yok. Arisaka'ya karşı örgütlenen bir direniş hareketi söz konusu ve ben de hareketin önde gelenlerindenim. Or'ss-san'ı bulma isteğinizi anlayışla karşılıyorum, ama ilgilenmem gereken şahsi meselelerim var."

Halt düşünceli bir tavırla haritayı birkaç saniye inceledi. Ardından da Atsu'nun işaret ettiği bölgenin biraz batısını gösterdi.

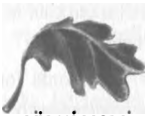
"Eğer şurada olsaydık, İmparator'u bulmamıza yardımcı olacak kişilerle temasa geçmemize yardımcı olur muydun? Şu Kikori dediğin kişilerle."

Atsu başıyla onayladı. "Elbette. Ama dediğim gibi, oraya varmamız haftalarımızı alır; kar yağışının başlaması halinde hiç varamayabiliriz bile. Benim de o kadar zamanım yok. Kusura bakmayın."

Halt başıyla onayladı. Adamın içinde bulunduğu açmazı anlıyordu. Arisaka'nın güçlerinin kontrol ettiği topraklardan

geçme zorunluluğu, Senşilerle hanın girişinde yüz yüze geldiklerinden beri onun da aklını kurcalayan bir meseleydi. Ama bir çözüm yolu bulduğuna inanıyordu.

"Bu işe dört ya da beş gününü ayırabilir misin?" diye sordu.

YİRMİ Y€DI

W

Yolculuklarının sonu yaklaşmıştı. Horace, dar bir vadinin zemini boyunca kıvrılarak ilerleyen kaba keçiyolunu yorgun adımlarla arşınlıyordu. Her iki yanlarında dik ve yükseklikleri tahmin edilemez uçurumlar yükseliyordu. Onlar ilerledikçe vadi de derinleşiyordu. Bir süre sonra genişliği yirmi metrenin de altına düşmüştü. Havada birkaç minik kar tanesi uçuşuyordu ama şiddetli lapa lapa yağışlar henüz başlamamıştı.

Reito nihayet bir mola verdi. Büyük kafileyi oluşturan Senşi ve Kikoriler, çantalarını omuzlarından çıkarıp sedyelerini bırakarak yere uzandılar. Şafak söktüğünden beri yürüyorlardı ve vakit öğle ortasını bulmuştu. Bir haftadır her gün uzun ve zorlu yürüyüşler yapmak zorunda kalmışlardı. Reito Arisaka'nın güçleri ile aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. Horace bulduğu irice bir kayaya yaslandı. Uçurumun kenarına çarpınca zedelenen kaburgaları hâlâ acıyordu. Şigeru'nun doktoru kaburgalarını bağlamıştı, ama adamın elinden fazla bir şey gelmiyordu. Vücudu zaman içinde iyileşecekti. Ama çatlak kaburgalarını koruyan adaleler, yolculukları nedeniyle kaskatı

kesilmişti ve oturup kalkarken canı acıdığına göre, yaralı kısımlara sürtünüyor olmalıydılar.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Toru'ya dönerek. Rehberleri olan Kikori, bir şey söylemeden önce birkaç saniye düşündü. Horace yüz ifadesinden adamın gerçek cevabı bilmediğini anlayabiliyordu. Neyse ki biliyormuş numarası yapmıyordu.

"Ran-Koşi'nin içinde bulunduğu vadinin burası olduğundan eminim. Daha ne kadar gitmemiz gerektiği konusunda ise... emin olamıyorum."

Horace, Reito ile göz göze geldi. "Neden önden gidip keşfe çıkmıyoruz?" diye öneride bulundu. Senşi savaşçısı, geniş bir kayanın alt kısmına sırtını yaslamış oturan Şigeru'ya baktıktan sonra başıyla onayladı. Reito, Şukin'in ölümünden beri İmparator'un güvenliği meselesini son derece ciddiye almaya başlamış, o ağır yükü bizzat sırtlanmıştı. İmparator'un yakın dostu ve akrabası olan Şukin, yıllar içinde bu sorumluluğu taşımaya alışmıştı. Ama Reito henüz işin başındaydı ve gereğinden fazla endişe etme eğilimi gösteriyordu. Yine de mevcut durum için bir değerlendirme yapmış ve Şigeru'nun, yokluğunda güvende olacağına kanaat getirmişti.

"İyi fikir," dedi. Kılıçlarını çekerek önlerinde uzanan vadiye doğru döndü. Toru da kendisine sorulmamasına rağmen ayağa fırladı. Yukarıdan koparak vadiye dağılmış kaya parçalarının arasında dikkatle yürümeye başladılar.

Sola doğru kıvrılan bir dönemeci geride bıraktılar. Dar vadi, kule gibi yükselen dağların arasında döne döne ilerliyor, aynı yöne doğru kırk metreden fazla ilerlediği pek görülmüyordu.

Önlerinde uzanan çıplak kaya duvarın, bu kez sağ tarafa

doğru bir diğer dönemece geçit verdiğini görebiliyorlardı. Patikaya dökülen taş ve kum parçalarını ezerek yollarına devam ettiler.

Hiçbiri konuşmuyordu. Söylenecek bir şey yoktu. Ran-Koşi Kalesi önlerinde bir yerlerdeydi. Hakkında konuşmak onu kendilerine yaklaştırmayacaktı.

Köşeyi döndüler ve birden, işte oradaydı.

"Burası mı?" diye kuşkulu bir sesle sordu Horace.

Reito bir şey söylemedi. "Kale"yi incelerken başını usulca iki yana salladı.

Vadi zemini, önlerinde düzleşerek dik bir yokuş halini alıyordu. Yüz metre ileride, iki yandaki sarp kaya duvarların arasındaki mesafenin otuz metreyi bile bulmadığı vadinin en dar noktasına, yüksekliği dört metreye yakın, köhne bir tahta çit çekilmişti. Çitin arkasında zemin yükselmeye devam ediyor, vadi yeniden genişliyordu. Kütükleri zamanla grileşip yumuşamış, saz damları çürüyüp gitmiş, enkaz halindeki birkaç kulübe dikkat çekiyordu.

Reito'nun suratı öfkeden kararmıştı. Toru'ya döndü.

"Ran-Koşi burası mı?" dedi iğneleyici bir sesle. "Bizi Arisaka'nın ordusundan koruyacak olan heybetli kale burası mı?"

Haftalardır ulaşmaya çalıştıkları kaleyi son sığınakları olarak bellemiş, zihinlerinde dinlenip güçlerini yeniden kazanacakları ve muazzam taş duvarlar tarafından korunurlarken Kikorileri eğitecekleri bir yer olarak canlandırmışlardı.

Ama karşılarına kütüklerden oluşan bir enkaz yığını çıkmıştı. Horace, çitin sol tarafının, yani batı kesiminin yarı yarı-

ya çökmüş olduğunu fark etti. Kararlı bir saldırı gücünün duvarı yıkıp savunmalarında beş metrelik bir gedik açması işten bile değildi.

Toru istifini bozmadı.

"Ran-Koşi burası," dedi. Haftalar önce, Şigeru ve Şukin'in masallara konu olan o muazzam kaleyi tarif ettikleri konuşmada yer almamıştı. Ona yalnızca kafileyi Ran-Koşi'ye götürüp götüremeyeceği sorulmuş ve kendisinden isteneni yapmıştı. Ran-Koşi'nin bu basit çitten ibaret olduğunu -Kikorilerin çoğu gibi- önceden biliyordu ve Şigeru ile takipçilerinin de bildiklerini varsaymıştı. Aksi bir düşünceye kapılması için ortada hiçbir neden yoktu. Senşi soylusunun öfkeli bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı.

Reito iki eliyle birden öfkeli bir işaret yaptı. Kendisini birden son derece çaresiz hissetmeye başlamıştı. Daha da kötüsü, Şukin ile Şigeru'nun güvenlerini boşa çıkarmıştı. Dağların tepelerinde, yaralılarım taşıyıp yanlış bir adımın felakete yol açabileceği tuzak dolu çamurlu yollarla boğuşarak haftalarca mücadele vermişlerdi. Şukin ve adamları, onlara zaman kazandırabilmek için hayatlarını feda etmişlerdi. Ve tüm o fedakarlıklar, katlandıkları tüm zorluklar...bu köhne çit içindi. Bir an içinden uzun kılıcını çekerek Kikori rehberini öldürmek geldi, ama bu isteğini bastırdı. Öfkeden çarpılan suratıyla Horace'a bir göz attı.

"İmparator'a ne diyeceğim ben?"

Ama Horace, o ilk şaşkınlığın ardından araziyi inceleyerek usulca başını sallamaya başlamıştı.

"Git ve ona Ran-Koşi'yi bulduğumuzu söyle," dedi sadece.

Reito öfkeli bir cevap verecek oldu, ama Horace eliyle adamı susturdu ve etraflarını dört bir taraftan çevreleyen sarp dağları işaret etti.

"Kalenin güçlü taş duvarları bunlar işte," dedi. "Vadinin kendisi. Kale dedikleri yer burası. Bu duvarlara tırmanmayı ya da onları yıkmayı kimse beceremez. Çit yalnızca kapı görevi görüyor."

"Ama harabeye dönmüş! Durduğu yerde devriliyor!" diye çaresizlikle bağırdı Reito.

Horace Reito'yu yatıştırmak için elini adamın omzuna koydu. Reito'nun İmparator'a karşı hissettiği sorumluluk bilinci nedeniyle bu şekilde tepki verdiğinin farkındaydı.

"Biraz eskimiş ama batıda kalan kesim dışında yeterince güçlü görünüyor ve yeniden inşa edilebilir," dedi. "Tek yapmamız gereken şey, ana duvardaki iri kütüklerin bazılarını değiştirmek; ne de olsa yanımızda iki yüz adet tecrübeli oduncu var." Toru'ya baktı. "Bana kalırsa seninkiler burayı üç dört günde adam ederler, ne dersin?"

"Evet, *Kurokuma*," dedi Toru. *Gaijin* savaşçının büyük resmi görebilmesine memnun olmuştu. "Ayrıca kışı geçirecek kuru barınaklarımız olması için kulübeleri de onarabiliriz."

Etrafı incelemeye başlayan Reito'nun gözlerindeki keder dolu ifade yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. *Kumkuma* haklı, diye düşündü. Bu muazzam duvarları hiçbir ordu aşamazdı. Ön kısımdaki çitin genişliği ise otuz metreyi bile bulmuyordu -komutaları altındaki iki ya da üç yüz kişilik kuvvet tarafından rahatça savunulabilirdi.

Reito'nun aklına başka bir fikir geldi. "Yağışlar başlayınca bu

geçit karla dolacak. Çite yaklaşamayacaklar bile," dedi. Toru'ya dönerek yerlere kadar eğildi. "Özürlerimi kabul et, Toru-san. Düşünmeden konuştum."

Toru selama karşılık verdi ve kararsızlıkla ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Senşi savaşçılarının ondan özür dilemelerine ya da önünde eğilmelerine alışık değildi. Cevabı ağzından bir mırıltı şeklinde çıktı.

"Özre gerek yok, Lord Reito," dedi.

Ama Reito onu düzeltti. "Reito-san," dedi kesin bir dille. Kikori'nin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Senşi savaşçısı, kendisinin ondan daha üstün olduğunu belli eden "Lord" unvanından feragat ederek daha eşitlikçi "Reito-san" hitabına dönmüştü. Horace Nihon-Jalılar arasındaki etkileşimi izliyordu. Hitabet kurallarını az çok öğrenmişti ve Reito'nun Senşi-Kikori ilişkileri söz konusu olduğunda, devasa bir engeli geride bırakmış olduğunu fark etti. Bu, gelecek aylar için de iyi bir haber, diye düşündü. Senşilerin Kikorileri ikinci sınıf bir halktansa gönüllü ortakları olarak görmeleri daha iyi olacaktı. Omuzlarına vurarak her iki adamı da kendine doğru çekti.

"Haydi, gidip Şigeru ile diğerlerine kaleyi bulduğumuzu söyleyelim," dedi.

Kafilenin onları beklediği vadiye döndüler. Horace her adımında yeni bir başlangıcın izlerini görüyordu. Yollarda ve dağların tepelerinde perişan oldukları haftaların sonunda nihayet hedeflerine ulaşmışlardı. Artık dinlenip güçlerini toplayabilirlerdi.

Şigeru geldiklerini ve vücut dillerindeki olumlu havayı fark etmişti. Sabırsızlıkla ayağa fırladı.

"Buldunuz mu?" dedi.

Horace sözü Reito'ya bıraktı. Senşi savaşçısının sırtında ağır bir sorumluluk yükü vardı ve iyi haberleri onun vermesi daha uygundu.

"Evet, lordum," dedi Reito. "Yalnızca birkaç yüz metre ötede." Arkasındaki vadiyi işaret etti. "Yalnız, Lord Şigeru, size söylemem gerekir ki, Ran-Koşi pek de..." Tereddüt etti, nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Adamın durumu nasıl açıklayacağını bilemediğini fark eden Horace, hemen araya girdi. "Tam olarak beklediğimiz gibi bir yer değil," dedi. "İnsan eliyle yapılmış bir yapıdan çok doğal bir kaleyi andırıyor. Ama ihtiyaçlarımıza aynı şekilde yanıt verecektir."

Şigeru, günlerden beri ilk kez gülümsüyordu. Horace adamın omuzlarının, sırtından ağır bir yük kalkmış gibi dikleştiğini fark etti.

"Giriş kısmının onanma ihtiyacı var," diye devam etti Horace. "Ama Kikoriler o işin üstesinden kolaylıkla gelecektir. Yaralılar için de kulübe ve elverişli barınaklar inşa edebiliriz." Kafiledeki yaralıların soğuk, karla karışık yağmur ve kar yağışı altında en ufak bir şikâyet belirtisi bile göstermeden yolculuğa devam ettiklerinin farkındaydı. İçlerinden birkaçı, yaralarına yenik düşerek hayatlarını kaybetmişti. Sıcak ve kuru bir barınak fikri, diğer yaralıların hayatta kalma ihtimalini artıracaktı.

Ran-Koşi'nin birkaç yüz metre ötede olduğu bilgisi, kafile içinde hızla yayılmıştı. Kikori ve Senşiler, emir verilmeksizin ayağa kalkmış, yürüyüş düzeni almışlardı.

"Teşekkür ederim Reito," dedi Şigeru, "bizleri dağların içinden geçirip güvenle buralara getirdin. Şimdi artık şu kışlık sarayımı bir görsek diyorum, ha?"

Çitin yıkık batı kanadındaki parçalanmış kütüklerin arasından dikkatle geçerek tırmanmaya devam ettiler. Diğer tarafa vardıklarında, Horace şaşkınlıkla durdu.

Zemin yükselmeye devam etse de vadi o noktadan sonra genişlemeye başlıyordu. Ahşap duvarın arkasında, oldukça büyük ve kulübelerle kaplı bir açıklık uzanıyordu.

"Birileri yakın zamanda buradaymış," dedi Horace. Vadinin diğer tarafına gidip kulübelerin halini yakından inceleme fırsatı bulduğunda, ifadesini düzeltti. Reito'ya dönerek, "O kadar da kısa süre önce değillermiş," dedi. "Ama bin yıl öncesine göre daha yakın bir zaman olduğu kesin."

Binaları ve çiti oluşturan kütükler, zamanla grileşip kurumuşlardı. Çatılar ayrık tahtalardan inşa edilmişti ve destek sütunları çöken birçok kulübenin çatısı, kısmen ayakta kalabilmişti.

Kafiledekiler meraklı gözlerle etrafı inceliyor, kalenin son sakinlerinin kimler olduğunu tahmin etmeye çalışıyorlardı. Birden, Kikorilerden biri, incelemekte olduğu kulübelerin birinden çıkarak heyecanla çığlığı bastı.

"Kumkuma! Buraya bak!"

Horace hızla adamın yanma gitti. Bu kulübe diğerlerinden daha genişti. Pencere bölmesi yoktu. Uç kısımdaki kapı dışında her yanı boş ve sağlam duvarlarla kaplıydı.

"Kulübeden çok bir depoya benziyor," dedi Horace usulca. Çatının tepesine çöküp çökmeyeceğini kontrol ederek dikkatle içeri girdi ve tahmininde haklı olduğunu gördü.

Eski, ahşap kutular ve erzak çuvallarından arta kaldığı anlaşılan çürümüş kumaş parçaları kulübenin dört bir yanına dağılmıştı. Seneler içinde yiyecek bir şeyler bulmak amacıyla buralara kadar gelen hayvanların binaların içlerini araştırdıkları anlaşılıyordu. Ama Horace'ın dikkatini çeken şey, odanın ortasındaki silah askılığı olmuştu.

"Silahlar, *KurokumaV"* dedi Horace'ı çağıran Kikori. "Baksana!"

Askılığın üstünde eski silahlar asılıydı. Mızraklar, kargılar ve basit kılıçlar; Senşilerin kullandıkları dikkatle dövülmüş *katana*'lara göre çok daha ağır ve düz bıçaklara sahip olan silahlar. Zamanla çürüyen deri kaplamalar ve tahta uçlar, dokunulduğu anda un ufak olacakmış gibi duruyordu. Metal başlıkların üstlerinde pas delikleri göze çarpıyordu. Horace silahların kullanılamaz halde olduklarını ilk bakışta anlamıştı. İlk dövüldükleri anda bile fazla kaliteli olmadıkları ortadaydı. Tahminlerine göre tavlanmış çelikten değil, demirden imal edilmişlerdi. Kullananlar için düşmanlara göre daha büyük tehlike teşkil edecekleri ortadaydı.

"Kullanılır haldeler mi?" diye sordu Kikori, ama Horace başını hayır anlamında sağa sola salladı. Kılıçlardan birinin ucuna dokunmasıyla birlikte, kırmızı topaklar halinde pas parçaları döküldü.

"Çok eskiler. Çok paslanmışlar," dedi. Peşinden kulübeye giren Reito'ya döndü. Eliyle kadim depoyu işaret ederek "Bunları kimin imal etmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu. Reito öne çıkarak kılıçlardan birini inceledi. Düşük kalitesi dikkatini çekmişti.

“Tahmin yürütmem gerekirse haydutlar derdim,” dedi. “Kikori köylerini yağmalayıp yollan aşağıdaki vadilerden geçen yolcuları soyan eşkıyalar için son derece elverişli bir sığınak burası.”

“Eh, uzun zaman önce buradan gitmişler,” dedi Horace ve tırnaklarının arasındaki pas parçacıklarını temizledi.

“Kendi kulübelerimizi inşa edeceğiz,” diye ekledi. “Geceleri çatının üstüme çöküp çökmeyeceğinden endişe etmeden uyumayı tercih ederim.”

Çitin gerisindeki geniş alanda kamp kurdular. Şimdilik çadırlarda kalacaklardı, ama Horace Kikori ustalarını, kulübelerin ve hastane barınağının nereye inşa edilmesi gerektiğine dair yönlendiriyordu. Aynı zamanda, emrindeki sayısız tecrübeli işçiye, yıkılmak üzere olan sol tarafa öncelik verilecek şekilde, çitin onanm ve güçlendirme çalışmalarının başlatılması emrini verdi.

Bu tür işleri Reito’nun omuzlarından alarak Senşi. savaşçısının tamamen Şigeru’ya yoğunlaşmasına olanak vermişti. Reito bir Senşi savaşçısı olmasına rağmen üst düzey bir asker değildi ve Ran-Koşi’nin savunmasını yönetmek söz konusu olduğunda, Horace kadar tecrübesi yoktu. İçi içine sığmayan Horace, Şigeru’ya katılan köylerin önderleriyle birlikte vadiyi arşınlıyordu. Kendisinden emir almayı bu kadar çabuk kabullenmeleri karşısında şaşırmış, memnun olmuştu. Daha da sevindirici olan şey ise köy liderlerinin kendi aralarında işbirliği yapmaya gönüllü olmalarıydı. Köyler arasındaki geçmişten kalma tüm husumetler, mevcut durum nedeniyle bir kenara itilmişti.

Liderlerden biri, vadide çok az sayıda kalın kerestelik ağaç bulunduğunu dile getirdi. Gruplar halinde geldikleri yoldan geri dönerek vadinin dışındaki ağaçları kesmek ve kütükleri kaleye taşımak zorundaydılar.

Horace durumun farkında olduğunu belli edercesine başını salladı.

"Öyleyse yarın dinleniriz," dedi. "Sonrasında da işe başlarız."

Kikoriler de aynı fikirdeydiler. Tüm günü kapsayacak bir mola, sonrasında daha hızlı çalışmalarını sağlayacaktı.

"İş gruplarınızı belirleyin," dedi Horace. Kıdemli Kikorilerin baştan savma selamlarını başını hafifçe eğerek karşıladı. Bu işe bu kadar kısa süre içinde alışmış olmam ne kadar ilginç, diye düşündü. Liderler kendi gruplarını bilgilendirmek üzere dağılırlarken, gözleri Eiko ile Mikeru'yu aramaya başladı. Son birkaç hafta içinde, yanından fazla uzaklaşmayan bu İkiliye farklı görevler vermeyi kendine âdet edinmişti.

"Eiko, geri giderek Arisaka'nın ilerleyişini gözleyecek keşif kolları ayarlamamız gerek. Bu işle ilgilenir misin?"

"Ben bizzat giderim, *Kurokuma,"* dedi iriyarı oduncu ama Horace başını iki yana salladı.

"Hayır. Sana burada ihtiyacım olabilir. Güvenebileceğin adamlarını yolla."

"Ben de onlarla gidecek miyim, *Kurokuma*.?" Uğradıkları ilk Kikori köyünden itibaren rehberliklerini yapmış ve Arisaka'nın devriyelerinin kanlı saldırısından kurtulmuş olan Mikeru'ydu bu. Zeki, hevesli ve zinde bir delikanlı olan Mikeru, uzun ve zorlu yürüyüşün getirdiği tekdüze hayattan sıyrılmak için her

türlü maceraya atılmaya hazırdı. Horace'ın aklındaki görev için ideal kişi oydu.

"Hayır. Senden başka bir şey yapmanı isteyeceğim. Yanma üç-dört arkadaşını al ve vadiyi keşfe çıkın. Aşağıdaki düzlüğe inen gizli patikayı bulun."

Mikeru ve Eiko'nun kaşları çatıldı. Her ikisi de çok şaşırmıştı.

"Gizli patika mı dedin, *Kurokumai* Gizli bir patika mı var burada?" Mikeru bakışlarını etraflarını saran kaya duvarlar boyunca gezdirdi. Dışarıya geçit vermez bir görüntü sunuyorlardı. Horace acı acı gülümsedi.

"Burası bir kale. Ama aynı zamanda bir tür çıkmaz sokak. Bir tuzak. Hiçbir kumandan, gizli bir çıkış yolu olmadığı sürece ordusunu bu tür bir kaleye hapsetmez. Güvenin bana. Gizli patika orada bir yerde, kendisini bulmamızı bekliyor. Dar ve zorlu bir geçiş sunduğu kesin, ama orada olduğuna eminim."

YİRMİ SCKİZ

w

'TS'urt Will, çekilen kürekler sayesinde dar koya doğru sü-XVzüldü. Havada en ufak bir esinti bile yoktu. Çarşafı andıran hareketsiz su yüzeyi, yalnızca kürekçilerin arkalarında bıraktıkları çember şeklindeki minik dalgalar ve yoluna devam eden geminin neden olduğu girdap ile bozuluyordu.

Iwanai'yi dört gün önce terk etmiş ve Nihon-Ja'nm batı kıyısına doğru yelken açmışlardı. Yola çıkar çıkmaz, güneyden esen canlı rüzgârı yakalamışlardı. Gundar, hem iskele hem de sancak yelkenlerini çektirmiş ve yelkenlerin ikisini de geminin gövdesiyle dik açı oluşturacak şekilde iyice gerdirmişti. Yelkenler, Gundar'ın kazkanadı adını verdiği bu konumdayken devasa bir M harfini andırıyorlardı. Rüzgârı arkasına alan kurt gemisi, böylece normalin iki katı yelken hacmine sahip oluyordu.

Rüzgâr sayesinde hızlanan *Kurt Will*, kıyı boyunca adeta uçarcasına ilerlemişti. Halt'un haritayı incelerken yaptığı tahminler doğru çıkmış, üç günlük yelkenli yolculuğu onlara dağların tepesinden yapacakları yüzlerce kilometrelik yolculuğa kıyasla haftalar kazandırmıştı. Ayrıca Arisaka'nın devriyeleri-

ne denk gelme ihtimalini de sıfırlamışlardı. Artık adanın kuzey kısmına varmışlardı ve karanın içlerinde, çok da uzakta olmayan bir yerlerde, Ran-Koşi Kalesi onları bekliyordu.

"Sanırım bu kadar yeter, Gundar," dedi Halt usulca. Gundar alçak bir sesle emrini verir vermez, küreklerin hareketi kesildi. Suyun ve ortamın bu kadar durgun ve huzurlu olduğu bir yerde içlerinden seslerini yükseltmek gelmiyordu.

En azından, şimdilik gelmiyordu. Sık ormanlık kıyının gerisinde neler yattığını zamanla anlayacaklardı. Ağaçlarla kaplı ilk birkaç tepenin ardından, yarısı karla kaplı dağlar yeniden yükselmeye başlıyordu.

Su üstünde dinlenmeye çekilmiş gibi duran *Kurt WilVm* tayfa ve yolcularının bakışları, kıyıya çevriliydi.

"Daha önce buraya gelmiş miydin, Atsu?" diye sordu Seleten. Rehberleri başını iki yana salladı.

"Bu vilayete gelmedim, lordum," dedi. "Bölgenin yerleşik halkı olan Kikorileri de pek tanımam. Ama bu sorun olmayacaktır. Kikoriler, İmparator Şigeru'ya sadıklardır. Yerel klanlarla temas kurmam yeter."

"Onların yerine Arisaka'nın adamlarına rastlama da," diye kuru bir sesle araya girdi Halt.

"Arisaka'nın adamlarının bu kadar uzağa geldiklerinden emin değiliz," dedi rehber.

Halt omuz silkti. "Gelmediklerinden de emin değiliz. En kötü ihtimale hazır olacaksın ki, o ihtimal başına geldiğinde gafil avlanmayasın." Halt, Gundar'a döndü. "Biraz önce geride bıraktığımız ada, kamp kurmanız için anakaradan daha uygun."

Kaptan başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Burada haftalar, hatta aylarca kalabilir ve kışın geçmesini bekleyebiliriz. Adada daha güvende olacağız.”

Gundar ile adamlarının dağlara yapacaktan yolculukta yanlarında gelmemelerine karar verilmişti. Skandiyalı kaptanlar, kısa bir süre için bile olsa gemilerini terk etmek istemezlerdi ve Ran-Koşi’de aylarca kalmaları gerekebilirdi. Skandiyalılar, Atsu’yu iwanai’ye geri götürüp, buraya döneceklerdi. Ardından gemilerini kıyıya çıkarıp fırtınalardan korumak üzere su seviyesinin üstüne çekerek, kışı, kuracakları kampta geçireceklerdi. Ağaçların diplerine kulübeler inşa etmeyi planlıyorlardı. Skandiyalılar, geçmiş yolculuklarından bu tür beklenmedik konaklamalara alışkınlardı. Gundar, yiyecek sıkıntısı çekmemeleri için Iwanai’de gemiye yedek erzak temin etmişti. Ayrıca sıkıntı yaşamaları halinde, avlanıp su bulmak üzere anakaraya da geçebilirlerdi. Şansları yaver gitmişti de anakaradan çok da uzakta olmayan böyle bir adacığa denk gelmişlerdi. Kıyıdan dört yüz metre uzaktaki kara parçası, güvende kalmalarını ve muhtemel bir saldırıdan önceden haberdar olmalarını sağlayacaktı.

“Bizi karaya sandalla çıkarın,” diye devam etti Halt, “ve hemen adanıza geçin. Atsu Kikorilerle temas kurmaya çalışırken biz de bu gece kumsalda kamp kuracağız.”

Kırk dakika sonra kıyıya çıkmış, kürek çekerek uzaklaşan kurt gemisinin arkasından bakıyorlardı. Kürekler birden hızlandı ve gemi hız kazanmaya başladı. Gundar dümendeki yerinden onlara el sallıyordu.

Kurt Will köşeyi dönüp gözden kaybolurken Will içinin tu-

haf bir yalnızlık hissiyle dolduğunu fark etti. Ama gönül muhasebesi yapacak zamanları yoktu. Halledilmesi gereken işler vardı.

"Pekâlâ," dedi Halt. "Haydi, kampımızı kuralım. Atsu, sabaha kadar beklemek ister misin, yoksa Kikorilerle temas kurma çalışmalarına bu gece mi başlayacaksın?"

Atsu alçalmakta olan güneşe bir göz attı. Muhtemelen bir saat sonra hava kararacaktı.

"Hemen yola çıksam daha iyi olur," dedi. "Geldiğimizi görmüş olma ihtimalleri yüksek, o yüzden ne kadar çabuk iletişime geçip niyetimizi dile getirirsem, o kadar iyi."

Halt başıyla onayladı. Onlar minik çadırlarını dikip ateşin etrafına dizmek üzere taş toplarken, Atsu da ormana girerek kayboldu. Will adamın arkasından baktıktan sonra çadırının halatlarını germeye devam etti. Hemen yanındaki Seleten, Araluen tarzı çadır tasarımına pek de aşina olmadığı için önlerindeki ip ve branda karmaşasını şaşkın bakışlarla izliyordu. Will yardımcı olmak üzere hızla yanma geldi.

"Teşekkür ederim," dedi *Wakir*. Hafif bir tebessümle ekledi, "Bu işleri genelde yanımdaki hizmetkârlarıma yaptırırım da."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana," dedi Will. "Kahveni bizimle paylaşmaya devam et de gerisi önemli değil."

"İyi fikir," diye cevap verdi Seleten ve çantasını karıştırmaya başladı. Yanında getirdiği kahve çekirdekleri, Will ve Halt'unkilere göre çok daha kaliteliydi. Hem içerik olarak daha zenginlerdi hem de ağızda daha yoğun bir tat bırakıyorlardı. Yolculukları sırasında kahve stoklarını dikkatle tüketmeye özen göstermişlerdi -Nihon-Jalıların kahve tüketmek gibi

bir alışkanlıkları yoktu. Will'in canı tam o anda bir fincan kahve içmeyi öyle çok istiyordu ki.

Evanlyn ve Alyss, kumsalın biraz içinde bir tatlı su kaynağı bulmuş, buz gibi suyu tulumlara ve mataralara doldurmuşlardı. Will ile Seleten, kızların dönmesini beklerken ateş yakmaya giriştiler. Sırtını bir kütüğe dayayarak haritayı inceleyen Halt, birden başını kaldırdı ve Wilkin tereddüt etmesine neden oldu.

"Ateş yakmamızın bir sakıncası olur mu, Halt?" diye sordu Will.

Kıdemli Orman Muhafızı bir süre düşündü. "Neden olsun ki?" dedi. "Atsu'nun da dediği gibi, büyük ihtimalle burada olduğumuzu zaten biliyorlar." Kızların ellerinde mataralarla aralarından çıktıkları ağaçlara şöyle bir göz gezdirdi.

"Bir sorun çıkacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Will. Halt'un, işleriyle meşgul olan kızları dikkatle izlediğini fark etmişti.

Halt cevap vermeden önce bir tereddüt anı daha yaşadı. "Huyunu suyunu bilmediğim memleketlerde her an tetikte olmayı tercih ederim," dedi. "Edindiğim tecrübeler bana bu şekilde davranmayı öğretti."

"Bu zamana kadar canlı kalmanı sağlamış ya, ona bak," dedi Seleten. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

Halt başıyla onayladı. "Evet. Şimdiye dek işler yolunda gitti. Hem düşünüyordum da... Atsu, tüm Kikori köylerinin İmparator'u destekleyeceklerinden ne kadar da emindi. Ama içlerinden bazıları Arisaka'nın saflarına katılmış da olabilir."

"Sence bu, yüksek bir ihtimal mi?" diye sordu Will. Halt bakışlarını genç çırağına çevirdi.

"Hayır. Ama mümkün. Kararlarımızın çoğunu Atsu'nun sözüne güvenerek veriyoruz, ama durumu ne kadar doğru analiz ettiğine dair bir fikrimiz yok."

Evanlyn ve Alyss nihayet kampa dönmüşlerdi. Dolu mataralar ile iki geniş su tulumunu birlikte taşıyorlardı. Evanlyn onaylayan gözlerle kampı inceledi. "Ne tatlı bir yuvamız olmuş," dedi neşeyle.

Seleten ile Orman Muhafızlarının yüzlerindeki karamsar ifadeleri fark eden Alyss atıldı: "Yüzlerinizden düşen bin parça. Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Halt?"

Halt kıza dönerek gülümsedi. "Artık kahve yapmak için suyumuz da olduğuna göre, hayır," diye cevap verdi. "Her şey tam da olması gerektiği gibi."

Önce kahve pişirdiler, ardından Will akşam yemeğine girişti. iwanai'deki pazardan almış oldukları tavukları yolarak yağ, bal ve Nihon-Ja'nın temel gıdalarından biri olan koyu renkli, tuzlu sos karışımında pişirmeye başladı.

Atsu ona, daha önce hiç denememiş olduğu pirinç yemeğini pişirmesini öğretmişti. Tencere ateşin üstünde pişerken küçük soğanlar ve ıspanağı andıran yeşil yapraklar kullanarak bir salata hazırladı. Salata malzemelerini sakladığı kutusu da her zamanki gibi yanındaydı.

"Yemek yapmasını bilen bir erkeği izlemek ne hoş," dedi Alyss. Gevşeyerek ateşin yanına oturmuş, sırtını bir kütüğe vermiş ve dizlerini kendine doğru çekmişti.

"Senin de bu konuda oldukça hünerli olduğunu duymuştum, Halt," diye hafifçe takıldı Evanlyn.

Halt kahvesinden bir yudum daha aldı. Gözlerinin içi gülüyordu.

"Orman Muhafızı eğitiminin bir parçası bu," dedi. "Arazideyken galeta ve soğuk su ile besleneceğiz diye bir kural yok. Güzel bir yemek insanın moralini de yerine getirir. Crowley yıllar önce Chubb Usta'ya bizler için yemek tarifleri ve talimatnameler hazırlatmıştı. Tüm Orman Muhafızı çırakları, üçüncü senelerinde üç aylık bir mutfak stajını tamamlamak zorundaydılar."

"Bize neler pişirmeyi planlıyorsun öyleyse?" diye sordu Seleten. Dışarıya gülümsüyordu ama aklından, bu tür bir stajın mükemmel bir fikir olduğuna dair düşünceler geçiyordu. Halt'un dediği gibi, lezzetli ve sade bir yemeğin, kamp hayatını çok daha katlanılır kılacağı apaçık ortadaydı.

Halt kahvesinden son bir yudum aldı ve dipte biriken telveleri özlem dolu bir yüzle inceledi. Bir an içinden cezveyi yeniden doldurmak geldiyse de kısıtlı kahve stoklarını çarçur etmemeleri gerektiğinin farkındaydı.

"Pişirmeyeceğim," diye cevap verdi. "Will yemek pişirmeyi çok seviyor, o yüzden müdahale etmek ve keyfini kaçırmak istemem."

Terbiyelenmiş tavuk etlerini ince şişler halinde yaş odunların üstüne dizmekte olan Will'in başı yukarı kalktı.

"Hem zaten Halt suyu kaynatırken yakacak kadar dalgın," dedi. Hep bir ağızdan güldüler. Halt'un başarısız yemek pişirme denemelerine dair bir hikâye anlatacaktı ki, birden susup bakışlarını kumsala uzanan ağaçların kıyısındaki gölgelere kaydırdı. Birkaç saniye önce hazırlamış olduğu, etle dolu şişi bırakarak ayağa fırladı. Eli saks bıçağının kabzasına gitmişti.

"Misafirlerimiz var."

Ağaçların içinden bilileri çıkıyordu. Kürk ve koyun postlarına bürünmüşlerdi ve silahlılardı; mızrak ve balta taşıyorlardı.

Diğerleri de ayağa fırlamıştı. Halt'un uzun yayı zaten elindeydi. Sadağını yerden alıp omzuna attı. Aynı akıcı hareketlerle içinden aldığı oku, kirişe yerleştirdi. Seleten Halt'u uyarmak için elini koluna koydu.

"Sayıları çok fazla, Halt. Bu kez meseleyi konuşarak halletmemiz gerekebilir."

Orman Muhafızı, Seleten'in haklı olduğunu görebiliyordu. En azından yirmi adam üstlerine doğru geliyordu.

"Tam da ihtiyacımız olduğu anda nerede bu Atsu?" dedi Will. Rehberleri oralarda mı diye ağaçları gözden geçirdi, ama bir sonuca ulaşamadı. Kendi yayı da elinin altındaydı ama Seleten haklıydı. Kendilerini, direnç göstermenin anlamsız kaçacağı kadar çok sayıda silahlı adamla karşı karşıya bulmuşlardı.

Davetsiz ziyaretçiler yaklaşarak kamp ateşinin yanındaki küçük grubun etrafında yarım daire oluşturdular. Sert v,e şüpheci bakışlarla yabancıları süzüyorlardı. Halt, yayını bırakarak barış amacında olduğunu belli etmek ister gibi ellerini iki yana açtı. Seleten de onu takip ederek elini kıvrımlı kılıcının kabzasından çekti.

Adamlardan biri bir şey söyledi. Ama Halt kelimeleri seçemiyordu.

"Bir şey anladın mı, Alyss?" diye sordu. Sarışın kız, kendinden çok da emin olmayan bir tavırla hızla Halt'a baktı.

"Nihon-Ja dili bu," dedi. "Ama çok yoğun bir yöresel aksanla konuşulduğu için güçlükle anlayabiliyorum. Sanırım kim olduğumuzu soruyor."

“Mantıklı bir soru,” dedi Will.

Nihon-Jalı, Will’e dönerek tükürür gibi bir şeyler söyledi. Sözleri değilse de tavırları öfkeliydi.

“Konuşmayı Alyss yaparsa daha iyi olur, Will,” diye kısık bir sesle çırağını uyardı Halt. Nihon-Ja sözcüsü, bakışlarını bu kez ona dikti ama Halt’u grubun önderi olarak gördüğü için söze karışmasından rahatsız olmamıştı.

“Atsu’yu görüp görmediklerini sor,” dedi Halt. Alyss dikkatle konuşmaya başladı. ‘Atsu’ kelimesi kulaklarına birkaç kez çalındı. Nihon-Jalı ilgisizce cevap verdi. Atsu’nun kim olduğunu bilmediği ortadaydı. İlk sorusunu, daha vurgulu bir şekilde telaffuz ederek, yineledi.

“Hâlâ kim olduğumuzu soruyor,” dedi Alyss. Atsu hakkında sormuş olduğu soruya verilen olumsuz cevabı tercüme etmesi gerekmemişti.

“Gezgin olduğumuzu söyle,” dedi Halt dikkatle. “Gemimiz hasar gördü ve bizi burada bıraktılar.”

Alyss gerekli cümleleri kurabilmek için düşüncelerini topladı. Nihon-Jalıların temsilcisi, kızın sözlerini homurdanarak karşılıyordu. Birden başka bir soru sordu.

“Nereye gittiğimizi bilmek istiyor,” dedi Alyss. Halt’a döndü. “Ona şeyden söz edeyim mi... Şi...” İmparator’un adı ağzından çıkmadan kendini durdurdu. Nihon-Jalı büyük bir ihtimalle Şigeru’nun kim olduğunu biliyordu. Son anda sorusunu değiştirmeyi başardı. “İmparator’dan?”

“Hayır,” dedi Halt aceleyle. “Bu insanların kimden yana olduklarını bilmiyoruz. Sadece Kikorileri aradığımızı söyle ona.”

Zor bir durumda kalmışlardı. Büyük ihtimalle Arisaka taraftarı olmayan bir grupla karşı karşıyaydılar, ama bundan emin olamıyorlardı. Alyss'in onlara Şigeru'yu aradıklarını söylemesi halinde, tutuklanmaları işten bile değildi.

Alyss tercümeye başladı. Ama adamın kulağına, konuşmaları sırasında "Kikori" çalınmıştı. Yumruğunu göğsüne birkaç kez vurup bağırmaya başladı. "Kikori" kelimesi sözlerinin içinde birkaç kez geçti.

"Sanırım ne dediğini anladınız," dedi Alyss. "Bunlar Kikorilermiş."

"Ama acaba kimden yanalar?" diye sordu Evanlyn. Alyss'in verecek bir cevabı yoktu.

Nihon-Jalı birden adamlarına dönerek eliyle işaret etti. Kikoriler kampın içine girerek yabancıların etrafını sardılar ve buyurgan tavırlarla ellerini sallamaya başladılar. Ne demek istedikleri açıkça ortadaydı. Onlarla gelmelerini istiyorlardı. Will, Kikorilerin onları silahlarından arındırmak gibi bir piyetleri olmadığını ve sırt çantaları ile diğer eşyalarını da yanlarına almalarını işaret ettiklerini fark etti. Çadırlara doğru belli belirsiz bir adım attıysa da en yakınındaki Kikori, olumsuz bir el işareti yaparak bağırdı. Aynı sözcüğü art arda tekrar ediyordu sanki: *Damme! Damme!*

Will omuz silkti.

"Çadır burada kalıyor sanırım," dedi.

YİRMİ DOKUZ

W

Horace, tamir amacıyla görevlendirilen iş grubunun kalfasıyla çitin çökük batı kesimini inceliyordu. İşin bu kısmı, diğer onarımların gerisine sarkmıştı. Çitin büyük bir kısmı artık iyi durumdaydı. Yürüme yolları güçlendirilmiş ve bazı noktalarda tamamen yenilenmiş, duvar kaplamaları da gerek duyulan noktalarda yeni ve güçlü kütüklerle tazelenmişti.

Ama çökmüş olan kesimin, zamanla çürümüş olmaktan başka sıkıntıları da bulunuyordu.

Kalfa, yıkık çitin altındaki zeminin içinden geçen derin oyuğu işaret etti.

"Karlar eriyince burası bir tür suyoluna dönüşüyor, *Kumkuma,"* dedi. "Toplanan sular, zaman içinde temelin bu kısmını yumuşatmış ve aşındırmış. Yeni temeller çakmalıyız."

Horace çenesini kaşıdı. "Aynı zamanda da yağmur yağmasın diye dua etmemiz gerek. Zamanla yumuşayıp aynı hale dönecekse, onarmanın da bir anlamı yok," dedi düşünceli bir sesle. Ama kalfa başım iki yana salladı.

"Hava yağmur yağmayacak kadar soğuk. Ama kar yağacağı

kesin. Yine de bahar gelip karlar eriyinceye dek buradan hiç su geçmeyecek. Onarım bittikten sonra, duvarın yeniden zarar görmesi için aradan en az birkaç mevsim geçmesi gerek. Bu öyle bir iki senede gerçekleşecek bir aşınma değil."

Horace adamı şöyle bir süzdü. Kendinden emin görünüyordu ve işinin ehli olduğu da belliydi.

"Öyle olsun. Haydi, başlayalım öyleyse. Çitin tamamı eski sağlamlığına kavuşmadıkça rahatlamayacağım."

"Birkaç gün içinde onarımı tamamlarız. Diğer işler de sona ermek üzere olduğuna göre, bu kesimde daha fazla adam çalıştırabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Horace. Adama işe koyulmasını işaret ederek arkasını döndü. Sıkı bir çalışma sonucunda ortaya çıkan kulübe köyüne uzanan yokuşu tırmanmaya başladı.

Duvar işlerinden muaf tutulmuş küçük bir genç erkek grubuna, Şigeru'nun şahsi muhafızlarının komutanı tarafından Senşi kılıç eğitimi veriliyordu. Hâlihazırdaki idmanda temel hareketler ele alınıyor, belirli bir tempoyla saplama, savurma ya da kesme hamleleri uygulanıyordu. Horace durup bu farklı dövüş tarzım hayranlıkla incelemeye başladı. Alışkın olduğu idmanlara göre çok daha abartılı ve şaşaalı bir görüntü söz konusuydu. Havalı dönüş ve savurma hareketleri, göze çok daha -doğru kelimeyi aradı ve buldu- gösterişli geliyordu. Ama bu farklı kılıç tekniğinin arkasında yatan amaç benzerliği, Horace'in gözünden kaçmamıştı.

Muhafız komutanı Moka, Kikorilerden hareketlerini tekrar etmelerini istedi. Kikorilere Kawagişi Köyü'nde yok edilen keşif grubunun kılıçları dağıtılmıştı.

Genç Kikoriler, buz gibi bakışlarla onları izleyen Moka'nm öğretilerini tekrarlamaya çalışıyorlardı, ama kılıç kullanımı konusunda son derece beceriksizlerdi ve eşgüdüm eksiklikleri bulunuyordu. Reito da yakınlarda bir yerde durmuş, idmanı seyrediyordu. Horace'ı görünce yanına geldi.

"Pek iyi değillermiş gibi duruyor, sen ne dersin?" dedi Horace.

Reito omuz silkerek "Senşi eğitimi on yaşında başlar," dedi. "Odunculardan bu hareketleri birkaç haftada öğrenmelerini bekleyemeyiz."

"Birkaç ayda bile öğrenebilirler mi, bilmem," dedi Horace kederle. "On yaşından beri idman yapan savaşçıların karşısına çıkacaklar."

Reito başıyla onayladı. Zihninden aynı şeyler geçiyordu. "Başka bir şansımız mı var?"

Horace başını iki yana salladı. "Keşke olsaydı." Çit ve her iki yandaki muazzam kayalar onları kışın güvende tutacak olsa da, bahar geldiğinde Arisaka'nın Senşi ordusu ile karşılaşma fikri, kâbuslanna giriyordu.

"Bazen kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey yapmıyormuşuz gibi geliyor," dedi. Reito bir cevap veremeden, birileri Horace'a seslendi. Vadiye doğru döndüklerinde, heyecanlı heyecanlı yanlarına gelen Mikeru ile iki yoldaşını fark ettiler. Kikorilerden bazıları da kılıç idmanını keserek yüzlerini o tarafa dönmüştü. Eğitmenlerinin öfkeyle bağırmaya başlaması üzerine süklüm püklüm hareketleri tekrarlamaya döndüler.

"Bakalım, Mikeru'nun derdi neymiş," dedi Horace.

"Heyecanlı görünüyor," diye gözlemledi Reito. "Belki de iyi haberleri vardır."

"Eh, haberler bir kez de iyi olsun," dedi Horace. Genç adamla buluşmak üzere eğimli vadiyi adımlamaya başladılar. Mikeru geldiklerini görünce koşmayı kesti. Soluklanmak için elleri ve dizleri üstüne çökerek beklemeye başladı.

"Bulduk, *Kumkuma*," dedi. Hâlâ kesik kesik nefes alıp veriyordu. Horace bir an için oğlanın neden söz ettiğini anlayamadı. Aklı çitin onarımı ve oduncuları birkaç ay içinde yetenekli silahşörlere dönüştürmeye yönelik umutsuz düşüncelerle doluydu. Birden birkaç gün önce Mikeru'ya vermiş olduğu görevi hatırladı.

"Gizli çıkışı mı?" dedi. Mikeru zafer dolu bir gülümsemeyle başını sallayarak onayladı.

"Haklıydın, *Kurokuma*! Geçit oradaymış! Dar ve kıvrımlı olması nedeniyle içinde kolay hareket edilmiyor. Ama orada öylece duruyor!"

"Haydi, gidip şuna bir göz atalım," dedi Horace. Mikeru, teklifi hevesle kabul etti. Arkasını dönerek yeniden koşturmaya başladı. Birkaç metre sonra durup, Horace ile Reito'nun peşinden gelip gelmediklerine bir göz attı. Bu haliyle, efendisinin kendisini yakalamasını bekleyen kıpır kıpır bir yavru köpeği andırıyordu

"Biraz yavaşla, Mikeru," diye gülümseyerek seslendi Horace. "Geçit yüzlerce yıldır orada. Bir yere gittiği yok."

Gizli patikanın içi Mikeru'nun dediği gibi, gerçekten son derece dar ve dikti. Aslına bakılırsa, patikadan çok dağın içinden kayayı oyarak aşağı doğru inen küçük bir oyuktan ibaretti. Bazı noktaları elle kazılmış gibi duruyor, diye düşündü Horace. Anlaşılan o ki, Ran-Koşi'nin gerçek sahipleri, dağın içinde bir dizi dar oyuk keşfetmiş ve bunların birleştirilmesi sonucunda ortaya kaya duvarların içinden geçen bir patika çıkmıştı.

Düşe kalka ilerleyerek dik bir basamağı indiler. Her iki yandaki taş duvarlardan minik çakıl taşları döküldü.

"Buraya kadar inmesi bile hiç kolay değil," dedi Reito.

Horace adama döndü. "Zaten öyle olmasını tercih edersin. Sıkıntılı anlarında kullanabileceğin bu tür bir geçidin kolay kolay fark edilmemesi tercih nedenidir. Düşman varlığından haberdar bile olsa, geçidin daraldığı noktalarda on adamla bile etkili bir savunma verebilirsin,"

"Tuzak kurmaya elverişli olan noktalar da cabası," dedi Reito. "Düşman buradan yalnızca tek sıra halinde yukarı çıkabilir."

"Aşağı inerken de aynı durum geçerli aslında," dedi Horace. "Büyük bir birliği buradan indirmek* epeyce zaman alacaktır."

"Aşağı mı? Neden aşağı inmek isteyesin ki? Demek istiyorum ki, bu yolun burada olduğunu bilmemiz yeterli değil mi? Geçidi kesinlikle kuvvetlendirmemiz ve Arisaka'nın yukarı çıkıp bizi gafil avlamasına engel olmak için savunma mevzileri hazırlamamız lazım. Ama neden buradan aşağı inmek isteyeceğimizi hâlâ anlayamadım."

Reito, Horace'in bu patikayı sıkıştıkları anda tüm kafilenin kaçabileceği bir çıkış yolu olarak görmediğinin farkındaydı. Yanlarındaki Kikorilerin sayısı, çoğu kadın ve çocuk olmak

üzere dört yüzü aşmıştı. Hepsinin bu dik patikadan aşağıdaki platoya inmesi, haftalar sürerdi. Ayrıca aşağı inseler bile, açık araziye çıktıkları anda düşman kuvvetleri tarafından fark edilmemeleri imkânsızdı.

Horace omuz silkti ve cevap vermedi. Zihninde belli belirsiz bir planın temelleri atılıyordu. O ana dek yalnızca savunma amaçlı tedbirler almakla yetinmişlerdi. Çiti onarmış, Horace'ın içgüdüleri sayesinde buldukları patikayı kuvvetlendirmeyi düşünüyorlardı. Ama Horace'ın savaşçı doğası hücum etmekten, savaşı düşmanın sahasına taşıyarak onu şaşırtmaktan geçiyordu. Bu patika sayesinde aklindakini gerçekleştirebilirdi. Alelacele eğitilmiş oduncularla profesyonel savaşçılara karşı nasıl bir saldırı düzenleyeceğine dair henüz hiçbir fikri yoktu. Kim bilir kaçıncı kez, yaratıcılıktan uzak, plan yapmakta zorlanan bir savaşçı olduğu gerçeği geldi aklına. Bir savunma nasıl düzenlenir, çok iyi biliyordu. Bir mevziyi inceleyip zayıf noktalarını değerlendirebilir ve orayı güçlendirmek üzere harekete geçebilirdi. Ama beklenmedik bir saldırı tasarlamak söz konusu olduğunda, işe nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu.

"Bunun için Halt ya da Will'e ihtiyacım var," diye kendi kendine mırıldandı.

Reito'nun meraklı bakışlarını üstüne çekti. "Bir şey mi dedin, *KurokumaT*"

Horace, başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil, Reitosan. Haydi, şu keçiyolunu aşağıya kadar takip edelim." Mikeru'yu takip etmeye başladılar. Genç Kikori her zamanki gibi önlerine geçmiş, bir dağ keçisi gibi kayadan kayaya zıplıyordu.

Dar patika aşağıda düz bir zemine açılıyordu. Neyse ki mağaranın giriş kısmı gözlerden uzak bir noktadaydı. Girişin birkaç metre ötesinde, sağa doğru keskin bir dönemeç yer alıyordu. Dışarıdan o tarafa bakan herhangi bir göz, kaya duvarın orada sona erdiğini sanacaktı. Giriş ayrıca çalı ve ağaçlar ile hemen karşısındaki iri kayalar tarafından da gizleniyordu. Horace bunun bir tesadüf olmadığından emindi. Ran-Koşi'ye uzanan vadinin girişi, mağaradan yaklaşık üç yüz metre ötedeydi ve görüş alanı dışında kalan uçurumun kenarından dolaşılması gerekiyordu.

Horace toprağı inceledi.

"Diyelim ki buraya yüz adam getirdin. Tek sıra halinde geldiniz. Çantasız. Yanınızda sadece silahlarınız var. İniş, gün boyunca sürer. Yeniden hizaya girmeden önce burada saklanabilirler. Aşağıya karanlıkta inersen, görülme ihtimallerini de azaltmış olursun."

Aklından geçenleri dile getirdiğini yine fark etmemişti. Reito cevap verince hafifçe irkildi.

"Bu dediğin yapılabilir," dedi Senşi. "Ama sözünü ettiğin yüz kişi kimlerden oluşacak? Dövüşebilecek durumda kırk Senşimiz bile yok ve Arisaka'nın elinde bunun on misli savaşçı olacak."

Horace bıkkın bir tavırla başını sallayarak onayladı. "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Akıl yürütmekten kendimi alıkoyamıyorum. Elimizde savaşacak düzgün bir kuvvetimiz olsa, Arisaka'yı şaşkına çevirebilirdik."

"Kanatlarımız olsa, ordusunun üstünden uçar giderdik," diye cevap verdi Reito.

Horace omuz silkti. "Tamam. Biliyorum. Çok fazla 'eğer' söz konusu. Neyse. Arka kapıyı da görmüş olduk. Vadiye dönelim artık."

Yoldan yokuş yukarı çıkmak, daha fazla zamanlarını aldı. Reito ile Horace kayaların içinden çıkarak kampa vardıklarında hava neredeyse kararmıştı. Kıyafetleri birçok yerinden yırtılmıştı. Ayağı kayınca aşağı düşmemek için bir yerlere tutunmayı deneyen ve bunda başarısız olan Horace'ın sağ elindeki büyük çizik de kanıyordu.

"Haklıymışsın," dedi Horace yol arkadaşına. "Hem bu yolu tırmanıp hem de konum avantajı bulunan sağlam bir savunmacıyla savaşmak mümkün değil."

"Biz savunmacıları yerleştirdiğimizden emin olalım da," dedi Reito.

Horace başıyla onayladı. Yarın halledilecek bir ayrıntı daha, diye düşündü.

Oyuğa uzanan son yokuşu da tökezleyerek çıktılar ve kendilerine seslenildiğini duydular. Horace çökmek üzere olan karanlıkta daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Ortak yemek salonu olarak inşa edilmiş olan yan tarafı açık kulübenin etrafına büyük bir kalabalık toplanmıştı. Kulübeye doğru yürümeye başladı, ama kalabalıktan ayrılan bir Kikori, onları karşılamak üzere koşmaya başlamıştı.

"Kumkuma! Çabuk buraya gel. Tam beş tane casus yakaladık!"

OTUZ

Kikori ve Senşilerden oluşan kalabalık, Horace ve Reito'ya yol vermek üzere iki yana açıldı. Silahlı Kikorilerin eşlik ettiği tutsaklara göz gezdiren Horace'ın yüreği, bir anda tarif edilemez bir mutlulukla doldu. Davetsiz misafirlerin arkalan dönüktü ve genç savaşçının yanlarına geldiğini fark etmemişlerdi.

"*Kumkuma!"* diye seslendi muhafiz komutanı. Horace'ı karşılamak üzere insanları ite kaka ilerlemeye başladı. "Devriyelerden biri onları aşağılarda, deniz kıyısında bulmuş. Burada ne aradıklarını söylememekte ısrar ediyorlar. Casus olduklarını düşünüyoruz. Yabancı casuslar," diye bir an düşündükten sonra ekledi.

"Casus ha," diye cevap verdi Horace. "Belki de dillerinin çözülmesi için onları kırbaçlamalıyız."

Horace'm sesini duyan tutsaklar, teker teker dönmeye başladılar. Üstündeki Nihon-Ja usulü giysiler -pantolon ve gömleğinin üstüne, baldırlarına dek uzanan ve bir kuşakla tutturduğu Kikori cübbesini geçirmiş, kulaklarını soğuktan korumak

üzere kenarlıklı kürklü şapkasını iyice aşağı çekmişti- nedeniyle genç savaşçıyı tanımakta güçlük çektiler.

Evanlyn birden mutluluk dolu bir çığlık attı.

"Horace!" Kikori muhafızları ne olduğunu anlayamadan Evanlyn koşup Horace'a sımsıkı sarıldı. Horace, tutsağı yakalamak üzere hareketlenen iki Kikoriyi eliyle durdurmak zorunda kaldı. Evanlyn'le kucaklaşmaktan son derece memnundu.

"Rahat olun," dedi. "Bunlar benim dostlarım." Gönülsüz bir şekilde vücudunu geri çekti ama kolunu sahiplenircesine beline dolayarak yanından ayrılmayan kızın varlığı, çok hoşuna gitmişti. Pejmürde kıyafetli bakımsız bir Nihon-Ja oduncusunu andıran haliyle onu nihayet tanıyan Halt, Will ve Alyss'e bir göz atarak sırıttı.

"Buraya hep birlikte nasıl geldiniz, bilmiyorum," dedi. "Ama iyi ki geldiniz!"

Kikorilerin şaşkınlıkları devam ediyordu. Casus olmadıkları ortaya çıkan yabancılara yol verdiler. Will ve Halt, Horace'm sırtına birer şaplak atmakla yetinirken, Alyss çocukluk arkadaşına hafifçe sarıldı. Evanlyn, Horace'm belini bırakmıyordu ve kucaklaşmanın fazla uzadığına kanaat getirince, genç savaşçıyı nazikçe Alyss'in kavrayışından uzaklaştırdı.

Birkaç saniye boyunca, herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Karşılıklı cevabı olmayan sorular soruluyordu. Horace birden diğerlerinden daha uzakta durmakta olan yabancı sureti fark etti.

"Seleten?" dedi şaşkınlıkla. "Sen nereden çıktın yahu?"

Uzun boylu *Wakir,* öne çıkarak halkının âdeti olduğu üzere

Horace'ı kucakladı ve elini ağzına, alnına ve yeniden ağzına götürerek dostunu selamladı.

"Horace," dedi gözlerinin içi gülerek, "seni böyle canlı görmek ne güzel. Hepimiz senin için çok endişelendik."

"Fakat..." Horace tanıdık yüzlere bakıp durdu. "Nasıl oldu da...?"

Sorusunu soramadan Will araya girdi. Her zamanki gibi, açıklama yaptığını sanıyor ama aslında zihinlerde daha fazla sayıda sorunun belirmesine neden oluyordu.

"Anlaşmanın imzalanması için hepimiz Toskana'daydık," diye başladı ve hemen sonra sözlerini düzeltti. "Şey, yani Evanlyn dışında. Daha sonra gelip bize senin kayıp olduğunu söyledi. Biz de Gundar'ın gemisine bindik -gemiyi görmelisin. Rüzgâr karşıdan eserken yelken açıp yol alabilen yeni bir tasarımı var. Ama neyse, bunlar önemli değil. Yola çıkmadan hemen önce, Seleten de bize katılmaya karar verdi -ne de olsa eski silah arkadaşımız sayılır ve - neyse..."

Cümlesini bitiremedi. Horace'ın yüzündeki ifadeden, çocuğun hiçbir şey anlamadığını fark eden Halt, elini kaldırarak lafı ağzında geveleyen eski çırağını susturmuştu.

"Dur bakalım, dur, dur! Her şeyin bir sırası var. Horace, şöyle oturup sakince konuşabileceğimiz bir yer var mı burada?"

"İyi fikir, Halt," dedi Horace. Rahatladığı sesinden anlaşılıyordu.

İşleri yine aceleye getirdiğini fark eden Will, konuşmayı kesti. Biraz utanmıştı.

"Neyse, sonuçta buradayız işte," dedi. En yakın arkadaşına gülücükler atmaktan kendini alıkoyamıyordu. Horace da arka-

daşına aynı şekilde karşılık verdi. İçgüdüleri ona, Will'in yaşadığı patlamanın, kendisinin güvende olduğunu öğrenmesi üzerine bedenini saran rahatlamanın bir sonucu olduğunu söylüyordu.

Horace arkadaşlarını Reito'ya takdim etti. Senşi savaşçısı, tüm konuklarını Nihon-Ja usulünde eğilerek selamladı. Araluenliler de aynı şekilde karşılık verdiler. Nihon-Ja selamı artık hayatının bir parçası haline gelen Horace, arkadaşlarının eğilirken fazla kasılıp kararsızca hareket ettiklerini görebiliyordu. Aralarında Nihon-Ja selamını zarifçe uygulayabilen tek kişi, alışılageldik Arridi el selamını da araya sıkıştırmayı başaran Seleten'di. Nihon-Jalılar etraflarına toplanmış, ilgiyle onları izliyorlardı. Reito ile selâmlaşıldıktan sonra, Horace arkadaşlarını toplu halde kalabalığa takdim etti. Yine karşılıklı eğilmeler ve selamlaşmalar yaşandı.

"Bu ülkede herkes birbirine selam veriyor," dedi Will bıyık altından.

"Alışsan iyi olur," dedi Horace neşeyle. Arkadaşlarını bir anda yanında bulunca tarif edilemez bir biçimde rahatlamıştı. Birkaç günden beri stratejik anlamda kendisini eksik hissediyordu.

Yabancıların bir tehlike teşkil etmediklerinden emin olan insan kalabalığı da yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

"Kulübeme gidip konuşabiliriz," dedi Horace. "Reito-san, İmparator'a yarım saat sonra bizimle görüşüp görüşmeyeceğini sorar mısın acaba? Kendisine dostlarımı takdim etmek isterim."

"Elbette, *Kumkuma,"* diye cevap verdi Reito. Hafif bir baş selamı verdi ve arkasını dönerek hızla oradan uzaklaştı. Horace da acele bir selamla karşılık verdi.

Olan biteni izleyen Will, baş selamını kararsızca taklit etmekle meşguldü. Ne zaman selam verip ne zaman vermemesi gerektiğini çıkaramıyordu. “Burada herkes birbirine selam mı veriyor?” diye sordu.

“Öyle sayılır,” dedi Horace.

mu----------

Kikoriler, Horace’ın kalması için tek odalı, geniş ve rahat bir kulübe inşa etmişlerdi. Genç savaşçının şiltesi katlanarak bir köşeye yerleştirilmişti. Ahşap zeminin merkezinde alçak bir masa yer alıyordu. Minik bir kömür mangalı odayı ısıtıyordu. Masanın etrafına doluşarak son birkaç ay içinde olan bitenler hakkında konuşmaya başladılar.

“Atsu’nun başına neler geldiğini bilmiyorum,” dedi Halt. Hikâyelerinin sonuna gelmişti. “Muhtemelen sahilde fellik fellik bizi arıyordur.”

“Buraya vardığınız bilgisini ona iletmesi için birini gönderirim. Zaten aradığı Kikorilerin hiçbirini bulamayacak,” dedi Horace. “Çünkü hepsi burada, bizim yanımızdalar. Sizin rastladığınız da, Arisaka’nın adamlarını gözetlemeleri için bizim göndermiş olduğumuz bir devriye. Ama anlatın bakalım, onlara neden doğrudan beni ya da Şigeru’yu aradığınızı söylemediniz?”

Soruyu ekibin içinde Nihon-Ja dilinde konuşmayı bilen tek kişi olan Alyss’e dönerek sormuştu. Alyss omuz silkti.

“Karşımızdakilerin kim olduğundan emin değildik,” dedi. “Arisaka’nın müttefiki olabilirlerdi. O yüzden İmparator’dan

söz etmek istemedik. Sanırım onlar da benzer düşünceler içindeydiler. Casus olduğumuzu zannettiler. Muhtemelen yabancı olduğumuz için bize güvenmediler."

Horace başıyla onayladı. "Sanırım öyle." Alyss'in kısa, siyah saçlı görüntüsü karşısındaki şaşkınlığı hâlâ geçmemişti.

"Ayrıca senden de hiç söz etmediler," diye araya girdi Will. "Ağızlarından alabildiğimiz tek şey, bizi *'Kurokuma* nın huzuruna götürdükleri oldu. Bunun bir mekân mı, yoksa şahıs mı olduğunu anlayamadık. Tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bana büyük saygı içeren bir hitap şekli olduğu söylendi," dedi Horace. İfadenin tam anlamını bilmediğini kabullenmek istemiyordu.

"Bize İmparator'dan bahset," dedi Halt. "Belli ki seni çok etkilemiş."

"Öyle," dedi Horace. "Çok iyi yürekli bir insan. Nazik, dürüst ve inanılmaz cesur. Alt sınıfların refahı ve daha fazla söz hakkı olması için uğraşıyor."

"Arisaka da bu yüzden ondan nefret ediyor," dedi Halt.

"Aynen öyle. Şigeru, Arisaka'nın karşısında boyun eğmeyecek kadar cesur biri, ama maalesef askeri tecrübesi yok. Tabii ki, o da Senşi sınıfının tüm üyeleri gibi savaşçı eğitiminden geçmiş. Ama taktik oluşturmak gibi askeri becerilerden yoksun."

"Bunlar Şukin'in görev alanında kalıyordu sanırım, değil mi?" dedi Evanlyn.

Horace'ın yüzü kederli bir hal aldı. "Evet. Askeri meselelerle o ilgileniyordu. Bana kalırsa, Şukin'in ölümü İmparator'u derinden sarstı. Yardıma ihtiyacı var."

“Ki sen de ihtiyacı olan yardımı ona sağlıyorsun,” dedi Seleten usulca. Horace omuz silkti.

“Şigeru’yu bir başına bırakamadım. Diğer danışmanları da savaşmasını bilmeyen saray mensuplarından oluşuyor. Emrindeki kıdemli savaşçılar ise böyle esaslı bir seferberlik için fazlasıyla tecrübesizler.” Horace’ın yüzü aydınlandı. “Sizi gördüğüme o kadar sevinmemin bir nedeni de bu.”

“Gidip senin şu İmparator’u görsek iyi olacak,” dedi Halt.

Şigeru grubu kibarca karşıladı ve ülkesine geldikleri için teşekkür ederek yolculuklarına ait ayrıntıları bilmek istedi. İçinde bulundukları durum nedeniyle hepsinden özür diledi.

“Arisaka ülkemizi karışıklığa itti,” dedi kederle. “Korkarım, sizleri hak ettiğiniz şekilde, bir törenle karşılayamadım.”

Halt adama gülümsedi. “Çok da fazla bir şey hak etmiş sayılmayız, ekselansları.”

“Kumkuma'nın tüm dostları,” dedi Şigeru ve başıyla Horace’ı işaret etti, “bu ülke tarafından onurlu bir karşılamayı hak etmektedir. Genç dostunuz bana önemli hizmetlerde bulundu, Halto-san.”

Horace, İmparator’un vadinin ucundaki kulübesine yürürlerken arkadaşlarına, Nihon-Jalıların önceden tahmin edilemeyen telaffuz tercihlerinden söz etmişti.

“Kelimeleri ‘T’ harfi gibi sert ünsüzlerle bitirmekte zorlanıyorlar,” dedi. “Genellikle kelime sonlarına sesli bir harf

ekliyorlar. Yani eğer bir itirazın yoksa, Halt, seni 'Halto' diye tanıtacağım. Will de 'Wirru' olacak." Tercihinin sebebini açıklamaya koyuldu. "Rahat telaffuz edemedikleri harflerden biri de 'LV'

"Sanırım benim adım 'Arris' olacak, değil mi?" dedi Alyss. Horace başıyla onayladı.

"Ya Seleten ve ben?" diye sordu Evanlyn.

Horace birkaç saniye düşündü. "İsimlerinizdeki L harflerini telaffuz etmekte zorlanacaklardır," dedi. "Ayrıca her üç heceye de aynı vurguyu katacaklar. Yani, bizim telaffuz ettiğimiz gibi, E-vötf-lyn ya da Se-le-te« denmeyecek sîzlere. Hece vurgusu dillerinde yok. Tüm heceleri aynı vurguyla art arda sıralıyorlar."

Haklı çıkmıştı. Şigeru, Horace arkadaşlarını tanıtırken onlara verdiği isimleri dikkatle dinlemiş, her birini tekrar etmişti. Doğal olarak, hepsinin sonuna nezaket icabı 'san' takısını.ekliyordu.

Formaliteler sona erdikten sonra, Şigeru çay getirilmesini istedi. Hava son derece soğuktu -yoğun kar yağışı kısa süre içinde başlayacaktı- ve sıcak çay hepsine iyi gelecekti.

Horace fincanını inceledi. Yeşil çayın tadı fena değil, diye düşündü. Ama en sevdiği içeceğin çay olduğu söylenemezdi.

"Yanınızda kahve yoktur herhalde, değil mi?" diye sordu Orman MuhafızlarTna.

"Biraz var," diye cevap verdi Will. HoraceTn gözleri parlayınca devam etti, "ama hepsi sahildeki kampta kaldı."

"Tüh, tam da umutlanmıştım. Eşyalarınızı getirmeleri için birilerini göndereceğim," dedi Horace.

Şigeru konuşmaları gülümseyerek takip ediyordu. Arkadaşları -özellikle de orta yaşlı, sakallı olanı- yanındayken Horace'm rahatlamış olduğunu açıkça görebiliyordu. Şigeru, Horace'ın Şukin'in ölümünden sonra büyük sorumluluklar yüklendiğini biliyor ve genç adamın baskı altında kendini kaybetmesinden endişe ediyordu. Artık yanında, sırtındaki yükü paylaşacak birileri var, diye düşündü. İçgüdüleri ona, Arisaka karşısında Halto-san'ın yeteneklerine güvenmesini söylüyordu. Horace, son haftalarda İmparator'a esrarengiz Orman Muhafızı hakkında çok şey anlatmıştı.

"Kumkuma kahve içmeyi özledi," dedi Şigeru.

"Ekselansları?" Genç Orman Muhafızı'ydı bu ve ona bir şeyler sormak istediği anlaşılıyordu. Şigeru başıyla devam etmesini işaret etti. "Horace'a vermiş olduğunuz bu ismin anlamı nedir? *Kumkuma*?"

"Büyük saygı içeren bir hitap şekli," diye ciddiyetle cevap verdi İmparator.

"Evet. Horace da öyle söyledi. Ama tam olarak ne anlama geliyor?"

"Sanırım," diye kararsızlıkla araya girdi Alyss, "bir ayıyla ilgili bir terim. Siyah bir ayı olabilir mi?"

Şigeru başıyla kızı hafifçe selamladı. "Dilimizi mükemmel bir şekilde yorumluyorsun, Arris-san," dedi.

Alyss kızardı ve iltifata hafifçe eğilerek karşılık verdi.

Bir süredir *Kumkuma* sözcüğünün ne anlama geldiğini bulmaya çalışan Horace, tercümeyi duyunca nihayet rahatlamıştı.

"Siyah ayı," diye tekrar etti. "Bu ismi bana takmalarının nedeni, dövüş alanındaki yeteneksizliğim olmalı."

“Bence de öyle,” diye araya girdi Will. “Seni savaşırken görmüşlüğüm var ve yeteneklerin gerçekten de kısıtlı.”

“Mevzileri dolaşıp gözden geçirsek iyi olacak sanırım,” diye hızla araya girdi Halt. Gençlerin atışmaya devam etmelerini istemiyordu. “Ekselanslarının yeterince zamanını aldık.”

“Halto-san, lütfen bana Şigeru deyin. Bu dağların tepesinde kendimi bir ekselans gibi hissetmiyorum.” Şigeru’nun bakışları diğerlerine kaydı. “Bu hepiniz için geçerli, lütfen bana Şigeru-san şeklinde hitap edin. Bu bizi çok sayıda selam ve formaliteden kurtaracaktır.”

İçten tebessümüyle hepsini etkilemişti. Yol arkadaşlarından kabul mırıltıları yükseldi. Grup ayağa kalkmaya yeltenince, Şigeru elini kaldırdı.

“Prenses Ev-an-in,” dedi, “Arris-san ile yanımda kalıp sohbetimize devam etmek istersiniz diye düşünmüştüm. Babanız ve Araluen Krallığı hakkında daha fazla bilgi edinmek isterdim.”

Evanlyn, “Elbette, eks...” diye söze girecek oldu ama Şigeru’nun onu ihtar eden parmağını görünce sustu. “Yani, elbette, Şigeru-san.”

OTUZ BİR

İşe ilk olarak, çit onarımını teftiş etmekle başladılar.

Halt, çitin harabeye dönmüş batı kesimini sessizce izliyordu. Kikori işçileri, yeni inşa edilecek kolonların temel çukurlarını kazmakla meşgullerdi. İyi organize olmuşlardı ve işler sorunsuz bir şekilde ilerliyordu. Nesiller boyu uçsuz bucaksız dağların tepelerindeki ağaçları keserek köylerine taşımış olan Kikoriler, neredeyse hiç sorun yaşamadan sırt sırta çalışmaya alışkınlardı. Herkese bir görev veriliyor ve tüm görevler layıkıyla yerine getiriliyordu. Will, kiriş görevi görecek olan kocaman bir kütüğü temel çukurlarından birine indirmekle görevlendirilen grubu izliyordu. Tüm işçiler kalfanın yüksek sesle verdiği talimatlara hızla tepki veriyor, sorunsuzca ve etkili bir biçimde çalışıyorlardı.

"Çok disiplinliler," dedi Halt.

Horace başıyla onayladı. "Evet. İnanılmaz bir eşgüdüme sahipler. Eh, kocaman ağaçları kesip dağlardan aşağı indirirken takım çalışmasına ihtiyaç duyuyorlar da ondan. Herkes yanındaki adama güvenmek zorunda."

"Horace," diye sözünü kesti Halt, "söyle de dursunlar, olur mu? Yaptıkları işi bıraksınlar."

Horace dönüp Halt'a şaşkınlık dolu bir bakış attıktan sonra kalfaya seslendi ve çalışmanın durmasını istedi. Yeniden Halt'a döndü.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Halt?" diye sordu. Orman Muhafızı başını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Bu durum bizim için bir fırsata dönüşebilir." Halt gözlerini kısarak hasarlı kesimi inceledi. Bir karara varmış gibi duruyordu. "Arisaka'mn kaç adamı var? Ne kadar zaman sonra burada olurlar?"

"Keşif kollarımızdan gelen bilgilere göre, beş ya da altı yüz savaşçısı var," dedi Horace. "Ordusunun ana koluyla aramızda üç haftalık mesafe bulunuyormuş. Köprüyü parçalayarak onları etraftan dolanmaya mecbur bıraktık. Ama eğer ki Arisaka beklediğimiz şekilde hareket ederse, kar başlayıp vadi tıkanmadan önce bir grup savaşçısını önden gönderecektir." •

Halt başıyla onayladı. Onun tahmini de bu yöndeydi. "Yani önümüzdeki on gün içinde, yaklaşık yüz kişilik bir düşman birliğinin kapımıza dayanmasını bekleyebilir miyiz?"

"Evet. Daha çabuk da gelebilirler, ama hiç sanmam. Yanlarında hiçbir şey taşımasalar bile, zorlu bir arazide yol almak zorundalar."

"Burunlarını şöyle bir kanatsak, hiç fena olmazdı," dedi Halt.

Horace yine başıyla onayladı. "Arisaka'nın saflarını ne kadar azaltabilirsek o kadar iyi."

"Pekâlâ. O zaman şöyle yapacağız. Çitin bel vermiş kıs-

mındaki çalışmaları durduruyoruz. Şöyle bir üstünden geçsinler ama çok özenmesinler. Enkazdan çıkarılan o eski ve çürümüş kütükleri kullansınlar. O tarafın çitin zayıf noktası olduğu dışarıdan anlaşılsın."

Horace dikkatle başıyla onayladı. "Düşmanın saldırısını tek bir noktaya yoğunlaştırmasını istiyorsun, değil mi?" Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi, ama daha önce Halt'un yanlış bir karar verdiğine hiç şahit olmamıştı.

"Sadece o değil. Zayıf kesimin içine, ikinci bir duvar inşa edeceğiz; U şeklinde ve çite göre biraz daha kısa olacak ki düşman tarafından görülmesin. O tarafta bir gedik açmalarına izin vereceğiz. İçeri taarruz ettiklerinde, üç yanlarının duvarla -bu kez sağlam duvarlarla- kaplı olduğunu görecekler. Hepsi bir noktaya toplanmış olacağı için onlara ciddi anlamda zarar verebiliriz. Çitin arkasındaki yürüme yoluna istifleyeceğimiz kütük ve kayaları gediğin önüne yığarak düşmanı içeride kıstırabiliriz. En azından kaçmalarını zorlaştırmış oluruz."

Gözleriyle çiti ve içindeki dik taş duvarı tarayan Seleten de planı başıyla onaylıyordu.

"Kütük ve kayaları şu kayalık yüzeyde de istifleyebiliriz," diye ekledi. "Dengede durmaları için basit bir istinat duvarı inşa eder, düşman içeri girdikten sonra da duvarı çökertip kayaları üstlerine yağdırırız."

Halt Seleten'e hızlı bir bakış attı. "İyi fikir," dedi.

Horace, haftalardır ilk kez, yaklaşan çatışma aklından geçerken tebessüm edebiliyordu. Sonuçta göğüs göğse bir dövüş olmayacaktı. Çitin üzerinden savaşacakları için her şey Kikorilerin lehine olacaktı. Kaya, mızrak ve kütükleri etkili birer

silah olarak kullanabilir, herhangi bir küçük taarruz gücünü yanlarına yaklaşamadan yok edebilirlerdi.

"Gelmenize o kadar sevindim ki," dedi Horace.

"Bu şekilde en azından Arisaka'nın saflarını azaltmış oluruz," dedi Halt. "Yalnızca tek kullanımlık bir numara bu, ama kar yağmaya başlayıncaya dek onları yavaşlatmamıza faydası dokunur."

Horace kalfayı yanma çağırdı ve yeni planı adama izah etti. Kalfanın gözleri parladı ve hevesle başını sallamaya, planın yaratıcıları olarak gördüğü Halt ve Seleten'e dönerek sırıtmaya başladı. Yeni inşa edilecek duvara dair adama ayrıntılı bilgi vermelerine gerek yoktu. Planlama ve işçileri organize etme işini kalfaya bırakarak kılıç idmanı yapmakta olan küçük Senşi grubunun bulunduğu kısma yaklaştılar. Kampın yeni misafirleri de tıpkı Horace gibi, Nihon-Ja kılıç tekniğine ve savaşçıların sürat ile hassasiyetlerine hayran kalmışlardı.

"Oldukça iyiler," dedi Seleten. "Hatta çok iyiler."

Horace, Seleten'e bir göz attı. "Adam adama dövüşte, bizim Araluen şövalyelerini alt edecek kadar iyiler," dedi. Bunu itiraf etmek acı veriyordu, ama gerçekleri inkar etmenin de bir anlamı yoktu. "En iyi savaşçılarımız onların en iyileriyle aynı seviyedeler, ama sıra bir alt yetenek seviyesine geldiğinde, Senşiler ön plana çıkıyor. Alt kademe Senşi savaşçıları, Araluen Savaş Okulu'nun ortalama mezunlarından çok daha yetenekliler."

Halt da aynı fikirdeydi. "Mantıklı olan da bu," dedi. "İdman yapmaya on yaşında başladıklarını söylemiştin. Bizdeki Savaş Okulları on beş yaşından küçük öğrenci kabul etmez."

Seleten sakalını sıvazladı. "Katılıyorum," dedi. "Bireysel anlamda çok etkileyici göründükleri kesin."

Bu sözler, Will'in hafızasında belli belirsiz bir hatıranın uyanmasına yol açmıştı. Kendini zorlamasına rağmen, bunun ne olduğunu hatırlayamadı. Vadinin aşağısında, çite tırmanarak yeni kütükleri yukarı taşıyan ve iç duvar inşasında kullanacakları kerestelerin üstünde çalışmakta olan işçilere doğru döndü. Yan yana ne kadar da uyumlu bir şekilde çalışıyorlardı. Boşa hiçbir adım atmıyor, ne yapacaklarını asla şaşırmıyorlardı. Can sıkıntısıyla başını iki yana salladı. Aklını kurcalayan şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Seleten biraz önce ne demişti? *Bireysel anlamda çok etkileyiciler.* Bu cümleyi bir şekilde iş başındaki disiplinli Kikori ekipleri ile özdeşleştirmişti.

"Nasıl olsa hatırlarım," dedi kendi kendine ve diğerlerine yetişmek üzere hızlandı.

Moka, küçük Kikori grubunu eğitmek, oduncular dan birer silahşor oluşturmak üzere idman sahasındaki yerini almıştı. Kikoriler bir miktar gelişme kaydetmiş, diye düşündü Horace. Bu kez sağlam ve eşgüdümlü bir görüntü çiziyorlardı. Ama biraz önce izlemiş oldukları Senşiler ile aralarında belirgin farklar vardı.

"Sağlıklı, savaşmaya hazır durumda kaç Senşiniz var?" diye sordu Halt.

"Kırk civan. Çiti ilk taarruzda savunmamıza yetecek kadar. Ama sonrasında..." Moka tedirgin bir el işareti yaptı. Erken kayıplann Arisaka'yı yıldırmayacağını biliyordu. Sayı avantajı dindeyken, adamlannın tamamını tahta çite süreceğinden emindi.

"Peki, Arisaka'nın... kaç adamı var? Beş yüz mü?"

"Yaklaşık olarak." Horace'ın karamsarlığı sesinden anlaşılıyordu. Arisaka'yı geciktirmek için hangi taktiği uygularlarsa

uygulasınlar, er ya da geç usta savaşçılardan oluşan, geniş ordusunun karşısına çıkmaları gerekecekti.

"Savaşabilecek durumda iki yüz de Kikoriniz var, değil mi?" diye sordu Seleten. Horace başıyla onaylayınca ekledi: "Ya silah durumu?"

"Çok sayıda baltamız var," dedi Horace. "Birkaç hançer. Ayrıca çoğunun birer mızrağı da mevcut. Buraya ilk geldiğimiz gün, vadinin ilerilerinde eski bir silahlık bulduk. Kulübelerin seneler içinde birçok kez kale olarak kullanıldığı anlaşılıyor. Ama silahların hepsi eskimişti ve bazıları da paslanmıştı. Kullanılan çeliğin kalitesi bana hiç de güven vermedi."

Halt bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Taşıdıkları nem nedeniyle şişmiş gri bulutlar, hemen üstlerinde, alçaktan seyrediyordu.

"Dua edelim de bir an önce kar yağmaya başlasın," dedi.

SB»----------

"Will Te aranız nasıl bakalım?" diye sordu Horace. Alyss arkadaşına döndü ve yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

"Harika," dedi. "Her şey harika."

Araluenliler ile Seleten'in Ran-Koşi'ye varmalarının üstünden iki gün geçmişti. Halt ile Seleten'in planladıkları inşaat oldukça ilerlemişti. HoraceTn dediği gibi Kikoriler ahşap işçiliğinde oldukça tecrübelilerdi. Genç savaşçı, bu tür ayrıntıları kendinden daha kıdemli, daha tecrübeli zihinlere devretmiş olmaktan memnuniyet duyuyordu.

“Plan yapan biri değilim ben,” dedi kendi kendine. “İyi bir uygulayıcıyım.”

Halt ve Seleten, *Wakir*'in önerisi olan istinat duvarının inşasını denetliyorlardı. Evanlyn ile Şigeru ise sohbetlerinden bir diğerini gerçekleştiriyorlardı. İmparator, Araluen'in sosyal yapısı hakkında bilgi almaya can atıyordu. Araluen'in Nihon-Ja'ya yüzyıllardır hükmetmekte olan hiyerarşik düzene göre çok daha az baskıcı bir yönetimle idare edildiğini öğrenmiş ve bu düzenin kendi toplumu için bir model oluşturabileceği hakkında fikirler beslemeye başlamıştı.

Acil bir işleri bulunmayan Horace ile Alyss ise fırsattan yararlanarak birkaç saatliğine kamptan uzaklaşmışlardı. Redmont Şatosu'ndaki yetim koğuşunda yan yana büyümüş olan iki arkadaş, birbirleriyle zaman geçirmeye alışkındı. Öğle yemeklerini yanlarına alarak vadideki inşaatı izleyebilecekleri yüksek bir kaya çıkıntısına tırmanmışlardı. Çekiç ve testere sesleri, Senşi kılıç eğitmenlerinin bağırtılarına karışarak kulaklarına kadar geliyordu.

“Macindavv'dan eve doğru at sürerken, ikinizi yan yana getirip kafalarınızı birbirine vurdurmam gerektiğini düşünüyordum. Aranızda bir şeyler olduğu o kadar belliydi ki. Ama ikiniz de bunu kabullenmiyordunuz.” Horace hatıralar aklına gelince gülümsedi. Kız kardeşi gibi gördüğü Alyss ile en yakın arkadaşı Will'in ilişkisi, genç savaşçıyı çok mutlu ediyordu.

“Evet,” dedi Alyss, “ikimiz de karşı tarafın aynı şeyleri hissetmemesi ihtimalinden korktuğumuz için bir şey söylemiyorduk.”

Horace usulca bir kahkaha attı. “Mesele şu ki, siz ikiniz olaylar hakkında fazla düşünüyorsunuz. Bunu o zaman da söy-

lemiştim. Birinden hoşlanıyorsan, çıkıp bunu ona söylemelisin. Ben buna inanıyorum."

"Öyle mi?" dedi Alyss. Horace başını sallayarak onayladı. Akıllı ve bilge bir görüntü sergilemek için elinden geleni yapıyordu.

"Her zaman en doğrusu budur," dedi kendinden emin bir sesle.

"Prensesle aranız nasıl bakalım?" diye birden soruverdi Alyss. Horace tereddüt etti ve suratı kızardı.

Birkaç saniye sonra, "Şey... yani...prensesle aramız derken ne demek istedin?" diyebildi. Ama tereddütlü hali Alyss'e aradığı cevabı çoktan vermişti.

"Vay canına!" dedi Alyss. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Seni karşımızda gördüğümüz an ellerini üstünden çekemeyişinden anlaşılıyordu! Sülük gibi üstüne yapıştı yahu."

"Öyle bir şey olmadı!" diye ısrar etti Horace.

"Haydi ama! Kör değilim ben. Koşa koşa kollarını boynuna doladı."

"Sen de öyle yaptın," diyecek oldu Horace ama Alyss bunun önemsiz bir ayrıntı olduğunu gösteren bir işaret yaptı.

"Ben senin kaburgalarını kırmadım ama," dedi. "Ayrıca, Kraliyet Prensesi'nin ortadan kaybolan bir şövalyeyi aramak uğruna dünyanın öbür ucuna yelken açması normal bir olay mı sence?"

Horace bakışlarını önüne çevirdi. Alyss arkadaşının yüzünde belirmeye başlayan utangaç tebessümü görebiliyordu.

"Eh, yani, meseleye o şekilde bakarsan, tabii..."

Alyss neşeyle tezahürat yapmaya başladı. “Yani aranızda bir şeyler var! Biliyordum! Will’e de söylemiştim ama o bana inanmadı.”

“Eh, herkese duyurmayalım istersen, olur mu?” dedi Horace. “Aramızda bir şey olmayabilir de. Sadece, Araluen’den ayrılmadan önce... çok sık görüşmeye başlamıştık, hepsi bu.”

“Duncan seni bu yüzden göreve gönderdi herhalde,” diye dalga geçti Alyss. Genç savaşçının yüzündeki kararsız ifadeyi görünce yaptığı şakadan ötürü pişman oldu.

“Öyle mi düşünüyorsun? Benim de aklıma geldi bu. Ne de olsa, o bir prenses. Bense önemsiz bir şövalyeyim...”

Alyss içine şüphe düşürdüğü için kendi kendine kızarak Horace’ın kolunu yakaladı ve genç şövalyeyi sarstı.

“Horace! Önemsiz falan değilsin sen! Bunu nasıl söylersin? Duncan kızına ilgi göstermenden memnuniyet duyacaktır!”

“Ama ben yetimim. Soylu bir geçmişim yok...” diye başlayacak oldu Horace ama Alyss sözünü kesti.

“Duncan öyle şeylere aldırmaz ki! Züppenin teki değildir o. Hem sen bir kahraman olduğunun farkında değil misin? Krallığın en gözde genç şövalyesi sensin. Damadı olmandan mutluluk duyacaktır!”

Horace’ın telaşı gözlerinden okunuyordu. “Dur bakalım! O kadar uçma! Damadı mı? Damatlıktan falan söz eden de kim?”

“Yalnızca aklımdan geçen bir düşünceydi,” dedi Alyss. “Sözün gelişi öyle dedim. Endişelenme.” Horace bir parça rahatlaşa da Alyss içinden gülüyordu. Horace bu konuya ciddi bir şekilde yaklaşıyor olmasa, sözlerine gülüp geçerdi. Prensesle

evlenmek istediğinden eminim, diye düşündü. Acaba kendisi de farkında mıydı bu isteğinin?

Konuyu değiştirmenin bir yolunu arayan Horace, etrafına bakındı ve gözü Will'e takıldı. Genç Orman Muhafızı, vadinin aşağılarında yere oturmuş, bir grup yaşlı Kikori ile derin bir sohbete dalmıştı.

"Neyin peşinde bu?" diye sordu Horace.

Will ve Kikoriler, el işaretleri ve sopalarıyla toprağa çizdikleri şekiller aracılığıyla anlaşıyorlardı. Çizilen ve işaret edilen her ne ise gruptakiler nihayet hemfikir oldular ve başlarını sallayıp kahkahalar atarak birbirlerinin omuzlarına vurmaya başladılar.

Alyss hâlâ içten içe Horace'ın ağzından kaçan sözlere gülüyordu. "Bilmiyorum. Son iki gündür çok sessizleşti. Sürekli kendi başına dolaşmaya çıkıyor. Yolunda gitmeyen bir şeylçr var sanırım. Ne sıkıntısı olduğunu sordum, ama anlatmaya yanaşmadı."

Ancak Horace arkadaşının bu ruh haline daha önce de şahit olmuştu ve neler olup bittiğinin farkındaydı.

"Yolunda gitmeyen bir şey falan yok," dedi. "Will plan yapıyor."

OTUZ İKİ

Evanlyn, Alyss ile ortaklaşa kullandıkları kulübede oturmuş, Nihon-Jalıların kalem niyetine kullandıkları ince fırçalardan birini dişleyerek bir bez parçası üstüne çizili haritanın üstüne eğilmişti. Saat epeyce ilerlemişti. Masanın üstünde yanmakta olan fener nedeniyle odanın dört bir köşesinde koyu gölgeler geziniyordu. Haritanın ince ayrıntılarını okuyabileceği kadar ışık yoktu. Aklından diğer feneri yakmayı geçirse de, yüzü duvara dönük bir halde uyuyan Alyss'i rahatsız etmek istemiyordu.

Ran-Koşi'ye vardıklarından beri, beraber çok daha fazla vakit geçirmişlerdi. Yol arkadaşlarının geri kalanı erkeklerden oluşuyordu ve etrafları sayısız savaşçı ve oduncuyla doluyken bir arada kalmayı tercih ediyorlardı. Kikorilerin arasında kadınlar da vardı tabii, ama yabancıları hayranlıkla karışık bir saygıyla izlemeyi tercih ediyorlardı. Dil sorunları, özellikle de Kikorilerin yoğun bölgesel aksanları, kadınlara yaklaşmalarını zorlaştırıyordu.

Alyss ile Evanlyn'in çok yakın arkadaş oldukları söylenemezdi. Ama iyi geçinebilmek için her ikisi de -ara sıra ya-

şanan sürtüşmeler dışında- çaba harcıyordu. Araları daha iyi olmuş olsa, Evanlyn muhtemelen diğer feneri yakmaktan çekinmezdi. Ama birbirlerinin yanında parmak uçlarında hareket ediyorlardı ve Alyss'e şikâyet etmesi için bir bahane vermek istemiyordu.

Gözlerini ovuşturdu ve haritaya iyice yaklaştı. Keşke normal yükseklikte bir masam ve rahat bir sandalyem olsaydı, diye düşündü. Nihon-Jalılann alçak mobilyaları, dizlerini ve sırtını zorluyordu. Alyss yorganını hışırdatarak ona doğru döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Uykudan yeni uyandığı için sesi boğuk çıkmıştı.

"Affedersin," dedi Evanlyn aceleyle. "Uyandırmak istememiştim."

"Sen uyandırmadın," diye cevap verdi Alyss. "Işıktan uyandım." Evanlyn sinirlendiğini sanmasın diye hızla ekledi. "Şaka yapıyordum."

"Haa... neyse, sen yine de kusura bakma," dedi Evanlyn. "Haydi, uyumaya devam et."

Ama Alyss doğrulmayı tercih etti. Buz gibi dağ havası üşümesine yol açmıştı. Koyun postuyla kaplı Kikori tarzındaki ceketini hızla omuzlarına çekti. Ayağa kalkmaya üşenerek emekledi ve Evanlyn'in yanına oturdu.

"Diğer feneri de yak," dedi. "Yoksa karanlıkta okumaya çalışırken ikimiz de kör olacağız."

Evanlyn tereddüt etti ama Alyss sabırsızca bir el hareketi yaptı.

"Haydi, yak şu feneri," dedi. "Neyin peşinde olduğunu öğrenmezsem asla uyuyamam."

Evanlyn başıyla onaylayıp yaktığı ikinci feneri, ışığın artması için diğerinin yakınma yerleştirdi. Alyss biraz daha yaklaşarak bez parçasını incelemeye başladı.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu. Ran-Koşi ile kuzey Nihon-Ja'yı gösteren bir harita vardı karşısında.

"Şigeru'yla beraber çizdik. Toru ve diğer Kikorilerden de yardım aldık. Arazinin yapısı önceden de bilmiyormuş. Yalnızca Ran-Koşi'nin yeri tam olarak bilinmiyormuş." Haritanın vadiyi ve etrafını sarmalayan dik duvarları gösteren bölümünü tıklattı.

Düşünceli görünen Alyss başını salladı ve vadinin hemen kuzeyindeki geniş, bir özelliği olmayan boşluğu işaret etti.

"Burası nedir?" Üstüne yazılı olan ismi okudu. "Mizu-Umi Bakudai?"

"Büyük bir göl. Şurada, gölün diğer tarafında ise Hasanuların yaşadıkları bölge yer alıyor."

"Haklarında konuşulduğuna birkaç kez şahit oldum. Kim bu Hasanular?"

Evanlyn, masadaki çaydanlığa uzanarak kendisine bir fincan yeşil çay koydu. "Biraz ister misin? Hâlâ oldukça sıcak sayılır."

Alyss başını iki yana salladı. "Teşekkürler."

"Hasanular, gölün diğer tarafında yaşayan vahşi bir dağ halkı. Bazı hikâyelerde insan değil canavar olduklarından söz ediliyor. Ortalıkta trol ve iblis türü tuhaf dağ yaratıklarına dair çok sayıda efsane dolaşıyor. Ama Şigeru'ya bakılırsa, bunların tamamı batıl inanç kaynaklı, doğru olmayan efsaneler. Hasanuların insan soyundan geldiklerine, sıradan bir halk olduklarına inanıyor. Sı-

radan bir Nihon-Jalıya göre çok daha uzun boylu olup vücutlarının kızılımsı, uzun tüylerle kaplı olduğu söyleniyor."

"Amma da çekiciymiş," diye yorum yaptı Alyss.

Evanlyn yüzüne hafif bir tebessüm konmasına izin verdi. "Öyle. Ama anlaşılan o ki Hasanular lordlarma, yani Nimatsu adındaki Şigeru'ya bağlı Senşi asilzadesine son derece sadıklarmış. Ayrıca çetin savaşçılar oldukları da aktarılan hikâyeler arasında," diye ekledi.

"Hımmm. Yani kendi tarafında savaşa girmeleri için Hasanuları ikna etmesi halinde, Şigeru'nun Arisaka'ya karşı koyacak bir kuvvete komuta etme ihtimali var," dedi Alyss. Yoldaşları gibi o da Kikorilerin savaş yeteneklerinin farkındaydı. "Sayıları çok muymuş?"

"Binlerle ölçülüyormuş," dedi Evanlyn. "İşin hoş tarafı da bu. Aslında ülkede Şigeru'ya sadık ve Arisaka'ya karşı çıkacak olan çok sayıda klan var, ama fazla adamları yok ve organize değiller. Arisaka hem kendi klanı Şimonsekiler, hem de Umaki klanı tarafından destekleniyor. Kafa hesabı yapıldığında, bu ikisi ülkedeki en büyük klanlar oldukları için arkasında güçlü ve eşgüdümlü bir ordu var.

"Ama eğer Hasanulan yardıma çağırmayı başarabilirsek, Arisaka sayı üstünlüğünü kaybetmiş olacak. Bu da diğer klanların Şigeru'nun tarafına geçmelerini hızlandırabilir. Tek sorun..."

Sustu ve Alyss onun adına cümleyi tamamladı. "Hasanulann, kocaman bir gölün diğer tarafında yaşıyor olmaları."

"Doğru. Gölün etrafından dolanan patika, buradakinden de dolambaçlı bir şekilde ilerliyor. Şigeru'ya bakılırsa, oralara gidip dönmek en az iki ay sürermiş."

“İki ay sonra muhtemelen bir sonuca varılmış olur,” dedi Alyss. Evanlyn bir şey söylemeden başıyla onayladı.

Haritayı sessizce birkaç dakika daha incelediler. Alyss birden usulca, “Neden Halt’un izinde yürümüyoruz?” diye sordu. “Etraftan dolaşmak yerine düz bir çizgi çizerek ilerlesek olmaz mı?”

Halt, İwanai sahilinden kuzeye doğru yelken açma kararıyla, dağ tepelerinde haftalarca sürecek olan yolculuğu kısaltarak birkaç güne indirmişti. Ama Evanlyn Alyss’in planındaki bariz sıkıntıyı işaret etme ihtiyacını hissetti.

“Bir gemimiz olsa dediğini yapabilirdik,” dedi ama Alyss başını iki yana salladı. Fikir zihninde geliştikçe heyecanı da artıyordu.

“Gemiye gerek yok. Bir kanomuz olsa yeter.”

“Neyimiz olsa yeter?” diye sordu Evanlyn. Bu kelimeyi ilk kez duyuyordu.

Alyss, fırçayı prensesin elinden alarak haritanın kıyısına uzun, dar bir tekne çizmeye başladı.

“Bir kano. Ahşap gövdeli, yağlı keten ya da branda kaplamalı ufak ve hafif bir tekne. Skandiyalılar onları balık tutmak için kullanıyor. Aslına bakılırsa, Redmont’ta benim de bir kanom var. Nehir veya göl ulaşımı için çok uygun bir araç. Bir yandan da ter atmış oluyorum,” diye ekledi.

Evanlyn kaba çizimi kuşkuyla inceliyordu.

“Bu kano dediğin şeyi inşa edebilir misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Alyss. Evanlyn’in bozulan morali, Alyss sözlerine devam edince yeniden yerine geldi. “Ama Kikorilerin

edebileceklerinden eminim." Daha net görebilmek üzere haritayı önüne çekti ve parmağıyla gölün bir ucundan diğerine uzanan bir çizgi çekti. "Basit aşamalar halinde yolculuk edebiliriz," dedi. "Gölün içinde geceleri kamp kurabileceğimiz çok sayıda ada var."

"Biz mi dedin?" diye sordu Evanlyn. Alyss prensesle göz göze geldi.

"Eh, elbette 'biz' dedim. Arisaka'nın ordusu buraya vardığında eli silah tutan tüm erkeklere ihtiyaçları olacak. Seninle benim elimizden fazla bir şey gelmez." Evanlyn'in itiraz etmeye hazırlandığını görünce hızla sözlerine devam etti, "Haa, şu sapanınla birkaç düşman askerini vurabileceğinden eminim. Ama bu işi halledersek Şigeru'ya çok daha değerli bir hizmette bulunmuş olacağız! Haydi ama," dedi kısa bir sessizliğin ardından, "içten içe, bu yolculuğa çıkmayı zaten istiyordun, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Evanlyn.

"Öyleyse gel, birlikte çıkalım! Ben de seninle geleyim. Bir tercümana ihtiyacın olacak ve kano kullanmasını da biliyorum. Ayrıca yanımıza adam verilmesine de gerek kalmayacak. Gölün üstünde tamamen güvende olacak ve Halt ile diğerlerini birliklerinden adam eksiltmek zorunda bırakmamış olacağız."

Evanlyn birkaç saniye düşündükten sonra bir karara vararak omuzlarını dikleştirdi.

"Neden olmasın?" Birden aklına bir şey gelmişti. "Acaba Halt buna ne diyecek?"

Alyss omuz silkti. "Eh, bence çok mantıklı bir fikir. Neden hayır desin ki?"

“Hayır!” dedi Halt. “Hayır, hayır, hayır -ilk seferinde duymadıysanız diye tekrar ediyorum, yine hayır.”

“Nedenmiş o?” dedi Evanlyn. Sesi öfkeden tizleşmişti. “Bence mükemmel bir fikir bu.”

Halt, kızı karşısında bir akıl hastası varmış gibi süzmeye başladı. “Bu plansız programsız yolculuğa çıkmana izin verdiğimi duysa baban ne tepki verirdi, düşündün mü hiç?”

Evanlyn omuz silkti. “Şey, öncelikle, bu plansız programsız bir yolculuk falan değil. Yapacaklarımızı gayet güzel planladık.” Alyss’le önceki gece yaptıkları konuşmanın sonrasında uyanık kalmış, seyahat sırasında ihtiyaç duyacakları malzemelerin bir listesini çıkarmışlardı.

“Ayrıca,” diye devam etti, “eğer yolculuğa çıkmazsak, babamın bundan asla haberi olmayacak, zira hepimiz burada öleceğiz.”

“Saçmalama!” diyerek patladı Halt.

“Halt, gerçeklerle yüzleşme vaktin geldi,” diye araya girdi Alyss. “Evanlyn haklı. Yardım getirmezsek, Arisaka yaza kalmadan bizi çiğneyip geçecek. Bir süre dayanacağız elbette. Ama er ya da geç adamları içeri sızacaklar. Tek şansımız bu yolculuk.”

“Senden daha sağduyulu hareket etmeni beklerdim, Alyss,” dedi Halt soğuk bir sesle. “Evanlyn’in bu tür çılgın fikirlere kapılma eğilimi gösterdiğini biliyorum, ama sana çok şaşırdım. Pauline burada olsa, ne derdi sence?”

Halt konuşurken Alyss'in yanaklarına kan hücum etmişti. Öfkesine teslim olmamak için sözlerini dikkatle seçerek cevap verdi.

"Ya bu fikir *ona* ait olsaydı, Pauline'e ne cevap verirdin?"

Halt tereddüt etti. Paul ine'i bu şekilde saçma ve pervasız davranışlarda bulunmakla suçlayamayacağını hepsi çok iyi biliyordu.

Orman Muhafızı'nın tereddütlü ruh halini fark eden A.yss, hızla devam etti. "Söylesene Halt, bizim adımıza endişe duyuyor olman dışında planımızda ne eksiklik gördün?"

Halt hızla cevap verecek oldu ama kendini durdurdu. Aslına bakılırsa, kendilerini tehlikeye atacakları gerçeği bir yana bırakıldığında, planın bir eksiği yoktu. Dalgın dalgın kızları süzmeye başladı. Planı reddetmek için hiç de geçerli bir mazeret değildi bu. Kızların her ikisi de daha önce tehlikeli durumlardan paylarını almıştı ve gelecekte de alacaktı. Her ikisi de cesurdu. Evanlyn haklıydı. Alyss ile birlikte hareket etmeleri halinde, vadideki birliklerinden adam eksiltmeleri de gerekmeyecekti. Yalnızca sarp kayalıklardan göle inme konusunda yardıma ihtiyaçları olacaktı. Ama sonrasında, kızlara yardımcı olan Kikoriler kampa geri döneceklerdi.

"Ben sadece... ben... bu fikirden hiç hoşlanmadım," dedi.

Evanlyn yanma yaklaşarak Halt'un elini tuttu. "Senden hoşlanmanı istemiyoruz zaten," dedi. "Ben de seni, Will'i ve Horace'ı, kısacık bir savaş eğitimi almış oduncuların oluşturduğu bir orduyla Arisaka'mn karşısına çıkmak üzere arkamda bırakmaktan hoşlanmıyorum. Ama zor zamanlar yaşıyoruz ve zorlu kararlar vermeye mecburuz."

Halt derin bir iç geçirdi. Haklı olduklarını o da biliyordu.

"Pekâlâ," dedi. Kızların yüzleri bir anda aydınlanınca kederli bir ifadeyle ekledi, "ama bakalım Will ve Horace ne tepki verecekler?"

Kızların yanıtı, Halt'un kulübesinin önündeki bağrışmalar nedeniyle yarım kaldı. Birden kapı ardına dek açıldı ve kusursuz Nihon-Ja terbiyesini sergilemek için can atan Mikeru, heyecanla içeri daldı.

"Halto-san! Hemen gelmen gerek! Arisaka'nın adamları göründü!"

OTUZ ÜÇ

Mikeru aslına bakılırsa biraz aceleci davranmıştı. Arisaka'nın ordusu, ima ettiği üzere vadinin kapılarına falan dayanmamıştı. Ama ordunun ilk unsurları gözlemlenmişti ve vadiye yaklaşık bir günlük mesafedeydiler.

Horace'ın tahminleri doğru çıkmış, Arisaka önceki uygulamasını devam ettirerek ana gücünün önünden hızlı bir öncü grubu göndermişti. Kikori keşif kollan, sabit bir hızla vadiye yaklaşmakta olan, hafif teçhizatlı yüz kadar silahlı Senşi savaşçısı tespit etmişti.

"Burada olduğumuzu nereden bildiler?" diye sordu Horace.

Halt omuz silkti. "Belki de tam yerimizi bilmiyorlardır. Muhtemelen arkada bıraktığınız izleri takip ediyorlar. Bu kadar büyük bir kafilenin, yanm akıllı bir iz sürücünün bile rahatça takip edebileceği kadar bariz izler bıraktığına eminim."

"Şimdi ne yapmamızı önerirsin, Halto-san?" diye sordu Şigeru. Son gelişmeleri görüşmek üzere İmparator'un kulübesinde toplanmışlardı. Horace'm sakallı Orman Muhafızı'na ne kadar hürmet ettiğini fark eden ve Reito'nun komuta etme ek-

sikliğini çok iyi bilen Şigeru, genç savaşçıyı sıkı bir sorgudan geçirmiş ve Halt'un geçmişi ile tecrübeleri hakkında ayrıntılı bilgi edinmişti. Genç savaşçının, saflarında bulunduğu için şanslı olduklarını iddia ettiği tecrübeli Orman Muhafızı'nı, Ran-Koşi savunmasının başına geçirmişti.

"Çit onarıldı," dedi Halt. "Batı kesiminde tasarladığımız tuzak da tamamlanmak üzere. Gün bitmeden hazır olur. Bence çitin arkasında kalıp saldırmalarını bekleyelim ve kayaları tepelerine yuvarlayalım."

"Saldıracaklar mı ki?" diye sordu Şigeru. "Belki de Arisaka'nın ana kuvvetinin yetişmesini beklerler."

Halt başını iki yana sallayarak "Sanmam," dedi. "Bu zorlu arazide hızla ilerleyip bizi yakaladıktan sonra oturup beklemeleri hiç de mantıklı değil. Arisaka yağışların başladığının farkında." Tüm başlar, kulübenin açık kapısına döndü. Dışarıda kar yağıyordu. Kar taneleri her geçen gün irileşiyor ve yağış miktarı artıyordu. Yerde şimdiden sekiz on santimlik bembeyaz bir örtü birikmişti. "Asıl saldın başlamadan önce adamlanndan bizi hırpalamalarını isteyecektir. Sonuçta elinizde yalnızca otuz kırk savaşçının bulunduğunu biliyor."

"Yaklaşık iki yüz de Kikori var," dedi Will ama Halt bunun önemli olmadığını işaret eden bir el işareti yaptı.

"İmparator ve Reito-san'ın anlattıklanna bakılırsa, Arisaka Kikorilerin dövüşün dışında kalacakları varsayımıyla hareket edecek. Bu da bize büyük bir avantaj sağlıyor."

"Şüphelerinde haklı çıkmazsa tabii," dedi Horace üzüntüyle. Savaş zamanı geldiğinde, Kikorilerin asırlardır süregelen geleneklere boyun eğmelerinden korkuyordu. Kikoriler geçmişte Senşile-

re karşı nadiren ayaklanmışlardı ve bu ayaklanmalar da felaketle sonuçlanmıştı. Horace, bu sözde ast-üst ilişkisinin Kikorileri son anda etkileyebileceğini düşünüyordu. İmparator'un kaçmasına yardım etmek ve Arisaka'nın iyi eğitimli Senşi savaşçılarına karşı durmak, birbirinden farklı iki meseleydi.

"Kikoriler dövüşecek," dedi Will. Kesin bir dille konuşmuştu. Halt'un sorgulayan bakışlarını üstüne çekti.

"Bakıyorum bundan çok eminsin. Seleten ve sen ne işler çeviriyorsunuz? Her anınızı Kikorilerle geçiriyorsunuz."

Will ve *Wakir* hızla birbirlerine baktılar. Will, başını iki yana salladı.

"Bir şey söylemek için henüz erken," dedi. "Bir proje üstünde çalışıyoruz. Zamanı geldiğinde seninle de paylaşacağız."

"Her neyse," diye meseleyi bir kenara bırakarak Horace'ın dile getirdiği konuya döndü Halt, "Kikoriler savunmamızın gerisinde savaşacaklar, yani Senşilerle göğüs göğse bir dövüş söz konusu değil. Bu da verecekleri karara etki edecektjr. Tek yapmalan gereken şey, düşmanı duvardan geriye itmek."

"O kadar kolay, ha?" dedi Horace. Biraz önceki endişeli tavrına rağmen sırıtmaya başlamıştı. Ama Halt'un haklı olduğunu düşünüyordu; bir savunma duvarının arkasından savaşma fikri, düşmanla açık arazide burun burna gelmeye kıyasla çok daha az ürkütücüydü. Şansları yaver giderse, Arisaka'nın savaşçıları onlara bire bir dövüşe girecek kadar yaklaşamayacaklardı.

"Sence ne zaman saldırırlar, Halt?" diye sordu Seleten.

"Keşif kollarımıza bakılırsa, yarın günün geç saatlerinde burada olacaklarmış. Bana kalırsa durum değerlendirmesi yapıp geceyi dinlenerek geçirir, sabah ilk iş, üstümüze çullanırlar."

Seleten aynı fikirde olduğunu belli edercesine başıyla onayladı, ama Şigeru olayların hızla gelişmesi karşısında biraz şaşırmıştı.

"O kadar çabuk, ha?" dedi. "Yani... hazırlık yapmaları gerekmez mi?" diye çok da emin olmadan sordu.

"Yanlarında ağır silah ya da kuşatma aracı yok," dedi Halt. "Bu tür bir doğal kaleye yerleşeceğimizi de tahmin etmiyorlardı. Bence geceyi birkaç kuşatma merdiveni hazırlayarak geçirecek ve sabah olunca hızla taarruza geçecekler. Beklemenin onlara hiçbir faydası yok."

Gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Güneş doğudan, dağ zirvelerinin arasında kalan boşluktan kırmızı, solgun bir top gibi yükseliyordu. Vadiyi kaplayan buz gibi rüzgâr, beraberinde kocaman kar taneleri getiriyordu.

Halt'un kulakları, rüzgârın hafif hışırtısını bastıran hızlı ve sert ayak sesleri ile dolmaya başlamıştı.

"İşte geliyorlar," diye mırıldandı. Üç düzensiz birlik halinde ilerleyen Arisaka'nın keşif kolları, çitin önünde yer alan son dönemeci de geride bırakmıştı. Halt, Will'e döndü.

"Oklarını duvarın dibine kadar gelenlere harcama sakın. Kaya ve mızraklar onların işini görür. Atışlarını yukarı tırmanabilenler için sakla. Asıl durdurmamız gerekenler onlar. Çitin tepesinde bir tutunma noktası oluşturmamaları gerekiyor."

Will başıyla onayladı. Çitin iç kısmındaki kalaslardan yapılmış köprüyü adımlıyorlardı. Şigeru'nun sınırlı sayıdaki Senşi savaşçısı, savunma konumu almıştı. Yanlarındaki ve arkalarındaki Kikoriler, dışarıdan görülmemek için emekleyerek hareket ediyorlardı. Bazıları ağır baltalarını yanlarına almıştı, ama birçoğunun elinde, mızraklar ya da kargı olarak kullanmak üzere kesmiş oldukları uzun sopalar görülüyordu. Sopaların uçları sivriltilmiş ve önceki gece ateşte sertleştirilmişti. Köprüye, saldırganlara doğru fırlatılmak üzere, beş metre arayla büyük ve sivri kayalar yerleştirilmişti.

"Kikoriler, kımıldamayın," diye usulca fısıldadı Halt. Emekleyen Kikoriler tedirginlikle sırıtınca ekledi, "Birazdan Arisaka'ya hiç de hoş olmayan bir sürpriz yapacağız."

Çitin yıkık dökük batı ucuna varmışlardı. Tahrip olmuş, iyi onarılmamış duvarın arkasındaki yürüme yoluna on Senşi ve on Kikori askeri yerleştirilmişti.

"Duvardaki tahribatın farkına vardıkları an bu noktaya saldıracaklardır," diye seslendi Halt. "Taarruzun başladığını fark eder etmez, duvardan atlamaya hazır olun."

Savunmacılar verilen emri başlarıyla onayladılar. Karma müfrezenin üyelerinin yüzlerine ciddi ifadeler yerleşmiş, düşünceleri yaklaşan savaşa odaklanmıştı. Halt yeni iç duvarı inceledi. Gördüklerinden memnun kalmıştı. Eski çite göre daha kısaydı ama çok daha sağlam olduğu kesindi. Sonuçta çok daha rahat savunulabilir bir mevki halini almıştı. Kayalık duvarın üstüne dikkatle yerleştirilmiş olan kaya, toprak ve kütük yığınına bir göz attı. Kikoriler kayaları ağaç dallan ve çalılıklar ile gizlemeyi akıl etmiş, hatta doğal gözükmesi için

tümseğin üstüne küçük bir fidan bile dikmişlerdi. Dikkatli bakıldığında, tuzak yığınını bir arada tutan ipler seçiliyordu.

"Hazırlan!" Çitin orta kısmındaki Horace'ın sesiydi bu. Kalkanını sol koluna takmıştı. Sağ elinde kullanmaya alışkın olmadığı Nihon-Ja *katana*'sim tutuyordu. Aşağıdan birileri duvara tırmanıyordu. Arkalarını döndüklerinde, cilalı deri zırhını kuşanarak hemen arkasındaki Reito ile birlikte köprüye adımını atan Şigeru ile burun burna geldiler.

"Ekselansları, gerçekten savaşın uzağında kalmanızı tercih ederim," dedi Halt. Şigeru'nun usta bir şilahşör olmadığının farkındaydı. Yetenekliydi belki, ama bir kılıç ustası? Kesinlikle hayır.

"Tercihinizi dikkate aldığımdan emin olabilirsiniz, Haltosan," dedi Şigeru ama geriye doğru tek bir adım bile atmamıştı. Halt adamla biraz bakıştıktan sonra omuz silkti.

"Eh, ben şansımı denedim," dedi.

Gür bir sesin emir verdiği duyuldu ve düşman var gücüyle koşmaya başladı. Belirli bir düzende hareket etmiyorlardı. Dar vadinin etrafını saran kayalığın izin verdiği ölçüde, kaba bir çizgi oluşturacak şekilde araziye yayılmışlardı. Üç ya da dört sıra halinde ilerliyorlardı. Halt'un gözüne beş adet basit kuşatma merdiveni -aslına bakılırsa, araya basamakların sokuşturulabilmesi için eşit aralıklarla delinmiş, kalın ve taze birer ağaç gövdesinden ibaretlerdi- çarptı. En az on kişi de ip ve kancaları taşımakla görevlendirilmişti. Planın, çite on beş ya da on altı ayrı noktadan taarruz ederek yaklaşık otuz kişilik bir Senşi gücünü yukarı çıkarmak ve çıktıkları noktayı savunmak olduğu anlaşılıyordu.

Saldırganların tahta surların arkasında yüz kadar Kikorinin saklandığından haberleri yoktu. İlk üç merdiven duvara, aynı anda üç farklı noktadan çarptı. Şigeru'nun adamları tırmananları durdurmak için atıldılar. Halt, merdivenlerin hepsinin Senşilerle dolmasını bekledi.

"Kikoriler! Şimdi!" diye bağırdı.

Bekleme halindeki oduncular, meydan okumayı andıran haykırışlarla ayağa kalktılar. Surlardan merdivenlerin dibindeki Senşilerin üstüne kaya parçalan yağmaya başladı. Merdivenin tepesine çıkan ilk savaşçı, karşısına çıkan Kikoriye doğru hamle yaptı, ama rakibi tam zamanında eğilerek kılıcından kurtuldu. Moka, kılıcını savurdu ve düşman savaşçısı bir çığlık atarak merdivenden aşağı yuvarlandı.

Başka bir noktada, Horace bir diğer saldırganın kılıcını kalkanıyla karşılıyordu. Karşı darbesini vurmaya fırsat bulamadan, öfkeden çılgına dönmüş bir Kikori mızrakçısı onu kenara itti ve oduncu mızrağını düşman savaşçısının omzuna sapladı. Acı dolu bir çığlık atan Senşi, aşağıda toplu halde bekleyen yoldaşlarının üstüne düştü.

Dört Kikori mızrakçısı, mızraklarının uzun sopalarını kullanarak üçüncü merdiveni de çitten uzaklaştırıp aşağı düşürmeyi başarmıştı. Merdivenin tepesindeki Senşi savaşçısı ise son anda surlara sıçradı. Soluk alacak zamanı bile bulamamıştı ki bir Kikori baltası zırhını yarıp geçti ve dengesini kaybederek öne doğru yuvarlandı. Bir diğer savunmacı, mızrağının kabzasıyla savaşçıyı omuzlarının altından yakalayarak geldiği yere geri gönderdi.

Duvara kancalar fırlatılıyor ve Arisaka'nın adamları kancalara tutunarak duvara tırmanıyorlardı artık. Halt, Reito ve

Moka'nın seslerini duydu. împarator'un iki kıdemli Senşisi, savunmacılara bağırarak talimatlar yağdırıyordu. Halt ne emir verdiklerini genel çerçevesiyle biliyordu. *Tırmananlar yolu yarılamadan ipleri kesmeyin!* Bir gece önce üzerinde anlaşmış oldukları bir yöntemdi bu. Üç dört metrelik yükseklikten aşağı düşen düşman savaşçılarının yaralanma ihtimali daha yüksek olacaktı; özellikle de yoldaşları aşağıda durmuş beklerken.

Halt duvarın orta kısmında, yukarı çıkmayı başarmış ve Şigeru'nun muhafızlarından biriyle kılıç dövüşüne tutuşmuş bir saldırgan fark etti. Adamın ayaklarının dibinde iki Kikori leşi yatıyordu. Halt'un bakışları altında, göğsüne saplanan bir ok, Kikori savunmacıyı surdan aşağı düşürdü.

Saldırgan bu anlık soluklanmanın tadını çıkaramadan, Seleten zarif hareketlerle dövüşe dâhil oldu. Kıvrımlı kılıcı Senşi'nin miğferi ile boyun zırhı arasındaki boşluğu buldu.

Tehdidin bertaraf edildiğine ikna olan Halt, etrafına bakınınca bir diğer savunmacının -bu kez kurban bir Kikori baltacısıydı- göğsünde bir okla kalasların üstüne devrildiğini fark etti. Duvarın üstünden vadiye bir bakış attı. Nihon-Jalıların tercih ettikleri uzun, eğimli yaylar kuşanmış beş Senşi okçusu, yoldaşlarının otuz metre kadar gerisine konumlanmış, savunmacıları avlıyordu.

"Will!" diye bağırdı Halt. Saks bıçağıyla bir kanca ipini kesmek üzere yanından uzaklaşan Will, başını kaldırıp Halt'un koluyla işaret ettiği okçu grubunu fark etti ve yayını omzundan indirdi.

"Sen soldan. Ben sağdan!" diye bağırdı Halt. Will başıyla onayladı. Bir keresinde, savaş sırasında aynı düşmanı vurma

hatasına düşmüşlükleri vardı. Her iki yay da dehşetli bir biçimde tıngırdadı. Okçu grubunun iki ucundaki Senşiler, zırhlarını delerek vücutlarına saplanan oklarla devrilerek anında öldüler. Orman Muhafızları, okçular daha ne olup bittiğini bile anlayamadan iki tanesini daha indirdiler. Sağ kalan son okçu, bu ölümcül atışların kaynağını arıyor ama bulamıyordu. Düşmanını görür görmez hedefine göndermek üzere okunu hazırda bekletiyordu, ama Will'in üçüncü atışı ile vurulacak ve o atışı asla yapamayacaktı. Yayını düşürüp vücuduna saplanan okun gövdesine sarıldı ve bir süre sonra hareketsiz kaldı.

Saldırganların arasındaki yüksek rütbeli bir subay, körü körüne uyguladıkları ilk saldırının başarısız olduğunu fark etmiş, durum değerlendirmesi yapıyordu. Çitin yamalanmış ve sarkmakta olan batı kesimini fark edince ellerine bir fırsat geçtiğini düşündü. İki adamına yerdeki merdiveni alıp kendisini takip etmelerini işaret etti. Kanca ve ip taşıyan üç Senşi'yi daha yoldayken grubuna dâhil etti. Aceleyle oluşturulan taarruz birliği, koşar adım yukarıdan yağmakta olan kayalardan kaçınarak duvarın dibinden çitin zayıf kanadına yaklaşmaya başladı. Subay koşu sırasında peşine en az otuz Senşi savaşçısı daha katmıştı. Ellerindeki basit ağaç merdiveni ve duvarın çürümekte olan kolonlarını işaret etti.

"Merdiveni bir koçbaşı gibi kullanın! Yıkın şu duvarı!" diye bağırdı. Merdiveni taşıyan iki kişiye bir anda altı Senşi savaşçısı daha katıldı ve duvardan uzaklaşıp hız alarak merdiveni çitin çürük kütüklerine vurdular. Çürümeye yüz tutmuş kütüklerden iki tanesi parçalanmış, diğeri ise hafifçe aşağı doğru bel vermişti. Üstlerine siperlerden yine kayalar yağdı, ama artık o kadar etkili değillerdi. Telaşlandılar, diye düşündü

subay. Kanca taşıyıcılarına dönerek çitin tepesini işaret etti ve bağırdı.

"Tırmanmaya çalışmayın! İplere asılıp duvarı bize doğru çekin!" diye emretti. Kancalar vızıltılarla birkaç kez havada döndürüldükten sonra yukarı doğru fırlatıldı. Bir tanesi tıkırdayarak aşağı düştü ama diğer ikisi kütüklere takılmayı başarmıştı. Sekiz dokuz adam, aynı anda iplere asılarak duvarı geriye doğru çekmeye başladılar. Tahta korkuluğun üç metrelik çürük kısmı bel verdi ve bir toz ile kıymık bulutu halinde aşağı çöktü. İpe asılan adamlar tökezleyip düşseler de ayağa fırladılar. İlk atışında hedefi tutturamayan kanca da bir kez daha fırlatılmış ve duvarın tepesine sıkıca gömülmüştü. Diğer saldırganlar da batı kesiminde olan biteni fark ettikçe taarruza katılıyorlardı. Ahşap koçbaşı duvara bir kez daha çarparak kütüklerin arasında bir diğer yarığın açılmasına neden oldu. Taarruza giderek daha fazla sayıda savaşçı katılıyor, koçbaşı art arda duvara vuruluyordu.

Üstlerine kaya ve mızraklar yağıyordu ama saldırganlar öfkeden çılgına dönmüşlerdi artık ve duvar da çökmek üzereydi. Savunmacıların enkaz halindeki duvar tamamen yıkılmadan kaçtıklarını ve oradan uzaklaştıklarını görebiliyorlardı. Savaş çığlıkları eşliğinde öne doğru yüklendiler ve koçbaşının etkisi ile dört kancanın çekiş gücü altında can çekişen duvar, nihayet pes etti. Surda dört metrelik bir gedik oluşmuştu. Senşiler parçalanan kütüklerin üstüne tırmanarak yarıktan içeri doluştular.

İçeri ilk giren savaşçı, karşısında üç tarafını birden kapatan yeni bir duvar görünce şaşkına döndü. Ama onu arkadan ittiren yoldaşları nedeniyle ilerlemek zorundaydı ve bir süre sonra, çok sayıda savaşçı içeri girdikten sonra, o daracık bölmede

kapana kısıldıklarını anladılar. Hemen önlerindeki yeni çitin tepesinde beliren yüzleri -en azından elli kişiydiler- dehşet içinde izlediler. Birden üstlerine kaya ve mızraklardan oluşan bir yağmur yağmaya başladı. Savunmacılar hedeflerini saldırının en başında olduğu gibi kolayca avlıyorlardı.

"İleri! Devam edin!" Taarruzu başlatan subaydı bu. Gruba önderlik etmek üzere kılıcını çekti. Tıka basa doluştukları o gedikten çıkmalarına artık imkân yoktu. Tek şansları, karşılarına çıkan bu yeni duvarı da yıkmaktan geçiyordu.

Öne doğru hareketlendikleri anda, yukarıdan çıtırtıyı andıran garip sürtünme sesleri gelmeye başladı. Subay başını kaldırdı ve dağın bir parçasının koparak üstlerine düştüğünü sandı. Kaya, toprak ve kütüklerden oluşan muazzam bir kütle, yolunun üstünde bulunan her şeyi ve herkesi ezip geçerek üstlerine yıkıldı.

Bir kütük darbesiyle elindeki kılıcı düşüren subay,[üstüne çarpan sivri bir kayanın altında dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı. Kaya ve toprak yağmuru altında, taarruzun başarısız olduğunu fark etti ve birden dünyası kararardı.

Güçlerinin neredeyse üçte birini Halt ve Seleten'in tasarladıkları tuzakta yitiren şaşkın saldırganlar, ölü yoldaşlarını geride bırakarak usulca çitten çekilmeye başladılar. Komutanlarının gazabını üstlerine çekmek pahasına bile olsa, düzensiz ve küçük gruplar halinde vadiye dönüyorlardı. Keşif kolunun önderi ve Arisaka'nın en ateşli destekçilerinden biri olan General Todoki, yaralanıp moralleri bozulan ve ayaklarını sürüyerek süklüm püklüm geri dönen savaşçılarını inanmaz bakışlarla süzüyordu. İtibarı yerle bir olmuştu. Kontrolünü kaybederek

öfkeyle bağırıp çağırmaya başladı. Adamlarının büyük bir kısmı azarlanmayı umursamıyordu bile. Komutanları savaş esnasında yanlarında değildi ve otuzdan fazla yoldaşlarını geride bırakmışlardı. Zavallıları doğru düzgün gömemeyeceklerdi bile.

Kış, o gece ölülerin icabına bakacaktı. Lapa lapa kar yağmaya başlamıştı. Vadi, sabah olduğunda neredeyse iki metre yüksekliğindeki kar tabakası ile kaplıydı. Bembeyaz kar örtüsü, önceki gün yaşanan katliamın tüm izlerini ortadan kaldırmıştı.

fi*
OTUZ DÖRT
W

UT^u şeyi kayaların tepesinden göle nasıl indirmemizi D öneriyorsun?" Halt ayakucuyla kanoya şöyle bir dokundu. Dar kanonun hafif tahta gövdesi, bir davul gibi gergin duran yağlı muşamba ile kaplanmıştı. Halt'un daha önceden kano görmüşlüğü vardı. Alyss'i Redmont'taki kanosuna binerken izlemişti. Kikoriler, Alyss'in gözetiminde mükemmel bir iş çıkarmışlardı.

"Eiko o sorunu bizim için halletti," diye cevap verdi Evanlyn. "Kikoriler kanoyu iplerle adım adım indirecekler."

Yeni tamamlanan kanonun etrafında yarım daire şeklinde sıralanmışlardı. Evanlyn ve Alyss'in yüzlerine heyecanlı ve gururlu bir ifade yerleşmişti. Will ve Horace, projeye kuşkulu gözlerle yaklaşıyorlardı. Hazırlıklardan haberi olan Halt, durumu iyi kötü kabullenmiş olmasına rağmen pek de istekli olduğu söylenemezdi.

"Zorlu bir iniş olacak," dedi Halt. Ama Alyss elini kaldırıp onu susturdu ve kanonun yanına diz çöktü.

"Tasarımın güzelliği de burada. İzle bak," dedi. İki adet tu-

tucu pimi ve kanonun yatay kesitini oluşturan dört bölmeden birini yuvalarından çıkardı. Teknenin iskeletini oluşturan çubuklar içeri doğru hafifçe devrildi ve sımsıkı gerili duran muşamba kaplama bir parça gevşedi. Alyss aynı işlemi diğer üç bölmeye de uyguladı ve birkaç dakika içinde, kanonun yerini hafif iskelet çubukları, ıskarmozlar ve muşambadan oluşan bir yığın aldı. Alyss hızla bir araya topladığı malzemeleri muşambayı kullanarak sıkıca bağladı ve geri çekilerek eserine bir göz attı.

"İşte oldu!" diye ilan etti. "Daha kolay taşınabilmesi için kanoyu bu şekilde söküyoruz. Onu ipin ucuna bağlayarak kayalıklardan kolayca aşağı indireceğiz."

Will öne çıkarak malzeme yığınını kuşkuyla incelemeye başladı. Parçalar bir araya getirildiklerinde bir tekneyi andırıyordu. Ama tasarımın kırılganlığı artık belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Karşısında bir avuç çubuk ve bir örtü görüyordu.

"Yüzecek mi bu?" diye şüpheyle sordu. Alyss Will'e dönerek gülümsedi. Genç Orman Muhafızı'nın neden bu kadar isteksiz olduğunu biliyor ve yüreğinin gizli bir memnuniyet hissiyle dolmasına engel olamıyordu. Ama fazla ileri gitmesine de izin vermeyecekti. Tamam, Will onun adına endişeleniyordu. Alyss genç Orman Muhafızı'nın ona âşık olduğunun farkındaydı. Ama bu, ona sahip olduğu ya da ne yapıp ne yapmayacağını belirleyeceği anlamına gelmiyordu.

"Elbette yüzecek," dedi. "Eğer yüzmezse geri döneceğiz zaten."

"Şey... Ben bu fikirden hiç hoşlanmadım," dedi Will.

Horace da aynı görüşteydi. "Ben de öyle."

"Görüşlerinizin dikkate alındığından emin olabilirsiniz," dedi Evanlyn.

"Dikkate alındı ve reddedildi," diye ekledi Alyss. Kızlar aralarında gülüştüler.

Will cevap verecek oldu, ama Seleten başka bir talihsiz açıklamaya daha mahal vermemek üzere birden araya girdi.

"Şahsen bunun iyi bir plan olduğuna inanıyorum," dedi. "Dahası, baharda takviye kuvvetlerin gelme olasılığı sayesinde geceleri rahat bir uyku çekebileceğim."

Arrida'da, çöl kabilelerinin kadınları da çatışma ortamından paylarına düşeni alıyor ve tehlikeli görevlere çıkmak zorunda kalıyorlardı. Sık sık çölün derinliklerine iniyor, avlanıyor ve sürülerine saldıran yırtıcı hayvanlarla dövüşüyorlardı. Seleten bu iki kızı yakından tanıyordu ve üstlendikleri görevi yerine getirebileceklerine olan inancı tamdı. Ayrıca takviye kuvvet fikrinin kendisini rahatlattığına dair yaptığı yorum da gerçekleri yansıtıyordu. Seleten de diğerleri gibi, karlar eridikten sonra bu savunma konumunu sonsuza dek sürdüremeyeceklerini çok iyi biliyordu. Arisaka sayı üstünlüğü nedeniyle er ya da geç galip gelecekti.

"Evet... yani... belki," dedi Horace. Seleten'in kızları desteklemesi karşısında biraz şaşırmıştı. Will, Halt'a döndü.

"Tüm bunlar hakkında sen ne düşünüyorsun, Halt? Gerçekten de gitmelerine izin verecek misin?"

Alyss ve Evanlyn, 'izin verme' ifadesini duyar duymaz öfkeyle dikilecek olsalar da, Halt'un elini havaya kaldırmasıyla sessizliklerini koruma kararı aldılar.

“Pek mutlu olduğum söylenemez,” diye söze girdi Halt. Akıl hocasının da kendisi ve Horace’la aynı fikirde olduğunu gören Will, başıyla sözleri onaylayacak oldu. Ama Halt’un takip eden sözleri, içinde kıpırdanmaya başlayan memnuniyet hissini yerle bir etti.

“Ama sen Arrida’da Çekici’yi aramaya giderken de mutlu değildim,” dedi Halt. Bakışlarıyla Horace’ı da konuşmaya dâhil etti. “İkinizin otuz kişilik bir kuvvetle Macindaw Şatosu’na saldırdığınızı duyduğumda da hiç mutlu olmamıştım.”

“Otuz üç,” diye mırıldandı Horace. Halt’un nereye varmak istediğini kavramaya başlıyordu.

Orman Muhafızı, Horace’a utangaç bir bakış attı. “Şey, affedersin... Otuz üç adamla. Hakikaten çok büyük bir fark. Bakın, tehlikelerle dolu bir dünyada yaşıyoruz ve Evanlyn ile Alyss de bir şey yapmadan oturup her şeyi erkeklerden beklemek istemediler.

“Olan bitene seyirci kalmak istemiyorlar. İkisi de cesur, yaratıcı ve gözüpek insanlar. Sizlerin onlara ilgi duymanızın nedeni de bu. Kendiniz adına seçtiğiniz hayata sığabildikleri için. Dedikodu yapıp dantel örmekten başka bir şey bilmeyen süslü püslü hanımefendiler arıyorsanız, etrafta onlardan bolca var. Gerçi sizinle ilgileneceklerini hiç sanmam ya, neyse.”

Halt, vermek istediği mesajın algılanıp algılanmadığını görebilmek üzere konuşmaya ara verdi. Will ve Horace, yavaş yavaş Haifa hak vererek sözlerini başlarıyla onaylamaya başlamışlardı. Halt bu gerçeklerle yıllar önce, Leydi Pauline’e âşık olduğu zaman barışmıştı. Karısının bir Haberci olarak yerine getirmesi gereken görevleri -ki bu da kaçınılmaz ola-

rak tehlikeyle yüz yüze kalacağı anlamına geliyordu- olacağını kabullenmişti. Pauline'in başının çaresine bakabileceğine inanması gerekmişti; tıpkı karısının ona inandığı gibi.

"Seleten haklı. Bahar geldiğinde yardıma ihtiyacımız olacak. Çitin arkasında oturup Arisaka'yı sonsuza dek engelleyemeyiz. Tek olası yardım kaynağı da gölün öbür yanında yaşamakta olan Hasanular gibi gözüküyor. Öyle değil mi, Lord Şigeru?"

İmparator başını evet anlamında salladı. Tartışmayı büyük bir ilgiyle izliyordu. Birlikte geçirdikleri akşamlar ona, Evanlyn'in oldukça cesur ve kararlı bir genç kız olduğunu göstermişti. Prensesin keskin bir zekâsı vardı ve düşüncelerini açıkça ifade etmekten de çekinmiyordu. Yardım çağrısını Lord Nimatsu'ya iletebilmek için ihtiyaç duyacağı özelliklerdi bunlar.

"Yalnızca Lord Nimatsu'nun Arisaka'yı bozguna uğratabilecek kadar adamı var," dedi.

"Bu durumda, Evanlyn ile Alyss'in gidip yardım getirmeleri mantıklı bir seçenek," diye sözlerini bitirdi Halt. Gözleri Will ile Horace'ın üstündeydi.

"Tüm bunların farkındayım," diye cevap verdi Horace. "Ama içimden bir ses..." Daha fazla devam edemedi. Alyss tarafından sözü kesildi.

"İçindeki sesi falan bırak şimdi, Horace. Düşünmeye başla! Açık bir dövüşte bizden daha avantajlı olduğunuzu kabul ediyorum. Doğru ya da yanlış, erkekler fiziksel anlamda bizden daha güçlüler. Bu bir yaradılış gerçeği ve yakın dövüşte fiziksel güç ön plana çıkıyor. Yorgunluktan gözlerim kararın-

caya dek kılıç idmanı yapabilirim. Ama bir gün senin hızına ve yeteneğine kavuşsam da Horace, sen yine benden daha güçlü olacaksın. Buraya kadar tamam. Evanlyn de sapanıyla bir, iki, hatta bir düzine düşmanı vurup yaralayabilir belki. Ama yakın dövüş söz konusu olduğunda, onun da başı dertte demektir."

"Bu, bizim bu savaşta yararlı bir şeyler yapabilmemiz için güzel bir fırsat!" diye sözü alarak devam etti Evanlyn. "Bir işe yarama fırsatı! Güçlerinizi de eksiltmemiş olacağız. Alyss'in kanosunun güzel yanı da bu. Karadan gidecek olsaydık, rehber ve koruma olarak Kikorilerin bize eşlik etmeleri gerekecekti. Ama suyun üstünde bize kim ne yapabilir ki?"

Uzun bir sessizlik oldu. Will ile Horace duyduklarını sindiriyorlardı. İçten içe, Halt ve kızların haklı olduklarını biliyorlardı. Mantıklı ve -Evanlyn'in işaret ettiği detaylara varıncaya dek-üzerine kafa patlatılmış bir planları vardı. Göl üstünde seyahat edecekleri için Kikorilerin hizmetlerine ihtiyaç duymayacaklardı. Ama ya...

"Senin adına kaygı duyacağım," dedi Alyss'in gözlerinin içine bakan Will. Alyss gülümseyerek Wilkin elini tuttu.

"Eh, elbette duyacaksın. Duymanı da beklerdim zaten. Tıpkı benim, Arisaka'nın adamları kanınızı içmeye yemin etmişken burada kapalı kaldığın için senin adına duyacağım gibi. Tıpkı Hibemiya'dayken senin adına kaygı duyduğum gibi. Ya da Arrida'da. Ya da çıktığın diğer görevlerde. Elbette, senin adına hep kaygı duydum. Ama hiçbir zaman gitmene engel olmadım, değil mi?"

"Hayır," diye isteksizce kabullendi Will. "Ama..."

Alyss parmağını uyarı anlamında havaya kaldırdı. "Sakın

'bu sefer farklı' gibi şeyler söyleme." Will ağzına gelen sözleri aceleyle yuttu. Seleten elinde olmadan kıkırdayınca tüm dikkatleri üstüne çekti.

"İyi bir taktikçi, savunulması imkânsız bir mevkiden çekilerek gerilemeyi bilmelidir, Will," dedi. Genç Orman Muhafızı gönülsüzce sırıttı.

Evanlyn, Horace'a döndü. "Ya sen, Horace? Yoksa sen de benim adıma mı kaygılanacaksın?" dedi. Kurnaz tebessümünü elinden geldiğince gizliyordu.

Horace kıpkırmızı kesilerek ayak değiştirdi. Gözlerini Evanlyn'den kaçırdı.

"Şey... yani... evet. Elbette. Alyss adına da tabii. İkiniz adına da. Her ikiniz için de kaygılanacağıma emin olabilirsin."

Evanlyn diğerlerine dönerek omuz silkti. "Onun gibi güçlü kuvvetli ve sessiz birinden daha fazlası beklenemezdi herhalde."

"Sonunda karar verebildiğimize sevindim," dedi Halt: "Ayrıntılara gelelim. Ne zaman ayrılmayı planlıyorsunuz?"

"Yarın diye düşünmüştük," dedi Evanlyn. Alyss başıyla onayladı.

"Yarın mı!" Horace ve Will şaşkınlıkla, aynı anda çığlığı basmışlardı. Tüm gözler üstlerine çevrildi.

"Yani, demek istiyorum ki, biraz acele etmiyor musunuz? Bu acele neden?" diye kararsızca ekledi Will.

Alyss omuz silkti. "Neden bekleyelim ki? Hava giderek kötüleşecek. Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk döneriz."

"Haklısın sanırım. Ama... yarın, ha?" O ana kadar kızların

gidip gitmeyecekleri *meselesini* tartışmışlardı. Ama artık ortada bir gerçeklik vardı ve bir aciliyet söz konusuydu.

Halt elini Will'in omzuna koydu. "Bir Haberci ile ilişkiye gireceksen bunlara alışsan iyi olur, Will." Bir an susup Evanlyn'i de sözlerine dâhil etti. "Ya da deli fişek bir prensesle..." Alınmaması için kıza dönerek hafifçe gülümsedi. "Gelecekte de bu tür anlamsız planların peşinden gittiklerine şahit olacaksınız."

Bir an durup kızları incelemeye başladı. Sahiplenici bir havaya bürünmüş olduğunu kabulleniyordu. Eşinin eğitmiş olduğu gözdesi Alyss, yıllar içinde becerikli ve cesur bir genç kadına dönüşmüştü. Will'in kızın kararlılığı ve Macindaw kuşatması sırasında baskı altında çözülmeyişine dair anlattığı hikâyeler de genç Haberci'yle ilgili olumlu görüşlerini destekler nitelikteydi. Evanlyn'e gelince; onu da Skandiya'da Temuçi süvarilerine ve çöldeki Tülagü eşkıyalarına karşı dövüşürken izlemişti. Genç kızın cesaretine de yeteneklerine de diyecek yoktu. İyi bir ekip oluşturacaklar, diye geçirdi aklından. Geçmişten kaynaklanan şu kıskançlık meselesini de halledebilirlerse, çetin bir ikili olup çıkmaları işten bile değildi. Belki de bu yolculuğun arkadaşlıklarına o yönde bir faydası da dokunurdu.

"Lord Nimatsu'ya götürmeniz için bir mektup yazacağım," dedi Şigeru. "Ayrıca bu gece, hizmetkârlarımdan ikiniz için lezzetli bir veda yemeği hazırlamalarını isteyeceğim."

"Bana uyar," dedi Evanlyn neşeyle. "Ne yiyeceğiz?"

Şigeru kıza gülümsedi. "Her gece yediklerimizi," dedi. "Ama bu gece, muhteşem bir masa düzeni sizleri bekliyor olacak."

Halt bakışlarını grup boyunca gezdirdi. Meselenin halledilmiş olması ve Horace ile Will'in, kızların da mücadelelerine katkıda bulunmaları gerektiği gerçeğini kavramalarına çok memnun olmuştu. Ama bir süredir aklını kurcalamakta olan bir başka mesele vardı. Seleten'le göz göze geldiler. Orman Muhafızı'nın sorgulayan bakışlarını fark eden *Wakir,* başına gelecekleri anlayarak gülümsedi.

"Yarın uygundur," dedi Halt. "Ama Alyss ve Evanlyn yola çıkmadan önce, Seleten ile Will'in haftalardır planladıkları şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyoruz."

OTUZ BCŞ

6cı ize bunu göstermek için biraz erken aslında," dedi Will.

O Meraklı grubu vadinin gözlerden uzak bir köşesine doğru yokuş yukarı yürütüyordu. "Şimdilik elimizde yalnızca on kişilik malzeme var. İdman yapmak için adamların malzemeleri ortaklaşa kullanmaları gerekiyor."

"Ne idmanı bu?" diye sordu Evanlyn ama Halt beklemesini işaret etti.

Kendilerini, bir koruluk tarafından gizlenen oyuk bir arazide bulmuşlardı. Will ve Seleten grubu, kırk metreye yirmi metrelik düz sahaya buyur ettiler.

Horace, oyuğun diğer tarafında, bir araya getirilerek bağlanmış ve belirli aralıklarla yerleştirilmiş, her biri insan boyundaki çalı çırpı yığınlarını işaret etti.

"Şunlar da neyin nesi?"

Will, arkadaşına dönerek sırıttı. "Onlar düşmanlar." Seleten'e bir bakış attı. "Sen devam etmek ister misin?"

Wakir saygıyla omuz silkti. "Bu senin fikrindi. Ben yalnızca sana yardım ettim."

Will başıyla onaylayıp düşüncelerini topladıktan sonra anlatmaya devam etti.

"Bu fikrin ilk kırıntıları, aklıma buraya varıp Kikorileri iş başında gördüğümde dank etti. Ekipçe mükemmel bir disiplinle çalışıyorlardı."

Şigeru başıyla onayladı. "Öyle de olmalı. Ağaç kesmek tehlikeli bir iştir."

"Aynen öyle," dedi Will. "Sonra birisi, sanırım Horace'tı, Senşilerin yıllar süren eğitimleri sonucunda bireysel dövüşte büyük başarı gösterdiklerinden söz etmişti. Bire birde Araluenli şövalyelere nasıl üstünlük sağlayacaklarından falan." Soruyu Horace'a bakarak sormuştu. Genç savaşçı başıyla onayladı.

Halt, sırtını rahat bir kaya parçasına yaslamış, eski çırağının anlattıklarını gülümseyerek dinliyordu. Hikâyenin hangi yöne gittiğini görebiliyordu ama Will'in oraya tam olarak nasıl varmak istediğinden emin değildi.

"Tüm bunlar aklımda bir ışığın yanmasına neden oldu. Bu tür şeylerden söz edildiğini, daha önce de bir yerlerde duymuştum. Birkaç gün boyunca aklımı kurcalasa da sonunda nerede gördüğümü hatırladım." Halt'un tebessümü tüm yüzüne yayılmıştı. Diğerleri ise sonucu duyabilmek üzere içgüdüsel bir şekilde öne doğru hafifçe eğilmişlerdi. Will olayları dramatize etme fırsatını asla kaçırmıyordu.

"General Sapristi'nin de benzer konulardan söz ettiğini hatırladım."

"General kim?" diye sordu şaşkına dönen Horace.

"Bizlere savaş yöntemlerine dair bir tatbikat sunan bir Toskana generali," diye açıkladı Will. "Toskan birlikleri takım

halinde bir bütün olarak savaşmanın yöntemini geliştirmişler. Basit bir savaş sistemine sahip oldukları için karmaşık kılıç idmanları yaparak hazırlanmaları gerekmiyor. Yaptıkları tüm manevralar dürtme, saplama ve ittirme hareketlerinden ibaret. İşin sırrı, ekip halinde hareket etmekte yatıyor." Konuşmaktan boğazı kuruduğu için sustu ve Seleten'e devam etmesini işaret etti.

"Generalin de belirttiği üzere, askerlerinin bire bir dövüşte usta savaşçılara karşı hiç şansı yok. Birlikler, güçlerini ekip halinde hareket etmekten ve teçhizatlarından alıyorlar." Seleten susup arkasını döndü ve uzaklara doğru seslendi.

"Kikoriler! Gösterin kendinizi!"

Will ve Seleten, bir ulak aracılığıyla tatbikat alanına gelmek üzere olduklarım Kikorilere önceden bildirmişlerdi. *Wakir*'in emri üzerine, vadinin ortasında bulunan bir kaya yığınının ardından on Kikoriden oluşan bir müfreze çıktı.

Ellerinde daha önce Kikoriler tarafından hiç kullanılmamış olan silahlar tutuyorlardı. Şigeru şaşkınlıkla birliğe bakakalmıştı.

Adamların her biri, dikdörtgen şeklinde uzun bir kalkan taşıyordu. Tahtadan yapılmış hafif kıvrımlı kalkanların üst ve kenar kısımları demir şeritlerle güçlendirilmişti. Orta kısımlarında, dışa doğru çıkıntı yapan, tabak büyüklüğünde demir birer topuz göze çarpıyordu. Müfreze askerleri, sert deriden göğüs zırhlan ve deri miğferler giyiyorlardı. Zırhlannın da uçları, daha fazla koruma sağlamaları için yine demir şeritlerle kaplanmıştı. Sabit bir tempoda hafifçe koşarlarken omuz hizasında taşımakta olduklan uzun, tahta kargıları dikkatleri çekiyordu.

Horace, birliği yakından incelemek üzere öne çıkmıştı. "Oldukça ilkel silahları var," dedi. Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaki kabaca tıraşlanmış tahta kütüklerden oluşan kargıların uçlarına, kancalar aracılığıyla yarım metre uzunluğundaki demir çubuklar takılmıştı."Çok güçlü olmaları gerekmiyor," dedi Will. "Seleten, tatbikatı yönetir misin lütfen?" Diğerlerine döndü. "Haydi, biraz kenara kayalım. Oradan daha iyi görebilirsiniz."

Grubu, yarığın ortasındaki küçük kaya çıkıntısına doğru götürdü. Seleten, emir verilmesini bekleyen Kikorileri çizgi halinde tutuyordu. Yol arkadaşları yerlerini alır almaz Will Seleten'e seslendi.

"Düşman göründü!"

"Savaş düzeni!" diye yüksek sesle emretti Seleten. Müfreze askerlerinin beşi, bir anda ikişer adım gerileyip hafifçe öne yaklaştılar. Tek bir saf halindeki on kişilik müfreze, yerini beşer kişiden oluşan iki safa bırakmıştı. Tüm bunlar saniyeler içinde gerçekleşmişti.

"İleri!" diye emretti Seleten. Saflar aynı anda harekete geçerek sağlam adımlarla ilerlemeye başladılar. Tempoyu ikinci sıranın sağ başındaki Kikori tutuyordu.

"Etkileyici," dedi Horace usulca.

Will arkadaşına acele bir bakış attı. "Dediğim gibi, mükemmel bir disiplin anlayışları var. Hareketleri kolayca öğrendiler." Başını çevirip bir kez daha seslendi.

"Düşman okçuları!"

"Dur!" diye bağırdı Seleten. Düzgün adımlarla ilerlemekte olan Kikoriler birden durdular.

Halt Will'in Toskana'daki görüntüler hakkında yaptığı yorumu hatırladı: *Bir toz bulutu ve heykellerden oluşan bir saf.* General Sapristi burada olsa, gördüklerinden etkilenirdi, diye düşündü.

''Karne! " diye emretti Seleten.

İmparator arkasına yaslanarak şaşkın bir halde Will'e bir göz attı. "Kaplumbağa mı dedi?"

Ama Will, Kikorileri işaret ediyordu. Ön sıradaki askerlerin kalkanları, baş hizasına dek yükselmişti. Arka sıradakiler ise kalkanlarını, uçları ön sıradakilere değecek şekilde yere paralel bir biçimde kaldırmışlardı. On kişilik müfreze, önünden ve yukarısından, içeri hiçbir şeyin nüfuz etmesine izin vermeyecek bir kabukla korunur hale gelmişti.

"Tabii ya... Kaplumbağa. Şimdi anladım," diye dikkatle yorum yaptı Şigeru.

"Karne indir!" diye emretti Seleten ve kalkanlar önceki konumlarına döndü. "Ön saf, *yari!"*

Bu kez ön saftakiler geniş bir adım atarak öne çıktılar. Yan dönerek ağırlıklarını sağ ayaklarına verdiler ve uzun, kaba silahlarını yere otuz derecelik açı yapacak şekilde havaya kaldırdılar.

"Fırlat!"

Kikorilerin tüm güçleriyle aynı anda fırlattıkları kargılar, birkaç saniye havada süzüldükten sonra, demir başlıkların ağırlığıyla hedeflerine doğru alçalmaya başlamıştı. Çalı çırpı demetlerinden üç tanesi vurularak darmadağın oldu. Diğer iki kargı ise hedeflerin hemen yanından zararsızca geçmişti. Seleten o sırada, ikinci saftakilere öne çıkma emrini vermişti bile.

Kikoriler ön saftaki yoldaşlarının aralarından geçerek aynı hareketleri tekrarladılar. Beş kargı daha hedeflere doğru fırlatıldı. Bir diğer çalı demeti daha vurulmuştu.

"Her defasında elli kargı fırlatıldığını gözünüzde canlandırın,'' dedi Will.

Horace dikkatle başını salladı. Aynı anda fırlatılan kaba görünümlü elli mızrağın düşmana büyük hasarlar vereceği kesindi. Askeri zekâsıyla yumuşak demir uçların değerini hemen kavramıştı. Mızrağın ağırlığı, hafifçe yaraladığı bir savaşçıyı bile savaşa geri dönmekten alıkoyacaktı.

"Ama artık silahsız kaldılar," dedi Şigeru. Dikkatle izlemesine rağmen, müfreze askerlerinin Senşilerin temel silahı olan uzun *katana*''lan taşımadıklarını fark etmişti. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, kınından çekilen kılıçların şakırtısı duyuldu. Kikorilerin ellerinde kısa kılıçlar belirmişti.

"Issho nü" diye seslendi Seleten. Kalkanlar bir araya getirildi ve her iki sıra birden, uygun adım yürümeye başladı..

"Issho nü" Emir sözcükleri, uygun adım ilerleyen on gırtlak tarafından aynı anda tekrar ediliyordu.

Will, İmparator'a döndü. "Önemli komutlar için Nihon-Ja dilini kullanıyoruz," diye açıkladı. "Yanlış anlaşılma ihtimali çok daha az oluyor."

"Güzel bir uygulama," diye cevap verdi Şigeru.

Evanlyn merakla sordu. "Şu *'issho ni'* sözcükleri ne anlama geliyor?"

"Hep beraber," dedi Alyss.

"Bu onların savaş çığlığı," dedi Will. "Ekip halinde dö-

vüştüklerini hatırlatıyor onlara." Ellerini ağzının kenarlarında birleştirip Seleten'e doğru seslendi. "Bize doğru getir onları!"

Wakir anladığını belli edercesine elini salladı ve yüksek sesle bir emir verdi. Her sıranın solunda kalan asker, yoldaşları eşgüdümlü, sabit adımlarla sola dönünceye dek yerinde saymaya başladı.

Horace hayranlık dolu bir ıslık çaldı. "Sanki bu talimleri yapmak için doğmuşlar."

Askerlerin yüzleri artık izleyicilere dönüktü. Seleten bağırarak bir dizi emir daha verdi. Dönme işlemi durdu ve müfreze, tertibini korumaya devam ederek yeniden ilerlemeye başladı. Şigeru ve diğerleri, geniş kalkanların ne kadar önemli olduğunu gözleriyle görebiliyorlardı. Kikoriler neredeyse görünmez bir hale gelmişti. Kalkan duvarının ardından yalnızca miğferlerinin uçları görünüyordu.

Karşılarındaki eli kılıçlı silahşörlere saldıracak alan bırakmıyorlar, diye düşündü İmparator. Ama Kikorilerin kısa kılıçlarının kalkanların arasında kalan ufak boşluklardan dışarı çıktığını ve sürüngen dilleri gibi ileri geri hareket ettiğini görebiliyordu.

"Önlerini nasıl görüyorlar?" diye sordu.

Will tebessüm etti. "Pek görebildikleri söylenemez. Ne yöne gideceklerini komutanları belirliyor. Ama kalkanların arasındaki boşluklar sayesinde, önlerine çıkan her türlü engele silahlarıyla dokunmuş oluyorlar. Kol, bacak, bütün vücut, fark etmez. Sapla ve ilerle. Sapla ve ilerle. Onlara Senşilerin kılıç dövüşünde kullandıkları savurma ve biçme hamlelerini öğret-

miyoruz. Karmaşık kılıç tekniklerini öğrenmelerine gerek yok. Hızlı saplama hareketini ve ardından da silahlarını geri çekmeyi bilmeleri yeterli. Üstlerine taarruz eden bir Senşi savaşçısı, kendisini bir kalkan duvarı ile karşı karşıya bulacak. Saldırıya devam etmesi halinde ise hedefindeki Kikorinin hemen yanındaki adamın saplama darbesine maruz kalacak."

"Kılıçları nereden buldunuz?" diye sordu Halt.

"Bazıları Kavvagişi Köyü'nde ya da çitin önünde öldürülen Senşilere ait. Diğerleriniyse mızrakları kısaltıp uçlarına demir başlıklar takarak kendimiz ürettik."

"Ama kaliteli bir *katana,* o tür cılız demir başlıkları rahatlıkla kopartıp atacaktır," diye itiraz etti Şigeru.

Will de aynı görüşteydi. "Kuşkusuz. Bu yüzden adamların her biri, beraberinde iki adet yedek silah taşıyacak. Ama kısa kılıçlarını Senşilerin *katana* darbelerini karşılamak için kullanmayacaklar. O iş için kalkanları var. Ayrıca *katana'sı* kalkanlara gömülen bir Senşi savaşçısını zor anlar bekliyor olacak."

"Anlamadım," diyerek kaşlarını çattı Şigeru.

Ama Horace Wilkin neden söz ettiğini kavramıştı. Hatta bir zamanlar o da aynı taktiği kullanmıştı.

"Kalkana saplanıp kalan bir *katana*'yı çıkarmak için sahibinin birkaç saniyeye ihtiyacı olacak ve o esnada iki ya da üç Kikori'nin kılıcı tarafından kesilip biçilecek. Sonuçta ya kılıcını ya da hayatını kaybedecek."

"Anlıyorum," diyen İmparator dikkatle çenesini sıvazlıyordu. İzlediği sahneler sinirlerini oldukça bozmuştu. Senşi gelenekleriyle yetiştirilmiş bir kişi olarak, her ne kadar eşitlikçi bir

ruhu olsa da, bu iki yabancının alelacele geliştirdikleri yöntem aracılığıyla Senşi savaş tekniklerini alt edebilecek olmaları ihtimali, canının sıkılmasına yol açmıştı.

Will elini kaldırdı ve Seleten müfrezeye durması için seslendi. Bir başka emir verildi ve Kikoriler kalkanlarını yere bırakarak İmparator'u selamladılar. Şigeru da oturduğu kayadan kalkarak Kikorileri selamladı. Birkaç dakika önce benliğini kaplayan karamsarlık, artık yok olmuştu. Kikoriler de tıpkı Senşiler gibi onun insanlarıydı. Kendisi adına savaşmaya ve yeni teknikler öğrenmeye gönüllü olmuşlardı. İmparator'un saygı ve sadakatini hak ediyorlardı.

Will kayanın üstünden inerek Kikori müfrezesinin yanma gitti ve askerlerini kutladı. Seleten'le birlikte müfrezeyi dağıtarak diğerlerinin yanına döndüler.

Halt'a dönerek, "Önümüzde üç ay var," dedi Will. "İki yüz Kikori'yi bu yöntemle eğitmeyi ve donatmayı planlıyoruz."

Halt başıyla onayladı. "İki yüz eğitimli adamla, Arisaka'mn gerçekten de canını sıkabilirsiniz. İyi iş çıkarmışsın, Will. Sen de öyle, Seleten."

Wakir eğilerek geleneksel Arridi selamını verdi. "Dediğim gibi, fikir Will'e ait," diye cevap verdi. "Ama seninle aynı görüşteyim. Bence de bu yöntem çok etkili sonuçlar verecek."

Horace kolunu Will'in omzuna atarak başını iki yana salladı. Ufak tefek arkadaşı onu şaşırtmaktan bir türlü vazgeçmiyordu.

"Yoktan ordu var etmekte üstüne yok," dedi. "Keşke yanımızda okçu olarak eğitebileceğin yüz Araluenli köle daha olsaydı." Wilkin Temuçi ordusuyla savaşmak üzere hazırla-

mış olduğu etkin okçu gücünden söz ediyordu. "Yalnız bir şey var," diye kaygılı bir yüz ifadesiyle ekledi. "Miğferler, kalkanlar ve saplama kılıçları için çok miktarda demire ihtiyacın olacak. Bu kadar demiri nereden bulacaksın?"

"Elimizde yeterince demir var," diyerek sırıttı Will. "Kikori metal ustaları, ortaya çıkardığınız şu eski deponun içindeki eski silahları eritmekle meşguller. Hassas tavlanmış çeliğe ihtiyacımız olmadığı için işimizi görmemize yetecektir."

"Bir gün sana, cevap veremeyeceğin bir soru sorabilecek miyim acaba?" dedi Horace.

Will bir iki saniye düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum."

fi*
OTUZ ALTI
W

Kikoriler tarafından yavaş yavaş aşağı indirilen Evanlyn, ipin ucunda usulca kendi etrafında dönüyordu.

Kaya yüzeyin birkaç metre ötesinde, boşlukta asılı duruyordu. Ama birkaç metre aşağısındaki kaya çıkıntısı tarafından yolu kesilmişti. Yüzünü bir kez daha kayalara doğru döndü ve yukarıdaki Kikoriler ipi bir miktar serbest bırakınca ayakları kayalık yüzeye değdi. Adımlarını kullanarak çıkıntıyı aştı ve aşağı doğru hareketlenerek vücudunu bir kez daha boşluğa bıraktı. Kendi etrafında dönerek aşağı inme süreci bir kez daha başladı.

"Varmak üzeresin," diye aşağıdan seslendi Alyss. Evanlyn dönüp baktığında, kayalığın dibinde onu bekleyen Haberci ile arasında on beş metre bile kalmadığını fark etti. Beline bağlı olan ipin sürtündüğü yukarıdaki kaya çıkıntısına bir göz attı. Fazla sürtünürse ip incelip kopabilir, diye düşündü. Ama kayalık oldukça düzdü ve aşağıya inmesine fazla bir şey kalmamıştı. Ayaklarının sert zemine değdiğini ve Alyss'in, dengesini bulabilmesi için dirseğinden yakaladığını fark etti. İp gevşeyince rahatladı ve tuttuğunun farkında bile olmadığı nefesini

verdi. Boşlukta, ağın ucunda sallanan bir örümcek gibi asılı kalmanın bir sonucu olarak bacakları yere çok da sağlam basmıyordu. Alyss aceleyle Kikorilerin arkadaşının vücuduna bağladıkları ipi çıkarmaya başladı.

"İşin bu kısmını hallettiğimiz için çok mutluyum," dedi Evanlyn.

Alyss başıyla onayladı. "Benim de yükseklere çıkmaktan ödüm kopuyor."

Evanlyn kıza şaşkınlık dolu bir bakış attı. "Ama önce inmeye gönüllü oldun."

"Seni inerken izlersem, peşinden gelmeye cesaret edemeyeceğimden korktum. Beni aşağıya indirirlerken, gözlerimi sımsıkı yumdum."

Evanlyn'in vücuduna sarılı son ipi de çıkardıktan sonra Alyss ipe dört kez asıldı. Önceden anlaştıkları üzere, Kikorilere Evanlyn'in güvenli bir şekilde aşağı indiğini belirtiyofdu. İp, birden hızla yukarı çekildi. Alyss ve Evanlyn ise durum değerlendirmesi yapmak üzere etraflarını gözetlemeye başladılar.

Uçurum iki yüz elli metre yüksekliğindeydi. İniş, tecrübeli Kikori tırmanışçıları tarafından belirlenen üç kademe halinde gerçekleştirilmişti. Kikori tırmanışçıları yol boyunca uygun noktalar bulmuşlardı. Ekibin geri kalanı inerken her noktada bir tırmanışçı Alyss ve Evanlyn'le birlikte beklemiş, daha sonra kızlar da bir sonraki kademeye indirilmişlerdi. Dar bir yığın halinde bağlanan kano, hemen yanlarındaki kayaların üstünde duruyordu. Kikorilerden biri, son kademeyi sırtında kanoyu taşıyarak geride bırakmış, kaya çıkıntısından dikkatle geçerek

kanoyu aşağıda açmıştı. Ardından da yoldaşları tarafından hızla yukarı çekilmiş ve her şeyin yolunda gittiğini bildirmişti.

Birkaç metre ötelerinde, Mizu-Umi Bakudai'nin suları hafifçe kıyıya vuruyordu. Suyun durgun hali, Evanlyn'i rahatlatmıştı. O gün başlarından yeterince korkutucu olay geçmişti. Dalgalı sularda kano kullanımına giriş dersi almasalar da olurdu.

"Kanoyu toparlasak iyi olacak," dedi. Ama Alyss daha bir cevap veremeden tepedeki kaya çıkıntısından çakıl taşları sekmeye başladı. Elleriyle başlarını koruyarak yukarı baktıklarında, kayanın kenarında beliren bir çift çizmeyi fark ettiler. Aşağı inen Kikori, arkadaşlarına doğru bağırarak ipi daha fazla salmamalarını söyledi. Kayaya tutunarak çıkıntıyla ipin arasına koyun derisinden küçük bir yastık sıkıştırdı. Evanlyn'in birkaç dakika önce aklından geçen, ipin kopmasına dair düşüncelerini paylaştığı anlaşılıyordu. Hazır olduğunu ipi çekerek işaret etti ve iniş yeniden başladı. Çabucak yanlarındaki kayaların üstüne konan adam, sırıtarak başını kaldırdı.

"Bizden çok daha hızlı indin, Eiko," dedi Evanlyn.

Eiko omuz silkti. "Daha önce çok yaptı ben," dedi.

Kızlar, Eiko'nun kendileri için tasarlanmış olan kayış donanımını kullanmadığını fark etmişlerdi. İpin ucuna yalnızca bir düğüm atmış ve tek ayağını içine sokarak aşağı indirilmişti. Bunu düşünmek bile Alyss'in tüylerini ürpertiyordu.

Eiko omzunda taşıdığı, kızların seyahat çantalarını kütük ve muşamba yığınının yanına bıraktı ve işaret etti.

"Yardıma ihtiyaç var mı?"

Alyss başını hayır anlamında salladı. "Parçaları kendi başımıza birleştirmeye alışmamız gerek."

Eiko başıyla onaylayarak geri çekildi. Aceleyle yığını çözerek kanonun malzemelerini ayıran ve iskeletini oluşturmaya başlayan kızları izlemeye başladı.

Muşamba kaplamayı çerçevenin üstüne yerleştirip germeye yeltendiklerinde ise diliyle bir ses çıkararak müdahale etmek zorunda kaldı.

"Bu şekil daha iyi!" dedi. Destek pimlerini çıkartarak ana çerçevelerden birini yan çevirdi ve hafifçe içe yatmaları için ıskarmozların üstündeki gerilimi azalttı.

"Şimdi bağlayın," dedi ve sözlerini el işaretleriyle destekledi. "Sonra ıskarmozları yeniden gerin."

Kızlar neden söz ettiğini çabucak kavramışlardı. Muşambayı hafif çökük gövdenin üstüne serip sıkıca bağladılar ve çerçeveyi esas konumuna getirerek gerdirdiler. Böylece teknenin diğer yüzeyleri de gevşeklikten kurtulmuş oldu.

"İyi fikir," dedi Alyss memnuniyetle. "İşimizi çok daha-kolay bir hale getirdin."

"Evet. Tırnaklarımı kıracağımdan korkuyordum," diye ekledi Evanlyn.

Alyss ona sert bir bakış attı. Alaycı bir yorumda bulunmak üzereyken prensesin şaka yaptığını fark etti. Kendini bir budala gibi hissederek iplerin sonuncusunu bağlamaya girişti. Son düğüm de atılınca, geri çekilerek eserlerini incelemeye başladılar.

"Mükemmel," dedi Alyss.

Evanlyn başıyla onayladı. "Neredeyse bir tekneye benziyor diyeceğim."

Alyss bu kez bir tepki vermedi. Evanlyn'in şakalarının, bu kırılgan görünümlü tekne ile gölün üstünde seyahat edecek olmalarından dolayı hissettiği endişeyi gizleme niyeti taşıdıklarını fark etmişti. Alyss, kızın ruh halini anlayışla karşılıyordu. Ama aynı zamanda, kanonun göründüğünden çok daha dayanıklı ve deniz yolculuğuna elverişli bir araç olduğunu da biliyordu.

Yığına bağlı duran çift uçlu kürekleri kaldırıp suyun kenarına kadar taşıdı. Döndüğünde, Eiko'nun, ağır hava koşulları karşısında su almaya başlaması halinde teknenin batmasını engelleyecek olan, domuz derisinden yapılma hava keselerini şişirmekle meşgul olduğunu fark etti. Keseleri kanonun pruvasına doğru iteleyerek çerçevelerin arasına sıkıştırdılar ve seyahat çantalarını oturmaları için ayrılan bölmelerin arasına yerleştirip kuru kalmaları için bir muşambayla üstlerini örttüler.

"Pekâlâ," dedi Alyss. "Kanonun bir ucunu tut da yola çıkalım artık."

Tekneyi kaldırmak üzere hareketlendilerse de Eiko onları durdurdu. Kanoyu kalça hizasından yüklenerek dengeledi ve kızlara bakıp sırıttı.

"Eiko," dedi Evanlyn, "demin de söyledik ya. Bunu bizim..."

"Evet, evet!" dedi Eiko ve meseleyi önemsemiyormuşçasına elini salladı. "Kendi başınıza yapmak gerek. Yarın ve öbür gün ve öbür gün yapın. Bugün ben yapar."

Alyss ve Evanlyn birbirlerine baktılar. Alyss omuz silkti.

"Neden olmasın?" dedi. "Biz de yarın ve öbür gün ve öbür günlerde yaparız." Eğilip adamı selamladı ve eliyle gölün kıyısını işaret etti. "Eiko, sevgili dostum, önden buyur."

Sırıtan Kikori, peşindeki kızlarla birlikte kararlı adımlarla göle doğru yürümeye başladı. Kanoyu gölün kıyısındaki sığ sulara, yarısı suyun içinde yarısı da karada kalacak şekilde bıraktı. Kızlar gölün engin sularını gözleriyle tarıyorlardı. Uçurumun tepesinden, çok çok uzaklardaki diğer kıyıyı seçebiliyorlardı. Su seviyesindeyken ise hiçbir şey görünmüyordu. Bu, bir okyanusun kıyısında durmaktan farksızdı.

"Büyük bir göl olduğu kesin," dedi Evanlyn usulca. Başını kaldırıp Eiko'ya baktı. "Eiko, 'Mizu-Umi Bakudai' ne anlama geliyor?"

Tıknaz yapılı oduncu, kararsız bir ifadeyle kaşlarını çattı. '"Mizu-Umi Bakudai' anlamına geliyor," dedi. Evanlyn sabırsızca bir el işareti yaptı.

"Evet, evet. Onu anladık. Ama o kelimeler ne anlama geliyorlar?"

Alyss hafifçe öksürünce Evanlyn yüzünü ona doğru çevirdi. Alyss tebessümünü gizlemeye çalışıyordu. "Anlamı 'Büyük Göl,"' dedi.

Eiko neşeyle başını salladı ve Evanlyn yanaklarının kızardığını hissetti. "Haa, tabii ya. Çok mantıklı."

"Nihon-Jalılar, gördüğüm kadarıyla mekânlara gerçekçi isimler vermeyi tercih ediyorlar," dedi Alyss. Hızla kalkarak ellerini silkeledi ve kanoyu sığ sulara itti. "Tekne su sızdırıyor mu, bir bakalım."

Suyun birkaç santimlik derinliği, kıyıdan iki üç metre uzaklaşıldığında yarım metreye dek çıkıyor ve giderek artarak bir süre sonra dibi görünmez hale geliyordu. Alyss buz gibi suya değince irkildi.

“Hey! Su çok soğuk! Sakın kanoyu devirme, Evanlyn.”

“Esas sen devirme,” diye cevabı yapıştırdı Evanlyn. Ama içten içe, tekneyi devirecek birisi varsa, onun kendisi olduğunun farkındaydı. Yardım etmek üzere suya girecek olduysa da Alyss tarafından durduruldu.

“Eiko bana yardım edebilir. O daha ağır.” Kikori’ye dönerek tekneyi işaret etti. “Tüm gücünle ittir lütfen, Eiko.”

Eiko başıyla onaylayarak suya girdi. Uzanıp tekneyi küpeştelerinden yakalayarak tüm vücuduyla bastırdı. Gövde adamm ağırlığı altmda suya iyice girdi. Alyss eğilerek su alıyor mu diye kanoyu bir ucundan diğerine kontrol etti. Ama gergin muşamba, suyu mükemmel bir şekilde dışanda tutuyor ve içeri sızmasına engel oluyordu.

“Harika,” dedi doğrulan Alyss. Evanlyn’e işaret etti. “Pekâlâ, küreğini kap ve kanoya gel bakalım. Öne otur ki gözüm üstünde olsun.”

Eiko, Evanlyn’i kaldırıp kanoya yerleştirmek üzere hızla harekete geçtiyse de Alyss tarafından durduruldu.

“Hayır, Eiko. Kanoya yardım almadan binmeye alışması daha iyi.” Evanlyn’e döndü. “Yerine yerleşirken zorlanabilirsin,” diye uyarıda bulundu. Evanlyn başıyla onaylayıp elindeki kürekle suya girdi. Buz gibi suyun teması karşısında aynı şekilde nefesi kesildi.

“Kanonun devrilmesini neden istemediğini anlayabiliyorum,” dedi Alyss'e. Beceriksiz adımlarla yürüyerek üstünden sular sızan ayağını kaldırdı ve kanoya tırmanmak üzere hazırlandı. Ama Alyss tarafından durduruldu.

“Öyle değil. Arkanı dönüp önce poponu içeri kaydır. Sırtını oturağına vererek yan dön. Bu şekilde vücut ağırlığının büyük

bir kısmım içeri almış olacaksın ve geriye yalnızca bacakların kalacak."

Evanlyn vücudunu dikkatle tahta oturağın üstüne yerleştirdi. Tekne sallanınca panikle kaskatı kesildi. Ama Alyss tekneyi sıkıca tutuyordu.

"Sorun yok. Gevşe biraz. Bacaklarını kaldır ve kanonun içine çek. Iskarmozlara ya da oturağının önündeki ayak taburesine yasla onları, muşambaya değil," diye ekledi. "Sakın ola ki ağırlığını muşambaya verme."

Evanlyn başını yukarı kaldırdı. "Zaten bildiğim şeyleri anlatmaya devam edecek misin?" dedi alaylı bir dille. Alyss omuz silkti.

"Tekrar etmenin bir zararı olmaz," dedi. Evanlyn'in bacaklarını ve ayaklarını tekneye çekip yerine yerleşmesini bekledi ve tutmayı bıraktığı kanonun yanına geçti. Tam bu sırada kanoyu dengede tutmak üzere hareketlenen Eiko'yu eliyle engelledi.

"Gerek yok," dedi. Küreğini endişeyle bekleyen Evanlyn'e uzattı. "Evanlyn, ben binince kano sallanmaya başlayacak. Teknelerde böyle şeyler olur. Son derece normal bir durum yani. Sakın bir şey yapmaya kalkma. Kendi kendine düzelecektir. Sen yalnızca ağırlığını bir tarafa kaydırma ve vücudunu kasma, olur mu?"

Bir keman yayı kadar gergin görünen Evanlyn, anladığını işaret edercesine başıyla onayladı.

Alyss, hızlı ve rahat hareketlerle ağırlığını arka oturağa vererek bacaklarını içeri çekti. Tekne sallanmaya başladı. Minik bir çığlık atmaktan kendisini alıkoyamayan Evanlyn'e bakılır-

sa, oldukça korkutucu bir tecrübe olmalıydı bu. Birkaç saniye sonra kanonun sallanması nihayet durdu ve Alyss yüzmeye, dizlerine dek suyun içinde olan Eiko'nun bulunduğu noktadan uzaklaşmaya başladıklarını fark etti. Eiko kızlara cesaret vermek ister gibi sırıtıyor ve el sallıyordu. Minik dalgacıklar kanonun gergin yüzeyine çarparak *pok-pok* şeklinde sesler çıkarıyordu. Evanlyn, bir kez daha, farkında bile olmadan tuttuğu nefesini serbest bıraktı.

"Tamam, küreğimi verebilirsin," dedi Alyss. Evanlyn hantal hareketlerle arkaya dönmeye çalışsa da kano bir kez daha sallandı ve Evanlyn kaskatı kesilerek hızla önüne döndü.

"Rahatla," dedi Alyss. "Bırak o seni götürsün; at sırtındaymışsın gibi. Böyle ani kasılmalar, dengeni bulmanı ve rahatlamanı zorlaştıracaktır. Küreği vermeyi bir kez daha dene bakalım, ama sakın göle düşürme."

Evanlyn bu kez küreği arkasına hiç dönmeden uzattı. Alyss göğsüne aldığı darbeyle hafifçe inledi.

"Çok teşekkürler ya," dedi.

"Affedersin," diye cevap verdi Evanlyn. Kontrolün elinde olmamasından nefret ediyordu.

"Haydi, yola çıkalım artık," dedi Alyss. "Önce sol taraf. Düzgün ve yavaş bir şekilde kürek çekmesini öğrenmelisin. Abartılı hareketlerden uzak dur. Hepsinin de ötesinde, üstüme su sıçratmamaya çalış. İşaretimi bekle."

Evanlyn, çok da aşina olmadığı küreği kaldırarak Alyss'i beklemeye başladı.

"Pekâlâ... önce sol taraf. Bir... ve iki... Bir... ve iki... çok iyi. Böyle devam. Güzel... Bir ve... ah, lanet olası! Bir

daha üstüme su sıçratırsan seni aşağı atarım. *Dikkatli* ol dedim sana!"

Araluen Kraliyet Prensesi ile bu şekilde konuşmaması gerekir, diye aklından geçirdi Evanlyn.

OTUZ YєDI

C 6Tyi gidiyorlar," dedi Horace. İki saf halindeki elli Kikori, Aidman sahası boyunca düzgün ve hızlı adımlarla ilerliyordu.

Seleten'in verdiği emirle birlikte, her sıranın en solundaki adam yerinde durup adım atmaya devam ederek doksan derece sola dönmeye başladı. Dış tarafta kalanlar içtekilere göre daha geniş bir yay çizerek dönüyorlardı. Yaşanan birkaç saniyelik karmaşa, dış kesimlerin dönüşü tamamlamaları ve yeniden konum almaları sonucunda yerini yeniden düzenli bir birliğe bıraktı. Askerlerin yüzleri, birkaç saniye öncesine göre doksan derecelik açı yapan yeni bir yöne bakıyordu artık. Tam o anda, Seleten'in verdiği emir ile bir kez daha hızla ilerlemeye başladılar. Tüm bunların gerçekleşmesi, otuz saniyeyi bile bulmamıştı.

Will bir cevap vermemişti. Manevraları dikkatle izliyor, özenli ve hassas bir biçimde gerçekleştirilmelerini istiyordu. Görebildiği kadarıyla, herkes işini ciddiye alıyordu. Dönüp sırıtarak arkadaşına cevabını verdi.

“Evet. Birinci sınıf bir eşgüdümleri var.”

“Bakıyorum, artık silahları da var,” diye belirtti Horace. Ön sıradakilerin tamamı, dikdörtgen şeklindeki kalkanlar ve kaba mızraklar ile silahlanmıştı. Birlik askerlerinin tamamı, bellerinde birkaç adet kısa saplama kılıcı taşıyordu.

“Hepsinin saplama kılıçları var artık. Birçoğu mızraklarını keserek kendi kılıcını kendi oluşturdu. Odun ve metal ustaları da her geçen gün daha fazla sayıda kalkan ve mızrak hazırlıyorlar. Kısa zaman içinde, bütün bir *hyaku*'yu donatmış olacağız.”

“Hyaku? ” diye sordu Horace.

“Nihon-Ja dilinde ‘yüz’ anlamına geliyor. Toskan savaş birlikleri de yüzer askerden oluşuyordu. Otuz üç kişilik üç müfreze ve bir komutan.”

“Bu *hyaku*'lardan kaç tane oluşturmayı planlıyorsun?”

“İki diye düşünmüştüm. Daha fazlasına da hayır demem ama yeterince adamımız yok. Ayrıca Halt’a bakılırsa, eğitimli, disiplinli küçük bir birlikle çok büyük işler başarılabilirmiş.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi Horace.

Birlik artık durmuş ve ön saftaki askerler mızraklarını arkadakilere uzatmaya başlamışlardı. “Elimizdekileri paylaşıyoruz,” diye açıklama yaptı Will. “Eğitimin büyük bir kısmı askerlere ekip halinde hareket etmeyi ve hata yapmadan aynı anda dönmeyi öğretmekten oluştuğu için silahlı olup olmamaları çok da fark etmiyor.”

Yirmi kadar Kikori idman sahasına girerek, yaklaşık elli metre öteye, birliğin yüzünün dönük olduğu tarafa yan yana savaşçı kuklaları yerleştirdi. İşlerini bitirip aceleyle sahayı terk ettiler ve Seleten birliğe yeniden ilerleme emrini verdi.

"Karne!" diye bağırdı *Wakir.* Ön saftaki Kikoriler, kalkanlarını birden baş hizasına dek kaldırdılar. Arka saf ise hayali kalkanlarını bir çatı oluşturacak şekilde başlarının üstünde tutuyormuş gibi yapıyordu. Bu şekilde korunarak, sıkıştırılmış zeminde sabit adımlarla yürümeye devam ettiler. Seleten birkaç saniye sonra bir emir daha verdi. Hayali ve gerçek kalkanlar normal konumlarına indirildi. Kukla savaşçılarla aralarında yalnızca kırk metre kalmıştı.

Seleten'in yeni emriyle, öndeki askerler uygun adım yürümeye devam ederken, arka saftakiler durup mızraklarını havaya kaldırdılar. Mızraklar, verilen emirle birlikte, yürüme halindeki ön sıra askerlerinin üstünden kırk metre ötedeki kuklalara doğru aynı anda fırlatıldı. Bir an sonra, arka saftaki askerler, öndeki yoldaşlarını yakalayabilmek için hızla koşmaya başladılar. Kuklaların yarısı mızraklarla vurulmuştu. Bir kısmı yana doğru devrilmiş, bazılarıysa ağır mızrak başlıkları tarafından aşağı çekilerek hafifçe yan yatmıştı.

Seleten tempoyu artırdı ve birlik bir bütün halinde, hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Kalkanların arasındaki dar boşluklarda saplama kılıçları görünüp kayboluyordu. Ön saf 'düşman' hattına varır varmaz, arka saftakiler birden aradaki mesafeyi kapayarak tüm güçleriyle öndekileri itmeye başladılar.

Seleten nihayet idmanı sona erdiren emrini verdi. Kikoriler kalkanlarını yere bırakarak rahatladılar. Arka sıradakiler mızrakları toplamak üzere hareketlendiler.

"Seleten iyi iş çıkarıyor," dedi Horace. Uzun boylu *Wakir,* adamların arasında dolaşıp yorumlar yapıyor, bazılarını övüp bazılarını yüreklendiriyor, ihtiyaç gördüğü noktalarda düzelt-

meler yapıp tavsiyeler veriyordu. *"Hyaku*'ların ikisine de o mu komuta edecek?"

"Hayır," diye cevap verdi Will. "Birliklerin birbirlerinden ayrı hareket etmeleri gerekiyor. Seninle bu konuda konuşmak istiyordum. *Bir tanesine* sen komuta eder miydin?"

"Ben mi?" dedi Horace şaşırarak. "Ben görevi senin üstleneceğini sanmıştım. Ne de olsa bu işin fikir babası sensin!" Ama Will başını iki yana sallıyordu.

"Savaş alanında tecrübeli iki komutana ihtiyacımız var," dedi. "Sen o işte benden daha iyisin. Halt ve ben geride kalıp gözlem yapacağız. Şigeru'nun Senşilerini takviye kuvvetler olarak bekletecek ve ihtiyaç duyulan noktalara göndereceğiz."

Horace, yüzünde beliren tebessüme engel olamadı. "Ah, siz Orman Muhafızları yok musunuz," dedi. "Olayları geriden yönetmeye bayılıyorsunuz, değil mi?"

Will, şaka yollu suçlamayı reddetmek üzereyken tereddüt etti ve kabullenmişlikle ellerini iki yana açtı.

"Şey, evet. Aslına bakılırsa, dediğin doğru. Ama aynı zamanda, uzak mesafeden dövüşmeye de alışkınız. Göğüs göğse savaşın uzmanı sensin."

Horace, Will ve Halt'un okçuluk yetenekleri sayesinde düşmana ağır kayıplar verdirebileceklerinin farkındaydı.

"Hyaku'lardan birine komuta etmekten şeref duyarım," dedi. "Son zamanlarda kendimi iyice işe yaramaz hissediyordum zaten. Bütün gün hiçbir şey yapmadan kulübemde oturuyordum." Aklına gelen düşünceyle sustu. "Tüm komutları ve tatbikatları baştan öğrenmem gerekecek."

“Fazla vaktini almayacaktır. Meseleye oldukça basit yaklaştık -sakın Kikorileri küçümsediğimizi falan sanma. Halt her zaman şöyle der: *Savaşın yoğunluğu sırasında aksama ihtimali bulunan çok sayıda karmaşık manevradansa birkaç basit hareket yeterli olacaktır*. Bir günde her şeyi öğrenirsin. Sen de eğitmen olarak aramıza katılınca, Kikorileri daha kısa sürede eğitebileceğiz.”

Horace başıyla onayladı. Bir şeylere katkıda bulunma fikrinden memnun olmuştu. Dağların tepelerinden kaçarken yaşadıkları tehlike ve gerilim dolu anların ardından, yaralı kaburgalarının iyileşme sürecine girdikleri son birkaç hafta boyunca keyifsizce oradan oraya dolaşmıştı. Ancak artık bir amaca hizmet ediyor olmanın coşkusunu içinde yeniden hissediyordu. Kılıcının kabzasına dokundu ve eli *katana'nm* alışkın olmadığı yüzeyine dokununca kaşlarını çattı.

“Bu kılıcın üstünde oynama yapmam lazım,” dedi. “Yıllarca Araluen süvari kılıcıyla idman yaptıktan sonra, Nihon-Ja *katana'*sı elime doğru düzgün oturmuyor.”

5fi>----------Se-

Kılıcın üstünde oynama fırsatı, ayağına beklediğinden de çabuk geldi. Will ve Seleten’le birkaç saat geçirip tatbikatlar ve komutlarla ilgili notlar aldıktan sonra, öğleden sonrayı geçirmek üzere kulübesine dönmüştü. Şigeru’nun kendisine gönderdiği yemek ve sıcak çayın keyfini çıkarmak üzereydi ki yemeği getiren adam hafifçe eğildi.

"Kumkuma, ekselansları senden yemeğini bitirdikten sonra kulübesine gelmeni istiyor."

Horace derhal ayağa kalkacak olduysa da adam bir el hareketiyle onu yerine oturttu.

"Hayır, hayır! Ekselansları öncelikle yemeğinin tadını çıkarmanı istedi. Ne zaman müsait olursan seni o zaman kabul edecek."

Horace gülümseyerek yemeğine döndü. 'Ne zaman müsait olursan' ifadesinin birçok hükümdarın nazarında 'derhal, hatta mümkünse beş dakika öncesi' anlamına geldiğini biliyordu. Şigeru söz konusu olduğunda ise başka bir anlam içermiyorlardı. O kadarını adamın yanında geçirdiği zaman boyunca öğrenmişti. İmparator, halkının onun huzuruna çıkmak için ellerindeki işleri bırakmasını tercih eden biri değildi. Takipçileri tarafından böylesine sevilip sayılmasının bir nedeni de buydu.

Yine de Şigeru bir imparatordu ve Horace yemeğini vakit kaybetmeden bitirdi. Elini yüzünü yıkadıktan sonra kalın sokak cübbesini giydi, kuşağı beline bağladı ve kınının içindeki *katana*''sim kuşağından geçirdi. Kulübesinin dışındaki korunaklı basamakların üstünde duran çizmelerini giydi ve kar altında yürümeye başladı. Her şey Araluen'e göre ne kadar farklı, diye düşündü. Gerçi anavatanıyla benzerlikler gösteren şeyler de yok değildi. Dağların tepesindeki bu küçük kamp yeri, Araluen sınırlan içinde benliğine kazınmış olan birçok erdemin birer yansımasıydı adeta. Arkadaşlık, yoldaşlık ve anlayışlı, nazik bir hükümdara halkının gösterdiği sadakat mesela. Listeye üzüntüyle o adil hükümdarı devirip yerine geçmek isteyen zorbaları da ekledi.

Kuru kar yığınlarını ezerek Şigeru'nun kulübesine doğru yürüyordu. İmparator'a, Kikorilerin inşa ettikleri diğer yapılara göre daha azametli bir kulübe verilmişti. Şigeru bu duruma itiraz etmiş, yoldaşlarından fazlasına ihtiyacı olmadığım belirtmişti. Ama Kikoriler bu teklifi duymak bile istemiyorlardı. Şigeru onların imparatoruydu ve bu da ona kendisini ne kadar sevip saydıklarını göstermek için yakalamış oldukları bir fırsattı. Dolayısıyla, Şigeru'nun kulübesinin önünde üstü kapalı bir sundurma, içinde de iki adet oda -danışmanlarıyla görüşmelerini yapabileceği geniş bir salon ve kabuğuna çekilebileceği küçük bir yatak odası- bulunuyordu.

Sundurmada bir Senşi savaşçısı nöbet tutuyordu. Horace'ın lapa lapa yağan karın içinden çıktığını görünce, gülümseyerek genç savaşçıyı selamladı.

"*Kumkuma!* Tünaydın. Ekselansları seni bekliyor."

Adamın selamını alıp karla kaplı çizmelerini çıkartan Horace, eğilerek alçak kapı eşiğinden içeri girdi. Şigeru yerdeki dokuma kilimin üstüne bağdaş kurarak oturmuştu. Küçük ama ışıl ışıl parlayan bir kömür mangalı, odanın içine tatlı bir sıcaklık yayıyordu. İmparator'un elinde ince bir fırça vardı ve üstüne gergin bir beyaz kâğıdın tutturulmuş olduğu bir çerçeveyi dizleriyle tutuyordu. İmparator, Nihon-Ja harflerinin düğüm ve sarmal noktalarını tutturabilmek için aynı şekilleri tekrar tekrar yazıyordu. Başını kaldırarak gülümsedi.

"Kumkuma, lütfen gel de yanıma otur." Alçak bir tabureyi işaret etti.

Horace, adamı başıyla selamladı ve tabureye oturdu. Normal şartlar altında, İmparator'dan yüksekte oturmanın görgü

kurallarına aykırı olduğunu biliyordu. Ama Şigeru, Araluenlilerin kendileri gibi yıllarını bağdaş kurmakla geçirmediklerini ve bunun bir sonucu olarak da, bağdaş kurarak geçirdikleri birkaç dakikanın ardından dizlerinin yanmaya başladığını çok iyi biliyordu. împarator'un astlarına verdiği önemin bir diğer göstergesi, diye akimdan geçirdi Horace.

"Çay içer miydin, *KurokumaT*"

Horace henüz birkaç dakika önce çay içmişti. Ama görgü kurallarının Nihon-Ja toplumunda her şeyden daha önemli olduğunun da farkındaydı. Çayı reddetmesi, geleneklerle yaşam arasındaki o ahengi sarsacaktı.

"Teşekkür ederim, ekselansları," dedi ve oturduğu yerden adamı başıyla selamladı. Alçak taburenin üstünde, bacakları sıkışık bir halde otururken kendini gülünç duruma düşmüş gibi hissediyordu. Yolu, çocukların oyun odasına düşmüş bir devi andırıyordu. Dizleri üstündeki Şigeru ise, tam tersine son derece saygın ve aklı başında bir görüntü sergiliyordu.

İçteki odadan çıkan bir hizmetkâr, çay servisi yaptı. Horace çayından keyifle bir yudum aldı. Şigeru'nun kulübesine giden kısa yolda bile, vadinin insanın içini donduran soğuğuna maruz kalmıştı. Sıcak çayın adeta damarlarına nüfuz ettiğini hissediyordu.

"Beni mi görmek istemiştiniz, ekselansları?" dedi. George yanımda olsaydı, söze böyle patavatsızca girmemden hiç hoşlanmazdı, diye düşündü. Muhtemelen ilk önce İmparator'un ilgilendiği güzel yazı sanatı ile ilgili yorumda bulunması, alçak gönüllülükle hata ve eksiklerini işaret eden Şigeru'yu hayranlıkla dinlemesi gerekirdi. Ama huzura neden çağrıldığını

öğrenmek için can atıyordu. Çitin önünde verilen savaşın ardından kendilerini bir tür boşlukta hissediyorlardı. Şigeru'nun danışmanlarıyla görüşmesini gerektiren acil meseleler söz konusu değildi ve İmparator bu süre zarfında kabuğuna çekilmişti. Horace, Şukin'in ölümünün İmparator'u son derece üzdüğünü, hassas ve nazik bir insan olan Şigeru'nun muhtemelen hayatlarını kendi davasına adamış olan destekçileri -Kikoriler, Senşi muhafızları ve hizmetlerini emrine sunan yabancılar- hakkında da kaygı duyduğunu biliyordu. İmparator'un geçirmekte olduğu bir tür bunalım nedeniyle içine kapandığını söylemek, aslında çok da yanlış olmazdı.

Horace'in aklı bu düşüncelerle doluydu. Ama İmparator, dışarıya karşı en ufak bir kararsızlık ya da şüphe belirtisi göstermiyordu. Sakin ve huzurlu görünüyordu. Ellerini dizlerinin üstüne koyarak yanında oturan genç adama gülümsedi.

"Yoksa meşgul müydün, *KurokumaT*" diye sordu.

Horace omuz silkti. "Pek sayılmaz, ekselansları. Yapacak çok az şeyim var. Ama bu durum yakında değişecek. *Hyaku*'lardan birine komuta etmem istendi."

"Tabii ya. Arkadaşın Wirru-san'ın eğittiği birlikler," dedi Şigeru. "Söylesene, Kikoriler Arisaka'nın Senşilerine karşı koyabilecekler mi sence?"

Horace tereddüt etti. Talim meydanında aklından geçirdiklerini -ölümcül mızrak sağanağının ardından sahayı kat etmeye başlayan, etraflarına amansız bir kuvvet görünümü veren Kikorileri- düşündü.

"Bana kalırsa koyabilirler, ekselansları," dedi. "Kendilerine inanır ve soğukkanlılıklarım korurlarsa olabilir. Ama savaşı

kazanacaklarına inanmamaları halinde, Will'in verdiği eğitimin ve uygulanacak olan özel taktiklerin hiçbir anlamı yok."

"İnanıyorlar mı peki?"

Horace başını iki yana salladı. "Henüz değil belki. Ama inanacaklar. Onları buna inandıracağız. O ruhu içlerinde yeşertmek bize bağlı."

"Ben de böyle diyeceğini tahmin etmiştim. Düşündüm de Kikorilerin yanlarında savaşacaksan, onlara komuta edeceksen demeliyim aslında, bir kılıca ihtiyacın olacak." Şigeru, Horace'ın kılıcının kuşağından taşan kabzasını işaret etti. *"Katana*'m nasıl buluyorsun?"

"Kaliteli bir silah," dedi Horace. Şigeru'yu gücendirmemeye çalışıyordu. "Ama elime aşina gelmiyor. Eğitimini almış olduğum kılıç bu değil."

"Hımmm. Ben de öyle tahmin ettim. Bir savaşçı, bildiği ve güvendiği silaha ihtiyaç duyar. O halde..." Şigeru çay servisinin ardından hizmetkârının çekildiği küçük odaya doğru döndü.

"Tabai! Kılıcı getir!"

Hizmetkâr bu kez elinde muşambaya sarılı uzun bir nesneyle içeri girdi. Elindekini İmparator'a sunacak oldu, ama Şigeru dilini şaklatarak Horace'ı işaret etti. Tabai paketi genç savaşçıya uzattı. Meraklanan Horace, Şigeru'ya baktı. "Bunu dün Şukin'in valizinde buldum," dedi İmparator. "Eşyalarını daha önce karıştırmayı kendime yedirememiştim ve açıkçası, bunun varlığını da unutmuştum." Horace'a paketi açmasını işaret etti.

Horace, paketi yakından incelemek üzere tek dizi üstüne çökerek muşambayı sıyırdı. Bir kılıçtı bu. Yağlanmış deri kını içinde, Horace'm ipin ucunda sallanırken kaybettiği kılıcı du-

ruyordu. Sade çelik el korunağı, pirinç kabza topuzu ve deri kabza kaplamasını tanımıştı.

"Ama... bu benim kılıcım!" dedi şaşkınlıkla. Derin bir vadiye düşürmüş olduğu kılıcın nasıl bulunduğunu aklı almıyordu.

"Yakından bir göz atsana," dedi Şigeru. Horace kabzadaki deri kaplamanın yenilenmiş olduğunu fark etti. Hâlbuki eski kaplamanın rengi, sayısız dövüş ve yaptığı düzenli talimler sırasında terlediği için hafifçe bozulmuştu. Kılıcı kınından çıkaracak olduysa da bunun İmparator'un huzurunda yapılmaması gereken bir hareket olduğunu hatırladı. Ama Şigeru devam etmesini işaret etti.

Kılıç vızıltıyla kınından çıktı. Aklı karışan Horace, kılıcı havaya kaldırarak elinde tarttı. Mükemmel bir dengeye sahipti -tam da hatırladığı gibi. Eski kılıcından hiçbir farkı yoktu. Ama Horace artık hafif maviye çalan ve dalgalı çizgileri andıran, çeliğe yedirilmiş art arda yarım dairelerin oluşturduğu desenleri görebiliyordu. Silah, loş ışıkta eski kılıcının asla parlamayacağı şekilde parlıyordu.

"Şukin'in sana hediyesiydi bu," diye açıkladı Şigeru. Horace, Şukin'in geçidi korumak üzere yanlarından ayrılırken kendisine bir paketten söz ettiğini hatırladı. "Yazlık mekândayken bir gece kılıcını 'ödünç almış' ve kendi kılıç ustasına kopyalattırmıştı."

"Ama..." diyecek oldu Horace. Şukin'in neden bu kadar zahmete katlandığını merak ediyordu.

Soracağı soruyu tahmin eden Şigeru, elini kaldırıp genç savaşçıyı durdurdu.

"Eski kılıcınla arasında bir fark var. Bu kılıç Nihon-Ja çeli-

ğinden yapılma; yani eski kılıcına göre çok daha sert ve darbeleri çok daha rahat bir şekilde karşılayabilecek durumda. Artık Senşilerle eşit şartlarda savaşabilirsin."

/*&

OTUZ SCKİZ

W

Küçük çadırlarının içinde inleyerek omuz ve baldır kaslarındaki ağrıları dindirmeye çalışan ama bunda başarısız olan Evanlyn haricinde, ilk geceleri olaysız geçmişti. Alyss'le birlikte gölün durgun suları boyunca birkaç saat kürek çekmiş, nihayet küçük bir adaya çıkmışlardı. Çabucak keşfe çıkarak adanın boş olduğunu fark etmişlerdi -zaten ada dedikleri şey de suyun içinden fırlamış ve etrafı çalılarla kaplı bir kaya parçasından fazlası değildi. Minik kumsalda kamp kurmuş, geceyi geçirmeye hazırlanıyorlardı.

"Bazı kaslarımın varlığından bile haberim olmadığını fark ettim," dedi Evanlyn ertesi sabah. "Şu an her biri alev gibi yanıyor."

Sürdürmekte olduğu hareketli hayat sayesinde, Evanlyn son derece sağlıklı ve zinde bir vücuda sahipti. Ama saatlerce kürek çekmek, normal şartlar altında hiç kullanmadığı kaslarını devreye sokmasını gerektirmişti.

Kürek çekmeye daha alışkın olan Alyss'in vücudu da kaskatı kesilmişti. Ama Evanlyn'in kendisinden daha kötü bir tec-

rübe geçirdiğinin farkındaydı. Yine de şikâyet etmesine izin vermenin bir faydası yok, diye aklından geçirdi. Evanlyn'in alçak mırıltıları nedeniyle tüm geceyi ayakta geçirmişti ve daha fazlasını çekemeyecekti.

"Alışırsın," dedi.

Evanlyn Alyss'e sert bir bakış attı ve kızın kendisine anlayış göstermeyeceğini fark edince, sert bir yüz ifadesine bürünerek bu konuda daha fazla konuşmama kararı aldı.

Cezvenin içindeki, ateşte fokurdamaya başlayan suyu içine yeşil çay yapraklarını yerleştirdikleri minik çaydanlığa boşalttı.

"Keşke kahvemiz olsaydı," dedi. Birlikte yaptıkları seyahatler sırasında kahveye Orman Muhafızları kadar bağımlı bir hale gelmişti. Gölün haritasını inceleyerek yolculuklarının bir sonraki aşamasını planlamakla meşgul olan Alyss'e fincanını uzattı.

"Ben de öyle," diye dalgınlıkla cevap verdi Alyss. Çayından bir yudum aldı. İçine yayılan sıcaklık hoşuna gitmişti. Haritayı aralarındaki kum zemine yaydı. Basit bir haritaydı bu. Gölün üstünde, düzensiz aralıklarla sıralanan adacıklar dışında dikkate değer fazla bir şey yoktu.

"Bugün çok yorulacağız," dedi. "Bulunduğumuz yere en yakın ada, şurada." Haritada bir kara parçasının işaretlenmiş olduğu noktaya parmağıyla vurdu.

Evanlyn haritaya bir göz attı ve adayla aralarındaki mesafe ile o ana dek kat etmiş olduklarını karşılaştırınca usulca bir ıslık çaldı.

"Epey uzun bir yolmuş," dedi.

“Daha yakında bir ada yok,” dedi Alyss. “Oraya ulaşmak zorundayız. Adaya karanlık basmadan varmış olmayı tercih ederim. En azından rüzgâr şiddetli değil.” Rüzgâra karşı kürek çekmenin ne kadar zor olduğunu tecrübelerinden biliyordu. “Tahminlerime göre, beş ya da altı saat kürek çekmemiz gerekecek.”

Evanlyn usulca inledi. “Vah, benim acı içindeki kollarıma ve omuzlarıma.”

“Yola çıkınca düzelirsin,” dedi Alyss. “Kaslarını çalıştırıp ısıtınca ağrıların azalır.”

Evanlyn kahvaltı malzemelerini toplamaya başladı. Alyss’in sözleri biraz olsun cesaretlenmesini sağlamıştı. “Eh, bu da bir şeydir.”

“Tabii gece olup da yeniden kaskatı kesildiklerinde korkunç acılarla kıvranacağım hatırlatmama herhalde gerek yok,” diye zalimce ekledi Alyss.

Evanlyn çantasının kayışlarını geçirirken bir anda durdu. “Hevesimi kursağımda bıraktığın için çok teşekkürler,” dedi. “Beni neyin beklediğini bilmek çok hoş.”

Malzemelerini yükledikleri kanoyu suya doğru ittiler. Alyss tekneyi tutarken Evanlyn yine beceriksiz hareketlerle vücudunu içeri çekti. Onu Alyss takip etti. Evanlyn bu kez, tekne yalpalamaya başlayınca paniklememişti. Önceki gün, yolculuk sırasında minik teknelerinin ne olursa olsun bir şekilde suyun üstünde kalacağına olan inancı artmıştı. Kano zaman zaman sallanıp yalpalıyordu. Ama Evanlyn, bu tür hareketlenmelerin felaket anlamına gelmediğini öğrenmişti. Gevşemeyi becermiş ve kanonun hareketlerini telaşlanıp ka-

sılarak değil, gevşek durumdaki kaslarıyla daha iyi dengeleyebildiğim keşfetmişti.

Hâlâ yeterince iyi kürek çekmiyordu ve zaman zaman darbeleri karıştırıp buz gibi göl suyunu yol arkadaşının üstüne sıçratıyordu. İlk başlarda Alyss soğuk bir nezaketle, "Hediyeniz için teşekkür ederim, majesteleri," şeklinde cevap veriyordu.

İleriki saatlerde ise anlaşılmaz mırıltılar halinde tepkiler vermeyi tercih etmişti.

Evanlyn her seferinde dişlerini sıkıyor ve aynı hatayı bir daha yapmayacağına dair kendi kendine sözler veriyordu. Ama bir süre sonra, kaçınılmaz bir şekilde yeniden hata yapıyor ve arka oturaktan gelen ve bir hanımefendinin ağzına hiç de yakışmayacağını bildiği türden tepkilere maruz kalıyordu.

Ama elinden bir şey gelmiyordu. Hatalı olan kendisiydi.

Her yarım saatte bir mola veriyorlardı. Güneş günortasım işaret eden konumu aşınca, Alyss yiyip içmek için durabileceklerini ilan etti. Minik dalgaların kanoya çarpmasından çıkan o tanıdık *pok-pok-pok* sesleri eşliğinde yemeklerini yediler. Ne bir akıntı ne de esinti olduğu için neredeyse hiç kımıldamıyorlardı. Kısa bir molanın ardından Alyss yola çıkma işaretini verdi. Evanlyn'in kasları yumuşayıp kaskatı kesilecek zamanı bulamamıştı. Elinde bir Kuzeybulan tutan Alyss, kanonun yüzünü kuzeybatıya ve ardından da batıya çevirdikten sonra kürek çekmeye başladı. Evanlyn de hafifçe arkasına bakıp tempoyu yakalayarak Alyss'e katıldı. Hızlanarak öne atılan kano, Evanlyn'in darbelerden birini kaçırıp Alyss'in üstüne su sıçratmasıyla birlikte hafifçe rotasından çıktı.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Alyss.

Evanlyn bir şey söylemedi. O ana dek o kadar çok özür dilemişti ki kelimeler anlamlarım yitirmişlerdi. Hem Alyss artık kasıtlı hareket etmediğini anlamış olmalıydı. Sert bir yüzle kürek çekmeye odaklandı ve küreğini suya sokarak çekmeye devam etti. Bir dahaki su sıçratışı için kırk dakika kadar beklemeleri gerekecekti.

“Çok teşekkür ederim,” diye ezbere tepki verdi Alyss.

Evanlyn yol arkadaşının kendine yeni bir cümle seçmesini ya da öfkeli mırıltılarına geri dönmesini tercih ediyordu.

Öğleden sonra rüzgârın şiddeti arttı ve güneybatıdan sert bir biçimde esmeye başladı. Alyss’in kanoyu rotasında tutmak için Kuzeybulanma daha sık aralıklarla başvurması gerekiyordu. Rüzgâr aynı zamanda, kanoya çaprazdan vuran dalgaları da harekete geçirmişti. Daha öncekilere göre çok daha şiddetli olan dalgalar, kanoya soldan ve önden çarpıyorlardı. Kenarlardan içeri su dolmaya başlamıştı.

“Ben kürek çekmeye devam ederim. Sen bir süre içerideki suyu boşalt,” diye emretti Alyss. Ağırlıklarını kanonun ortasından yanlara kaydırdılar ve Evanlyn, küreğini kanonun içine boylu boyunca uzattıktan sonra Alyss’in uzattığı kovayı aldı.

“Teknenin yüzeyine dikkat et,” diye uyardı Alyss. Evanlyn, su dolu ilk kovayı fazla düşünmeden sola, yani rüzgârın estiği yöne doğru fırlattı. Rüzgâr nedeniyle suyun büyük bir kısmı yön değiştirerek üstlerine gelmişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Alyss.

“Affedersin,” dedi Evanlyn. Bir sonraki kovayı diğer tarafa doğru boşalttı.

Islak, soğuk ve yorucu bir öğleden sonrasıydı. Evanlyn'in kol kasları, omuzları ve dirsekleri, kürek çekmek ve su boşaltmaktan ağrıyordu. Alyss azimle kürek çekmeye devam etti. Üstüne su sıçrattığında yaptığı iğneleyici yorumlarına rağmen Evanlyn kızın sergilediği güç ve dayanıklılık gösterisi karşısında hayran kalmaktan kendisini alıkoyamıyordu. Alyss yorulmak nedir bilmeden dar kanoyu dalgaların arasından geçiriyordu.

"En azından," dedi bir noktada. Kelimeleri artık yorgunluk hırıltılarına karışıyordu. "Rüzgâr bana yönümü tayin etmemde yardımcı oluyor. Sol ön tarafımızda kaldığı sürece, adaya doğru ilerliyoruz demektir."

"Tabii yön değiştirmezse," dedi Evanlyn ve su dolu bir diğer kovayı boşalttı.

Uzun bir sessizlik yaşandı. Alyss nihayet yeniden konuştu. "Bunu düşünmemiştim. Kontrol etsem iyi olacak."

Alyss kürek çekmeyi bırakıp Kuzeybulanını çıkarınca, kano yavaşlayarak rüzgâr yönüne doğru dönmeye başladı. Aygıtın iğnesinin dengelenmesi için birkaç dakika gerekiyordu. Alyss sonunda tatminkâr bir hırıltı çıkardı.

"Hayır. Aynı yönden esiyor. Haydi, gidelim."

Evanlyn verdikleri bu kısa arayı değerlendirip içeriye dolan suyun tamamını boşaltmıştı. Yeniden kürek çekmeye başladı ve kısa bir süre içinde kaybettikleri mesafeyi arkalarında bıraktılar. Omuzları alev alev yanıyordu. Daha fazla sızlanmak yok, dedi kendi kendine. Ses çıkarmamak için ağzının içini hafifçe ısırdı. Başını önüne eğerek kürek çekmeye devam etti. Her kürek çekişinde, omuz kasları ile kolunun üst ve iç

kısmındaki kasları acı içinde kalıyordu. Ama Alyss durmadığı sürece durmamaya kararlıydı. Sızlanmak yok. Yola devam. Dile getirmediği bu ifadeleri içinden defalarca, bir tür kutsal emirmişçesine sürekli tekrar ediyordu.

En azından üşümüyorum, diye düşündü. Elleri ve ayakları donmuş olmasına rağmen terlediğini hissediyordu. Alyss durmadan durmayacaktı. Kürek çekmeye devam etti. Kış güneşi ufuk çizgisine doğru alçalırken hava da yavaş yavaş kararıyordu. Kurşun renkli suyun ötesini göremiyordu.

Sızlanmak yok. Yola devam. Bir daha, bir daha. Çek, kaldır, sok. Çek, kaldır, sok. Gölden nefret ediyordu. Buz gibi sudan nefret ediyordu. Kürekten nefret ediyordu. Kanodan nefret ediyordu. Bu yolculukla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Hepsinden de önce, Alyss'ten nefret ediyordu.

"Başardık," dedi Alyss. "Adaya vardık."

Evanlyn o an uzanıp onu öpebilirdi. Başını kaldırdığında, elli metre ötedeki adayı fark etti. Önceki gece kamp kurdukları adadan daha büyüktü. O adada yalnızca alçak çalılıklar varken bu seferkinin üstünde bir dizi ağaç seçiliyordu.

Kanoyu minik taşlardan oluşan kumsala çekip yorgunlukla yere çöktüler. Her ikisi de acı içinde sızlanıyordu. Alyss birkaç dakika bekledikten sonra Evanlyn'i omuzlarından tutarak sarstı.

"Haydi bakalım," dedi. "Her yanımız kaskatı kesilmeden önce kamp kurmamız gerek."

Evanlyn yorgun argın ayağa kalkarken, aklından Alyss'i çok çabuk affetmiş olduğuna dair düşünceler geçiyordu. Uzun boylu Haberci'den yine nefret etmeye başlamıştı. Bir yandan

da kızın haklı olduğunun farkındaydı. Adım atacak dermanı zorlukla bularak bir ateş yaktılar ve hemen yan tarafa çadırlarını kurdular. Ardından da sırılsıklam olmuş iç çamaşırlarını değiştirip şiltelerinin üstüne uzanarak battaniyelerini üstlerine çektiler. Yemek yiyemeyecek kadar yorgunlardı.

Sfi»----------*s-

Uzun, dokunaklı ulumalar, bitkin uykusuna nüfuz Evanlyn'i uyandırdı.

Yakından mı gelmişti, yoksa daha uzaklarda bir yerden mi? Hiçbir fikri yoktu. Uluma başladığı sırada uyuyordu. Belki de rüyamda görmüşümdür, diye düşündü.

Birden uluma sesi bir kez daha duyuldu. Rüyasında falan görmemişti. Ses yakından, çadırın birkaç metre ötesinden geliyordu.

"Alyss?" dedi kararsızlıkla. Bu gürültüde kimse uyumaya devam edemez, diye düşünüyordu.

"Ne oluyor?"

"Ben de onu anlamaya çalışıyorum. Sanki bir kurt uluması duydum. Bu adalarda kurtlar yaşıyor olabilir mi?"

"Bir kedi miyavlaması olmadığı kesin, öyle değil mi?" diyen Alyss, battaniyesini bir yana atarak alçak çadırda emeklemeye, yatağının yanına yığdığı malzemelerin içinde bir şeyler aramaya başladı. Yatmadan önce yakmış oldukları ateş, sönmeye yüz tutmuş bir haldeydi. Birkaç alev parçacığı henüz titreşmeye devam ediyor ve çadır duvarlarına tuhaf gölgelerini gönderiyordu.

Alyss kılıcını hışırtıyla kınından çıkardı. Evanlyn hemen müdahale etti. “Nereye gidiyorsun?”

“Bu gürültüleri çıkaran her ne ise bulmak için, dışarıya,” dedi Alyss. Evanlyn battaniyesini aceleyle savurarak loş ışıkta kılıcını aramaya başladı. Çizmelerini bağcıklarını bağlamadan giydi ve emekleyerek çadırdan dışarı çıkan Alyss’i takip etti.

“Aman Tanrım,” dedi başını dışarı çıkaran Alyss.

Evanlyn birkaç saniye sonra yanında belirdi. Alyss, ateşin aydınlattığı bölgenin kıyısında yarım daire halinde kampın etrafını saran gri suretleri işaret etti.

“Kurtlar,” dedi Evanlyn. “Sence saldırırlar mı?”

Alyss omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama sohbet etmeye gelmedikleri kesin. Galiba ateşten çekiniyorlar.”

Ellerinde çok az sayıda odun -sabahleyin ateşi canlandırmak üzere sakladıkları üç beş parça ağaç dalı- kalmıştı. Evanlyn dallardan ikisini minik köz ve alev yığınına fırlattı. Önce hiçbir şey olmadı, ama bir an sonra, közlerin yoğun sıcaklığı kendini göstererek dalları tutuşturdu.

Yarım daire halindeki izleyicileri, birkaç adım gerilemek zorunda kalmışlardı. Alyss etrafına bakındı. Kurtlar kampın kara tarafındaydılar. Kanoya ve gerisindeki göle uzanan yol açıktı.

“Çadıra dönüyoruz,” dedi. “Çantanı kap. Koşarak kanoya varacağız.”

“Kano mu? Sen neden söz... ?”

Alyss, Evanlyn’in sözünü kesti. “İstersen ateş sönünceye kadar bekleyip kurtların neler planladıklarını öğrenebi-

lirsin," dedi. "Ben kanoya binip sabaha dek kıyıdan uzak duracağım."

"Kurtlar yüzebilir mi?" diye kararsızca sordu Evanlyn, ama Alyss'in fikri ona da mantıklı gelmişti.

Alyss omuz silkti. "Benim bu korkuyla çekeceğim küreğin hızına yetişemezler," dedi. "Ayrıca peşimizden gelseler bile kürekleri kafalarına yerler. Daha iyi bir fikrin yoksa artık harekete geçelim."

Çadıra doğru gerilediler. Kurtlar da bu esnada ateşin kıyısında kalmaya özen göstererek hafifçe ilerlemişlerdi. İki kız, kıyafetleri ile malzemelerini aceleyle çantalarına tıkıştırdılar ve kılıçlarını önlerinde tutarak dışarı çıktılar. Yarım daire halindeki gri kurtlardan ardı ardına hırıltılı ulumalar yükseldi. Ateş yine gücünü kaybetmiş ve birkaç dakika önceki haline dönmüştü.

"Sakın onlara arkanı dönme," dedi Alyss. Kanoya doğru dikkatli adımlarla gerilemeye başladılar. Kurtların ikisi sürüden ayrılarak usulca peşlerinden gelmeye başlamıştı. Alyss kılıcını kaldırarak kurtlara karşı meydan okurcasına tıslad. Alevlerin kırmızı ışıkları, kılıçtan yansıyarak kurtları durdurdu. Mesafeyi koruyarak kızları takip ediyorlardı.

Evanlyn, Alyss'i ceketinden hafifçe yakaladı. Arkasına bir göz atarak arkadaşını kanoya doğru yönlendirdi.

"Sen onları izle. Ben tekneye bakarım," dedi.

Alyss hafifçe homurdanmakla yetindi. Kurtların arkalarından dolaşıp tekneyle aralarına girmesinden korkmuştu, ama hayvanların suyun üstündeki bu uzun, dar şekle aşina oldukları söylenemezdi. Zihinlerinden bu iki tuhaf yaratığı suyla aralarında sıkıştırdıklarına dair düşünceler geçiyor olmalıydı.

Durdular. Alyss göz ucuyla kanoyu görebiliyordu.

"Tekneyi suya indir," dedi. "Ve içine bin."

Evanlyn tekneyi kaldırıp minik taşların arasından suya doğru itmeye başladı. Kıyıdan birkaç metre uzaklaştıktan sonra kılıcını peşlerindeki kurtlarla aralarında tutan Alyss'in gerileyerek kendisine yaklaşmasını bekledi. Kendi kılıcını kınına geri koymuş -keskin ucuyla teknenin muşambasını delme riskini almak istemiyordu- ve beceriksiz hareketlerle tekneye binmişti. Kano birkaç saniye boyunca devrilecekmiş gibi yalpaladı ama Evanlyn, yaşadığı paniği bastırarak kano düzelinceye dek bekledi. Kılıcını yanına koyarak küreğini eline aldı.

"Binebilirsin," dedi. Alyss suları sıçratarak kanoya doğru atıldı. Peşlerindeki kurtlar, su kıyısına dek yaklaşmış ama kararsızca durmuşlardı. Evanlyn kürek darbeleriyle kanoyu kıyıdan uzaklaştırırken Alyss de bacaklarını içeri çekiyordu.

Kurtlardan biri başını geriye atarak hayal kırıklığı dolu bir uluma koyuverdi.

"Sanırım bu, yüzme bilmedikleri anlamına geliyor," dedi Alyss.

"Aynı zamanda da kıyıya dönemeyeceğimiz anlamına," diye cevap verdi Evanlyn. Ama Alyss başını iki yana salladı.

"Gün aydınlandığında gitmiş olurlar," dedi. "Her hâlükârda dönüp kamp teçhizatımızı toplamamız gerek. En azından eşyalarımıza dokunmazlar; ama korkarım yiyeceklerimizi mahvedeceklerdir."

"Harika," dedi Evanlyn.

Kıyıdan yüz metre kadar uzaklaşıncaya dek kürek çektiler ve bir durum değerlendirmesi yapmak üzere ara verdi-

ler. Rüzgâr, güneşin batışını takiben dinmiş, hafif bir esintiye dönüşmüştü -gerçi o kadarı bile kanoyu adadan uzaklaştırmak için yeterliydi. Evanlyn uzun zaman önce, Will ile birlikte Erak'ın gemisi *Kurt Rüzgârı 'run* güvertesinde tutsak oldukları günlerde görmüş olduğu bir şey i hatırladı. Hafif bir ipin ucuna bağladığı boşaltma kovasını kanonun ön tarafından göle bıraktı. Kova suyla dolarak arkalarından süzülmeye başladı.

"Buna çapa deniyor," diye açıklama yaptı. "Uzaklara sürüklenmemizi engelleyecek."

Alyss etkilenmişti. "Bir de tekneler söz konusu olduğunda cahilin teki olduğunu iddia ediyordun."

"Öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum," diye kaşlarını çatarak cevap verdi Evanlyn.

Alyss omuz silkti. "Öyle mi? Belki de ben söylemişimdir."

Şafakla birlikte, kıyıya doğru kürek çekmeye başladılar. Sabahın karanlık saatleri boyunca sırayla kestirmişlerdi! Kurtların yiyecek bir şeyler bulmak umuduyla darmadağın ettikleri yığının arasından kamp malzemelerini, yedek kıyafetlerini ve battaniyelerini aldılar. Parçalanarak içindeki pirinç taneleri kuma dökülmüş olan pirinç çuvalını dikkatle topladılar. Kurtlar ortalıkta görünmüyordu.

Ama Evanlyn de Alyss de orada bir yerlerde durmuş, ikisini izlediklerini çok iyi biliyorlardı.

OTUZ DOKUZ

w

Halt ve Will, dar çıkıntı boyunca dikkatle ilerliyorlardı. Akıllıca davranarak tedbiri elden bırakmamışlardı. Kayalık arazinin her yanı yer yer erimiş, yer yer sağlam haldeki buzlarla kaplıydı. Ran-Koşi'ye uzanan dar, dolambaçlı vadi tabanı, elli metre kadar aşağılarında uzanıyordu.

Mikeru önden gidiyor, sağ taraftaki sarp uçuruma aldırış etmiyordu. Acele adımlarla ilerliyor, zaman zaman bir kaya çıkıntısından diğerine zıplıyor ve durmadan arkasına dönerek acele etmelerini işaret ediyordu.

"Başıboş bir dağ keçisi gibi," diye mırıldandı Halt. Will elinde olmadan sırıttı.

"Buralarda doğup büyümüş." Bir tırmanma ustası olan Will bile, düz yolda yürüyormuşçasına rahatça kayadan kayaya hoplayan Mikeru'nun hızına yetişemezdi.

"İyi ki öyle," diye cevap verdi Halt. "Ve iyi ki çocuğun kıpır kıpır bir tabiatı var."

Mikeru, Ran-Koşi'den aşağı inmekte olan gizli oyuğu bulduğu günden beri vadiye hapsolmuş kalenin etrafındaki kaya-

lık ve tepeleri araştırıyor, başka gizli geçitler ile farklı sırların peşinden koşuyordu. Bir önceki gece, Kikorilere verilen eğitim hakkında konuşan Will ile Halt'a yaklaşmıştı. Yüzünde yeni keşfi nedeniyle mutluluk ve gurur dolu bir ifade vardı.

"Halto-san. Wirru-san. Vadiye hâkim olan elverişli bir yer buldum. Arisaka'mn adamlarını oradan gözleyebiliriz."

Sözleri ilgilerini çekmişti. Senşileri yenilgiye uğrattıklarından beri, Arisaka'nın neler çevirdiğine dair bilgi edinemiyorlardı. Halt'un aklından bir ara, küçük bir keşif kolunu gizli geçidi kullanarak aşağıya gönderme fikri geçmişti. Ancak göndereceği grup geçidin yerini belli etme riskini de taşıyacağı için bu düşüncesinden vazgeçmişti.

Mikeru'nun sözünü ettiği bu elverişli gözetleme noktası sayesinde Arisaka hakkında nihayet bilgi edinebileceklerdi. Ama hava kararmak üzereydi ve o saatte incelemeye çıkmanın bir anlamı yoktu. Meseleyi bir sonraki güne bırakmak konusunda hemfikir oldular.

Ertesi sabah, kahvaltılarını bitirir bitirmez yanlarına gelen Mikeru, elini sabırsızlıkla yukarı kaldırıp vadinin doğu kesimini işaret etti.

"Patika tepede. Çok değil, azıcık tırmanacağız sadece."

Horace'a durumdan söz edince o da yanlarında gelmeye karar vermişti. Ama durmadan başını kaldırıp dik kayalara endişe dolu bakışlar atıyordu. Mikeru'nun işaret etmesiyle birlikte, yirmi metre kadar yukarıda kalan çıkıntıyı seçebiliyordu artık.

"Sen o azıcığı beni külahıma anlat," dedi. "Epey bir yol var." Tepeden uzaklaşmaya başladıysa da Mikeru kolundan tutarak cesaret vermek üzere sırıtmaya başladı.

“Kolay tırmanış, *Kumkuma.* Sen kolayca tırmanır.”

“Hiç de değil,” dedi Horace ve Mikeru’nun pençesinden usulca kurtuldu. “Bu işlerle ilgilenen Orman Muhafızlarımız var. Sarp kayalıklara tırmanır ve dar, kaygan çıkıntıları emekleyerek aşarlar. Ben eğitimli bir savaşçıyım ve bu tür ayak oyunları için fazlasıyla değerliyim.”

“Biz değerli değil miyiz yani?” dedi alınmış numarası yapan Will.

Horace arkadaşına döndü. “Elimizde senden bir tane daha var. Kaybın o kadar da önemli olmaz,” dedi sertçe.

Mikeru, Horace’ın önceki sözlerine takılıp kalmıştı. Kaşlarını çattı. “*Kurokuma,* bu ayak oyunu dediğin şey... nedir o?”

“Ayak oyunu, Orman Muhafızlarının yaptıklarına denir. Genellikle beraberlerinde boynunun ya da bacağının kırılması riskini taşırlar.”

Mikeru başıyla onayladı. Kelimeleri aklına yazmıştı. “Bu sözleri hatırlayacağım,” dedi. “Ayak oyunu. Güzel bir ifade şekli.”

“Lisan dersi bugünlük sona erdiyse,” dedi Halt kuru bir sesle, “artık yola devam edebilir miyiz?”

Horace yalandan eğilerek selam verdi ve eliyle kayaları işaret etti. “Buyrun. Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin lütfen.”

Çıkıntı, kaya yüzeyinin hemen dibinden yükselerek ilerliyordu. Will’in tahminlerine göre, vadinin ağzına yakın

bir noktada olmaları gerekiyordu, ama Arisaka'nın adamları, tabii oradalarsa eğer, çıkıntının yolunu kesen geniş bir kayanın arkasında kalıyordu. Tereddüt ettiklerini fark eden Mikeru, hızla kayalara doğru fırladı.

"Çok kolay!" dedi. "İşte böyle!"

Kaya duvarın yüzeyine yaslandı ve soluyla sıkıca tutunurken diğer elini boşluğa doğru uzatarak aranmaya başladı. Birkaç saniyenin ardından öteki tarafta tutunacak yeni çatlak bulmuştu. Birden, sol ayağını boşlukta bırakarak sağ adımını kaya çıkıntısının diğer tarafındaki bir noktaya doğru savurdu ve sol ayağını kayanın içindeki minik, dikey bir çatlağa koyarak vücudunu diğer tarafa itti. Gözden kaybolmuştu. Her zamanki neşeli sesiyle çıkıntının gerisinden seslendi.

"Çok kolay! Burada yer çok! Gelin!"

Halt ve Will birbirlerine baktılar. Will, Horace'ın sahte selamını taklit etti.

"Önden buyur lütfen," dedi.

Halt'un yüzü şüpheci bir hal aldı. "Eşek hoşaftan ne anlar," diye cevap verdi ve çıkıntıya adımını atarak Mikeru'nun hareketlerini tekrarladı. Kaya duvarı birkaç saniye boyunca yokladıktan sonra ileri doğru sıçradı ve genç Kikorinin ardından köşeyi döndü. Kaya çıkıntısına yaklaşma sırası Will'deydi. Aşağıya bir göz attıktan sonra uçuruma aldırış etmeme kararı aldı. Diğerleri becerebildiyse, kendisi de yapabilirdi. Hayatı boyunca mükemmel bir tırmanışçı olmuştu. Sağ elini uzatarak dik kayalık yüzeyin diğer tarafında kendine tutunacak bir nokta aramaya başladı. Bir el, onunkini usulca yakaladı ve aradığı tutma yerine götürdü. Her iki eliyle birden tutunarak vücudunu

harekete geçirdi ve sağ bacağını kayanın etrafına doladı. Ayağı beş santim genişliğindeki minik bir çıkıntıya kondu. Sol ayağını dikey doğrultuda uzanan yarığa aktardı ve önce serbest kalan sağ eliyle, ardından da soluyla uzanarak vücudunu diğerleri gibi kaya çıkıntısının etrafından geçirdi. Üstünde yürüdükleri çıkıntı diğer tarafta genişliyor, büyükçe bir platforma dönüşüyordu. Sert yüzeydeki deliklere bakıldığında, platformun bir gözetleme noktası şeklinde inşa edilmiş olduğu anlaşılıyordu.

Ve işte, hemen aşağılarında da Senşilerin ordugâhı uzanıyordu.

Will kaşlarını çattı. "En fazla yüz elli kişi var burada."

Ama Halt güneyde bir noktayı işaret ediyordu. "Ana kuvvetleri şurada."

Will başını çevirince, yaklaşık iki kilometre ötede, ağaçların gölgeleri altına kurulmuş ve aşağıdakine göre çok daha büyük görünen kampı fark etti. Kampla vadinin ağzı arasında kalan arazi, yüksek, çıplak ve daimi esintiler nedeniyle rüzgârlı, korunaksız bir platodan ibaretti.

"Pek rahat ettikleri söylenemez," dedi küçük kampı işaret eden Will.

Halt başıyla onayladı. "Arisaka'nın tüm adamlarını -ve kendisini- açığa çıkarması için hiçbir neden yok. Vadinin ağzını tıkayarak bizi içeride tutacak kadar bir kuvveti geride bıraktı ve diğer askerlerini ağaçların arasına sakladı."

Will vadi girişindeki küçük ordugâhı ilgiyle izliyordu. Hareket eden çok az sayıda adam görebiliyordu. Muhtemelen savaşçıların çoğu, geçen günkü çatışmanın ardından moralleri bozularak kısıtlı koruma sağlayan çadırların içlerine sığınmıştı.

Bir süre sonra umursayacakları tek şey, ısrarla esmeye devam eden rüzgârdan korunabilmek olacak; yani ihtiyatı elden bırakacaklardı. Sonuçta Şigeru ve zayıf birliğinin, çitin sağladığı korunaklı ortamı terk etmeleri -muhtemel bir kaçış denemesi dışında- beklenmiyordu. Etrafa yerleştirilecek birkaç nöbetçi sayesinde, kaçış ihtimali engellenebilirdi. Halt'un da dediği gibi, bu ordugâh, İmparator'un aradan sıyrılarak kaçmasını engellemek amacıyla şişenin ağzını koruyan tıpa görevi görüyordu.

"Oldukça savunmasız görünüyorlar, öyle değil mi?" dedi Will.

Halt eski çırağına döndü. "Hava şartları karşısında mı?"

Will dalgın bir ifadeyle alt dudağını ısırdı. "Hem hava hem de muhtemel bir saldırı karşısında."

Halt, bir şey söylemeden aşağıda yan yana dizili çadırları inceliyordu. Will haklı, diye düşündü. Kamp sakinlerinin daha çok soğuk havaya odaklandıkları anlaşılıyordu. Arisaka .hakkında duyduklarına bakılırsa, çite yapılan saldırıdan hayatta kalan savaşçılar da başarısızlıklarından dolayı cezalandırılarak aşağıdaki kampa yerleştirilmiş olmalıydı.

"Adamları aşağıya Mikeru Geçidi'nden mi indireceksin?" diye sordu.

Genç Kikori, adını duyunca başını kaldırarak sırıttı. Gizli patikaya kendi adının verilmesinden çok hoşlanmıştı. Bulundukları noktanın da ileride Mikeru Gözetleme Noktası olarak adlandırılmasını umut ediyordu.

"Evet," diye cevap verdi Will. "Patika dışarıya, üstünde bulunduğumuz kayalığın diğer tarafından çıkıyor. O tarafı izlemeyeceklerdir. Adamları gece olunca aşağıya indirip aşağıda

kimseye görünmeden bir araya getirir ve onlar daha orada olduğumuzu bile anlayamadan kampa saldırabiliriz."

Halt, Will konuşurken gözleriyle araziyi tarıyordu. Nihayet başıyla onayladı. "Otuz kırk Senşi savaşçısından oluşan bir kuvvet, aşağıdaki kampa büyük hasarlar verebilir," diye öneride bulundu. "Hele ki düşmanı gafil avlarlarsa."

Şigeru'nun kafilesinde bulunan Senşilerin birçoğu iyileşmiş ve dövüşebilecek duruma gelmişti. O büyüklükte bir gücü kolaylıkla oluşturabilirlerdi. Ama Will başını Halt'a katılmadığını belli edercesine iki yana salladı.

"Benim aklımda yüz Kikoriden oluşan bir birlik vardı," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Halt şaşırmamıştı. Senşileri kullanmayı önermiş olsa da Will'in Kikorileri içeren bir planı olduğunu tahmin ediyordu. Böyle bir planın birçok olumlu yanı vardı. Ama Halt muhtemel aksaklıkları işaret etmesi ve eski çırağının Kikorilere öğretmekte olduğu taktikleri uygulamak konusunda haddini aşmadığından emin olması gerektiğine inanıyordu.

"Kikorilerin savaş tecrübesi yok," dedi. "Ne kadar eğitim verirsen ver, gerçek savaş tecrübesinin yerini hiçbir şey tutamaz."

"Kikorileri kullanmamız için bir neden daha," dedi Will. "İhtiyaç duydukları tecrübeyi edinmeleri için mükemmel bir fırsat. Düşman üşümüş, morali bozuk ve saldırıyı beklemiyor olacak. Üstelik yalnızca yüz elli kişiler. Arisaka'nın ana kuvvetiyle karşı karşıya gelmeyeceğiz. Düşmana hızla ve sert bir biçimde saldıracak ve Arisaka'nın adamları neler olup bittiği-

ni anlamaya çalışırlarken Kikorileri geçitten yukarı göndereceğiz. Planın başarılı olması halinde, Kikorilerin kendilerine olan güvenlerini ve aralarındaki birliktelik ruhunu büyük ölçüde artırmış olacağız."

"Ya plan işe yaramazsa?" dedi Halt.

Will eski ustasıyla göz göze geldi. "Tüm unsurlar lehimizeyken planın işe yaramaması halinde, bahar gelip de bunun beş katı Senşi ile karşılaştığımız zaman başımız büyük derde girecek demektir. Bu saldırıyla Arisaka'nın burnunu kanatabilir, saflarını bir miktar azaltabilir ve Kikorilere Senşilere karşı koyup onları mağlup edebileceklerini göstermiş oluruz. Muhtemelen en önemlisi de bu."

"Haklısın sanırım," dedi Halt. "Saldırıyı ne zaman düzenlemek istiyorsun?"

"Mümkün olan en kısa zamanda," dedi Will. "Daha fazla ertelemenin bir anlamı yok. Birkaç gün daha eğitim almanın; Kikorilere katacağı bir şey yok."

KIRK

W

Evanlyn, kıyıya doğru yol alırlarken teknenin yan tarafına hızla göz gezdirdi. Çarşafı andıran, berrak suyun derinliği, yirmi santimden bile az gibi duruyordu. Ama son beş gün içinde, bu tür görüntülerin ne kadar yanıltıcı olabileceğini öğrenmişti. Üçüncü günde, suyun sığ olduğunu sanarak kanodan atlamış ve kendisini bel hizasındaki suyun içinde bulmuştu. Dengesini kaybederek suya bütünüyle batmaktan son anda kurtulmuştu.

Kıyafetlerini o gece yaktıkları büyük ateşte kurutmuştu. Kurtlarla yaşadıkları tecrübenin ardından, sırayla nöbet tutarak ateşi bütün gece canlı tutmaya başlamışlardı. Bu durum, daha az uyumaları anlamına geliyordu, ama en azından, yol arkadaşlarının nöbette olduğundan ve ateşin gece boyunca yandığından emin olarak derin bir uyku çekiyorlardı.

Ateş politikaları nedeniyle midir bilinmez, kurtların ardından hiçbir sorunla karşılaşmamışlardı. Tabii neden, gecelediğimiz diğer adalarda kurtların yaşamaması da olabilir, diye aklından geçirdi Evanlyn.

Bu kez küreğini göle sokarak suyun diz seviyesine bile varmadığını keşfetti. Bacaklarını yandan sarkıtarak hızla ayağa kalktı ve kanoyu taşlık kumsala doğru yönlendirdi. Kanoyu içi boş bir halde kıyıya çekmeleri gerektiğini öğrenmişlerdi. Üçüncü gecelerinde, kanonun burnu kıyıdaki kum ve taşlara sürtmüş ve muşamba kaplamada bir delik açılmıştı.

Evanlyn, Alyss'in bakışları altında yedek bir muşamba parçasını deliğin üstüne dikmiş ve dikiş yerlerine erimiş balmumu sürmüştü.

"Çok muntazam iş çıkardın," demişti Alyss. Evanlyn gülümseyerek iğnesini sağa sola sallamıştı.

"Saray çevrelerinde, bir prensesin örgü örmeyi bilmesi gerektiğine inanılıyor," diye cevap vermişti. "Bir gün işime yarayacağını hiç düşünmemiştim."

Şimdiki zamana dönülecek olursa, suyun derinliğini ölçüp tekneden aşağı atlarken de Alyss'in bakışları üstündeydi. Alyss, prensesin uyum ve öğrenme yeteneklerine karşı isteksiz bir hayranlık beslemeye başlamıştı. Tekne kullanımının esaslarını öğrenirken Evanlyn'e oldukça sert davranmıştı. Bunun bir nedeni, Alyss'in ezelden beridir kızdan nefret ediyor olmasıydı, ama esasen davranışlarının gerisinde daha gerçekçi bir neden yatıyordu.

Alyss, Will ve Leydi Pauline ile sohbetlerinden ve kendi gözlemlerinden, her ne kadar cesur ve becerikli de olsa, Evanlyn'in fevri bir yanının bulunduğunu biliyordu. Her türlü isteğini derhal yerine getiren insanların bulunduğu bir ortamda yetişmiş bir prensesin de farklı bir kişiliği olması beklenemezdi zaten. Ama bu yolculukta, ne hizmetkârlara ne de sıradan

yolculara yer vardı. Alyss ağrıyan kasları nedeniyle anlayış göstermesi ya da kürek çekerken yaptığı hatalara gülüp geçmesi halinde Evanlyn'in bu durumu suistimal edebileceğini sezmişti. Yaptığı her hatada tekrarladığı alaycı çok teşekkür ederim sözü, Evanlyn'i kışkırtmış ve kendini beğenmiş yol arkadaşına, bir prenses de olsa, verilen görevi yerine getirebileceğini göstermek üzere daha fazla çabalamasını sağlamıştı.

Bu düşünceleri aklından geçiren Alyss, tekneden inmekte neredeyse geç kalıyordu. En küçük bir hata yapmasını bekleyen Evanlyn'in bu tür bir fırsatı kesinlikle kaçırmayacağının farkındaydı. Aşağı indi ve Evanlyn'le birlikte kanoyu hafifçe kaldırarak kumsala taşıdılar.

Yüklerini bırakarak ağrıyan sırt kaslarını gevşetmek üzere gerinmeye başladılar. Alyss karaya doğru birkaç adım attı ve bakışlarını minik kumsal ile hemen arkada yoğunlaşmaya başlayan ağaç örtüsünün üstünde gezdirdi.

"İşte geldik," dedi.

Nihayet kocaman gölün diğer tarafına varmışlardı. Lord Nimatsu'nun önderlik ettiği efsanevi Hasanular, bu bölgede yaşıyorlardı. Yer karla kaplıydı ama bölgeye Ran-Koşi'deki kadar yoğun kar yağmadığı anlaşılıyordu. Buranın rakımı daha düşüktü ve denizden karaya doğru eserek kar ve yağmur bulutlarını arkalarındaki dağlara sürükleyen rüzgârlar, bir şekilde engelleniyor olmalıydı.

Adı geçen dağlar tarafından korunan bölgeye daha yumuşak, daha ılıman esintiler hâkimdi. Rüzgâr, tepelerinde dikilmekte olan çam ağaçlarının yaprakları arasından hafif ıslıklar çalarak geçiyordu.

"Etrafta kimse yokmuş gibi duruyor," diye mırıldandı Evanlyn.

"Öyle gözükmesi, öyle olduğu anlamına gelmez tabii."

"Elbette."

Terk edilmiş gibi duran bu sessiz topraklara adım atan Evanlyn'in içinde endişe tohumlan yeşermeye başlamıştı. Şigeru ile kıdemli danışmanlarını Hasanular hakkında sıkıştırmışlarsa da pek fazla bir şey öğrenememişlerdi.

Bazıları, Hasanulan bu ıssız bölgede hayatta kalmayı başarmış olan, yarı insan yarı maymun kökenli kadim bir ırk olarak niteliyordu. Diğer tez ise daha korkutucuydu: Hasanular güya ağaç ya da ormana ait ruhlardan oluşuyordu ve münzevi Lord Nimatsu da bu ruhlara iradesiyle boyun eğdirmiş bir büyücüydü.

Elde edebildikleri diğer 'bilgi'ler ise birbiriyle çelişiyordu. Hasanuların yabancılarla temas kurmaktan kaçındıklan söylenirken, bir yandan da acımasız katiller oldukları iddia ediliyordu. Eski efsaneler de bu son iddiayı doğruluyordu. Hasanuların savaş alanındaki gaddarlıklarına dair kulaktan kulağa aktarılmış sayısız hikâye söz konusuydu. Hiçbir zaman mağlup edilemedikleri öne sürülüyordu. Doğal olarak, asırlardır ortalıkta dolanan bu hikâyelerde adı geçen Hasanulan gördüğünü ya da görmüş birini tanıdığını iddia eden kimse yoktu. Görmüş birini tanıdığını iddia eden birilerini tanıdığını iddia eden birileri vardı elbette.

Şigeru, uzun ve karmaşık bir bilgilendirme toplantısının ardından danışmanlarını göndermiş ve bu tuhaf kabileyle ilgili bildiği ve kulağa mantıklı gelen birkaç şeyi paylaşmak üzere kızların yanına oturmuştu.

“Hasanular hakkında çok şey söylenegelmiştir,” demişti. “Bunların büyük bir kısmı abartılı hikâyelerden ibarettir. Dedikodu, varsayım ve cinnet tezlerini bir yana bırakalım ve bildiklerimi size aktarayım.

“Hasanuların uzun boylu ve güçlü oldukları söylenir ve geçmişten elimizde kalan raporlara göre vücutları uzun, kızılımsı tüylerle kaplıdır. Bu bilginin doğru olma ihtimali var. Soğuk bir iklimde yaşıyorlar ve vücutlarının seneler içinde bu duruma uyum göstermiş olması mümkün. Ama haklarında bilgi sahibi olduğum en önemli konu -ki tüm efsanelerde de aynı şeyden söz edilir- savaş esnasında korku nedir bilmedikleri ve lordlarına son derece sadık olduklarıdır ki bu da hâlihazırda Lord Nimatsu oluyor.

“Bu olumlu özellikler, Hasanuların yabancılara karşı şiddet gösterme eğiliminde olduklarına dair iddiaları yalanlamaktadır. Sadakat ve korkusuz olmak, benim için vahşet ve şiddetle bir değildir.

“Lord Nimatsu, birçok vesileyle bana sadık olduğunu doğrulamıştır. Bence Hasanularla kuracağınız ilişkinin temel noktasını da bu oluşturacak. Nimatsu’ya sadık oldukları için dolaylı yoldan bana da -ya da en azından İmparatorluk kurumuna- sadık kalacaklarına inanıyorum. Nimatsu’nun ülkesine vardığınızda, sabırlı olun. Hasanuların sizinle temas kurmalarını bekleyin. Eninde sonunda -Nimatsu’nun emriyle- yanınıza geleceklerdir. Benim adıma hareket ettiğinizi öğrendiğinde, güvende olacaksınız.”

Şigeru, imparatorluk yüzüğünü çıkararak Evanlyn’e vermişti.

L

"Bunu yanınıza alın. Nimatsu yüzüğü görünce sizi benim gönderdiğimi anlayacak ve sözlerinize inanacaktır. Temas kurulduktan sonra, hitabet gücünüze ve Nimatsu'yu yardım etmesi için ikna edeceğinize inanıyorum, Ev-an-in-san. Nimatsu'ya iletmeniz için yanınıza bir mektup da vereceğim tabii. Ama tecrübelerime göre, bu tür meselelerde, habercinin sözleri ve saygınlığı anahtar rol oynamaktadır."

Evanlyn yüzüğü alarak başparmağına takmıştı.

"Keşke bu konuda size verebileceğim başka bir tavsiye olsaydı," demişti derin bir iç geçiren Şigeru. "Ama korkarım görevinizin başarıyla sonuçlanıp sonuçlanmayacağını kendiniz belirleyeceksiniz." Kızlara gülümsedikten sonra eklemişti: "Sizden daha becerikli elçiler gönderdiğimi düşünemiyorum."

lg> jn

"Hasanuları nasıl bulacağız?" dedi Alyss. Bakışları sessiz ağaçların üstündeydi.

"O konuda endişe etme. Şigeru'nun söylediklerini hatırla. Hasanular bizi bulacaktır."

Kanodan eşyalarını çıkararak kamp kurmaya başladılar. Alyss küçük çadırlarını kurarken Evanlyn de ateş için taş ve bol miktarda yakacak toplamaya koyulmuştu. Yere düşmüş uzun ağaç dallarını birkaç sene önce Halt'un kendisine hediye etmiş olduğu saks bıçağı ile makul parçalara ayırıyordu ki izlendiğini fark etti.

Ağaçların gölgesindeki bir şahıs ya da yaratık tarafından izlendiğinden emindi. İçinden gelen dönüp ağaçlara bir göz atma isteğini bastırdı ve dalları kesmeye devam etti. Alyss'in durumdan haberdar olup olmadığını anlamak üzere yan gözle kampa bir göz attı. Uzun boylu Haberci, çadırın iplerini geriyor, doğru konumda olup olmadığını anlamak üzere branda yüzeyin ne kadar sıkı olduğunu kontrol ediyordu.

Evanlyn odunları topladı ve kayıtsız görünmeye dikkat ederek ateş yakmak üzere belirlediği daireye yaklaştı.

"İzleniyoruz," dedi usulca.

Alyss bir an donup kaldıysa da ipi son bir kez gerdikten sonra ellerini çırptı ve minik dalları ağır odun parçalarından ayıran Evanlyn'e yardım etmek üzere yanma diz çöktü. "Birini mi gördün?"

"Hayır. Daha çok hissettim diyelim. Orada biri var, eminim buna."

Evanlyn yol arkadaşından alaycı bir karşılık bekliyordu. Ama Alyss içgüdülerin değerini yadsıyan sığ tiplerden değildi.

"Ne yapıyorsak onu yapmaya devam edelim," dedi Alyss. "Çay demleyelim ve bir şey olmamış gibi davranalım."

Evanlyn, Alyss'in çadırın girişindeki yığının tepesinde durmakta olan kılıcına acele bir bakış attığını fark etmişti.

Birkaç dakika sonra, yüzleri birbirlerine dönük olacak şekilde ateşin başına oturmuş, insanın içini ısıtan çaylarını yudumluyorlardı. Alyss gölü izleyecek şekilde oturmuş, Evanlyn'e de arkalarındaki ağaçları gözlemek kalmıştı. Kendisini izleyen gözlerin farkına varan kişi olarak, her kim ya da ne iseler, Evanlyn tarafından yeniden fark edilme ihtimalleri daha yüksek, diye mantık yürütmüştü Alyss.

Evanlyn,çayını yudumlarken bir sağı bir solu gözlüyor, bu sırada başını hiç kımıldatmıyordu. Birkaç metre uzaktan bakan bir kişinin, ağaçların altındaki karanlık gölgeleri taradığını anlamasına imkân yoktu.

Evanlyn memnuniyetle iç geçirerek fincanını kenara koydu.

"Bir şey kımıldadı," dedi. Sohbet edercesine konuşuyordu.

Gözüne anlık ve gölgemsi bir hareketlenme çarpmıştı. Bakışlarını hareketin kaynaklandığı noktaya çevirmemek için büyük çaba harcamıştı.

"Kim olduğunu görebiliyor musun?" diye sohbete devam edercesine sordu Alyss.

"Hayır. Yere yattı. Dur. Yine kalktı. Ayrıntıları seçemiyorum. Ağaçların dibindeki eğrelti otları kımıldıyor. Davetsiz misafirimiz ağaçların kıyısına yaklaşıyor."

Gergin bir şekilde beklemeye devam ettiler. Ama başka bir hareketlenme olmadı.

"Gitti sanırım," diye birkaç dakika sonra söze girdi Evanlyn.

Alyss omuz silkti. "Ya da kımıldamadan bizi izliyor. Eh, bütün öğleden sonra burada oturamayız. Ne yapalım?"

Evanlyn ani hareketlerden kaçınarak ayağa kalktı ve çantasını karıştırmaya başladı. Aradığını bulmuştu: Birkaç gün önce kamplarını darmadağın eden kurtların gözden kaçırdıkları nadir yiyeceklerden olan, paket içindeki, üstleri şekerle kaplı dilimlenmiş elma ve kayısı parçaları. Kikorilerin bayıldığı bu meyveler, zamanla Evanlyn'in de gözdesi haline gelmişti. Ellerinde yaklaşık bir düzine meyve parçası kalmıştı. Yeterli olmasını umut etti. Merakla onu izleyen Alyss'in yanma gitti.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi. “Birlikte dolaşmazsak görünmez dostumuzu kendini göstermeye ikna edebiliriz.”

Alyss’in itiraz etmeye hazırlandığını görünce elini kaldırdı. “Hayır! Önce beni bir dinle. Önerim şu: Kanoya binecek ve kıyıdan yüz metre kadar açılacaksın. Ben de ağaçlara yakın bir noktaya oturup Hasanulann temas kurmasını bekleyeceğim.” Şekerli meyvelerden oluşan küçük pakedi havaya kaldırdı. “İletişim kurabilmek için bunları kullanacağım.”

Alyss’in kaşları çatıldı. “Hasanulann tatlıyı sevdikleri konusunda neredeyse herkes hemfikirdi,” dedi.

“Bu meyveler işimizi görür. Bak, kumsaldan uzaklaşırsan -ki ortamdan tamamen ayrılmadığını göreceklerdir- ve ben de ormana yakın bir yere otururum, karşı tarafa oldukça açık bir mesaj vermiş olacağız, öyle değil mi? Onlarla temas kurmak istiyoruz. Ağaçların arasındaki dostumuz büyük bir ihtimalle açığa çıkacaktır.”

“Tabii, yalnız kaldığın için seni parçalarına ayırmayı da tercih edebilir,” dedi Alyss. Evanlyn sıkıntılı bir şekilde başıyla onayladı.

“Planımın o kısmı beni de pek mutlu etmiyor. Ama bence şansımızı denemeliyiz. Aksi takdirde burada hiçbir şey olmadan günlerce oturabiliriz. Ayrıca bir şeyi kabul edelim,” diye ekledi, “amaçları bizi parçalamaksa, sen yanımda olsan da çok bir şey fark etmeyecek.”

“Bana bu kadar güvendiğin için teşekkür ederim,” diye cevap verdi Alyss. “Bir mesele daha var,” diye ekledi. “Kendini yerime koymanı istiyorum senden. Araluen’e dönüp babana, Nihon-Jalı bir yaratığın seni parça parça ettiğini söylediğimi

düşünemiyorum. Kariyerim açısından pek de iyi bir adım olmazdı."

Şakalaşmanın ardında yeni bir arkadaşlık umudu yattığını fark eden Evanlyn, hafifçe gülümsemeyi başardı.

"Zaten kariyerin hepimiz açısından o kadar büyük önem taşıyor ki," diye dalgasını geçti. "Haydi, git artık."

Alyss doğrulup kılıcını, mataralardan birini ve Evanlyn'in önceki gün sapanıyla avlamış olduğu tavşanın etinden birkaç dilimi alarak kanoya doğru yürümeye başladı. Prenses de peşindeydi. Evanlyn'in küreğini çıkardılar -Alyss'in ikinci bir küreğe ihtiyacı yoktu- ve kanoyu kaldırarak suya soktular. Alyss becerikli hareketlerle yerine geçti ve birkaç kürek darbesi ile tekneyi sakin sularda yüzdürmeye başladı. Arkasını dönüp suyun kıyısında bekleyen Evanlyn'e baktı.

"Kendine iyi bak," diye seslendi.

Evanlyn elini salladı. "Elbette," dedi.

Dar kumsala dönerek koruluğun dibinde oturup bekleyebileceği devrik bir ağaç kütüğü buldu. Yarım düzine şekerli meyve parçasını kütüğün üstüne dizdi.

Bir tanesini ağzına attı ve tadını çıkarmaya başladı. Keyiflendiğini belli eden sesler çıkarıp birkaç kez dudaklarını şapırdattı.

Bekledi.

Ona saatler sürmüş gibi gelse de aslında aradan yalnızca birkaç dakika geçmişti. Etrafta peydahlanan sesleri zorladığı duyularıyla algılamaya başlamıştı. Arkasındaki ve solundaki eğrelti otlarından hışırtılar geliyordu. Daha fazlasını duyabilmek üzere dikkat kesildi.

Yoksa bir başka hışırtı mıydı duyduğu? Sanki bir öncekine göre daha yakından geliyordu. Yoksa rüzgâr ona bir oyun mu oynuyordu? Sağ tarafındaki eğrelti otlarını dikkatle inceledi. Kımıldamıyorlardı. Hayır, rüzgâr esmiyor, diye düşündü.

Sesi yine duymuştu! Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Orada bir şey vardı. Arkasındaydı ve giderek yaklaşıyordu. Vücudundaki tüm sinir uçları, bütün güçleriyle ayağa kalkıp arkasına bakmasını söylüyorlardı. Orada bir şeyin olduğunu bilerek -hayır, *düşünerek*- beklemeye dayanamıyordu.

Ama bir şekilde kendine hâkim olarak yerinden kımıldamadı. Meyveden kopardığı parçayı, birden kuruyan boğazından aşağı gitmesi için zorladı.

"Mmmm," dedi memnuniyetle. "Pek de güzelmiş!"

Bir diğer meyveyi ağzına attı ve birden aklına gelmişçesine, meyve parçalarından birini kütüğün üstüne, diğerlerinden yarım metre kadar uzağa yerleştirdi.

"Bak, bunu sana ayırdım," dedi ve yüksek sesle tekrar etti. "Senin için."

Arkasında kesinlikle bir şey vardı. Artık şüphesi kalmamıştı. Büyük bir varlık olduğu anlaşılıyordu. Aralarında iki metre bile kalmamıştı. Yaratığın kocaman olduğunu *nasıl* anladığına dair hiçbir fikri yoktu. Kulağına gürültülü bir ayak sesi falan da gelmemişti. Duyduğu tek ses, yaprak ve dal hışırtılarından ibaretti. Ama orada kocaman bir varlığın bulunduğundan emindi.

Nefesini tuttuğunu fark etti. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu -o kadar ki sesi arkasındaki varlık bile duyabilirdi.

Dayanamayıp şarkı söylemeye başladı; Will'den öğrenmiş olduğu tatlı bir halk türküsünü tercih etmişti.

"Ah şu Annalie yok mu?

Üstüne vuran ışıkta dans ediyor.

Ah şu Annalie yok mu?

Tanıdığım bir kıza çok benziyor."

Sesi, yaşadığı gerilim nedeniyle çatlıyordu. Notaları kâh kaçırarak kâh yakalayarak şarkısına devam etti.

Sesim korkunç çıkıyor, diye düşündü. Bu... yaratık... her ne ise işte, berbat bir şarkıcı olduğumu sanacak. Bir sonraki kıtaya geçmek üzere hazırlandıysa da başarılı olamadı. Göz ucuyla bir hareketlenme sezmişti.

Uzun, pençeyi andıran, tırnaklı, kalın kızıl-kahverengi tüylerle kaplı iri bir el arkadan uzanarak kütüğün üstündeki şekerle kaplı kayısıyı yakalamıştı.

KIRK BİR

W

Saldırı birliğine seçilen Kikoriler, ellişerli iki grup halinde idman sahasına dizilmişti. Üç saf halindeki *hyaku,* oldukça etkileyici bir görünüme sahipti. Zayıf güneş ışıkları mızrakların parlak uçlarından yansıyor ve adam boyundaki kalkanlarla deri miğferlerin demir kaplama ve destek şeritlerini yakalıyordu. Will, Horace, Halt ve Seleten'in önünde dizilmekte olan asker safları arasında, sanki cetvelle çizilmişlercesine, santim oynamıyordu. Horace ve Seleten ellişerli gruplara -ya da Nihon-Ja dilindeki ismiyle, *goju'*lara- komuta edeceklerdi. Will ve Halt ise geride kalıp genel komuta görevini yürüteceklerdi. Gerçi Halt bu sorumluluğu bütünüyle genç meslektaşına devretmeyi uygun görüyordu.

"Onlar senin askerlerin," dedi. "Onları sen eğittin. Tanıdıkları ve güvendikleri önderleri tarafından yönetilmeyi hak ediyorlar."

Will endişeli bir tavırla, sözleri başını sallayarak onayladı. Halt'un haklı olduğunun farkındaydı. Ama ihtiyaç duyması halinde, ustasının elinin altında olduğunu bilmek de içini ferahlatıyordu. Kendisini izleyen Horace'a dönerek başıyla onay

verdi. Genç savaşçı derin bir nefes aldıktan sonra, talim meydanına özgü tiz bir sesle gürledi.

"Hyaku!"

Kikoriler bacakları iki yana ayrık, bir kol boyu uzakta tuttukları mızrakları yere yaslanmış şekilde, rahatta duruyorlardı. Emir sözcüğünü duyar duymaz hazırola geçerek mızraklarını dik konuma getirdiler.

"Açılın!" diye bağırdı Horace. Ön saf ileri, arka saf da geriye doğru iki uzun adım atarak açıldı. Üç saf birbirinden, komutanlarına aralarında dolaşıp incelemelerde bulunabilme imkânı tanıyan ikişer metrelik boşluklarla ayrılmıştı.

Horace ve Seleten, birlikleri teftiş etmek üzere öne çıktılar. Kendilerine birer *goju* seçerek hızla hatlar arasında dolaşmaya başladılar. Her askerin kalçasındaki kınlarda üç adet saplama kılıcı bulunduğundan, kalkanların sağlam ve boşluksuz olduğundan, uçların mızraklara sıkıca tutturulduğundan emin olmak için teçhizatları kontrol ediyorlardı.

"İyi görünüyor," dedi Halt, usulca.

Bir süre sonra, Horace ve Seleten incelemelerinin çoğunu tamamlamış ve o ana dek hiçbirini askeri eksik ya da hatalı malzeme nedeniyle uyarma ihtiyacı hissetmemişlerdi. Askeri teçhizatın durumu mükemmel görünüyordu. Horace yalnızca bir kez yürümeye ara verip askerlerden birinin miğferinin kayışlarını sıkılaştırarak düzeltme ihtiyacı duydu, ama onun dışında her şey yerli yerindeydi.

Will, mükemmel bir hazırlık aşamasından geçen Kikorilerle gurur duyuyordu. Kısa bir süre öncesine kadar Kikori denin-

ce akla basit oduncular geliyordu. Ama artık gerek teker teker gerekse birlikleri adına mağrur birer askere dönüşmüşlerdi.

"Birlikler incelendi ve hazır oldukları görüldü," diye rapor verdi Horace.

Will başıyla onayladı. "Birbirlerine yaklaşıp rahatta beklesinler, Horace."

Uzun boylu savaşçının emrini vermesiyle birlikte, ön ve arka saflar teftiş öncesi konumlarına döndüler. Yüz ayak aynı anda yere vuruldu ve yüz mızrak aynı anda açıldı.

Will sözlerinin rahatça duyulabilmesi için hafifçe öne çıkarak askerlere yaklaştı. Deri ve demir miğferlerin içindeki yüzleri incelemeye başladı. Kikorilerin yüzlerine çetin ve kararlı ifadeler hâkimdi. Bastırdıkları heyecanları gözlerinden okunuyordu. Hiçbir suratta korku emaresine rastlamadı ve bundan son derece memnun kaldı.

"Goju Kuma! Goju Taka!" dedi. Tüm gözler üstündeydi artık. *Goju* Tan önderlerine ithafen isimlendirmişlerdi. *Goju Kuma,* artık herkes tarafından *Kurokuma* olarak tanınan Horace'ın emrindeki Ayı Birliği'ydi. *Goju Taka* ise Nihon-Jalıların Seleten'e taktıkları ismi yansıtıyordu. Will, şahin anlamına gelen *taka* lakabının, Seleten'e, yırtıcı bir kuşun kıvrımlı gagasını andıran çıkıntılı burnundan dolayı verildiğini tahmin ediyordu.

"Yarın, zorlu talimleriniz sırasında edindiğiniz bilgileri pratiğe dökeceğiniz gündür," diye devam etti Will. "Yarın, hain Arisaka'ya İmparator'un ilk yumruğunu vuracağınız gündür!"

Nefret ettikleri asi önderin adını duyan saflardan öfke dolu uğultular yükseldi.

"Öğrendiklerinizi sakın unutmayın. Alıştırmalarımızı hatırlayın. Başarılı olmanız halinde, İmparatorunuz adına büyük bir zafer kazanmış olacaksınız. Ama öğrendiklerinizi asla unutmamanız gerek. Etrafınıza bakın. Yanınızdaki ve arkanızdaki arkadaşınıza bir göz atın. Yüzlerini inceleyin."

Yüz asker aynı anda dediklerini yapmaya başlarken, konuşmasına ara verdi. Kikoriler kendilerini toplayınca devam etti.

"Bunlar sizin yoldaşlarınız. Kardeşleriniz. Birlikte savaşacaksınız. Onlara sonuna kadar güveneceksiniz. Onlar da size güvenecek! Güvenlerini boşa çıkarmayın!"

Askerlerden bir kez daha boğuk onay homurtuları yükseldi. Will yeterince konuştuğuna kanaat getirdi. Komutanların savaştan önce çektikleri uzun söylevlere ayıracak vakti yoktu. Zaten o tür konuşmalarda, genellikle komutanlar kendi savaş yeteneklerini överlerdi. Wilkin Kikorilere hatırlatmak istediği son bir şey daha vardı.

"Kikori askerleri!" diye bağırdı. "Nasıl savaşırız biz?"

Cevap tüm saflardan aynı anda geldi.

"Issho nü" dediler. "Birlikte!"

"Nasıl savaşırız biz?" diye daha yüksek bir sesle sordu Will. Cevap aynı yükseklikte geldi.

"Issho nil "

"Nasıl?" diye bir kez daha sordu ve bu kez verilen cevap, tüm vadiyi inletecek kadar şiddetliydi.

"Issho nil "

Will içinden gelen isteğe boyun eğerek saks bıçağını yukarı

kaldırdı. Kikoriler de aynı şekilde mızraklarını kaldırarak donmuş zemine sertçe vurdular.

Will'in hemen gerisinden, boğuk ve etkili bir ses yükseldi.

"Çoço!"

Yüz kişilik birlik, anında tepki vererek kelimeyi tekrar etmeye başladı.

"Çoço! Çoço! Çoço! "

Şaşırıp kalan Will, arkasını dönünce konuşması sırasında yanma yaklaşmış olan Şigeru'yu fark etti. İmparator'un tüm vücudu zırhların içindeydi, ama başında miğferi yoktu. Çifte *katana*'lan kemerine sıkıştırılmış, kılıçların vahşi bir hayvanın boynuzlarını andıran uzun kabzaları öne fırlamıştı. Şigeru, elini Wilkin omzuna koyarak tezahüratı yönetmeye devam etti.

"Çoço! Çoço! Çoço!" diye gürlüyordu ortalık. Will içten içe bunun kendisiyle alakalı bir kelime olduğunu fark etti. Şigeru sessizlik için elini kaldırınca gürültüler bir anda kesildi. Will, Şigeru'nun birliğe hitap etmek istediğini hissederek saygıyla geri çekildi.

Yanma geldiği Horace, otuz iki dişini gösterircesine sırıtıyordu.

"Ne anlama geliyor bu Çoço?" diye fısıldadı Will.

Horace'ın gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Şensin. Sana o ismi takmışlar," dedi. Hemen sonra ekledi, "Büyük saygı içeren bir lakapmış."

Hemen arkalarındaki Halt da başıyla onayladı. "Büyük saygı," diye tekrar etti. Dalga geçiyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmıştı. Will, en kısa zamanda kelimenin ne anlama geldi-

ğini öğrenmesi gerektiğini fark etti. Ama Şigeru konuşmaya başlamıştı ve o mesele hakkında daha fazla düşünecek zamanı yoktu.

"Kikoriler, adıma savaşacak olmanız beni şereflendiriyor. Bağlılığınız, cesaretiniz ve sadakatinizle gurur duyuyorum. İmparatorunuz olarak sîzlere şükranlarımı sunuyorum."

Talim meydanına büyük bir sessizlik hâkimdi. Yakın zamana kadar, İmparator kavramının çok uzak ve saygın bir şey olduğunu düşünen, o unvana sahip olan kişinin kendilerinden çok daha öte bir seviyede bulunduğuna inanan basit odunculardı Kikoriler. Ama artık İmparator aralarında yaşıyor ve onlara doğrudan, en derin saygılarını dile getirerek hitap ediyordu. Basit bir dille konuşmuştu belki, fakat kelimelerin gerisinde yatan samimiyetini görmek hiç de zor değildi. Kikorileri son derece gururlandırmıştı. İmparator'dan o kadar etkilenmişlerdi ki uğruna hiç düşünmeksizin hayatlarını feda edebilirlerdi. Şigeru bu durumu fark ederek sözlerine devam etti.

"Askerlerim! Bana hizmet etmek adına canlarınızı seve seve vereceğinizi biliyorum."

Bir anda onay uğultuları yükselmeye başlayınca, elini kaldırarak askerleri susturdu.

"Ama ben ölmenizi istemiyorum!" Patırtı birden kesilmiş, üstüne çevrilen suratlara şaşkın bakışlar yerleşmişti.

"Hizmetimde ölmenizi değil, *yaşamanızı* istiyorum!" diye bağırdı Şigeru. Askerlerden bir kez daha tezahüratlar yükseldi. Sesleri azalıp dinince, Şigeru devam etti. "Çoço sîzlere yeni bir savaş yöntemi gösterdi. Sîzlere *Issho ni* prensibini öğretti! Bu prensibe bağlı kalmanız halinde, büyük bir zafer kazana-

cağınıza olan inancım tam." Susup birkaç saniye sonra devam etti. "Ben de zaferinizi görmek üzere orada olacağım! Sizinle geliyorum!"

Tezahüratlar kulakları sağır edecek seviyeye ulaşmıştı. Şigeru, adamlarının arasında dolaşmak üzere öne çıktı. Kikoriler, saflarını bozarak imparatorlarının etrafına toplanıyor, tezahürat yapıyor, selam veriyor ve adama dokunmaya çalışıyorlardı.

"Ne?" dedi Will. "İmparator neden söz ediyor böyle?" İkna etmek üzere İmparator'u takip edecek oldu.

Arkadan uzanan bir el tarafından omzundan kavranınca arkasını döndü. Halt'tu bu. Eski ustası başını iki yana sallıyordu.

"Şigeru haklı, Will. Orada olması gerek."

"Ama ya mağlup olursak! Bizi yenilgiye uğratırlarsa... Arisaka onu ele geçirir!" dedi Will çaresizce.

Halt başıyla onayladı. "Doğru. Ama hayatını adamları uğruna tehlikeye atmaya hazır. Onlara inanıyor. Sen inanmıyor musun?"

"Şey, elbette inanıyorum. Ama yanımızda olacaksa..."

"Yanınızda olursa, Kikoriler İmparatorlarının güvenliği için savaşacaklardır. Senşileri mağlup edebileceklerini biliyorsun. Ben de biliyorum, Şigeru da biliyor. Zaferden emin olmayan tek grup, Kikoriler. Burada böyle rahat hareket ettiklerine bakma. Savaş başladığında, daha önceden karşısına çıkmayı hayal bile etmedikleri bir düşmanla dövüşmek zorunda kalacaklar. Yarın bizi bekleyen en büyük tehlike, adamlarımızın hayatları boyunca kendilerinden üstün görmüş oldukları savaşçıların karşısında kendilerine duydukları güveni kaybetmeleri ve bu

nedenle dağılmaları olacak. Cesurca savaşacak, ama cesurca da ölecekler; çünkü içten içe kazanmaya hakları olmadığına inanacaklar."

"Ama..." diye itiraz edecek oldu Will, fakat Horace tarafından sözü kesildi.

"Halt haklı, Will," dedi. "Şigeru'nun yanlarında olduğunu ve onlara güvendiğini bilirlerse, kendilerine olan güvenleri de artacaktır."

"Ya İmparator öldürülür veya tutsak alınırsa ne olacak?" diye itiraz etti Will.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Horace. "Adamların buna izin vermeyecekler. Şigeru da orada olması gerektiğinin farkında."

"Çok yüce gönüllü bir insan o," dedi Seleten usulca. "Hizmet etmekten gurur duyacağın bir hükümdar."

"Onlar da aynı fikirdeler," dedi Halt. Miğfer ve mızrak 'uçlarından oluşan itiş kakışın arasında çıplak kafasıyla dikkati hemen çeken Şigeru'yu işaret etti. "Kazanmaları için uğruna savaşmaktan onur duyacakları bir simgeye ihtiyaçları olacak." Susup kısık gözleriyle sahneyi izlemeye devam etti.

"Kazanacaklar da," diye ekledi. Wilkin bu fikre hâlâ şüpheyle yaklaştığını fark ederek eski çırağının sırtına neşeyle bir şaplak attı. "Adamlarına güvenmeyi dene, Will. En azından împarator'un güvendiği kadar."

"Bu işe engel olmamın bir yolu yok mu?" diye çaresizce etrafına bakındı Will. Bu kez omzuna şaplak atma sırası Horace'a gelmişti.

"Elbette var. Bir İmparator'a, katılmaya kararlı olduğu bir

savaştan kendisini men ettiğini söylemenin bir yolunu bul, yeter. Senin gibi bir üçkâğıtçı için çok da zor olmasa gerek."

Hepsi sırıtmaya başlamıştı. Halt başıyla gizli geçide açılan dar oyuğu işaret etti.

"Haydi, gidelim artık. Yarın kazanmamız gereken bir savaş var."

rW
KIRK İKİ

Evanlyn'in tüyleri diken diken olmuştu. İçinden gelen, ayağa fırlayıp arkasındaki bilinmeyen yaratıkla -mantığı ona, bunun bir Hasanu olduğunu söylüyordu gerçi- yüzleşme isteğine karşı koydu. Kıllı eli görüş alanına girince, bir anda susmuştu. Kararsız, titrek bir sesle usulca yeniden şarkı söylemeye koyuldu.

"Güneş yüzünü gösterince
Usulca dans edip duruyor..."

Arkasından çiğneme sesleri geldiğine emindi. Bir meyve parçası daha alarak ısırdı ve bir diğerini de kütüğün uzak köşesine yerleştirdi.

"Senin için," dedi ve şarkının sözlerini mırıldanmaya devam etti. Birkaç saniye sonra, kıllı el yeniden ortaya çıkarak meyveye uzandı. Evanlyn ağzındaki lokmayı yutarak dudaklarını şapırdattı.

"Mmmm. Pek de güzelmiş."

"Mmmmmmmm." Yaratık hem çıkardığı sesi tekrarlamış, hem de dudaklarını şapırdatmıştı. Evanlyn derin bir nefes alarak bir başka meyveyi yan tarafa ayırdı.

“Senin için.”

El, yeniden görüş alanına girdi. Bu kez, önceki iki seferde olduğu gibi meyveyi kaçırırcasına alıp hızla çekilmemiş, daha yavaş hareket etmişti. Evanlyn’in kulağına kısık ve hafif peltek bir sesle telaffuz edilen bir kelime çarptı.

“rigato.”

Arigato'nun Nihon-Ja dilinde ‘teşekkürler’ anlamına geldiğini biliyordu. Doğru cevabı hatırlayabilmek için çaresizce zihnini kurcaladı ama bulamıyordu. ‘Bir şey değil’ demekle yetindi.

Geriye tek bir kayısı parçası kalmıştı. Evanlyn çiğneme seslerinin kesilmesini bekledikten sonra kalan parçayı kenara ayırdı. Bu kez uzun bir sessizliğin ardından ses yine duyuldu:

“İe, ie!”

‘Hayır, hayır!’ diyordu arkasındaki. Teklifini kibarca reddediyordu. Kıllı el, bir kez daha belirip meyveyi aldı ve Evanlyn’in yanına koydu. Evanlyn çaktırmadan gülümsedi. Yaratık tarafından parça parça edilme ihtimalim giderek azalıyor, diye düşündü. Sıradan hareketlerle saks bıçağını çekti.

Birden arkasında telaşlı bir hareketlenme oldu. Evanlyn hiç aldırış etmeden biraz önce duyduğu sözleri tekrar etti.

“İe, ie!” Tam olarak ihtiyaç duyduğu hitap şekli bu değildi belki, ama işine yarayacağını düşünmüştü. Yumuşak ve güven temin eden bir ses tonu kullanmayı da ihmal etmemişti. Evanlyn, Hasanu’nun birkaç metre gerilemiş olduğunu fark etti. Saks bıçağını kullanarak kalan kayısıyı ikiye böldü. İri bıçağını kınına geri soktu, meyve parçalarından birini alıp

ağzına tıktı ve diğerini de kütüğün uzak tarafına yerleştirdi. Hasanu'nun öne doğru hareketlendiğini fark etti. Yaratık bu kez sessiz hareket etmeye yeltenmemişti. Kıllı el bir kez daha görüş alanına girdi, meyve parçasını aldı ve yeniden geri çekildi.

"Sanırım artık tanışma vakti geldi," dedi Evanlyn usulca. Ani hareket etmekten kaçınarak kütükten kalktı. Durup yüzüne bir tebessüm yerleştirdi ve neyle karşılaşırsa karşılaşsın, ifadesini değiştirmeme kararı aldı.

Ardından da usulca geriye döndü.

Kütüğün arkasına muazzam büyüklükte bir suret çömelmişti. Uzun, dağınık kızıl saçları omuzlarına dek uzanıyor, yerini aynı uzunluk ve bakımsızlıktaki bir sakala bırakıyordu. Devasa vücudu da kızıl-kahverengi uzun tüylerle kaplıymış gibi duruyordu. Evanlyn henüz Hasanu'nun yüz hatlarını seçememiş olmasına rağmen tebessümünü aynen koruyordu. Kendini inceden inceye sırıtan bir kurukafa gibi hissetmeye başlamıştı. Kollarını yanlara açıp başını eğerek kibar bir reverans yaptı.

Hasanu ayağa kalktı. Evanlyn tebessüm etmeye devam ederek başını yukarı kaldırdı ve nefesini tuttu. Yeni arkadaşı en az iki buçuk metre boyundaydı. Adamın vücudunu kaplıyormuş gibi görünen kılların, aslında kürklü ya da kabarık yünden örülmüş -hangisi olduğunu anlayamıyordu- uzun bir pelerin olduğunu fark etti. Hasanu acemi hareketlerle eğilerek onu selamladı. Evanlyn başını önüne eğerek karşılık verdi ve usulca doğruldular.

Artık adamın hatlarını daha iyi seçebiliyordu. Çıkıntılı elmacık kemikleri ve iri, basık bir burna ev sahipliği yapan geniş

bir yüzü vardı. Aşırı uzun ve tıraşlanmamış kaşlarının altındaki kısık gözleri, birbirlerinden oldukça uzaktaydı. Evanlyn, onun bakışlarında belirgin bir zekâ pırıltısı ve merak gördü. Hasanu gülümsemeye başladı. Geniş ve düzgün dişleri vardı. Bir şekilde sararmış ve kirlenmişlerdi belki, ama normal bir insanın dişlerinden farklı değillerdi. Evanlyn eliyle kendisini işaret etti.

"Evanlyn," diye heceleri dikkatle vurgulayarak adını söyledi.

Hasanu'nun kaşları çatıldı. İsmin diziliş yapısı gırtlağına ters gelse de telaffuz etmeyi denedi.

"Eh-van-in."

"Çok güzel!" diyen Evanlyn'in yüzüne yüreklendirici bir tebessüm yerleşti. Yeni arkadaşı da gülümsüyordu. Evanlyn koluyla uzaktaki kanoyu, endişeyle bekleyen Alyss'i işaret etti.

"Alyss," dedi. "Arkadaşım. Al-yss."

Hasanu kendini zorlayarak tekrar etti. "Ah-yass."

"Yaklaştın," dedi Evanlyn ve dikkatle devam etti. "Alyss, Evanlyn, arkadaş." Kelimeleri vücut hareketleriyle destekliyordu. Önce kendini ve Alyss'i işaret etmiş, ardından da arkadaş olduklarını vurgulamak üzere, kucaklaşıyorlarmış gibi yapmıştı. Dev yaratığın kaşları yine çatılmıştı. Evanlyn'in sözlerini anlamlandırmaya çalışıyor olmalıydı. Birden kucaklama hareketini taklit etmeye başladı. Nihayet ne demeye çalıştığını kavramış olmalıydı.

"Avkadaş. *Hai!"*

Evanlyn *haI*'nin 'evet' anlamına geldiğini biliyordu. Önce yaratığı, ardından da kendini işaret etti.

“Sen... Evanlyn... arkadaş, *hail"* Evanlyn kucaklama hareketini tekrarlarken Hasanu’nun gerçekten de kendisine sarılmayı denemesinden korktu. İki buçuk metre boyundaki bu devasa yaratıkla kucaklaşmaları halinde nefessiz kalma ihtimali vardı.

Neyse ki Hasanu simgeler kullanarak konuştuklarını kavramıştı. Kendini işaret etti.

“Kona,” dedi.

Evanlyn abartılı bir soru sorma ifadesi takınarak yaratığı işaret etti.

“Sen... Kona?”

Hasanu başını evet anlamında sallayarak yeniden gülümsedi. “*Hai!* Kona.” Önce Evanlyn’i, ardından da kendini işaret etti. “Eh-van-in. Kona.”

“Arkadaş,” diye tamamladı Evanlyn ve önce kendini, ardından da Hasanu’yu işaret etti. Soru sormuyor, durumu açıklıyordu. Kona keyifle başını öne arkaya salladı.

“Hai! Avkadaş.”

“Tanrıya şükür ki öyleyiz,” diye kendi kendine mırıldandı Evanlyn. Hasanu ne dediğini merak etmiş gibi duruyordu, ama önemli olmadığını işaret eden bir el hareketi yaptı.

“Boş ver,” dedi. İleride bu tür dikkatsiz davranışlarda bulunmaması gerektiğini aklına yazmıştı. Kona iri, tüylü bir maymun gibi görünüyordu belki, ama kesinlikle budala değildi. Evanlyn parmağıyla küçük kamplarını göstererek Kona’yı işaret etti.

“Gel,” dedi. Hasanu’nun kocaman eline uzandı. Kona önce

tereddüt etse de itiraz etmedi. Kızın elinin onunkinin yanında ne kadar küçük kaldığını görünce, gülümsedi. Evanlyn'in önderliğinde suyun kıyısına kadar geldiler. Evanlyn Kona'nın elinden çektiği kendi elini, yüz metre kadar uzaktaki Alyss'e salladı. Alyss de aynı şekilde karşılık verdi.

"İyi misin?" Alyss'in sesi kısık bir şekilde de olsa kulaklarına dek gelmişti. Evanlyn tebessümüne engel olamadı.

"Hayır. Beni parça parça etti! Tabii ki iyiyim! Kıyıya gel!"

Alyss kürek çekmeye başlarken, Evanlyn de Kona'ya döndü. "Alyss geliyor. Alyss, Kona, arkadaş."

"Ah-yass, Kona, avkadaş," diye tekrarladı dev. Ama ses tonu, kararını kendi başına vereceğini belli ediyordu. Ne de olsa, Alyss onunla şekerli kayısı falan paylaşmamıştı.

Oysa tüm kuşkuları, Alyss'in doğal zerafet ve çekiciliği ile yabancılar karşısındaki rahat tavırları sonucunda, kısa bir süre içinde yok olacaktı. Kona, Alyss'in davetiyle kanoyu ilgiyle incelemeye başladı. Hasanuların da tekneleri vardı, ama ince ve zarif kanonun yanında son derece kaba ve hantal kalıyorlardı. Kona, küreklerin biçimlerine özel bir ilgi göstermişti. Hasanu kürekleri kalın ağaç dallarından ibaretti. Biçimli, yayvan uçlu kürek fikri, akıllarına hiç gelmemişti. Kona tasarımı ileride hatırlamak üzere aklına not etti.

Tekneyi incelemeyi bitirince dikkatini diğer malzemelere verdi. Çadır çok ilgisini çekmişti. Dar kano gibi alçak çadırları da, Hasanuların yolculukları sırasında kendilerine inşa ettikleri basit barınaklardan daha gelişmiş bir tasarıma sahipti. Kona kızların çantalarını da inceledi ve kınları içindeki kılıçlarını fark edince çok heyecanlandı.

"Katana? " dedi ve önce kılıçları, ardından da kızları işaret etti. Ne demeye çalıştığı açıkça anlaşılıyordu. *Sizin mi bunlar?*

Alyss başıyla onayladı. "Bizim."

Kona şaşırmış gibiydi. Hasanu kadınları silah taşımıyorlardı anlaşılan. Ateş yaktılar ve Evanlyn çay için su ısıttı. Alyss'le ikisi bir fincanı paylaşarak diğerini Kona'ya uzattılar. Minik fincan, Hasanu'nun kıllarla kaplı, iri elinde neredeyse görünmez olmuştu. Kızlar, ona daha yakından baktılar. Kona'nın Hasanuların genel görüntüsünü yansıttığı varsayılırsa, Hasanuların vücutlarının, gerçekten de kıllarla kaplı olduğunu keşfetmişlerdi. Efsanelerdeki abartılı oranların yanına bile yaklaşamıyorlardı gerçi.

Çayını bitirmesini bekledikten sonra, konuklarına birkaç parça füme tavşan eti ikram ettiler. Kona'nın dudaklarını şapırdatmasından etin tadını beğendiği anlaşılıyordu. Ardından da ziyaretlerinin nedenini açıklamaya giriştiler. Alyss'in önerisi üzerine, Evanlyn söz aldı. Ne de olsa, Kona'nın güvenini kazanmayı ilk başaran oydu.

"Kona?" dedi Evanlyn ve misafirleri ona doğru dönünce birbirlerini işaret etti. "Alyss, Evanlyn, Kona... arkadaş. *Hai*?"

"Hai!" diye anında onayladı Kona.

Evanlyn birkaç kez başıyla onayladıktan sonra, "Alyss, Evanlyn... Nimatsu-san..." dedi. Nimatsu adını duyunca Kona'nın meraklandığını ve yüz hatlarına saygılı bir ifadenin yerleştiğini fark etti. Sözlerini tekrar etti: "Alyss, Evanlyn... Nimatsu-san... arkadaş. Arkadaş."

"Biraz fazla zorlamıyor musun?" diye usulca sordu Alyss. Nimatsu'yla daha tanışmamışlardı bile.

"Zorlayacağım," dedi Evanlyn. Güven dolu bir sesle konuşuyordu. "Şimdi sesini kes. Alyss, Evanlyn, Nimatsu-san. Hepsi arkadaş."

Kona şaşırmış gibi bakıyordu. Kızları işaret etti. "Avkadaş... Nimatsu-san?"

"Hail" diye cevap verdi Evanlyn.

"Hai! " dedi sıra kendisine gelen Alyss.

Kona etkilenmiş gibi duruyordu ve bu da onları çok memnun etmişti.

"Sen bizi... Nimatsu-san'a... götürür müsün?" diyerek sözlerini el hareketleriyle destekledi Evanlyn.

Kona anlamış gibi görünüyordu. "Eh-van-in, Ah-yass... Nimatsu-san *ikimas*?"

"İkimas 'gitmek' anlamına geliyor," dedi Alyss.

Evanlyn kendini zafer kazanmış gibi hissetti. *"Hai!"* dedi. "Evanlyn, Alyss, Kona... *ikimas*...Nimatsu-san."

"Fiil sonda olacak," diye mırıldandı Alyss. Evanlyn umursamaz bir el işareti yaptı.

"Kimin umurunda? Dediğimi anladı ya, ona bak."

Kona kızların talebini, başını sallayarak birkaç saniye boyunca aklında tarttı. Nihayet bir karara varmıştı sanki.

"Hai!" dedi sertçe. "*Nimatsu-san ikimas. "*

Birden ayağa kalkarak uzun adımlarla ağaçlara doğru yürümeye başladı. Ormanın kıyısında durup ani kararı karşısında şaşkına dönen kızlara doğru döndü. Elini uzatıp parmaklarını kovma hareketini andıran bir biçimde kımıldattı.

"İkimaşu!" dedi.

Ayağa kalkmaya hazırlanan Evanlyn, kararsız kalmıştı. “Ne yapıyor bu? Bizi kovuyor. Yanında gideceğiz sanmıştım.”

Ama Alyss bu el işaretine, daha önce Kikori kampında defalarca şahit olmuştu.

“Nihon-Jalılar yanlarına yaklaşmanı istediklerinde o el hareketini yapıyorlar,” dedi. “Zaten *ikimaşu* da ‘haydi, gidelim’ anlamına geliyor.”

“Ne bekliyoruz o zaman?” dedi Evanlyn ve aceleyle uzanıp çantasıyla kılıcını aldı. “Haydi, hep birlikte *ikimaşu* yapalım.”

Alyss de eşyalarını topluyordu. “ *‘ikimaşu* yapalım’ demene gerek yok,” dedi. “ ‘Yapalım’ kısmı zaten fiilin içinde gizli.”

“Aman ne önemli,” dedi Evanlyn. Hayatından oldukça memnun görünüyordu. Alyss gibi bir dil uzmanı değildi ya. Ama kocaman Hasanu ile iletişim yolunu açan da kendisi olmuştu. Kona’nın peşinden koştururken arkasına dönüp, “Haydi, gelmiyor musun?” diye Alyss’e takılmayı ihmal etmedi!

KIRK ÜÇ

W

Yüz kişilik *hyaku* yu dar geçitten aşağı indirmek, zorlu bir eşgüdüm ve takım çalışması gerektirmişti.

Horace, savaşçıların dik ve kayalık patikadan inerken mızrak, kalkan ya da zırh taşımalarını fazlasıyla riskli bulmuştu. Şigeru eşliğinde yapılan teftişin ardından adamları gizli patikanın girişine doğru yürütmüş, kalkanlarıyla mızraklarını beşerli gruplar halinde bir araya yığmalarını istemişti. Savaşta yer almayacak olan Kikoriler, kafileden ayrılmayan Mikeru ve bir grup genç arkadaşının da yardımıyla, malzeme taşıyıcılığı görevini üstleneceklerdi.

Beş mızraktan oluşan paketlerin her birini bir Kikori sırtında taşıyacaktı. Kalkanlar da aynı şekilde üst üste yerleştirilmiş, ancak beş kalkandan oluşan yığınları taşımak üzere ikişer Kikori görevlendirilmişti. Kalan Kikoriler ise taşıyıcılara tünelin zorlu noktalarında yardımcı olmak ya da gerektiğinde görevi onlardan devralmak üzere bölüğün içine dağılmışlardı. Dağ keçileri gibi rahatça oradan oraya seken Mikeru ve arkadaşları önden ilerliyor, patikanın sıkıntılı bölgelerine yaktıkları meşaleleri yerleştiriyorlardı.

Üstlerinde yalnızca saplama kılıçları ve vücut zırhlarını bulunduran savaşçılar da dar geçidi tek sıra halinde en arkadan adımlıyorlardı.

Ayılarla Şahinler, şafak sökmeden yarım saat önce gizli patikanın dibine sıralanmışlardı. Aşağıya iniş zayiat verilmeden tamamlanmış, Kikoriler silahlarını ve diğer malzemelerini kuşanmışlardı. Bununla beraber, taşıyıcıların arasında bir düzine burkulmuş bilek ve diğer bazı basit yaralanmalar söz konusuydu.

Horace, geçitten çıkarak usulca savaş düzenine geçen birlikleri izleyen Will, Halt ve Şigeru'ya yaklaştı.

"Yola çıkmaya hazırız," dedi.

Will, birkaç yüz metre ötedeki Senşi kampını görmelerine imkân vermeyen devasa uçurumu işaret etti.

"Önce düşmanımıza bir göz atalım," dedi. Horace'a dönerek "İmparator'a göz kulak ol," diye ekledi. Şigeru'nun ortalıkta dolanmasını ya da düşmanın durumuna dair bir fikir edinmeden varlığını belli etmesini istemiyordu. Eşliğindeki Halt ile birlikte, uçurumun kıyısından uzaklaşmadan birer hayalet gibi ilerlemeye başlayarak birkaç saniye içinde görüş alanından çıktılar.

Horace, İmparator'a baktı. Şigeru sakin görünüyordu, ancak sağ eliyle arada *katana*'sının kabzasını kavrıyordu. Horace adamı yüreklendirircesine gülümsedi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Şigeru.

"Bekleyeceğiz," diye cevap verdi Horace.

Will ve Halt, kayalık çıkıntının etrafından süzüldükten sonra etrafı daha iyi gözleyebilmek amacıyla vadi zemininden yukarıya tırmandılar. Mikeru'nun gözetleme noktasına, Senşilerin harekete geçmeleri, takviye edilmeleri ya da herhangi bir durum değişikliği halinde kendilerine bir uyarı mesajı göndermeleri için gece boyunca nöbetçi dikmişlerdi. Yukarıdan bir mesaj gelmemişti ama Will, bu tür meselelerde şahsi gözlemlerine güvenmeyi tercih ediyordu. Halt ona öyle öğretmişti.

Kamp yeri, genel hatlarıyla önceki gün yukarıdan gözlemledikleri gibi duruyordu. Çadırlar dağınık bir biçimde kurulmuştu. Kampın çevresinde keyifsizce dolanmakta olan birkaç nöbetçi görülüyordu. Orman Muhafızları'nın kampı gözetledikleri süre boyunca, bir tanesi bile bakışlarını yerden kaldırmamıştı. Pelerinlerine sarınarak vücut ısılarını mümkün olduğunca muhafaza etmenin derdinde oldukları anlaşılıyordu. Günün ilk ışıklarıyla birlikte, Will ve Halt da daha fazla sayıda ayrıntıyı seçebiliyorlardı.

Alçak, kullanışlı çadırların arasında daha geniş ve biraz daha süslü bir otağ yer alıyordu. Hemen dışında iki adam nöbet tutuyor, girişe yerleştirilmiş olan sancaklar rüzgârda dalgalanıyordu.

"Merkezi sancağın ayrıntılarını seçebiliyor musun?" diye sordu Halt. Bayrakların orta kısmında bir hanedan sancağı yer alıyordu. Diğer sancaklar ise Nihon-Ja harfleri ile süslenmişti. Will ellerini gözlerine siper etti.

"Üstünde bir öküz resmi var sanırım," dedi. "Yeşil bir öküz."

"Bize bir şey ifade edeceğinden değil ya," diye cevap verdi Halt. "Gerçi Şigeru kime ait olduğunu biliyordur."

Will eski ustasına baktı. “Bir önemi var mı bunun?”

“Karşındakinin kim olduğunu bilmek, her zaman önemlidir,” dedi Halt usulca. Senşi kampıyla aralarındaki arazinin dağılımım incelemeye başlamıştı. Arazinin büyük bir kısmı düzlüktü; ama bir noktası, yukarıdan düşmüş bir kaya grubu tarafından ele geçirilmişti. Arazi kayaların gerisinde, doğu yönünde alçak bir uçuruma dönüşüyordu. Önde, yani güney yönünde ise, geniş düzlük alçalarak çadırların bulunduğu araziye açılıyordu.

“Şuraya konuşlanacağız,” dedi Halt ve Will’e kayaları işaret etti. “Engebeli arazi sol kanadımıza koruma sağlayacak ve Senşiler yokuş yukarı saldırmak zorunda kalacaklar.”

“Çok da yokuş sayılmaz,” diye gözlemledi Will.

“Lehimize ne varsa kullanacağız,” dedi Halt. “Haydi, dönüp şu işi başlatalım.”

Bekleyen yoldaşlarının yanma dönerek hızla savaş konseyini topladılar. Will sol taraftaki engebeli bölgeyi tarif etti.

“Oradan başlayacağız,” dedi. “Ve aynı hizadan devam edeceğiz. Daha geniş bir ön cephemiz olması için Kikoriler iki sıra oluşturacak şekilde dizilsin. Seleten, adamlarını Horace’ın go/Vsunun sağ tarafına ve yaklaşık on metre gerisine yerleştir. Horace’in sağma doğru dolaşmaya çalışırlarsa ilerleyip düşmana yandan saldırabilirsiniz. Horace, onlar saldırınca sen de dün akşam yaptığımız plana uygun hareket edeceksin.”

“Biliyorum. Arka sıradaki askerlerimle kapıyı kapatacağım,” dedi Horace. “Biliyorsun, daha önce de yaptım bunu.”

“Affedersin,” dedi Will. “Tereciye tere satmaya çalışıyorum, değil mi?”

Karşılıklı gülümsediler. Şigeru ve Seleten bir şey anlamamış gibi bakıyorlardı.

"Tereci de ne oluyor?" diye sordu Şigeru.

Seleten omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok." Halt'a döndü ama Orman Muhafızı soruyu elini sallayarak geçiştirdi.

"Uzun hikâye," dedi. "Sonra anlatırım."

"Aklımdayken, Şigeru," dedi Will. "Düşman komutanının sancağında yeşil bir öküz yer alıyor. Sizin için bir şey ifade ediyor mu bu?"

İmparator başını evet anlamında salladı. "General Todoki'nin sancağı. Arisaka'nın ateşli destekçilerindendir. Çite saldıranlar da onun adamlarıydı. Uğradığı yenilgiyi telafi etmek isteyecektir."

"Güzel," dedi Halt. "Yani düşünmeden hareket etme ihtimali yüksek. Öfkeli bir düşmanla dövüşmeyi her zaman tercih etmişimdir."

"Haydi, yola çıkalım artık!" dedi Will ve el sıkışarak yerlerine geçtiler. *Gojulann* yerde dinlenerek güçlerini koruyan askerleri, verilen emir üzerine aceleyle ayağa fırladılar.

Üç saf halinde tempolu adımlarla ilerlemeye başladılar. Toprağı döven ayaklarının gümbürtüsüne silah ve teçhizat tıngırtıları eşlik ediyordu. Uçurumun köşesini döndüler ve düşman kampı görüş alanlarına girdi.

Gojular konum alırlarken Halt, Will ve Şigeru da savaşı gözleyebilecekleri küçük bir tepeye yerleştiler. Kikori saflarının birkaç metre arkalarındaydılar. Şigeru'nun kıdemli muhafızı Moka onlara eşlik etmek istemişti, ama Şigeru teklifi reddetti.

"Kikorilerin onlara yürekten inandığımı görmelerini istiyorum," dedi.

Moka, yanındaki on Senşi savaşçısıyla Mikeru Geçidi'nin girişinde kalmıştı. En kötü ihtimalin gerçekleşmesi halinde, Kikoriler gizli patikadan yukarı kaçarlarken Arisaka'nın adamlarına karşı geçidi koruyacaklardı.

Goju lar yirmi beşer adam uzunluğunda iki saf oluşturacak şekilde araziye dağılıyorlardı. Arka saflardaki Kikorilerin ellerinde yalnızca saplama kılıçları vardı. Tüm askerlerin sol kollarında kocaman kalkanları asılıydı.

Garip bir şekilde, düşman kampından hiçbir tepki verilmemişti. Yüz elli metre ötelerinde bir anda beliren yüz silahlı adamı, uyuşuk nöbetçilerden biri bile fark etmemişti sanki.

Halt başını tiksintiyle iki yana salladı. "Bu ihtimali aklımdan geçirmiştim," dedi. Bir gece önce hazırlamış olduğu alevli okunu -yağa batırılmış çok sayıda paçavranın baş kısmına sarılı olduğu sıradan gövdeli bir oktu- çıkarttı. "Ucunu yak bakalım, Will."

Will, çakmak taşıyla uğraştığı birkaç saniyenin ardından yağa batırılmış paçavraları tutuşturmayı başardı. Halt, alevlerin iyice yayılıp genişlemesi için bekledikten sonra düşman kampına baktı ve yayını, yaklaşık kırk beş derecelik bir açı yapacak şekilde kaldırıp nişan alarak okunu fırlattı.

Alevli ok, arkasında siyah bir duman izi bırakarak bulutlarla kaplı gökyüzünde süzülmeye başladı.

Nihayet hedefine indiğinde, yol arkadaşlarının görüş alanından çıkalı çok olmuştu. Will, Todoki'nin süslü otağını kaplayan parlak alevleri fark etti. Bir an sonra, otağın su geçir-

memesi için yağla kaplanmış olan çatısı, alevlere boğulmuştu. Feryatlar kulaklarına kadar geliyordu. Çadırdan çok sayıda adam çıktı. İçlerinden biri, aceleden dengesini kaybederek yere düştü.

"Korkarım Todoki-san'ı çok kızdırdın, Halto-san," dedi Şigeru.

Halt acı acı gülümsedi. "Niyetim de oydu zaten." Will'e dönerek başıyla onay verdi. Genç Orman Muhafızı ciğerlerini havayla doldurup Horace'a seslendi.

"Horace! Harekete geçin!"

Horace kılıcını çekti. Seleten de arkasından takip etti. Ağır kalkanlar, tıkırtılar eşliğinde taşlık zeminden kaldırıldı. Elli Kikori gırtlağı, Horace'm peşi sıra gürledi.

"Issho ni! "

Bunu Seleten'in adamları takip etti.

"Issho ni! "

Yüz Kikoriden oluşan birlik, ahenkli savaş çığlıkları eşliğinde Senşi kampına doğru ilerlemeye başladı. Horace ve Seleten'in emirleri üzerine yirmi adım sonra durdular, ama savaş çığlıkları düzlüğü inletmeye devam ediyordu

Todoki'nin komuta çadırının alevlere boğulması nedeniyle uykularından uyanan adamları, nihayet ayaklanmışlardı. Kikori savaş çığlıkları ile koparılan patırtı nedeniyle ilk anlarda yaşadıkları telaş, saldırganların kim olduğunu -üstlerine karşı silaha sarılma hakkı bulunmayan zavallı çiftçiler- anladıkları anda yerini öfkeye bırakmıştı. Todoki'nin Senşileri, karşılarındaki bu budalalara hadlerini bildirmek üzere, silahlarını kuşanarak düzensiz bir yığın halinde kamptan ayrılmaya başladılar.

Düzensiz saflar halinde, oldukları yerde kımıldamadan bekleyen Kikorilerin üstüne taarruz ettiler. Horace bir emir verdi ve bekleme halindeki Kikori safları tiz bir ıslıkla çınladı.

Ön saftaki kalkanların gürültü içinde düşmana doğru kaldırılmasıyla birlikte, Kikorilerin üstüne çullanmaya hazırlanan Senşiler, kendilerini bir anda sert tahta ve demirden oluşan sağlam bir duvarla karşı karşıya buldular. Islık iki kez daha çalındı ve kalkan duvarı Senşilere doğru ilerlemeye başladı.

Bu hakareti sineye çekmeyeceklerdi ya! Ön saflardaki Senşiler, vücutlarını kalkan duvarına doğru fırlatarak kendilerine dövüşe tutuşacakları bir düşman aramaya başladılar. Ama Kikoriler devasa kalkanlarının arkasına saklanmışlardı. Duvara ilk varan Senşi, *katana'smı* öfkeyle yukarıdan aşağıya doğru savurdu. Kılıcı, kalkanın tepesindeki demir levhaları hafifçe çentmiş ama alt taraftaki sert tahta yüzeye gömülmekten kurtulamamıştı. Aynı durumda olan çok sayıda Senşi savaşçısı, *katana*'sim kurtarmanın derdine düşmüştü. Ama önlerinde yeni bir tehlike belirmişti artık.

Kikoriler düzenli bir biçimde ilerlemeye devam ediyorlardı. Arka saftaki askerler tüm güçleriyle öndeki arkadaşlarını ittiriyorlardı. Kalkanlar Senşilere çarparak savaşçıları sersemletiyor, bazıları kalkanlara saplanmış haldeki *katanalanm* bırakmak zorunda kalıyordu.

Ön saflardaki Senşiler, kalkan duvarındaki dar aralıklar sayesinde artık düşmanlarını görebiliyorlardı. Boşluklara doğru savurmaya çalıştıkları kılıçları, Kikorilerin kalkanları birbirine vurmalarıyla birlikte ellerinden kurtularak yere düşüyordu. Senşiler, içgüdüsel bir şekilde silahlarını

almak üzere eğildiklerinde ise yaptıkları hatanın farkına varıyorlardı.

Duvardaki deliklerden çıkmaya başlayan, uçları son derece keskin, kısa bıçaklar, zırhlarındaki boşlukları hedefleyerek Senşileri kolları, bacakları ve vücutlarının diğer kısımlarından şişlemeye başlamıştı. Senşilerden bir tanesi, sol tarafında, kalkan duvarında aniden beliren boşluk nedeniyle açığa çıkan Kikori'ye doğru görkemli bir kesme hamlesi yaptı, ama tam o sırada, sağ tarafında kalan Kikori'nin taşıdığı -o ana dek ortalarda görünmeyen- bıçak tarafından kolunun alt kısmından yaralandı. *Katanasını* elinden düşürüp dizlerinin bağı çözülürken, kulakları Kikorilerin savaş çığlığı ile doluyordu.

"Issho ni!"

Birçok Senşi savaşçısının o gün hayatını kaybetmeden önce en son duyduğu sözler, bunlardı. Horace ve Seleten, kılıçları çekili halde asker saflarının arasında gidip geliyor, kendilerine ihtiyaç duyulan zayıflamış bir kesim arıyorlardı. Ama haftalardır eğitim alan ve idman yapan Kikoriler, İmparatorlarının bakışları altında, adeta bir makine gibi çalışıyorlar, Senşileri mükemmel eşgüdüme sahip bir grup biçerdöver gibi kesip biçiyorlardı.

Senşilerin bazıları Kikorileri yaralamayı başarıyordu. Kılıçlarını büyük kalkanların üstlerinden, yüksek darbeler vuracak şekilde savuruyor ve zaman zaman başarılı da oluyorlardı. Ama çok azı düşmanını yaralamış olmanın keyfini çıkartabilecek kadar uzun yaşıyordu. Bir kalkana tepesinden yaklaşmak, her iki yandaki Kikorilere karşı savunmasız kalmaları anlamına geliyordu.

Birçoğu sıkışmış ve uzun kılıçlarını etkili bir biçimde kullanamayacakları, çocukluktan itibaren öğrendikleri o kafa karıştırıcı, çapraşık *katana* oyunlarını sergileyemeyecekleri şekilde, geri çekilmeye zorlanıyordu. Tüm bu çekilme süreci boyunca, hareket halindeki kalkanlar tarafından tokatlanıyor, devasa bir yılanın dilleri gibi ileri geri hareket eden tuhaf demir bıçaklar tarafından yaralanıyor ve öldürülüyorlardı.

Todoki'nin adamları, daha önce bu tür bir dövüşe hiç katılmamışlardı. Bir Senşi savaşçısı, savaş alanında kendine bir düşman bulup bire bir dövüşe tutuşur, sonuç olarak da kazanır ya da kaybederdi. Ama bu kez karşılarında tek tek savaşçılar bulamamışlardı; yalnızca yürüyen bir kale gibi üstlerine gelen bu tuhaf kalkan duvarı vardı. Şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramışlardı. Önlerindeki bu amansız birliğe nasıl karşı koyacaklarını bilemiyorlardı. Yoldaşlarının savaş alanında birer birer avlandıklarını -ölü ya da yaralı bir halde, yaralıların işlerini arkadan gelmekte olan ikinci sıra görüyordu gerçi- fark etmeleriyle birlikte, Senşiler de mantıklı insanların yapacağı şeyi yaptılar.

Arkalarını dönerek kaçmaya başladılar.

KIRK DÖRT

W

441 *T* orkanm, size yardımcı olamayacağımı itiraf etmek J^zorundayım," dedi Lord Nimatsu.

Şatonun kabul salonunda karşılıklı oturuyorlardı. Dört katlı, geniş ve ahşap bir yapı olan şato, yüksek bir tepenin üstüne kuruluydu ve etrafı derin bir hendekle çevriliydi. Üst katların her biri, bir alttaki kata göre biraz daha geride yer alıyor, dolayısıyla ortaya, güzel havalarda hoşça vakit geçirilebilecek bir dizi teras ve bir saldırı ihtimaline karşı elverişli savunma mevkileri çıkıyordu.

Nispeten alçak sayılan çatı, mavi renkli tuğlalardan inşa edilmişti. Uç kesimleri, kızların aşina olmadıkları, ama aslında Nihon-Ja yapıları arasında sıkça görülen bir şekilde yukarı doğru kıvrımlıydı.

Oldukça gösterişsiz bir salona alınmışlardı. Nimatsu'nun hizmetkârlarının çay ve sade bir yemek servisi yaptıkları koyu renkli alçak masanın etrafında, cilalı ahşap zemine yerleştirilmiş olan geniş minderlerde oturuyorlardı. Duvarlarda üstleri Nihon-Ja harfleriyle süslü çok sayıda uzun sancak asılıydı.

Şeklen basit görünüyorlar, ama aslında çok zarifler, diye geçirdi aklından Alyss.

Şigeru'nun Evanlyn'e vermiş olduğu yüzüğü tanıyan Nimatsu, kızları dostça karşılamış ve kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlamıştı. Kızlar göl üstündeki uzun, soğuk seyahatin ve takip eden bir günlük yürüyüşün ardından sıcak birer banyo yapmışlardı. Banyodan çıktıklarında onları temiz kıyafetler-Nihon-Jalıların tercih ettikleri türden önü açık cübbeler dâhil- bekliyordu. Üstlerini giyinerek şatonun efendisiyle akşam yemeğine oturmuşlardı.

Evanlyn, ziyaretlerinin sebebini açıklayarak Şigeru'nun destek talebini Nimatsu'ya iletmişti. Hasanu lordu birkaç dakika boyunca düşüncelere dalarak sessizliğini korumuştu. Elli yaşlarında gösteren, uzun boylu ve ince yapılı bir adamdı Nimatsu. Başı tamamen tıraşlıydı, ne bıyığı ne de sakalı vardı. Şakak kemikleri çıkık ve belirgin, gözleri derinlere gömülü ve sabit bakışlıydı. Ziyaretçilerini, dışarıya dürüst bir izlenim veren bakışlarıyla karşılıyordu.

Ama Şigeru'nun yardım talebini reddetmişti.

Kızlar birbirlerine baktılar. Konuşmayı o ana dek yönlendirmiş olan Evanlyn, bu beklenmedik cevap karşısında kala-kalmıştı. Nimatsu, yemek boyunca İmparator'a ne kadar saygı duyduğundan dem vurmuş ve adamlarıyla birlikte Şigeru'ya sadık kalacaklarını vurgulamıştı. Evanlyn, başıyla işaret ederek Alyss'e sohbeti devam ettirmesi mesajını verdi. O sırada zihnini zorlayacak ve bir sonraki adımlarını planlayacaktı.

"Lord Nimatsu," diye söze girdi Alyss ve adam, koyu renkli gözleriyle ona baktı. O gözlerde kederli bir ifade vardı sanki.

Belki de adamı bir şekilde fikir değiştirmeye ikna edebilirdi. Nimatsu'nun konumuna saygısızlık etmiş olmamak için, kelimeleri dikkatle seçerek konuşmaya başladı.

"İmparator'un sadık bir kulusunuz," dedi. Bir gerçeği dile getiriyordu aslında, ama ses tonuyla adamdan bir cevap beklediğini de ima ediyordu.

Nimatsu başıyla onayladı. "Öyleyim."

"Halkınız da size -ve împarator'a- sadıklar, değil mi?"

Nimatsu bir kez daha vücudunun belinden yukarısını hafifçe eğerek başıyla onayladı.

"General Arisaka'ya sempati beslediğinizi hiç sanmıyorum," dedi Alyss. Nimatsu derhal başını iki yana sallamaya başladı.

"Arisaka'nın, yemininden dönen bir hain olduğuna inanıyorum," dedi. "Midemi bulandırıyor."

Alyss şaşkınlıkla kollarını iki yana açtı. "Öyleyse Lord Şigeru'ya yardım etmeyi neden reddettiğinizi anlayamıyorum," dedi. Belki de daha diplomatik bir dil kullanmalıydım, diye düşündü. Ama açık konuşma zamanının geldiğini hissediyordu.

"Özür dilerim," dedi Nimatsu. "Elbette ki Lord Şigeru'ya yardım edeceğim. Biraz önce yanlış ifadeler kullandım. Kendisini destekleyeceğime dair yemin ettim ve yeminime bağlı kalacağım."

Evanlyn, kaşlarını çatarak araya girecek oldu. "O zaman..."

Nimatsu elini kaldırıp kızı susturdu ve sözlerine devam etti. "Ama korkarım Hasanular yanımda olmayacak."

“Sizi takip etmeyecekler mi? Onlara savaşmalarını emretmeyecek misiniz?” dedi Alyss. Nimatsu’nun sabit bakışları bir kez daha genç Haberci’ye döndü.

“Onlara emir vermeyeceğim, çünkü sadık lordlarından gelen bir emre itaat etmeme konumuna düşmelerini istemiyorum. Bu onları utançtan yerin dibine sokar.”

“Ama emir vermeniz halinde, sizi...” Evanlyn birden sustu. Yaşadığı hayal kırıklığı sesinden açıkça okunuyordu. Kendini kontrol etmek için çabaladı. Öfkelenmenin onlara hiçbir faydası dokunmadığının farkındaydı. Bir prenses olarak emirler vermeye ve verdiği emirlerin derhal yerine getirilmesine alışkındı. Nimatsu’nun Hasanulara harekete geçme emrini vermek konusunda neden bu kadar gönülsüz davrandığını anlayamıyordu.

Diplomatik müzakerelerin dolambaçlı yapısına daha hâkim olan Alyss, tünelin ucunda bir umut ışığı gördüğünü sanıyordu. Nimatsu, aslında onları gönülsüz bir şekilde geri çeviriyordu. Yardım etmeyi tercih ettiği, ama bir nedenle bunu yapamadığı anlaşılıyordu.

“Lord Nimatsu, Hasanulara İmparatorlarına yardım etme emrini neden veremeyeceğinizi öğrenebilir miyiz?” diye sordu. ‘Vermeyeceğiniz’ kelimesindense ‘veremeyeceğiniz’ ifadesini kullanmaya özen göstermişti. Nimatsu’yu engelleyen bir şey vardı.

Nimatsu’nun üstüne çevirdiği gözleri, Alyss’e tahminlerinde haklı olduğunu söylüyordu.

“Hasanular korkuyorlar,” dedi sadece.

Alyss şaşkınlıkla öne eğildi. “Arisaka’dan mı?”

Nimatsu başım iki yana salladı. “Ran-Koşi’ye gidebilmek için Uto Ormam’mn içinden geçmemiz gerekiyor,” dedi. “Hasanular ormanda kötü bir ruhun dolaştığına inanıyorlar.”

“Kötü bir ruh mu?” diye sordu Evanlyn.

Lord Nimatsu, başını özür dilercesine hafifçe öne eğdi. Kızlar bunun üzücü bir mesele olduğunu anlamışlardı. Nimatsu, halkını yabancıların önünde küçük düşürmek istemiyordu. Birden bir karara varmış gibi göründü.

“Bir iblis,” dedi. “Uto Ormanı’nda kötü yürekli bir iblisin dolandığına inanıyorlar ve oraya adımlarını bile atmazlar.”

“Ama bu yalnızca batıl bir inanç!” dedi Evanlyn. “Sizin buna...”

Alyss elini usulca arkadaşının koluna koydu. Nimatsu ile tartışmanın onlara hiçbir faydası yoktu. Nimatsu da bu hareketini fark etmiş, Evanlyn’in yarıda kalan ateşli itirazını kontrol altına aldığını anlamıştı.

“Tam on yedi insanımın hayatını alan bir batıl inanç,” dedi basitçe.

Evanlyn şaşırıp kalmıştı. Hasanular yabancılardan çekiniyorlardı belki, ama iri ve güçlü vücutlara sahip oldukları gibi acımasız savaşçılar oldukları da söylenirdi. Ne tür bir yaratık bu kadar çok sayıda Hasanu’yu öldürmeyi başarabilirdi ki?

“Siz de bu iblisin varlığına inanıyor musunuz, lordum?” diye sordu Alyss. Sabit bakışlı, dingin gözlerle bir kez daha karşı karşıya geldi.

“Ormanda korkunç bir yırtıcı hayvanın kol gezdiğine inanıyorum,” dedi Nimatsu. “İblis? Hayır. Hiç sanmıyorum. Ama bu önemli değil. Hasanular iblislere inanırlar ve içlerinden

birinin ormanda olduğunu düşünüyorlar. O yaratık gitmeden ormana adımlarını bile atmazlar. Ben de onlara bu yönde bir emir vermeyeceğim. Yerine getirilmeyeceğini bildiğim bir emri vermemin anlamı yok. Emrimin reddedilişi, hem beni hem de Hasanuları utandırır."

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" diye sordu Evanlyn.

Nimatsu omuz silkti. "Hasanuları ikna etmek için yapabileceğiniz bir şey gelmiyor aklıma."

Alyss derin bir nefes aldıktan sonra hafifçe doğruldu. "Ya iblisi öldürürsek?"

*fi**

KIRK BEŞ

General Todoki, ilk başta kuşkulu bakışlarla, ardından da gitgide tırmanan bir öfkeyle adamlarının kaçışını izliyordu. Önceleri yalnızca birkaç kişiydiler ama safları bozulup kaçmaya başladıkça, diğerleri de peşlerine takılmaya, kalkan ve bıçaklardan oluşan bu korkunç duvardan mümkün olduğunca uzaklaşmaya başlamışlardı.

Etrafı yarım düzine kıdemli subayıyla çevrili olan Todoki, koşarak askerlerinin yolunu kesti. Kılıcını çekerek Senşilere emirler yağdırmaya başladı.

"Korkaklar! Korkaklar! Dönüp düşmanınızla yüzleşin! Karşınızda yalnızca çiftçiler var! Dönüp onlarla yüzleşin!"

Hemen yakınlarındaki Senşiler, koşmayı kesseler de yüzlerini sessizliğe gömülmüş bir halde bekleyen *goju* lara doğru dönmeye cesaret edemediler. Todoki'nin subayları, utançları yüzlerinden okunan savaşçıların aralarına girerek tehdit dolu hakaretler ve yumruk ya da kabza darbeleriyle onları gerisin geri döndürerek düşmanlarına bakmaya zorluyorlardı. Savaşçılardan bir tanesi, inatla yüzünü düşmana dönmüyordu. Todoki,

suratları arasında santimler kalacak şekilde savaşçının önünde dikildi ve bağırmaya başladı. Ağzından saçılan tükürükler savaşçının yanağına sıçrıyordu.

"Korkak! Firari! Yalnızca çiftçi onlar! Sen bir Senşi'sin! Dön arkanı ve savaş!"

Savaşçı başını kaldırarak generalin bakışlarına karşılık verdi. Todoki adamın gözlerinde utancın yanı sıra şaşkınlık ve korku da görüyordu.

"Lordum," dedi, "yanımdaki İto ve Yoki'yi öldürdüler."

"Öyleyse geri dön ve intikamlarını al!" Todoki öfkesine hâkim olamayarak adamın suratına tokat attı. Ağzının kenarından kan sızmaya başlayan adam, yine de arkasını dönmeye yeltenmedi.

"Gebert onları!" diye bağırdı Todoki. "Ölen her yoldaşın için beş tanesini öldür! Geri dön ve savaş, seni korkak! Senşilere karşı koyamayacaklarını öğret onlara!"

Kural olarak bakıldığında doğru şeyler söylüyordu aslında. • Ama bu adamlar, küçümsedikleri çiftçilerin yani Kikorilerin Senşilere gerçekten de karşı koyabileceklerine -ve onları öldürebileceklerine- ilk elden şahit olmuşlardı. Otuz beş yoldaşları savaş alanında cansız yatıyordu.

"Lordum," dedi savaşçı, "göremediğim birini nasıl öldürebilirim?"

Diğer savaşçıların bakışlarını da üstünde hisseden Todoki'nin içinde muazzam bir öfke birikmeye başlamıştı. Bu adamlar korkaklıklarıyla onu utandırmışlardı. Şimdi de bu küstah korkak kalkmış, kelime oyunu yapmaya çalışıyordu! Bu tür bir isyan kolayca diğer savaşçılara da sıçra-

yabilir, diye geçirdi aklından. Bir tek kişiye bile emirlere karşı koyma hakkını vermesi halinde, diğerleri de peşinden gidecekti.

Kılıcını çekip ani bir darbeyle, adamın miğferi ile göğüs zırhı arasındaki boşluğa sapladı. Senşi savaşçısı, şaşkınlıkla boğuluyormuş gibi bir çığlık atarak tökezledi ve yere düştü. Todoki leşin üstünden atladı ve önünde gerilemeye başlayan Senşilerin karşısına çıktı. Kanla kaplı kılıcıyla sessiz Kikori saflarını işaret etti.

"Düşmanınız orada! Saldırın! Savaşın. Gebertin onları!"

Komutan korkusu ve yıllar boyu almış oldukları Senşi disiplini, nihayet Kikori *goju'ları* karşısında yaşadıkları dehşete ağır basmıştı. Todoki'nin subayları tarafından itilip kakılan savaşçılar, bir kez daha -gönülsüzce de olsa- düşmanın karşısına çıkmaya hazırlandılar.

Will, bulunduğu yüksek noktadan Nihon-Ja generalinin askerlerini topladığını görmüştü. Generali hedefleyen bir atış yapmayı düşündü, ama etrafında hareket halinde düzinelerce insan olduğu gerçeği göz önüne alındığında, Todoki'yi vurabilmek için şanslı bir atışa ihtiyacı olacaktı. Düşmanı gafil avlama şansını başıboş bir atışla harcamamak daha doğru, diye düşündü. O atışın da elbet zamanı gelecekti.

Düşmanın dağıldıktan sonra toparlanacağını önceden düşünmüş ve ona göre önlemini almıştı. Sıra artık planın ikinci aşamasını devreye sokmaya -Senşileri bir diğer beklenmedik saldırı ile şaşırtmaya- gelmişti.

Parmaklarını ağzına sokarak art arda iki kez kısa, yırtıcı ıslıklar çaldı.

Seleten ve Horace, verilen işareti duymuşlardı. Horace *go-*y'Mİann ikisine birden emrini verdi.

"Geriye dön! İleri marş!"

Kikoriler, ayakları mükemmel bir uyum içinde toprağı dövecek şekilde oldukları yerde dönerek başlangıç konumlarına geldiler.

"Kıta dur!" diye bağırdı Horace ve dört saftan oluşan birlik aniden durdu. "Geriye dön!"

Makineyi andıran kararlılık yeniden işlemeye başlamıştı ve herkes mükemmel bir bütünlük içinde hareket ediyordu. General Todoki de Kikorilerin hareketlerini izliyordu. Gönülsüz savaşçılarını yüreklendirmek için bağırmaya başladı.

"Bakın! Geri çekiliyorlar! Karşınıza ikinci kez çıkmayı göze alamıyorlar! Hücum!"

Ancak adamları, bundan o kadar emin değillerdi. Geri çekilen Kikorilerin kusursuz, eşgüdümlü hareketlerini gözlemlemişlerdi. Karşı tarafta en ufak bir panik ya da bozgun havası görülmüyordu. Hatta bazı öngörülü savaşçılar, düşmanın daha elverişli bir savunma konumuna çekildiğini -bunu son derece hızlı ve etkili bir şekilde yapmışlardı- fark etmişti.

Todoki, adamlarının çelişkiye düştüğünü görebiliyordu. Çılgınlar gibi etrafına bakındı ve Kikori saflarının arkasındaki küçük tepenin üstünde dikilen üçlüyü fark etti. Gördüklerine inanamıyordu. Tepenin üstünde üç adam durmuş, savaş alanını gözlemliyordu. Adamlardan pelerinli olan ikisi tam olarak seçilmiyordu ve gözüne bir görünüp bir kayboluyordu. Ama vücudu bütünüyle Senşi zırhlan içindeki üçüncü kişinin kimliği hakkında yanılmasına imkân yoktu. İmparator'du bu.

Subaylarına seslenerek kendisine katılmalarını emretti. Kılıcıyla uzaktaki sureti işaret etti.

"Şigeru bu," dedi. "Yaylarınızı alın. Şigeru'yu öldürdükten sonra saldırıya geçersek, Kikoriler darmadağın olacaklardır."

Üst düzey dört subay, çadır alanına dönerek birkaç dakika sonra ellerinde kocaman eğimli yaylarıyla çıkageldiler. Senşi asilzadeleri, doğal olarak okçuluk eğitimi de alıyorlardı. Todoki bir kez daha Şigeru'yu işaret ederek adamlarına ok atmalarını emretti.

~~1B> ff-~~

"Neler oluyor?" dedi Halt. Küçük grubun ayrılarak kampa döndüğünü gözlemlemişti. Döndüklerinde ellerinde bir şeyler taşıyorlardı ama ne olduğunu seçememişti. Subaylar atışlarını yapmak üzere hazırlanırlarken durum açıkça ortaya çıkmıştı. Will ile birlikte yaylarını omuzlarından düşürdüler.

Will, ilk Senşi subayının atışını yaptığını görünce okun kimi hedeflediğini hemen anladı. "Şigeru'yu fark ettiler!" Arkasını dönerek Şigeru'yu aşağı çekmek üzereyken gözüne çarpan bir hareketlenme nedeniyle yan döndü.

Sonradan sorulduğunda, o birkaç saniye boyunca yaptıklarını nasıl başardığını kimseye anlatamayacak, denemesine rağmen aynı hareketi bir daha tekrarlayamayacaktı. Kendini bütünüyle içgüdülerine bırakarak inanılmaz bir el göz eşgüdümü örneği sergilemişti.

L

Bir anda havaya fırlattığı yayıyla Şigeru'yu hedef alan ve inişe geçmiş olan Senşi okunu rotasından saptırmıştı. Sert ve taşlık zemine çarpan ok, gözden yitip gitmişti. Halt, Will'in bu hareketinden çok etkilenmişti.

"Tanrım!" dedi. "Bunu nasıl yaptın?"

Bir an sonra, konuşmaya vakti olmadığını fark ederek okunu hedefine gönderdi.

~~M»..... Sn~~

Todoki, ilk okun hedefine inmek üzere olduğunu görebiliyordu. Sevinçten içi içine sığmıyordu. Subaylarının dördü de mükemmel birer okçuydu. Şigeru'nun üstüne gelen ok yağmurundan kurtulmasına imkân yoktu. Birden kulağına boğuk bir saplanma sesi geldi ve ilk oku fırlatan subay tökezleyerek düştü. Nereden geldiği belli olmayan kara gövdeli bir ok, deri zırhını delerek göğsüne saplanmıştı.

Todoki adamına doğru eğildiği sırada, iki subayı daha çığlıklarla vurulmuştu. Gri gövdeli bir ok tarafından mıhlanan bir tanesi, kımıldamadan yatıyordu. Diğeriyse omzundaki kara oku güçlükle yakalamış, acıyla inliyordu. Dördüncü okçunun bakışları Todoki ile buluştu ve general, adamın gözlerindeki korkuyu fark etti. Saniyeler içinde üç adamı vurulmuştu ve atışları kimin yaptığına dair hiçbir fikirleri yoktu. Ayakta kalan subay bir şeyler söyleyecek olduysa da havayı yırtarak geçen gri gövdeli bir diğer okla vuruldu ve yere düşerek son nefesini verdi.

Todoki şaşkınlıktan donakalmıştı. Bakışlarını Şigeru'nun durduğu tepeye çevirdi. Atışları, Şigeru'nun her iki yanındaki, grili yeşilli pelerinleri içindeki, şu bir görünüp bir kaybolan suretler yapmış olmalıydı. Generalin gözleri, subaylarından birinin düşürmüş olduğu eğimli yaya takıldı. Yayı eline alması halinde, birkaç saniye içinde hayatını kaybedeceğini anladı. Çömelerek yakınlardaki bir grup Senşi'ye işaret etti.

"Yanıma gelin! Etrafımda kaim!"

Askerler yanma gelmeye hiç de istekli değillerdi. Todoki'nin kurmay heyetinin akıbetine şahit olmuşlardı. Ama yılların Senşi disiplini bir kez daha kendisini gösterdi ve isteksizce de olsa generalin etrafını sardılar. Todoki sıradan bir Nihon-Jalıya göre daha kısa boyluydu ve etrafındaki Senşiler sayesinde başından vurulması da imkânsızdı. Ama daha rahatlamaya fırsat bile bulamadan Kikori saflarında bir yaygara koptu.

"Okubyomono!"

Rakipleriyle alay eden yüze yakın Kikori'nin hep bir ağızdan yüksek sesle söylediği bu kelime, art arda tekrar edilerek savaş alanını çınlatmaya devam etti.

"Okubyomono! Okubyomono! Okubyomono!" Korkaklar! Korkaklar! Korkaklar!

Tezahürat devam ettikçe, Senşilerin yürekleri de yeni bir öfkeyle doluyordu. Todoki, fırsatın ayağına kadar geldiğini fark etti. Adamları tehditlere kulak asmıyorlardı belki, ama bu aşağılık çiftçilerin alayları karşısında fikirleri değişmiş olmalıydı. Düşman hata etti, diye düşündü.

Çatlayan sesiyle "Hücum!" diye bir çığlık attı. "Saldırın! Gebertin hepsini!"

Adamları öne atılarak düşman birliklerinden en yakın olanı hedef aldılar.

Horace geldiklerini görünce emrini verdi.

"Kalkanlar yukarı!"

Büyük kalkanları her an havada tutmanın imkânı yoktu. Kikoriler durup beklerken yüklerini zemine bırakmışlardı. Kalkanlarını gürültüyle kaldırıp yan yana getirerek sağlam bir duvar oluşturdular. Birkaç saniye sonra, Seleten'in *goju*'su da aynı şeyi yaptı.

"Arka saflar! Geriye!" diye gürledi Horace. Her ikigo/Vnun arka safında görevlendirilen askerler, birer adım geriliediler.

Ellerinde ikişer mızrak bulunuyordu.

"Mızrakları hazırla!" diye bağırdı Horace.

Emrin verilmesiyle birlikte, Kikoriler mızraklardan birini yere bırakarak diğerini fırlatmaya hazırlandılar. Elli adet sağ bacak geriye atıldı ve mızraklarını demir uçlan havaya bakacak şekilde tutmakta olan elli adet sağ kol geriye doğru hafifçe yaylandı.

Horace, yaklaşan Senşilerle aralarındaki mesafenin otuz metrenin altına düşmesini bekledi. Düşman, kalkan duvarının arkasında kalan Kikori arka saflarındaki hareketlenmeleri fark etmemişti.

"Fırlat!" diye bağırdı Horace. Elli mızrak aynı anda havaya fırlayarak ilerlemekte olan Senşilere doğru yol almaya başladı.

Sonuç çarpıcıydı. Senşiler büyük kayıplar veriyordu. Sağ kalanlar, beklenmedik saldırı karşısında bir tereddüt anı yaşarken, ikinci mızrak yağmuruna maruz kaldılar.

En az otuz saldırgan vurulmuştu. Verilen bir diğer emirle birlikte, Senşilerin kulakları bir kez daha o korkunç savaş çığlığı ile doldu.

"Issho ni! Issho nü"

Kalkan duvarı üstlerine doğru gelmeye, ölümcül saplama bıçakları bir kez daha ileri geri hareket etmeye başlamıştı. Kesme darbelerinin bir işe yaramayacağını fark eden bazı Senşiler, kılıçlarını kalkanların üstünden düşmanlarına saplamaya kalkıştılar. Ama Horace bunun olacağını öngörmüş ve karşı bir taktik hazırlamıştı.

"Karne!" diye bağırmasıyla birlikte, ikinci mızrakları da fırlattıktan sonra öndeki yoldaşlarına yeniden yaklaşmış olan arka saf askerleri, kalkanlarını havaya kaldırarak kaplumbağa düzeni oluşturmaya, yukarıdan aşağıya savrulan kılıçları karşılamak üzere birliğin üstüne nüfuz edilemez bir kabuk örmeye başladılar. Kalkan duvarındaki deliklerden dışarı çıkan kısa bıçakların ölümcül dansı bir kez daha başlamıştı.

Sayı üstünlüğünün hâlâ kendilerinde olduğunu fark eden bazı Senşiler, sağ tarafa kayarak *goju*'ya yandan saldırmayı akıl etmişlerdi. Durumu fark eden Horace, yeni bir emir verdi.

"Karne indir! Kapı!"

Arka saf askerleri, eşgüdümlü ve düzenli bir biçimde kalkanlarını indirerek sağa döndüler ve yeni saldırıyla yüz yüze gelecek şekilde hatlarını yeniden düzenlediler.

Will ve Horace'ın üzerinde anlaşmış oldukları *kapı kapama* manevrası da buydu. Yukarıdan bakan bir gözlemcinin göreceği şey de kapanan bir kapıyı andıracaktı.

Horace'ın adamlarına yandan saldırmaya çalışan Senşiler, kendilerini tahta ve demirden oluşan bir diğer sağlam duvarın karşısında buldular. Beceriksizce duvara çarparak yeni bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını fark ettiler.

Sıra Seleten'deydi artık. İki saf halindeki *goju,* sola doğru dönerek Horace'ın yeni konumlandırdığı askerlerine saldıran Senşilere yandan bindirmek üzere hızla ileri atıldı.

İki ateş arasında kalan Senşilerin artık fazla bir umudu yoktu. Yeni bir düşmanla ve hiç de alışkın olmadıkları bir savaş tarzı ile karşı karşıya kalmca şaşkına dönmüş ve arkalarını dönerek aynı gün içinde ikinci kez kaçmaya başlamışlardı. Kamplarının yanından geçerek, Arisaka'mn savaştan henüz haberi olmayan ana kuvvetlerinin bulunduğu uzaktaki kampa doğru koşmaya başladılar.

Çok az kişi kaçabilmişti. Senşilerin büyük bir kısmı, savaş alanında, hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

Tek bir kişi hariç. Süslü ve pahalı deri zırhın -üstüne yeşil bir öküz resminin işlenmiş olduğu zırhının- içinde tıknaz bir suret vardı.

Öfke ve utançtan çılgına dönen Todoki, etrafındaki savaşçıları iteleyerek açığa çıkmıştı. Tek başına sessiz Kikori saflarına yaklaşmaya başladı. Birliğin içindeki uzun boylu sureti görebiliyordu. Şigeru'nun arkadaşlık ettiği *gaijin* savaşçısına dair duyduğu hikâyeleri hatırladı. Bulunduğu konumdan hakaretler yağdırmaya başladığı savaşçı, *goju* saflarını aşarak usulca öne çıkıyordu.

Horace Nihon-Ja dilini, Todoki'nin öfkeli zihninin türettiği hakaretleri anlayabilecek kadar iyi bilmiyordu, ama generalin neden söz ettiğini kavramak çok da zor değildi.

“Hiç de hoş şeyler söylemiyor olmalı,” dedi kendi kendine. General lanet okumaya devam ediyordu.

“Horace!” Will’di bu. Horace, arkadaşına doğru hafifçe dönerek yatıştırıcı bir el işareti yaptı.

“Sorun değil, Will. Bu heriften sıkılmaya başlamıştım zaten.”

Kılıcını hışırtıyla çekti ve Todoki’yle yüzleşmek üzere önüne döndü. Düşman generali, öfke ve nefret dolu bir çığlıkla rakibinin üstüne atıldı.

Todoki, Horace’ın elindeki uzun ve düz *gaijin* kılıcını fark etmişti. Bu silahlar hakkında bilgisi vardı. Nihon-Ja’nm en yetenekli kılıç üreticilerinden biri tarafından dövülmüş olan *katana s*, yeterince sert bir darbe vurması halinde, kalitesiz çelikten yapılmış olan bu kılıcı ortadan ikiye ayırabilecek kadar güçlüydü.

Zarif ve dengeli bir kesme hamlesi yerine kas gücünü tercih ederek vücudunun tüm ağırlığını vuracağı darbeye verdi ve kulakları sağır eden bir çığlık atarak kılıcını yabancıya doğru savurdu.

Kılıçlar şiddetle çarpıştı. *Gaijin*'in kılıcının zarar görmediğini fark eden Todoki’nin gözleri, şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Darbesine karşı koymayı başarmıştı. Harcamış olduğu gereksiz kuvvet nedeniyle dengesini kaybederek hafifçe tökezledi ve gardım düşürmek zorunda kaldı.

Horace sağ ayağını öne atıp omzundan güç alarak öne atıldı ve kılıcına azami kuvvet verebilmek amacıyla birden doğruldu. Hedefinde, Todoki’nin takviyeli göğüs zırhının üst kısmında, sadece yumuşak deriden küçük bir şerit ile korunmakta olan boğazı vardı.

Nihon-Jalı usta bir demirci tarafından dövülmüş olan kılıcı hedefini buldu ve ince şeridi kolayca yarıp geçti.

Todoki, gün boyu yaşadıkları karşısında şaşkına dönen gözleriyle, yarı yarıya boğazına gömülü kılıcın üstünden Horace'a şöyle bir baktı. Gözlerindeki hayat ışığı kayboldu ve asi general ayaklan dibindeki taşlık zemine yığıldı.

Horace kılıcını çekerek arkasını döndüğünde, kendisini *goju'larla* yüz yüze buldu. Kikori savaşçıları -ki artık gerçek birer savaşçıya dönüşmüşlerdi- kısa kılıçlarını havaya kaldırarak komutanlarını selamladılar. Bir tek sesin dillendirdiği tezahürat, birkaç saniye içinde yüz gırtlaktan aynı anda yükselmeye başladı.

"Kurokuma! Kurokuma! Kurokuma! "

Horace yorgunlukla elini sallayarak adamlarını selamladı. Seleten yüzünde büyük bir gülümsemeyle öne çıkarak genç savaşçıyı tebrik etti. Dostça kucaklaştılar ve etrafları neşeyle tezahürat yapan Kikorilerle sarılı bir halde Will, Halt ve Şigeru'nun beklediği tepeye yöneldiler.

"O ismin Horace'a nasıl takıldığını öğrenmek isterdim," dedi Will.

Şigeru, genç Orman Muhafızı'na döndü. Daha önceleri, Horace'm lakabı hakkında konuşulurken takındığı şakacı yüz ifadesinin yerinde bu kez yeller esiyordu.

"Her ne şekilde aldıysa alsın," dedi, "gerçekten de büyük saygı içeren bir lakabı var."

KIRK ALTI

W

Alyss, son ağaç dalını da yerleştirmeyi bitirerek ağacın çatalına kurmuş olduğu kaba platformu inceledi.

"Bu, işimizi görür," dedi. Sağlam dallardan inşa edilmiş olan iki metreye iki metrelik platform, Alyss ve Evanlyn'in oturup Uto Ormam'nda kol gezen esrarengiz yırtıcı hayvanı bekleyebilecekleri genişlikteydi.

Ormanın derinliklerinde, yırtıcı hayvanın -Hasanular yaratığı *Kyofu* yani Bela adıyla anıyorlardı- tam dört Hasanu'yu kaçırmış olduğu bölgedeydiler.

Dört metre aşağıda, zemin seviyesinde bulunan Evanlyn, endişeli bakışlarla etrafını taradı. Güneş batıyordu ve ortalık kısa süre içinde kararacaktı. Bela'nın geceleri avlandığı biliniyordu. Nimatsu'nun şatosunda oturup Hasanulann batıl inançlarını eleştirmek başkaydı, karın içinde, gölgeler uzayıp kasvetli orman etraflarını sararken öylece beklemek başka. Evanlyn, hava aydınlıkken kuracakları platform için dal toplama işine itiraz etmeden girişmişti. Ama epeyce uzaklara gitmesini gerektiren son seferi, gölgelerin uzamaya başladığı dakikalara denk gelmiş ve kendini, sık sık korkuyla dönüp arkasına bakarken ve ormanın içindeki en ufak seslere bile tepki verirken yakalamıştı.

"İpi sarkıt," diye seslendi. "Yukarı geliyorum."

"Bir saniye." Alyss usulca kalkarak platformun ortasına geçti. Adımlarını büyük bir dikkatle atarak platformun dayanıklılığını ölçtü ve iplerle gerilmiş ağaç dallarının ağırlığını taşıyabileceklerinden emin oldu. Nihayet tatmin olarak platformun kıyısına doğru yürüdü ve düğümlü ip tomarını ayağıyla dürterek aşağı attı. Evanlyn, bir asilzadeye hiç de yakışmayan bir hızla, ipe tutunarak tırmanmaya başladı. Ağacın tepesine yerleştikten sonra ipi yukarı çekerek bir kez daha kangal haline getirdi ve kendine rahat edebileceği bir konum buldu. Bu kaba platformun tepesinde, 'rahatlık' oldukça göreceli bir kavramdı gerçi.

Alyss, prensese dönerek sırıttı. "Bela'nın arkandan ipe tırmanmasından mı korkuyorsun?"

Evanlyn, Alyss'i buz gibi bakışlarla süzdü ve cevap vermedi. Gerçekten de yaratığın yukarı tırmanmasından korkmuştu.

Karanlık, ormanı yutmaya başlamıştı. Rahatsız bir şekilde, üşüyerek oturmaya devam ettiler. Tek duydukları ses, yakındaki bir ağaca bağlamış oldukları yavru domuzun hırıltılı solumalarından ibaretti. Hayvanı, Bela'yı ininden çıkarmak için yem olarak kullanacaklardı. Alyss domuza yaklaşan yaratığı, yanlarında taşıdıkları iki hafif mızrağı kullanarak öldürmeyi umut ediyordu. Mızrakları Hasanulardan ödünç almıştı. Taşıyabileceği hafiflikte bir silah bulmak için uzun araştırmalar yapmış ve sonunda, Hasanu çocukları için tasarlanmış olan idman silahlarında karar kılmıştı. Mızrak kullanımı konusunda oldukça tecrübeliydi. Evanlyn de elbette, sapanı ve yumurta şeklindeki ağır kurşun topları ile katkıda bulunacaktı.

"Zavallı domuzcuk," dedi Evanlyn usulca.

"İstediğin zaman onunla yer değiştirebilirsin," dedi Alyss.

"Şu Bela dedikleri şey sence nasıl bir yaratık?"

"Nimatsu'nun da söylediği gibi, iri bir yırtıcı hayvan. Bir ayı olabilir mesela. Bu bölgede ayıların yaşadığı biliniyor. Ayrıca Nimatsu yıllar önce buralarda kar kaplanları görüldüğünden söz etmişti. Belki de onlardan biridir."

"Kimse onu daha önce ne görmüş ne de sesini duymuş. Benim tanıdığım ayılar hiç de öyle sessiz değildir," diye itiraz etti Evanlyn.

Alyss, prensesi ters bakışlarla süzdü. "Kaç tane ayı tanıyorsun?"

Evanlyn kendine engel olamadı ve sırıttı.

"Her neyse, emin olduğum bir şey varsa," diye devam etti Alyss, "o da başka bir dünyadan gelmiş bir iblis falan olmadığı. Şimdi sessiz ol bakalım."

Nöbete geçerek Evanlyn'e biraz dinlenmesini işaret etti. Evanlyn engebeli ve düzensiz dalların arasına uzanarak kendine rahat bir konum aramaya başladı. Gözlerini kapadı ama uyuması zaman aldı. Ağaçların arasından esen rüzgârın hışırtılarını, gece kuşlarının kanat çırpma seslerini ve gece hayvanları ile ağaçların arasında ilerleyen böceklerin çıkardıkları sayısız gürültüyü dinlerken, sinirleri iyice gerilmişti.

Daha sızalı birkaç dakika olmuştu ki Alyss'in dürtmesi ile uyandı.

"Geldi mi?" diye fısıldadı.

Alyss başını iki yana sallayarak aynı kısık ses tonuyla cevap verdi. "Hayır. Domuz yirmi dakika kadar önce uyanır gibi oldu ama sonra uykusuna geri döndü."

Dalların arasından domuzun bağlı olduğu açıklığa bir göz attılar. Ufak tefek hayvan, ağacın yanına uzanmış uyuyordu.

"Şimdilik sakin görünüyor," dedi Evanlyn. "Belki de kâbus görmüştür." Platformun ucuna geçerek tomar halindeki ipi alınca Alyss bir anda atılarak kolundan yakaladı. Fısıldamasına rağmen Evanlyn kızın sesindeki aciliyet tonunu duyabiliyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Evanlyn kızarsa da Alyss loş ışıkta bu gerçeğin farkına varacak durumda değildi.

"Tuvalete gitmem gerek," dedi. "Yemek sırasında biraz fazla su içmişim. Turşular susatmıştı da." Sıkılgan bir edayla gülümsedi.

Alyss ip tomarını kızın elinden sertçe alarak platformun ucuna yerleştirdi.

"İdare ediver," dedi. "Gün ışımadan önce ikimiz de aşağı inmeyeceğiz."

"Alyss, mantıklı ol. Bela yakınlarda bir yerde olsaydı, domuz şu anda hırıldanıp ciyaklıyor olurdu. Güvende olduğumuzdan eminim. Saatlerdir bir şey duymadık."

"Bu yaratığın öldürdüğü on yedi Hasanu da bir şey duymamıştı. İçlerinden üçünü, yanlarındaki insanlar uyudukları sırada kamplarına girip kaçırmış, unuttun mu? Evanlyn, güvende olacağımız bir yer varsa, o da bu platformun tepesi. O kadarından bile emin değilim ya, neyse."

Evanlyn bir an tereddüt etti. Evet, Nimatsu onlara Bela hakkında insanın tüylerini diken diken edecek bazı hikâyeler anlatmıştı. Alyss'in de değindiği üzere kurbanlardan bazıları dü-

zinelerce yoldaşın arasında uyurken kaçırılmışlardı -ve kimse en ufak bir ses bile duymamıştı.

"Şey... pekâlâ," diye tereddüt ediyormuş numarası yaparak durumu kabullendi. Bela'nın yakınlarda bir yerde bulunduğu ve üstüne tünedikleri ağaca adım adım yaklaşıyor olduğu fikri, tüylerini diken diken ediyordu. Ama bundan Alyss'e söz etmeyecekti. "Haydi, uyu biraz. Ben nöbet tutarım."

Alyss, prensesi dikkatle süzmeye başladı. "Ben uykuya dalınca sakın aşağı inme," diye uyardı.

Evanlyn başını iki yana salladı. "İnmem."

Alyss pelerinini omuzlarının üstüne yerleştirerek uzandı. Evanlyn'e göre çok daha kısa bir süre içinde uykuya dalmıştı. Birkaç dakika içinde derin ve düzenli nefesler almaya başlamış, üstüne yattığı dallardan rahatsız olduğu anlarda hafifçe kımıldarken minik uyku mırıltıları çıkarmaya başlamıştı.

Evanlyn can sıkıntısı içinde oturmaya devam etti. Ay, bir yay çizerek üstlerinden geçti ve nihayet ormanı yeniden karanlığa ve sessizliğe boğdu. Kuş ve hayvan gürültüleri kesilmişti. Artık yalnızca rüzgârın sesi duyuluyordu. Şafaktan hemen önce rüzgârın şiddeti artınca, Evanlyn doğrularak tedirginlikle etrafına bakındı. Bir an sonra bunun muhtemelen başıboş bir esinti olduğunu düşünerek kızarmış gözleriyle nöbetine döndü. Derin derin esnedi. Göz kapakları aşağı düşmeye başlayınca birden doğruldu. Başı yana kaymış ve birkaç saniyeliğine uykuya yenik düşmüştü. Kendine gelmek için başını hafifçe salladı ve derin nefesler alarak aşağının hafifçe aydınlanmış zeminini gözlemeye başladı. Domuzu, karın üstünde bir karaltı şeklinde seçebiliyordu. Başka da bir şey görünmüyordu zaten.

Dikkatle platformun ucuna geçerek aşağı baktı. Gözüne çarpan bir şey yoktu.

Bir kez daha esnedi. Etrafındaki dallan kaplayan ince kar tabakasını eliyle sıyırarak kendine gelebilmek için yüzüne sürdü. Bu, onu birkaç dakika boyunca uyanık tuttu ve dikkatini toplamasını sağladı. Ama gözleri kapanmaya ve başı da öne düşmeye başlamıştı. Gözlerini açmak için kendini zorladı, yeniden esnedi ve keşke önceki gece mataramdaki suyu bitirmeseydim, diye düşündü.

Şafağın sökmesine hayatı boyunca bu kadar sevinmemişti. Ağaçların arasından süzülen gri renkli ilk ışıkla birlikte, belli belirsiz karaltılar yerine, artık etrafındaki ayrıntıları da *seçebildiğim* fark etti. Doğudan gelen kızıl bir ışıltı, ağaç gövdeleriyle üstteki dalların arasından süzülüyordu.

Çelik grisini andıran gün ışıkları, tam olarak hangi anda gerçekleştiğini bile anlayamadan, ormanı ve üstünde oturdukları açıklığı aydınlatmaya başlamıştı. Gün ışığının tüm tehditleri alıp götürmesi ne garip, diye aklından geçirdi.

Alyss kımıldanarak arkasına döndü ve doğrularak gözlerini ovuşturdu.

“Bir gelişme var mı?” diye sordu ama çok iyi biliyordu ki bir gelişme olsaydı, Evanlyn tarafından çoktan uyandırılmış olacaktı.

“Yok. Ormanın en sıkıcı bölgesini seçmişiz sanınm. Etrafta böcek ve kuşlardan başka kimsecikler yoktu ve bir süre sonra onlar bile sıkılarak uykuya daldılar. Sanınm yer değiştirmemiz..

Evanlyn birden durdu. Alyss’in eli, kolunu sıkıca -acıtacak kadar sıkı- yakalamıştı.

“Baksana,” dedi Haberci. “Domuza bir bak.”

Evanlyn, kızın bakışlarını takip edince adeta kanının donduğunu hissetti. Minik hayvanın etrafındaki kar, kırmızı renge bürünmüştü. Alyss tırmanma ipini yakalayarak platformun kıyısına geçti. İpi aşağıya atmaya hazırlansa da durup aceleyle platformun ucundan çekildi.

“Şuraya baksana,” dedi belli belirsiz bir sesle. “Ayağa kalkma sakın!” diye uyarıda bulundu. “Düşebilirsin!”

Evanlyn, elleri ve dizleri üstünde platformun kıyısına dek ilerleyerek alçak dalların arasından aşağıya bir göz attı. Üstünde bulundukları ağacın etrafındaki kar örtüsü, iri bir hayvanın etrafında ardı ardına çizdiği daireler sonucunda yol yol olmuştu. Yan tarafta, aynı hayvanın uzanarak onları beklediği ve izlediği bir çukurluk yer alıyordu.

“Hiç ses duymadın mı?” diye sordu Alyss. Evanlyn, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir halde başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi ve birden hatırladı, “şafaktan hemen önce, rüzgârın biraz daha şiddetli esmeye başladığını sandım. Ama hepsi bu.” Hayvanın leşini işaret etti. “Zavallıyı öldürdüğünü duymadım bile! Sana yemin ederim ki bütün gece uyanıktım!”

Gece boyunca platformdan aşağı inmek istediğini hatırlayınca korkuyla titredi.

“Tanrım!” dedi usulca. “Az kalsın aşağı inecektim! Belki de orada beni bekliyordu!”

Alyss başıyla onayladı. Onun da korkudan beti benzi atmıştı. İri yaratığın -her ne ise- ne kadar zaman boyunca aşağıda durup kendilerini izlediğini bilmenin bir yolu yoktu.

En sonunda cesaretlerini toplayarak tünedikleri ağaç tepesinden aşağı indiler ve kardaki izleri incelemeye koyuldular.

"îri bir kediye benziyor," dedi Evanlyn. Pençe izlerini incelerken dönüp dönüp arkasına bakmaktan kendini alamadı. Alyss, yaratığın karın içinde yatarak oluşturduğu çukura bir göz atmak üzere o tarafa geçmişti.

"En az dört metre uzunluğunda olmalı," diye akıl yürüttü. "Keşke Will burada olsaydı. Bu izlerden çok daha fazla anlam çıkarırdı."

"Evet, keşke burada olsaydı," dedi Evanlyn. Ama onun aklı daha çok Will'in güçlü uzun yayı ve gri gövdeli oklarıyla sağlayacağı güvenlikteydi. Alyss, hızlı bir bakış attığı Evanlyn'in niyetini kavrayınca, kaşlarını kuşkuyla çatmaktan vazgeçti. Ayağa kalkarak kımıldamadan yatan domuzun yanına gitti. Evanlyn de elini kılıcının kabzasından ayırmadan endişeyle peşinden geliyordu. Alyss, hayvanı mızraklarından biriyle hafifçe dürttü. Zavallıcık, hayatını dev pençelerin tek bir darbesi ile kaybetmiş gibi duruyordu.

"Domuzu Bela öldürmüş, ama onu yemeye kalkışmamış," diye mırıldandı. "Ya da leşi yanma almaya."

Evanlyn korku dolu bakışlarla Alyss'i süzüyordu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ama cevabı biliyordu aslında.

"Bela, domuzun bizi uyarmasını istemedi. Zaten domuzla ilgilendiği de yok. O, bizim peşimizde."

KIRK YєD1

W

un ir dahaki sefere," dedi Halt, "bu kadar ucuz kurtulama-
JDyacağız." Savaşta yalnızca altı adam kaybetmişlerdi. Dördü ağır olmak üzere bir düzine de yaralı vardı. Buna karşılık, öldürdükleri Senşilerden yetmişten fazla kılıç, göğüs zırhı ve miğfer ele geçirilmişti. Arisaka'nm adamları arasında çok sayıda da yaralı bulunuyordu.

Halt, Şigeru'nun Senşileri ile Kikori savaşçıları dar geçitten yukarı çıkarken, Mikeru ile bir düzine takipçisini, gizli geçidin girişine ulaşımı sağlayan minik patikaları imha etmekle görevlendirmişti. Gençler, düşmanın geride bıraktığı çadırlardan söktükleri geniş muşambaları çukurun önündeki geniş araziye, karın üstüne boylu boyunca yerleştirmişlerdi. Mikeru, insanın her an yanında olmasını isteyeceği türden çok becerikli bir çocuk, diye düşündü Halt. Hevesli ve enerjik olmanın yanı sıra, girişkendi de. Şigeru'nun Senşi muhafızlarından bir grup, düşmanın geçidin girişini keşfetmesi ihtimaline karşın dar oyukta nöbete bırakılmıştı.

Komutanlar Şigeru'nun kulübesinde toplanmış, savaş hakkında değerlendirme yapıyorlardı. Halt, hepsinin aklından geçen fikri dile getirmişti.

"Arisaka aptal değil," diye aynı fikirde olduğunu belli etti Şigeru. "Todoki gibi körü körüne üstümüze çullanmayacaktır. Çoço'nun tasarladığı bu yeni taktikleri bozguna uğratacak yöntemler arayacaktır." Başını sallayarak işaret ettiği Will, lakabı duyunca hafifçe kaşlarını çattı, ama lisan dersi almanın zamanı olmadığının farkındaydı.

"Yapmamız gereken şey, kendimizi Arisaka'nın yerine koymak," dedi Halt. "Her iki *goju'mm* birlikte uyguladığı taktiklere nasıl karşılık vereceğini düşünmeliyiz."

"Dört," dedi Will ve Halt'un bakışlarını üstüne çekince izah etti. "Vadi kardan temizlendiğinde, en az iki yüz eğitimli adamımız olacak."

Seleten de başını sallayarak onayladı.

"Güzel," dedi Halt. "Ama sayıları bizden yine de fazla olacak ve bu kez onları gafil avlama şansımız da yok. Arisaka dövüş tarzımızı biliyor olacak. Yerinde olsaydınız siz ne yapardınız?"

Seleten boğazını temizledi ve tüm dikkatleri üstüne çekti.

"Toskana'da bu meseleye kafa yormuştuk," diye hatırlattı. "Ağır silahlar ya da topçu birlikleri *goju*\arın düzenini bozabilir. Birliğin bütünlüğü bir kez kırıldıktan sonra da Senşiler her zamanki usullerince -bire bir- dövüşe girebilirler."

"Arisaka'nın elinde ağır silah yok," diye cevap verdi Halt. "Şehirdekileri de dağların tepelerinden getirme şansı sıfır."

"Doğru," diye kabullendi Seleten. "Öyleyse bir sonraki se-

çeneği okçular olacaktır." Şigeru'ya döndü. "Sizce kaç tane okçuyu bir araya getirebilir?"

İmparator birkaç saniye düşündü.

"Otuz kadar," dedi. Alt kademelerdeki Senşilere soylular gibi okçuluk eğitimi verilmiyordu.

"Otuz okçu bize büyük hasarlar verebilir," diye araya girdi Will.

Horace öne doğru eğildi. "Ama *karne* düzeni okçuların etkisini sıfırlıyor," dedi. Will'in Kikorilere öğrettiği kaplumbağa düzeninden söz ediyordu.

"Etrafımızdan dolaşıp arkadan saldırmaları halinde sıfırlamıyor," dedi Seleten. "Arka saftaki askerlerin yüzlerini bu yeni saldırıya dönmeleri gerekir ki, bu da *karne* düzenini bozmaları anlamına gelecektir. Yandan saldırıya uğramaları halinde kalkanlarını başlarının üstünde tutmaya devam edemezler."

Horace aldırmaz bir el işareti yaptı. "Öyleyse biz de kendimize etrafımızı saramayacakları bir konum seçeriz. Çitin aşağısındaki vadi, bu iş için yeterince dar sayılır. Ya da saldırıyı çitin arkasında bekleriz."

"O dediğini yapamayız," dedi Halt. "Dövüşü Arisaka'nın sahasına taşımamız gerek. Güneyden takviye kuvvetler gelecektir. Yeterince adamla çiti ele geçirebilir. Ama sorun şu ki..." Aklindakini dile getirmek istemediği için sustu.

Şigeru, tecrübeli Orman Muhafızı'na döndü. "Sorun diyordun, Halto-san?"

Orman Muhafızı gönülsüzce cevap verdi. "Sonsuza dek çitin arkasında bekleyip savunma yapamayız. Beklersek sonunda kazanan Arisaka olacaktır. Bizden hemencecik kurtulmak

istiyor. Ama bu isteğine ulaşmasının uzun zaman alacağını fark ederse, bizi buraya hapsetmek için geride yeterince adam bırakarak güneye dönüp tahta el koyabilir. Öldüğünüzü ilan edebilir ve kimse de ona itiraz etmez." Son sözleri İmparator'a yönelikti.

Şigeru kaygılı bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Tahtı ele geçirdikten sonra Arisaka'yı yerinden etmek çok daha zorlaşır."

"Aynen öyle. Dolayısıyla onu savaşmaya zorlamalıyız. Elde edeceği sonucun harcayacağı emeğe değeceğine dair onu ikna etmeliyiz. Bunu yaparken de uyguladığımız taktiklere karşı atacağı adımları tahmin etmeye çalışmalıyız."

"Genel çerçeveyi çizmek gerekirse," dedi Will usulca, "kalkan duvarımızı kırması -ve eşzamanlı olarak bir birliğin arkamızdan dolanması- gerekiyor. Doğru mu?"

Diğerleri sözlerini onaylayınca devam etti.

"Açık alanda savaşa girmemiz halinde etrafımızı çevirecek kadar çok adamı olduğunu biliyoruz. Aradaki mesafeyi koruyarak üstümüze saldırmayı başarabilirse, bizi ilerlemeye zorlayacaktır. Saplama bıçaklarımız yalnızca göğüs göğse dövüşte etkili. Ayrıca önceden hazırlamış olduğumuz konumu terk edip harekete geçmemiz halinde, etrafımızın sarılmasına davetiye çıkarmış olacağız."

Horace, Will'in çizdiği çerçeveyi dikkatle takip ediyordu. Arkadaşı mantıklı şeyler söylüyordu. "Ama aradaki mesafeyi koruyarak bize nasıl saldırabilir ki?" diye sordu.

"Makedon Falanksı gibi bir yöntem kullanabilirler diye düşünüyorum," dedi Will.

İmparator Halt, Horace ve Seleten'in aynı anda derin bir nefes aldıklarını fark etti. Üçü de dikkatle onaylarcasına başlarını sallıyorlardı.

"Nedir bu Makedon Falanksı dediğin şey?" diye sordu.

"Makedonlar, falanks adlı etkili bir savaş düzenini keşfeden savaşçı bir milletti," diye açıkladı Halt. "Falanks denen birim, boyları dört metreye kadar varabilen uzun ve ağır mızraklarla donatılmış savaşçılardan oluşur. Düşmana cevap verme fırsatını bile tanımadan ön saflarını mızraklarıyla deşip geçerlerdi."

"Arisaka bu falanks denen şeyden haberdar mıdır sizce?"

"Hayır," diye cevap verdi Halt. "Ama mızrak ya da kargı kullanma fikri aklına pekâlâ gelebilir. Gelmezse şaşarım; mantıklı bir çözüm çünkü. Bu şekilde ön saflarımıza saldırabilir ve kısa kılıçlarımızdan etkilenmeyebilirler."

"Mesafeyi kapatmak bize düşüyor," dedi Horace. "Savaşmak üzere ilerlemek zorundayız, yoksa kalkan duvarımızı parça parça ederler."

"Biz ilerleyince de takviye birlikler arkamızdan dolanabilecekler," dedi Seleten.

"Mızraklarımızı kargı gibi kullanabiliriz," diye öneride bulundu Horace. "İlk mızrakları fırlattıktan sonra ikinci ve üçüncü safların yedek mızraklarını saplama kılıçları olarak saklayabiliriz."

Halt, düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Bu işe yarayabilir. Arisaka'nın adamları büyük bir ihtimalle Makedon kargıları kadar uzun silahları kullanmasını bilmiyorlardır. Gerekli kuvvet ve yetenek seviyesine ulaşmak yıllar sürer. Bana kalırsa mızrak kullanacaklardır, dolayısıyla biz de

mızrağa karşı mızrağa sarılacağız. Ama en iyi ihtimalle, iki taraf da birbirini yenemez. Bir süre sonra göğüs göğse dövüşmek isteyeceğiz; zira yakın dövüşte tüm unsurlar lehimize. Dolayısıyla etrafımızdan dolanmalarını engellemenin bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Elli okçu o işi görür," dedi Will.

"O kadarını eğitebilirsek tabii. Bir de elimizde elli yayımız olsaydı," diye cevap verdi Horace.

Will umutsuzca başıyla onayladı. Ama başını kaldırdığında, eski ustasının gözlerinde bir umut ışığı yandığını fark etti.

"Bir fikrim var," dedi tecrübeli Orman Muhafızı. "Will, haydi, gidip bizim Mikeru'yu bulalım."

m»---------- ss~

Will, Halt ve Mikeru, Kikori go/M larının eğitimlerini aldıkları idman sahasında buluşmuşlardı. Birlikler o esnada mola vermiş oldukları için saha onlara kalmıştı.

"Mikeru," dedi Halt, "mızrak fırlatmasını biliyor musun?"

Genç Kikori, hevesle başını evet anlamında salladı. "Elbette, Halto-san. Kikoriler mızrak kullanmasını çok küçük yaşta öğrenirler."

"Mükemmel." Halt, genç adama sıradan bir Kikori fırlatma mızrağı uzattı. Ardından başıyla yaklaşık kırk metre uzaktaki, üzerine ele geçirilen göğüs zırhlarından birini geçirmiş olduğu bir direği işaret etti. "Bakalım, şu göğüs zırhını vurabilecek misin?"

Mikeru mızrağı elinde şöyle bir tarttıktan sonra, hedefle arasında otuz metre kalıncaya dek ilerledi. Sağ kolu ve vücudu gerildi ve sol bacağını öne çıkararak mızrağı dar bir açıyla hedefine gönderdi. Göğüs zırhı mızrakla delinerek bağlı olduğu direkten tıngırtıyla aşağı düştü.

Halt sağ kol ve omuz ile vücut ve bacakların fırlatış sırasında eşgüdümlü bir biçimde hareket ettiklerini, dolayısıyla Mikeru'nun mızrağı azami kuvvetle fırlatabildiğim fark etmişti.

"Çok güzel," dedi. "Will, hedefi düzenler misin lütfen?"

Will koşup hasar görmüş göğüs zırhını üstüne saplanan mızrağı çıkardıktan sonra direğe yeniden yerleştirdi. Arkasını döndüğünde, Halt Mikeru'yu, hedefin elli metre kadar gerisine çekmişti. Will hızla yanlarına geldi ve Halt mızrağı onun elinden alarak Mikeru'ya uzattı.

"Bir de bu mesafeden deneyelim," dedi. Ama Mikeru özür dilercesine başını iki yana salladı.

"Burası çok uzak. Mızrak o kadar uzağa fırlatamayacağım kadar ağır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Halt. Yanında taşıdığı muşambayı açarak çıkardığı tuhaf silahı Mikeru'ya uzattı.

Boyu bir metreden uzun, ağır demir uçlu, hafif bambudan iri bir ciritti bu. Silahın arka ucunda, bir okun sırtını andıran ve gövdeye bağlanıp yapıştırılmış üç adet deri kanatçık bulunuyordu. Kanatçıkların hemen önüne ise ciridin tüm gövdesi boyunca devam eden dar bir çukur oyulmuştu.

"Bir de bununla dene," dedi Halt.

Ama Mikeru, silahı elinde tarttıktan sonra başını bir kez daha iki yana salladı.

“Bu da çok hafif, Halto-san. Yeterince kuvvetli bir şekilde fırlatamam.”

“Kesinlikle,” diyerek hemfikir olduğunu gösterdi Halt. Bir ucu düğümlü, diğeri ise sarılı bir kayış çıkardı. Düğümlü ucu silahın arka kesimindeki oyuğun etrafına sardı ve kayışı tutturmak üzere kımıldatmadan kendi üzerinden geçirdi. Kayışı gergin tutmaya devam ederek gövde boyunca ilerletmeye başladı ve ince bir iple bağlı olan kesime dek indirerek cirit için bir tutma yeri oluşturdu. Mikeru’nun sağ elini alıp kayışın sarılı ucundan geçirdi ve tutacağa götürdü. Bu esnada kayışın gergin kaldığından emin oldu.

Gövdenin yarıdan fazlasını kaplayan ve düğümle çakışmakta olan ip sayesinde yerinde kalan kayışın aldığı hali fark eden Mikeru’nun gözleri parladı.

“Şimdi dene,” dedi Halt.

Mikeru sırıtarak göğüs zırhına bir göz attı ve vücut ağırlığını fırlatışa vermek üzere hafifçe yaylandı. Deri kayış kolunun bir uzantısı gibi hareket ediyor, fırlatışa muazzam bir ivme kazandırıyordu. Cirit tıslayarak ölümcül yolculuğuna çıkarken, kayışın düğümlü ucu da serbest kalarak Mikeru’nun bileğine sarıldı.

Cirit göğüs zırhını vuramadı ama sekiz metre kadar ilerisine düştü. Mikeru şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

“Çok etkiliymiş bu,” dedi. “Çok etkili.” Ciridi getirmek üzere hareketlendi, ama Halt onu durdurarak muşambayı işaret etti. Orada Mikeru’yu üç cirit daha bekliyordu.

Mikeru, mükemmel bir el göz eşgüdümüne sahip doğuştan sporcu bir delikanlıydı. Aynı zamanda usta bir mızrak fırlatı-

cısıydı da. Bu yeni fırlatma yöntemine alışması uzun sürmedi. Dördüncü atışında, mızrağının demir ucuyla deri zırhı ortasından delmişti.

Halt, çocuğu yüreklendirmek için sırtına bir şaplak attı.

"Bunu arkadaşlarına da öğret," dedi. "Kendine daha fazla cirit kes ve hepiniz tekniği kavrayıncaya dek üzerinde çalışın. Bahar mevsiminin gelmesine yedi sekiz hafta kaldı. Arisaka'nm karşısına yeniden çıktığımızda, otuz kişilik eğitimli bir birliğin bu silahlarla kuşanmış olmasını istiyorum."

Mikeru hevesle başını sallayarak onayladı. Hain generale karşı verilen savaşta, o ana dek önemli bir rol oynamamış olduğu için kendi kendini yiyip bitiriyordu. Arkadaşlarının da onunla aynı hisleri paylaştıklarını biliyordu. İşte şans ayaklarına gelmişti.

"Hazır olacağız, Halto-san," dedi ve dimdik doğrularak resmi bir selam verdi.

Halt da karşılık olarak onu başıyla selamladı ve Will'le birlikte idman sahasından ayrılarak Mikeru'yu yeni öğrendiği teknik üzerinde çalışması için yalnız bıraktı.

"Şimdi arkamızdan dolansınlar da görelim bakalım," dedi Halt.

KIRK SEKIZ

W

UT) unun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye endişey-J-3le sordu Evanlyn.

Malzemelerini kontrol eden Alyss, başım hafifçe yukarı kaldırdı.

"Hayır. Değilim. Ama sonuçta fikir *fikirdir* ve başka bir seçeneğimiz de yok. Umarım şu sapanını gerçekten de iddia ettiğin kadar iyi kullanıyorsundur."

"İyi kullandığımı hiçbir zaman söylemedim. Belki başkaları o fikirdedir, ama benim ağzımdan asla öyle bir söz çıkmadı," diye itiraz etti Evanlyn.

Alyss, prensesi alaycı bakışlarla süzdü. "Olabilir. Ama hiçbirine itiraz ettiğini duymadım."

Paylaştıkları odanın kapısının hafifçe vurulması nedeniyle sohbetleri yarıda kaldı.

"Girin," dedi Alyss ve kapı yana doğru kayarak açıldı. Gelen, Lord Nimatsu'ydu. Nihon-Ja asilzadesinin yüzünde endişeli bir ifade vardı. Bakışları Alyss'in çoktan hazırlayarak yatağın üstüne yerleştirmiş olduğu malzemelere gitti.

“Ariss-san,” dedi, eğilip selam vererek. “Demek yola çıkmakta kararlısınız.”

“Korkarım buna mecburum, Lord Nimatsu. Bela’yı öldürdüğümüzü ispat edemezsek, halkınız Uto Ormanı’ndan geçmeyecek. Aklıma daha iyi bir yöntem gelmiyor.”

“Yanınıza yem olarak bir başka domuz -ya da keçi- alamaz mıydınız?” diye sordu Nimatsu.

Alyss başını iki yana salladı. “Bela, hayvanlarla ilgilenmediğini bize gösterdi. Domuzu yalnızca susturmak için, orada olduğuna dair bizi uyarmasın diye öldürdü. Ama sonrasında hayvanın leşine dokunmadı bile. Gecelediğimiz ağacın altında saatlerce aşağı inmemizi bekledi. Bela, insanların peşinde. İnsan eti yiyor. O yüzden bu kez domuz rolünü ben oynayacağım.” Bir an bekledikten sonra Evanlyn’e bir bakış attı. “İfade tarzıma itiraz etmekte serbestsin,” dedi.

Evanlyn durumu onaylamadığını belli eden bir el işareti yaptı. “Şaka kaldırmayacak kadar ciddi bir meseleden söz ediyoruz, Alyss. Kendini büyük bir tehlikeye atıyorsun. Ayrıca sapan yeteneğime de biraz fazla güveniyormuşsun gibi geliyor. Kimin yem olacağını belirlemek için neden yazı tura atmıyoruz?”

Nimatsu’nun bakışları bir kızdan diğerine gidip geliyordu. Başını birkaç kez onaylamasına salladı.

“Büyük bir risk alıyorsun, Ariss-san. Ev-an-in-san gerçekten dediğin kadar yetenekli mi?”

“Benim mızrak kullanma yeteneğimden çok daha ileride olduğu kesin,” dedi Alyss. “O yüzden benim yem, Evanlyn’in de avcı olması daha mantıklı. Ortak bir dostumuzun dediğine bakılırsa, atışlarıyla bir sivrisineğin gözünü bile çıkarabilirmiş.”

“O kadarını becerebileceğimden emin değilim,” dedi Evanlyn şüpheyle.

Alyss’in yüzü kuşku dolu bir hal aldı. “Bunu bana söylemek için ne kadar uygun bir an seçtin.”

Evanlyn bu yoruma aldırmadı. Alyss’in gergin olduğu için bu kadar alaycı cevaplar verdiğinin farkındaydı. Uzun boylu Haberci, kendisini müthiş bir tehlikeye atıyordu. Başına gelecekler korkması kadar doğal bir şey yoktu.

“Öyle ya da böyle,” diye devam etti Alyss, “dövüş başladığında güvenle kalkanının ardına sığınacak olan benim. Açık arazide kedi irisi dostumuz ile mücadele etmek zorunda kalacak olan sensin.”

Talimatlarına göre üretilmiş olan iri tahta kalkanı işaret etti. Neredeyse iki metre boyundaki dikdörtgen şekilli kalkanın uçları hafifçe kıvrılıyordu. Aslına bakılırsa, Alyss Kikorilerin kullandıkları kalkanlardan esinlenmiş ve vücudunu *Kyofu* nun. saldırısından bu şekilde korumayı planlamıştı.

Nimatsu derin bir iç geçirdi. Uzun boylu, saygılı diplomat kıza hayran kalmıştı ve zavallının geceyi çıkaramayacağından korkuyordu.

“Ben bu fikrin hâlâ hoşuma gitmediğini dile getirmek zorundayım,” dedi noktayı koyarak. Genç kızı ikna edemeyeceğini sezmişti. Alyss, Nimatsu’ya dönerek acı acı gülümsedi.

“Ben de bayılıyor değilim. Ama şu an elimizin altındaki tek seçenek bu.”

Yakınlarda bir yerde, bir baykuş düzenli aralıklarla ötüyordu. Alyss'in tüyleri, sesi ilk duyduğu an diken diken olsa da artık duruma alışmıştı. Baykuş sesleri, minik gece yaratıklarının ağaçların dibinde yürürken çıkardıkları hışırtılar ve dalların arasından esen rüzgârın yumuşak nefesi gibi, gecenin bir parçası olup çıkmıştı.

Bulabildiği en geniş ağaca sırtını verip kolunu destek şeridinden geçirdiği ağır kalkanı, her an kaldırabileceği şekilde önüne yerleştirdi. Kalkanın ucundan yalnızca kafası görünüyordu. Sağ kalçasındaki kınında, Evanlyn'in saks bıçağını taşıyordu. Uzun kılıcına göre hem taşıması hem de kullanması -her şeyin plana uygun yürüyeceği varsayılırsa tabii- daha kolay olacaktı. Çifte mızraklarını, uçları yere bakacak şekilde yanı başında toprağa saplamıştı. Bir işe yarayacaklarını sanmıyordu, yine de yanında getirmişti. Başı, yüzü ve sağ kolu, Bela'nın pençelerinden korunabilmek üzere sert deri şeritlerle kaplıydı. Bela'nın bir tür yırtıcı kedi olduğuna dair artık ikna olmuştu. Kaplanlara ve sessizce, kendilerini belli etmeden avlandıklarına dair kulağa neredeyse doğaüstü gelen hikâyeler dinlemişliği vardı. Ayı gibi hantal ve iri bir hayvanın, o şekilde hareket edebileceğini aklı almıyordu

Sırtını ağaca yasladı. Bacakları ağrıyordu. Saatlerdir aynı noktada ayakta duruyordu ve amansız soğuk, bacaklarından yukarı tırmanarak adalelerinin kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Birkaç dakikalığına oturup dinlenmek için can atıyordu, ama o konumdayken canavarın ortaya çıkması halinde, durumun aleyhine dönebileceğinin farkındaydı. Ayaktayken ani hareketler yapabilir, ön ya da yan taraftan ge-

lecek bir saldırıya karşı kalkanı yukarı kaldırabilirdi. Ağaç, nasıl olsa sırtını koruyordu.

Bacaklarını kımıldatıp ağırlığını birinden diğerine vererek kan akışını hızlandırmaya çalıştı. Yaşadığı anlık rahatlama, ağırlığını yorgun kaslarına kaydırdığı an yaşadığı rahatsızlığın daha da artmasına neden oldu. Saatin kaç olduğunu merak etti. İncecik ay, gökyüzünü terk edeli çok olmuş, ağaçların diplerindeki gölgeler zifiri karanlığa dönüşmüştü. Bulunduğu noktanın hemen karşısındaki ağacın tepesine kurdukları platforma bir göz attı. Hatlarını güçlükle seçebiliyor, nöbetteki Evanlyn'in karanlık suretini bulanık bir leke halinde de olsa görebiliyordu. Evanlyn en azından oturabiliyor, diye düşündü. Ve bu da...

Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Hissetmişti. Ormanda bir şeyler değişmişti. Kalbi güm güm atarak farkın ne olduğunu kesinleştirmeye çalıştı. Birden anladı.

Baykuş ötmemişti. Farkında olmadan, zihniyle ötüşlerin arasında geçen zamanı sayıyordu. Baykuş öttükten sonra içinden saymaya başlıyor, yüz elli ila yüz altmış arasındayken hayvanın sesi yeniden duyuluyordu. Ama bu kez, içindeki otomatik saat yüz yetmiş üçe dek saymıştı ve hayvan ötmemişti.

Orada bir şey vardı. Çok yakında. Kalkanın üstünden bakan gözleri bir o yana bir bu yana gidiyor, gölgeleri araştırıyor, yırtıcı hayvanı tespit etmek ve saldırının ne yönden geleceğini keşfetmek için çaresizce uğraşıyordu.

"Alyss! Solunda! Sol tarafında!"

Evanlyn'in uyarı dolu çığlığı ormanı çınlatmıştı. Alyss sola

doğru döndü ve kendisine yaklaşan belli belirsiz bir bulanıklığı fark ederek kalkanı yerden kaldırdı.

Büyük bir gümbürtü koptu ve Alyss kalkana çarpan şey nedeniyle metrelerce geriye savruldu. Tek güvenlik umudu olan kalkanın şeritlerine çaresizce yapışmıştı. Yere sırtüstü düşerek kuru kar tabakasının içinde kaydı. Tek bir darbede bütün nefesi kesilmişti. Bir an sonra, devasa, ağır ve muazzam bir güce sahip olan bir yaratık tepesine çullanmış, yukarı doğru tutmayı başardığı kıvrımlı tahta kalkanın içine girip büzüşmesine neden olmuştu. Hayvan avına ulaşmak üzere kalkana darbe üstüne darbe indiriyordu. *Kyofunun* insanın kanını donduran bir homurtu çıkararak pençelerini tahtaya geçirdiğini ve muazzam dişleriyle kalkanın tepesini ısırdığını duyabiliyordu. Tüm büyük kediler gibi, tek bir şiddetli darbeyle avının kamını deşebilmek üzere arka ayakları üzerinde doğrulmuştu. Ama yırtıcı pençeleri, insan eti yerine demirle güçlendirilmiş sert tahtayı tırmıklıyordu. Etrafa tahta parçaları saçılıyor, demir şeritler ezilip büzülüyordu.

Pençelerinin arasına uzun ahşap kıymıklar batan yaratık, öfkeyle hırladı. Bu geçit vermeyen yüzeyin altında bulunduğunu bildiği sıcak insan etine ulaşabilmek için çabalarını artırdı.

Sfi»---------- Ss-

Evanlyn, *Kyofu* saldırıya geçtiği anda açıklığın kıyısındaki ani ve bulanık hareketlenmeyi fark etmişti. Neyse ki canavar üstüne çullanıp ayaklarını yerden kesmeden önce Alyss'e ha-

ber verecek fırsatı olmuştu. O ana dek her şey Alyss'in planı doğrultusunda ilerliyordu. Koca kalkanı yırtıcı hayvanla arasına sokmayı başarmıştı. Artık sıra Evanlyn'deydi. Platformun ucundaki ip tomarına bir tekme attı ve birkaç metre kaydıktan sonra kendini bırakarak yere kondu.

Sapanını çoktan çıkarmıştı. Dengesini sağlar sağlamaz, yumurta biçimli ağır kurşun toplardan birini sapanın merkezindeki keseye yerleştirmeye başladı. Azami hıza ulaşmak istediği için sapanı iki kez çevirdikten sonra açıklığın diğer tarafındaki yırtıcı hayvana doğru savurdu.

Yaklaştıkça önünde cereyan eden sahneyi yakından inceleme fırsatı buluyordu. *Kyofu*'nun artık kedigillerin iri bir üyesi -Seleten'in Arrida boyunca seyahat ettikleri sırada kendisine göstermiş olduğu kum aslanlarına göre çok daha iri bir vücudu vardı- olduğunu görebiliyordu. Koyu kahverengi şeritlerle bezeli beyaz bir kürke sahipti.

Bir kar kaplanı, diye düşündü. Bir an sonra, kurşun bilye müthiş bir çatırtıyla hayvanın sol omzuna çarptı ve kürkün altında yatan kemiği parçaladı. Evanlyn istemsizce hareket ederek keseyi yeniden doldurdu ve bir atış daha yaptı.

Güm! İkinci bilye hayvanın göğsüne çarparak kaburgalarını kırmıştı. Kaplan acıyla uluyarak saldırganın kim olduğunu görmek için öfkeyle başını çevirdi.

Kalkanın altındaki Alyss, hayvanın vücuduna art arda çarpan bilyelerden çıkan çatırtıları işitmişti. İlk olarak, yaratığın sol ön ayağının omuz kısmından vurulup etkisiz hale gelmesiyle birlikte, sağ tarafındaki baskıda bir azalma hissetti. Birkaç saniye sonra kulağına bir başka gümbürtü çarptı. *Kyofu,*

kalkanı etkisiz hale getirme çabalarını bütünüyle sona erdirerek Evanlyn'i aramak üzere kafasını çevirdi. Alyss'in üstündeki ağırlık bir anda hafiflemişti. Artık oynatabildiği sağ koluyla kalkanı tutmayı bıraktı ve çaresizliğin getirdiği bir güçle, kınının içindeki saks bıçağını çekti.

Evanlyn üçüncü atışını yaparken dikkatle nişan almış, hayvanı sol kalçasından vurmuştu. Bir kez daha kırılan bir kemiğin çatırtısı duyuldu ve sol arka bacağı etkisiz hale gelen kaplanın, açıklığın diğer tarafındaki bir ağacın altında fark ettiği suretin üzerine atlama denemesi boşa gitti. Yeterince kuvvet alamadı ve hantal hareketlerle olduğu yere devrilmek zorunda kaldı.

Çektiği acı dayanılmaz hale gelen hayvan, acıdan çıldırarak devasa pençeleriyle arka bacağındaki yarayı tutmak üzere yan döndü.

Evanlyn'in dördüncü bilyesi, tam da o anda müthiş bir şiddetle kafatasına çarptı.

Alyss de aynı anda kalkanın ucundan uzanarak keskin saks bıçağını kamının altından hayvanın vücuduna sokmuş, yukarı doğru ittirerek yaklaşık yarım metrelik bir yarık açmıştı.

Canavar tiz bir çığlık attı. Avının kanını donduran her zamanki acımasız hali, artık şaşkınlık dolu bir dehşete dönüşmüştü. Sakatlanmış, kamı deşilmiş ve ölmek üzereydi. Bu kez kendi kanıyla kıpkırmızı kesmiş olan karın üstüne yüzüstü devrildi.

Alyss, korkunç yaratığın pençe menzilinden kaçabilmek için büyük bir çabayla kalkanın altından kayarak uzaklaştı. Evanlyn yoldaşının yanına koşup onu kolundan yakaladı, genç Haberci'yi güvenli bir mesafeye çekti ve sonra ayağa kaldırdı.

Birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. *Kyofu* son bir feryadın ardından hareket etmeyi kesti.

"Öldü," diye duygusuzca mırıldandı Evanlyn.

Alyss bir şey söylemedi. Ruhu kalkanın altında geçirdiği zorlu dakikalar ve yaşadığı sarsıntı tarafından ele geçirilmişti; midesi bulanıyor, içinden kusmak geliyordu.

KIRK DOKUZ

M/

Ortalık aydınlanınca Hasanu köyünden ödünç aldıkları bir çift at ile canavarın leşini Nimatsu'nun şatosuna taşıdılar.

Evanlyn'in de ilk anda tahmin ettiği üzere Bela bir kar kaplanıydı. Ama hayvan, soyunun son derece iri bir temsilcisiydi. Başından kuyruğuna dek uzunluğu neredeyse beş metreyi buluyordu. Minik kafile, köyün ana caddesini, evlerinden çıkan Hasanuların bakışları altında geçti. Kedinin leşini, kan ve kirle kaplı grili beyazlı kürkünü görenlerden şaşkınlık dolu ünlemler yükseliyordu. Evanlyn'in bilyeleri, arkalarında açıkça görülebilen izler bırakmıştı. Hayvanın kırık sol ön bacağı yamuk bir açıyla sallanıyordu. Parçalanmış alt çenesi kafatasına yalnızca bir kas grubu ile bağlıydı ve hayvanın boynu kurumuş, donmuş kanla kaplıydı.

Göze en çok çarpan şey ise yaratığın kamında bulunan, etrafındaki tüylerin de kanla kaplı olduğu yarım metre uzunluğundaki yarıktı.

Atlar köyün içinde ilerledikçe canavarın kafası pürüzlü ze-

minde inip kalkıyordu. Cansız gözleri yarı açıktı. Ama ölüyken bile unvanını hak ediyordu -*Kyofu.* Bela.

Hasanular ortalığı dehşete düşüren hayvanı izlerken haberler de kulaktan kulağa yayılıyordu. Bakışlar, canavarın muazzam vücudundan onu öldüren iki kıza kayıyordu. Yaşadıkları sarsıntı ve korku nedeniyle her ikisinin de beti benzi atmıştı ve yüzlerinden yorgunluk akıyordu. Hareketsiz leşin yanında minicik ve neredeyse önemsiz görünüyorlardı. Alyss'in ceketi ve pantolonu yırtılmış, düşmüş olduğu kirli zemin nedeniyle lekelenmişti. Yüzü ve kollarındaki koruyucu derileri çıkarıp atmıştı. *Kyofu mm* pençe ve dişleriyle büyük hasarlar verdiği kalkanı, sol yanındaki atın koşum takımlarına asmıştı. Kalkanın üst uçları yarılıp parçalanmış, gövdeyi oluşturan kıvrımlı ahşap kesimde derin göçükler oluşmuştu. Yaratığın saldırılarına hedef olan destekleyici demir şeritlerin üstleri, pençe izleriyle doluydu.

Kyofu ve insan azmanı Hasanuların yanında küçücük kalan kızlar, köyün ana caddesi boyunca yollarına devam ederken köylüler de eğilerek onlara selam durmaya başlamışlardı.

"El falan mı sallamamız gerekiyor?" dedi Evanlyn bıyık altından. Her ne kadar protokol eğitimi almış olsa da karşı karşıya oldukları bu sahne, eğitmenlerinin öngördüklerine hiç benzemiyordu.

"Sen salla istersen. Ben çok yorgunum," diye cevap verdi Alyss. Köyün ana caddesinin yokuş yukarı çıkarak şatoya açıldığı uç kısmına bir göz attı. Uzun boylu Lord Nimatsu dışarı çıkmış, onları bekliyordu. Yaklaşan kızları yerlere kadar eğilerek selamladı.

Alyss ve Evanlyn, aralarında bakıştıktan sonra, ellerini belli belirsiz sallayıp başlarını hafifçe eğerek adama karşılık verdiler.

"Ariss-san, Ev-an-in-san," dedi yeniden doğrulan Lord Nimatsu, "halkıma büyük bir iyilik yaptınız."

Evanlyn başıyla onayladıktan sonra etrafına bakındı ve yerdeki devasa leşi işaret etti.

"Lord Nimatsu, size *Kyofu* yu getirdik. Onu öldürdük."

"Bunu görebiliyorum," diye usulca cevap verdi Nimatsu. *Kyofu'* yu yakından incelemek üzere öne çıktı ve ufak tefek iki yabancının hayvanın gövdesinde açmış oldukları yaralan gözden geçirdi.

"Zarar görmediniz, değil mi?" diye sordu.

Alyss omuz silkti. "Epeyce hırpalandım ve sırtımda da morluklar var."

Evanlyn'in yüzüne bitkin bir tebessüm yerleşti. "Benim de ödüm koptu, ama onun dışında iyiyiz. Bir de rakibimizi görmeliydiniz." Susup sahte bir şaşkınlıkla ekledi, "Ah, doğru ya... önünüzde yatıyor."

"Bu bir kar kaplanı," dedi Nimatsu usulca. Hareketsiz bedenin yanında tek dizi üstüne çökerek hayvanın beyaz kürküne dokundu. "Bu kadar büyüğünü hiç görmemiştim. Buralardan yıllar önce sürülmüş olduklarını sanıyordum."

"Eh, bu arkadaş kalmaya karar vermiş," dedi Alyss.

Nimatsu'nun bakışları, *gaijin kızların* gözleri ile buluştu. Hayatı boyunca çok sayıda kahramanlık hikâyesine şahit olmuşluğu vardı. Ama bu ikisinin ortaya koyduğu cesaret gösterisi gibisine daha önce hiç rastlamamıştı. Sessizce onları izleyen Hasanulara doğru döndü.

“Hasanu halkı!” diye söze girdi. Sesini, yüzlerce insanın onları izlediği sokağın aşağılarına dek ulaşması için yükseltmişti. “*Kyofu* nihayet öldü!”

Sanki resmi ağızdan bir doğrulama bekliyormuşçasına, toplanan tüm köylülerden sözsüz, korkunç bir zafer çığlığı yükseldi. Alyss ve Evanlyn, ne tepki vermeleri gerektiğini bilemeden oldukları yerde donup kalmışlardı. Doğruyu söylemek gerekirse, halkın gözü önünden uzaklaşıp geçirdikleri dehşetli gecenin etkilerinden arınmak için can atıyorlardı.

Nimatsu ellerini kaldırdı ve bağırışlar da yavaş yavaş kesildi.

“Kyofu tam on yedi dostumuzu ve komşumuzu öldürdü. Bu kızlar, başka bir ülkeden gelen bu genç kızlar, Bela’ya belasını buldurdular!” Alyss’in yüz ifadesi değişmişti. Nimatsu’nun *gaijin* kelimesini kullanmadığını fark etmişti. Kelime aslında yabancı anlamına geliyordu, ama zaman zaman aşağılayıcı bir anlam verilerek kullanıldığı da oluyordu. Lord Nimatsu, belli ki kimsenin sözlerinden farklı anlamlar çıkarmasını istememişti.

“Hasanu halkı, Ev-an-in-san ve Ariss-san’a teşekkürlerinizi sunun!”

Birkaç saniye içinde, köylülerin bağırışları kulakları sağır edecek bir noktaya ulaştı. Alyss, yanındaki Evanlyn’e baktı. Prenses tebessüm ediyordu.

“Sanırım artık el sallayabiliriz,” dedi.

Köylülerin tezahüratlarına karşılık verdikten sonra, Lord Nimatsu yanlarına geldi.

“Bugün dinlenip gücünüzü toplayın,” dedi. “Hasanu ordusunu toparlamak için haberciler göndereceğim. Hafta sonuna

doğru, İmparator Şigeru'nun yardımına koşmak üzere hazır oluruz."

a»-------- ss-

Alyss içi sıcak suyla dolu küvetin içine uzandı. Sıcak suyun dövüş sırasında aldığı yara ve morluklara nüfuz ederek ağrılarını azalttığını hissediyordu. Kocaman canavar gecenin içinden çıkarak üstüne saldırdığında yaşadığı dehşetli anlan hâlâ hatırlıyordu. Yaratığın pençe ve dişleriyle tırmaladığı tahta kalkanın altında büzülüp kaldığı anki korkularını... kalkanın parçalanarak onu savunmasız bırakacağına dair endişelerini... ve Evanlyn'in bilyeleri hayvanın vücudunu buldukça yaşadığı rahatlamayı...

"Söyledikleri kadar iyi atıcıymış," dedi kendi kendine.

Dumanı tüten sıcak sudan gönülsüzce çıkarak kocaman, sıcak bir bornoza sarındı ve sırt kasları yeniden acımaya başlayınca acı içinde inledi. Ama acının şiddeti banyoya girdikten sonra epeyce azalmıştı. Kapıya hafifçe vuruldu.

"Girin," diye seslendi Alyss. Kapı kayarak açıldı ve Evanlyn içeri girdi. O da banyo yapmış ve havluları vücuduna sarmıştı. Kısa sarı saçları hâlâ ıslaktı.

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu Evanlyn.

Alyss alçak bir tabureye oturdu ve bir kez daha acıyla inledikten sonra Evanlyn'e, yanına oturmasını işaret etti.

"Hayattayım," dedi. Yüzüne çarpık bir tebessüm yerleşmişti. "Sıcak su gerçekten de harikalar yaratıyor. Haşlanmadığım

sürece güçlüyüm," diyerek eski atasözünü hatırlattı. Tebessümü kayboldu ve Evanlyn'i süzmeye başladı.

"Başımızdan geçen tüm o dehşet anları, heyecanlar ve tezahüratların arasında sana teşekkür etme fırsatı bulamadığımı fark ettim," dedi.

"*Teşekkür* mü?" diye şaşkınlık dolu bir sesle cevap verdi Evanlyn. "Dün geceki gibi bir şeye daha önce hiç şahit olmadım ki ben! Hayatımda görmüş olduğum en büyük cesaret gösterisiydi! Bu fikir aklına nereden geldi böyle?"

Alyss hafifçe kızardı, ama banyonun sıcaklığı nedeniyle suratı zaten renklenmiş olduğu için ikisini birbirinden ayırt etmenin yolu yoktu.

"Seleten'in Toskana'dayken anlattığı bir hikâyeden yola çıktım. Arrida'nın güneyindeki kabilelerden birinin aslanları bu şekilde avladığını söylemişti. Aslanların kendilerini yere devirmelerine izin veriyor ve kalkanlarının altına sığınarak onları bıçaklıyorlarmış. *Kyofu* karşısında da aynı yöntemi kullanabileceğimizi düşündüm. Tabii Arridilerin," dedi gülümseyerek, "aslanlara kurşun bilyeler yağdıran dostları yok. imdadıma yetiştiğin an ne kadar rahatladım, bilemezsin."

Ufak tefek prensesi ciddi bakışlarla süzüyordu. Alyss'in ormanda kendini yem olarak sunması üzerine kıyamet kopmuştu. Ama Alyss, Evanlyn yardımına geldiğinde bu işe fazla bir güvencesi olmadan kalkıştığını fark etmişti. Prensesin atışları hedefini bulmamış olsaydı, öfkeden çılgına dönmüş bir yaratıkla kalkanı, zırhı ya da herhangi bir savunma silahı bulunmaksızın burun burna gelmek zorunda kalacaktı.

Alyss, *Kyofu*'yu bertaraf etmek üzere hayatım tehlikeye atmıştı belki, ama Evanlyn de ondan aşağı kalmamıştı. Alyss, prensesin bu gerçekten haberdar olup olmadığını merak etti. Sadece sapan yeteneğinden değil, yoldaşını kurtarmak üzere hayatını tehlikeye atmaya hazır olmasından dolayı da Evanlyn'e büyük saygı duyuyordu.

Keşke... Alyss bu değersiz fikri aklından zorla da olsa çıkardı, fakat Evanlyn de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı.

"Alyss," dedi kararsızlıkla, "bir gün kraliçe olacağım. O gün geldiğinde etrafımda kendini işine adamış, cesur ve yaratıcı insanların olmasını istiyorum."

"Öyle de olmalı," dedi Alyss.

"Açıkçası etrafımda kadınların da olmasını tercih ederim. Üstadın Leydi Pauline'in de zaman zaman ortaya koyduğu üzere kadınlar meselelere farklı açılardan bakabiliyor. Yanımda yer almanı isterim, Alyss. Hem profesyonel hem de kişisel anlamda. Bence birlikte çok iyi işler çıkarabiliriz."

Alyss oturduğu yerden hafifçe eğilerek selam verdi ve sırt adalelerinin kasılmasıyla beraber yüzünü ekşitti.

"Kraliçeme ve ülkeme, elimden gelen her türlü hizmeti vermekten mutluluk duyarım," dedi kibarca.

Evanlyn şaşkınlıkla ellerini iki yana açtı. "Neden bu kadar resmi olmak zorundasın, Alyss? Neden bunu sana bir türlü anlatamıyorum? Sana saygı duyuyorum. Hayranınım. Senden çok hoşlanıyorum! Arkadaşın olmak istiyorum! Danışmanlarını yakın dostlarından seçmenin en doğru hükümranlık yöntemi olduğuna dair karşımızda önemli bir örnek var. Babam! Halt, Crowley, Baron Arald. Her biri senelerdir arkadaşlar. Hem ar-

kadaşları, hatalı olduğunu insanın yüzüne vurmaktan çekinmezler de. Ben de öyle olmasını istiyorum!"

"Size karşı dostça davranmıyor muyum, ekselansları? Karşınızda daima saygılı olmaya çalışmıştım." Alyss'in yüzü ifadesizdi, ama Evanlyn'in yanakları al al olmuştu.

"Bu meseleler her zaman aramıza girecek, öyle değil mi?" dedi öfkeyle. *"Teşekkür ederim, ekselansları. Size karşı dostça davranmıyor muyum? Daima saygılı olmuşumdur. "* Alyss'in sözlerini ve yüz hatlarını hakaret edercesine taklit etti. "Ben sana dostluğumu öneriyorum, ama sen uzattığım eli itmekte kararlısın. Neden? Bu meseleyi de artık konuşalım ve burada kapansın!"

Alyss derin bir nefes aldı, ama bir an tereddüt etti. Hırslı bir insandı ve meseleyi ileri safhalara taşıması halinde, gelecekteki kariyerine zarar verme ihtimali bulunduğunun farkındaydı. Ama sonunda dayanamadı.

"Sorunun ne olduğunu ikimiz de biliyoruz! Will'dqn uzak dur, tamam mı?" Alyss ayağa kalkarak uzun boyuyla Evanlyn'in karşısına dikildi. Ama Evanlyn de geri adım atmadan karşı saldırıya geçmişti.

"Will mi? Ne olmuş Will'e? Senin bu Will'le ve benimle ilgili takıntın nedir yahu?"

"Ona âşıksın! Kraliyet prensesi olduğun için istediğin her şeye sahip olabileceğini sanıyorsun ve Will'i istiyorsun. Bu kadarını bir budala bile görebilir!"

"Korkarım, budala sensin, Alyss Maimvaring; zira Will'e âşık falan değilim. Ben Horace'a aşığım." Evanlyn kısık bir sesle konuşmasına rağmen sözleri büyük önem taşıyordu.

“Elbette âşıksın! İnkâr etme! Sen...” Alyss birden prensesin ne dediğini fark ederek durmak zorunda kaldı. “Kimi seviyorum dedin sen?” dedi. “Yani, Horace’ın sana âşık olduğunu biliyordum da, senin de...”

“Ona âşığım. Hem de çok. Kalbim yalnızca ona ait. Dünyanın öbür ucundan buralara kadar neden geldim sanıyorsun? İyi bir dans kavalyesi olduğu için mi? Will’i de seviyorum, Alyss. Ama ona âşık değilim. Birlikte çok şey atlattık. Benim için harika bir arkadaş ve koruyucu oldu. Bak, yıllar önce Skandiya’dan döndüğümüzde Will’e âşık olduğumu sanmıştım. Şansımı denediğimi de itiraf etmeliyim. Ama o beni reddetti; haklıydı da. Arkadaşız biz, can dostuyuz. O kadarını kaldırabilirsin herhalde?”

Alyss bir an tereddüt etti. Emin olamıyordu. Evanlyn’in gerekçelerine güvenebileceğinden emin değildi.

“Ben senin...” diye başladı ama Evanlyn bir kez daha öfkeyle sözünü kesti.

“Tanrı aşkına, Alyss! Söyle bakalım, Horace’a karşı neler hissediyorsun?”

“Horace mı?” dedi Alyss şaşkınlıkla. “Şey, onunla birlikte büyüdük. Horace’ı çok severim. Benim için bir ağabey gibidir.”

“Tamam! Peki, ilişkiniz beni hiç rahatsız etti mi? Müdahale etmeye kalkıştım mı?”

Alyss, yüzüne yerleşen acı tebessüme engel olamadı. “Eh, onu bulduğumuzda birbirimizden uzaklaşmamız için neredeyse kolumu kırıyordun,” dedi. Evanlyn kızgınlıkla bakışlarını yukarı çevirdi. “Ama hayır... rahatsız olmadın sanınm. Olman için de bir sebep yok zaten. Horace ile aramızda o tür bir ilişki yok ki.”

"Eeeeeeeeee!" diye sinirle ortalığı birbirine kattı Evanlyn. Alyss irkilerek hafifçe geri çekilmek zorunda kalmıştı. "Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum ya! Benim de Will ile aramda *o tür bir ilişki yok*\ Yeter artık! Tanrı aşkına, yeter!"

Alyss gerçekten de donakalmıştı. Kararlı bir ifadeyle önünde dikilen kızı inceledi. Alyss dürüst bir insandı ve Evanlyn'in çok doğru bir noktaya temas ettiğini kabullenmek zorundaydı. Son birkaç ayı ve öncesinde de uzun bir zamanı, Evanlyn'e karşı şüpheyle yaklaşarak geçirmiş; kıza güvenmek yerine Will'le birlikte geçirdikleri her anı kıskanmıştı. Ama artık fark ediyordu ki Evanlyn de istese o ve Horace hakkında benzer hisler içine girebilirdi.

Ama girmemişti. Arkadaşlıklarını kabullenmişti.

Alyss birden arkadaşlıklarının simgesi haline gelmiş olan sataşmalar, alaycı ifadeler ve idmanda yaralanan parmakların aklına gelmesiyle birlikte, kendisini küçücük hissetti. Evanlyn bana hep iyi davrandı, diye düşündü. Küçük düşünüp ona güvenmeyen kendisiydi. Evanlyn asil ve cesur bir kız, diye geçirdi aklından. Alyss tehlikedeyken Evanlyn hayatım hiç tereddüt etmeden tehlikeye atmıştı. Hızla hareket etmiş, becerikli elleriyle canavarın işini bitirmişti.

Evanlyn onunla arkadaş olmak istemiş ve o, geçmişte de yaptığı gibi, teklifi reddetmişti.

"Özür dilerim," dedi alçakgönüllü bir tavırla. "Meseleye hiç o açıdan bakmamıştım." Utanmıştı. Bir süre Evanlyn'in gözlerine bakamadı. Ama hemen sonra, prensesin neşeli sesi duyuldu.

"Eh, bu meseleyi sonunda hallettik ya, ona da şükür. Ne de olsa, gelecekteki eşlerimiz birbirlerinin en yakın arkadaş-

ları. Nefret dolu bu ilişkiyi nereye kadar sürdürebilirdik, bilemiyorum."

"Ben senden asla nefret etmedim," diye itiraz etti Alyss, ama Evanlyn'in yüzüne o tamdık şüpheci ifadenin yerleştiğini fark etmişti.

"Gerçekten mi?" diye sordu prenses.

Alyss beceriksizce omuz silkti. "Şey... belki biraz. Ama artık hepsi geçmişte kaldı." Başını kaldırdı ve karşılıklı gülümsediler. Alyss bunun ömür boyu sürecek olan bir dostluğun başlangıç anı olduğunu fark etti.

"Gerçekten de Horace'la evlenecek misin?" diye merakla sordu. Evanlyn başıyla onayladı.

"Bir nedimeye ihtiyacım olacak," dedi. "Uzun boylu bir nedime olmalı ki ben yanında narin ve kadınsı görüneyim."

CLLİ

Halt, bitkin durumdaki keşifçinin omzuna bir şaplak attı.

"Sağ ol, dostum," dedi. "Şimdi gidip kamını doyur ve dinlen. İmparatoruna iyi hizmet ettin."

"Hai, Halto-san!" diye cevap verdi üstü başı toz içindeki genç Kikori. Ran-Koşi'ye rapor verebilmek amacıyla, Arisaka'nın ordusundan sakınarak dört gün süren sinir bozucu bir yolculuğu geride bırakmıştı. Komuta grubuna doğru selam verdikten sonra, İmparator'a döndü ve daha şaşaalı bir şekilde eğilerek Şigeru'yu selamladı. Halt, Kikori'nin yanlarından ayrılmasını bekledi.

"Sanırım bu bilgiyle durumumuz oldukça netleşti," dedi. "Takviye kuvvetler ulaşmadan Arisaka'yı dövüşe zorlamalıyız."

"Neden beklediğini biliyoruz artık," dedi Horace. Ran-Koşi'ye açılan vadi, karın tamamen erimesinin ardından boşalmıştı. Aradan geçen günler boyunca Arisaka'nın saldırmasını beklemiş olmalarına rağmen beklentileri boşa çıkmıştı. Gecikmenin nedeni artık anlaşılmıştı. Beklenmedik bir müttefik,

General Yamada, üç yüz Senşi savaşçısından oluşan gücüyle Arisaka'nın yardımına geliyordu.

Biraz önce almış oldukları rapora bakılırsa, takviye kuvvet birkaç gün içinde Arisaka'nın ordusuna yetişecekti.

Şigeru, başını kederle iki yana salladı. "Yamada'nın en azından tarafsız kalmasını umut ediyordum. Arisaka'nın hakkımda etrafa yaydığı yalanlara inanacağını düşünmezdim."

Atsu'nun casus ağı, Şigeru'ya kış boyunca, Arisaka ve müttefikleri tarafından tarafsız klanları yanlarına çekebilmek üzere yaratılmış olan sahte bilgilendirme seferberliğine dair raporlar getirmişti. Bu raporlara bakılırsa, Şigeru tahtı bırakarak ülkeden kaçmıştı. Arisaka, Şigeru'nun adını kullanan ve kılık değiştirmiş bir sahtekâr aracılığıyla tahtı ele geçirmeye çalışan bir isyancı gücünü kapana kıstırdığını iddia ediyordu.

"Yalanın çapı ne kadar büyürse, milleti inandırması da o kadar kolay olur," dedi Halt. "İnsanlar, böylesine inanılmaz hikâyelerin doğruluğuna inanma eğilimi gösterirler; hem de gerçek olamayacak kadar saçma olduklarından dolayı."

"Ama Yamada ve adamları Şigeru'yu görünce kendilerine anlatılan hikâyenin doğru olmadığını anlayacaklardır, öyle değil mi?" dedi Will.

Halt, başım iki yana salladı. İmparator'a dönerek "Yamada'nın adamlarından kaçı sizin neye benzediğinizi biliyordur?" diye sordu.

Şigeru dudaklarını büzdü. "Çok azı. Yamada'nın bile benim ben olduğumu anlayabilmesi için burnumun dibine kadar girmesi gerekir."

“Burnunuzun dibine girme şansını yakaladığında ise çoktan ölmüş olacaksınız. Arisaka’nın o ayrıntıyı atlamayacağından emin olabilirsiniz,” diye cevap verdi Halt. “Ama Arisaka’nın gücünü Yamada yanına varmadan kırabilirsek, gerçekten de İmparator olduğunuzu ispatlama şansını ele geçireceksiniz.”

“Arisaka’nın en az beş yüz adamı var,” diye dikkatleri çekti Will. “Yani her bir adamımıza karşı ikiden fazla Senşi çıkarabilecek güçte.”

“Yamada’nın gelmesini beklersek, o oran dörde bir olacak,” diye karşılık verdi Halt. “Ayrıca bu şekilde savaş alanımızı da kendimiz seçmiş olacağız.” Diğerlerinden birkaç adım geride bekleyen Kawagişi Köyü’nün eski lideri Jito’ya döndü. Jito, hâlâ İmparator’un bu kadar yakınında olmanın şaşkınlığını yaşıyordu, ama konsey toplantılarındaki yerini hak etmişti. Halt, adamı geri hizmetler ve savunma teşkilatlandırmasının başına getirmişti. “Jito, kirpiler hazır mı?”

Jito başıyla onayladı. “Evet, Halto-san. Elimizde elli tane var. Mikeru Geçidi’ne götürülmelerini emrettim. Bir araya getirilip yerleştirilmeye hazır dürümdalar.”

Savaş eğitimi almayan Kikoriler, birkaç aydan beri çeşitli savunma aletleri ve malzemeleri yapıyorlardı. Kikorilerin ürettiği gereçlerden bir tanesi de Halt tarafından tasarlanan ve savaş alanında hızla sökülüp takılabilen kirpiydi.

“Öyleyse bu gece, karar verdiğimiz yere -kayalarla sol kanadımızda kalan yamacın ortasına- kurun hepsini.”

“Olur, Halto-san. Hepsini kurup yerleştirmek dört ya da beş saatimizi alır.”

“İlk ışıkla birlikte yerlerinde olmaları gerekiyor. Zamanlama konusunda serbestsin, ama ihtiyaç duyduğumuz anda orada olduklarından emin ol.”

“Olur, Halto-san.” Jito İmparator’u selamladıktan sonra çadırdan ayrıldı.

Horace öne çıkarak Halt’un hazırladığı haritayı gözden geçirdi. “Arisaka’yla ilk çatışmanın yaşandığı alanda karşılaşmayı planlıyorsun.”

Halt onaylamasına başmı salladı. “Sağ kanadımız uçurum tarafından korunuyor olacak. Sayı üstünlükleri yokken sol kanadımızdaki kayalar yeterliydi; ama bu kez daha fazlasına ihtiyacımız var. Kirpiler şu alçak kayaların sağlayacağı korumayı artıracaktır. Bu şekilde her iki kanadımızı da koruma altına almış olacağız.”

Seleten haritayı incelerken düşünceli bir ifadeyle çenesini ovuşturuyordu. “Görece bir koruma bu,” diye düzeltti. “Zaman bulmaları halinde, kirpileri aşacaklardır.” Halt başmı kaldırarak *Wakir'e* bir göz attı.

“Doğru. O yüzden, Mikeru’nun ciritçilerini sol kanada yerleştireceğim. Kayaların arasına saklanıp savunmamızı zorlamaya başladıkları anda Senşilere saldıracaklar. Takviye *goju* da içeri girebilenlerin icabına bakar. Ayrıca, ihtiyaç duymamız halinde, Moka’nm adamları da devreye girebilir.”

Şigeru’nun Senşi muhafızlarının başı olan Moka, yabancıların savaş hakkmdaki önerilerini kaşları çatık bir halde dinliyordu.

“Halto-san,” diye söze karıştı. “Neden çitin aşağısında kalan vadiye doğru ilerlemiyoruz? Vadide, her iki kanadımızın da duvarlarca korunduğu bir nokta bulabiliriz.”

“O şekilde hareket edersek,” diye açıkladı Halt, “Arisaka’nın bize saldırması için hiçbir nedeni olmayacak. İstediğimiz zaman geri çekilip çitin ardına geçebileceğimizi biliyor. Ama açık araziye çıkmamız halinde, kaçmamıza imkân bulunmadığını görecek.”

“Mikeru Geçidi haricinde,” diye araya girdi Will. Halt bakışlarını bu kez eski çırağına çevirdi.

“Doğru. Ama Arisaka’nın geçitten haberi yok. Ordumuzu son adamına dek kılıçtan geçirme fırsatını yakaladığını zannedecek.”

“En kötü ihtimalin gerçekleşmesi ve mağlup olmamız halinde, geçidi hızlı bir şekilde tırmanmamıza imkân yok. Geçit bunun için fazlasıyla dar. Adamlarımız girişe sıkışıp kalırlar,” dedi Horace.

“Böyle bir tehlike var,” dedi Halt. “Ama bence şansımızı denemeliyiz.”

İmparator’un yüzüne endişeli bir ifade hâkimdi. Ö.nce Horace’a ardından da Halt’a bir göz attı.

“Halto-san, yani sen, Arisaka’mn bize saldırması için ordumuzu bu açıktaki, tehlikeli konuma yerleştirmemiz gerektiğini mi söylüyorsun şimdi?”

Halt, adamın gözlerine baktı. “Aynen öyle diyorum, ekselansları. Savaşta her zaman tehlike mevcuttur. Savaşmak tehlikeli bir iştir. Ama önemli olan, doğru riskleri almak.”

“Hangisinin doğru olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Şigeru.

Halt, genç yol arkadaşlarına bir göz attı. İkisi birden sırıtarak aynı anda cevap verdiler: “Kazanırsan doğru riskleri almışsındır.”

Şigeru, başını onaylarcasına salladı. “Bu kadarını tahmin etmeliydim sanırım.”

Halt, Will ve Horace’a acı acı gülümsedi. Büyük bir risk almakta olduklarının onlar da farkındaydılar. Ama sayı üstünlüğü karşı taraftaysa, savaşı kazanmanın tek yolu, risk almaktan geçiyordu.

*“Gojul*arınız şafaktan iki saat önce yola çıkmaya hazır olsun,” diye emretti Halt. “Çitten çıkacak ve ana vadiye doğru ilerleyeceğiz. Mikeru Geçidi’ni kullanmaktan daha güvenli ve hızlı olacak. Zaten geçidin Jito’nun adamları için boş kalması gerekiyor.”

Diğerleri çadırı terk etmiş, Halt ve Şigeru yalnız kalmıştı. İmparator oturmuş, sabırsız bakışlarla tecrübeli Orman Muhafızı’nı izliyordu. Halt’un onunla konuşmak istediğinin farkındaydı ve konunun ne olduğuna dair iyi kötü bir fikri vardı.

“Ekselansları,” diye söze girdi Halt, “üzerinde konuşmadığımız bir seçeneğimiz daha var...”

Susup meseleyi dile getirmek üzere doğru kelimeleri aramaya başladı. Ama Şigeru ondan önce davrandı.

“Halto-san, bana buradan tek başıma kaçmamı önereceksin, öyle değil mi?”

Halt, İmparator’un, düşüncelerini bu kadar kolay okuması karşısında afallamıştı. Ama kendini hızla topladı.

"Evet efendim, öneceğim. Kalıcı olarak gitmeniz gerekmiyor. Ama savaşta fazla bir şansımız olmadığını kabul etmek zorundayım. Deniz kenarına inmeniz yararınıza olabilir. Gemimiz birkaç günlük uzaklıktaki bir adada bekliyor. Sizi alıp..."

"Arisaka'nın yalanını gerçeğe çevirebilirler," dedi Şigeru.

Halt huzursuz bir ifadeyle omuz silkti. "Tam olarak öyle denemez. İşler yoluna girdikten sonra geri dönebilirsiniz. Hatta güneydeki bazı klanları Arisaka'ya karşı ayaklandırabilirsiniz bile."

"Ya Kikoriler?" diye sordu Şigeru. "Onları yüzüstü bırakmam halinde başlarına neler gelecek?"

Halt aldırmaz bir el işareti yaptı. "Duygusal ifadeler kullanıyorsunuz. Kikorileri yüzüstü bırakmayacaksınız ki..."

Şigeru alaycı bir kahkaha attı. "Benim adıma katıldıkları bir savaşın arifesinde onları terk ediyorum," dedi. "Senin bile riskli olduğunu söylediğin, başarılı olacağımıza dair bir garantinin bulunmadığı bir savaş. Bu aşamada gitmeme yüzüstü bırakmak denmez de ne denir?"

"Ama sizi anlayacaklardır. Onlar sizin için savaşıyorlar." Halt, İmparator'u asla ikna edemeyeceğini görmeye başlamış olsa da kendisini denemeye devam etmek zorundaymış gibi hissediyordu.

"Kalmam için bir neden daha," dedi Şigeru. Bir anlık sessizliğin ardından ekledi: "Söylesene, Halto-san, eğer kaçacak olsaydım, sen ve dostların benimle gelir miydiniz?"

Halt bir an tereddüt etti. Şigeru'nun gerçeği duymayı hak ettiğini fark ederek cevabını verdi.

“Hayır, ekselansları; gelmezdik. Bu insanları biz eğittik. Yanlarında kalıp onlara savaşta önderlik etmemiz gerekir.”

“Aynen öyle. Ben de bu insanlardan adıma savaşmalarını istedim. Başarılı olacaklarına inanarak yanlarında kalmam gerekir. Dolayısıyla ben de kalmak ve şansımı denemek durumundayım.”

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Halt, omuzlarını hafifçe dikleştirip devam etti.

“Eh, öyleyse bu savaşı kazansak iyi olacak,” dedi.

Şigeru gülümsedi. “Ben de tam olarak o nedenle burada kalmak zorundayım ya zaten.”

Savaşın Başında
Orduların
Genel Dağılımı
RAN-KOŞİ
Çit
Mikeru
Geçidi
Köpekbalığı
Goju
Kurt
Goju
Şahin
Goju
Ayı
Goju
Kirpi
takviyeleri
K
Senşi saldırıları
Arisaka'nın kampı

/%•

CLLİ BÎR

Goju ların dördü birden, şafaktan iki saat önce çitten dışarı çıkarak üç sıra halindeki ellişerli gruplar halinde vadiye doğru yürümeye başladılar.

Çok disiplinli hareket ediyorlar, diye memnuniyetle içinden geçirdi Halt. Hareket etmelerini emreden birkaç sessiz komut haricinde, zırh ve silah tıngırtıları ile uygun adım yürürken kayalık zeminde çıkardıkları gürültülerden başka ses duyulmuyordu. Vadinin kaya duvarları, en azından sabahın o saatinde, Arisaka'nın kampındaki nöbetçilerin bu hafif sesleri duymalarına engel olacaktı.

Vadinin ağzına vardıklarında, öndeki *goju* -Ayılar- komutanlarının elini kaldırması üzerine sola dönerek, uçurumun kenarından kendilerine ayrılmış olan konuma yöneldi. İki saf halinde dizilmiş olan Ayılar, Jito'nun işçileri tarafından hazırlanan ve sol kanatlarını koruyan kirpilerle birlikte İmparator'un savaş hattının sol yanını oluşturacaklardı. Hemen arkalarından gelmekte olan Seleten'in Şahinleri de sağ taraftaki yerlerini aldılar.

Diğer iki *goju* -Köpekbalıkları ile Kurtlar- ise, öndeki birliklerin aralarındaki boşlukları dolduracak şekilde, daha dağınık bir düzende arka tarafa yerleştiler.

Moka, Şigeru'nun elli kadar Senşi savaşçısıyla birlikte hatta oluşabilecek herhangi bir gediği kapatmak üzere *gojuların* ardında takviye kuvvet konumunu almıştı.

Savaş hattı oluşturulurken çok az gürültü çıkarılmış, askerlerin arasında neredeyse hiçbir kafa karışıklığı yaşanmamıştı. Herkes nerede olması gerektiğini çok iyi biliyordu. İlk ışıklar doğudan belirmeye başlamadan önce, tüm savaşçılar yerlerini almışlardı bile. Will, Horace ve Seleten Kikorilerin arasında gidip geliyor, adamlara rahatlayıp dinlenmelerini ve güçlerini önlerindeki savaşa saklamalarını öğütlüyorlardı. Askerler saf düzenlerini bozmaksızın yere oturmuş, ağır kalkanlarını yanlarına koymuşlardı. Jito tarafından organize edilen kadınlar, saflar arasında dolaşarak askerlere su, turşulu pilav ve füme balık servisi yapıyorlardı.

Jito'nun çalışma grubunun diğer üyeleri ise, kirpilere son rötuşları atmakla meşgullerdi. Horace aygıtları incelemek üzere yanlarına gitti. Halt'un gerçek bir dâhi olduğunu kabul etmek gerek, diye düşündü. Önce ilk saldırıdaki o sahte duvar numarası, şimdi de bunlar.

Kirpilerin her biri iki metre boyunda, uçları sivriltilmiş altı adet direkten oluşuyordu. Direkler, yerlerinde kalabilmeleri için düzenlenmiş, birbirine yakın altı ilmeği bulunan merkezi bir boyunduruğun içinden geçiyor ve üç adet X harfini andıracak şekilde yan yana diziliyorlardı. Bir kez yerlerine oturduktan sonra, geniş bir alana yayılan ayakları sayesinde zemini

delerek içine yerleştiklerinden dolayı, yerlerinden edilmeleri kolay değildi. Ayrıca sağlam zincirler tarafından dörtlü gruplar halinde birbirlerine bağlanmışlardı ve kımıldatılmaları daha da zorlaşmıştı. Son olarak, direklerin etrafı iplerle sarılmış, iplerin uçlarına da keskin demir kancalar yerleştirilmişti. Boyutları küçük olduğu için kolay görünmüyorlardı belki, ama saldırganların kıyafet ya da teçhizatlarına takılarak canlarını sıkacakları kesindi.

Kirpilerin arkasında ise yamaç -sol taraftan dolanarak etraflarını çevirmeye çalışacak olan askerlerin önünde bir başka engel olarak yükselen, yaklaşık dört metre uzunluğundaki küçük bir tepeydi bu- yer alıyordu.

Horace arkasından gelen sesler üzerine döndü ve savunmalarını incelemek üzere yanına gelen Will'i fark etti.

"Sonuca bakıldığında fena bir iş çıkarmadık," dedi Horace.

"Arisaka'nın şu kirpilere takılacak olan adamlarından biri olmak istemezdim," dedi Will. "Mikeru ve ciritçilerini idman yaparlarken izledin mi?"

"İzledim. İnsanı korkutacak kadar iyiler, öyle değil mi? Halt'un harika fikirlerinden biri daha."

Will tam cevap verecekken uzaklardan yükselen alarm seslerini duydular. Bunu, düzlüğü çınlatan tiz bir boru sesi takip etti. Her ikisinin de bakışları Arisaka'nın geniş kampına çevrildi.

"Sonunda burada olduğumuzu fark ettiler galiba," dedi Will. Horace'm elini yakaladı. "İyi şanslar, Horace. Kendine iyi bak."

"İyi şanslar, Will. Arisaka'yı kaçırdığımızda görüşürüz."

"Kaçmayacaktır," diye cevap verdi Will. "Ama kozumuzu Yamada'mn ordusu varmadan paylaşırsak, başarılı olma şansımız yüksek."

"Ya olamazsak?" dedi Horace.

Will birkaç saniye boyunca ses çıkarmadan arkadaşına baktı. "O ihtimali düşünmek istemiyorum," dedi sonunda.

Horace başıyla onayladıktan sonra kınındaki kılıcını gevşetti. "Kızlar şimdi nerededir acaba?"

Will'in zaten asık olan yüzü, iyiden iyiye kederli bir ifadeye büründü.

"Başaramadılar sanırım. Nimatsu ve halkını ikna etmiş olsalardı, bir hafta önce gelmiş olmaları gerekirdi. Korkarım bu kez tek başımızayız."

S»

Arisaka'nın ordusu, her zamanki dağınık düzeninde -üç ya da dört adam genişliğinde, geniş ve kıvrımlı bir cephe halinde- ilerliyor, düzlüğün öbür yanında sessizce bekleyen *gojulara* yaklaşıyordu. Savaşçılar Kikoriler gibi uygun adım hareket etmiyorlardı. Senşiler bireysel dövüşü tercih ederlerdi ve hareketleri de buna uygun bir biçimde bireyseldi.

Alışılageldik savaş düzenlerinde hafif bir değişiklik yapılmıştı. Arisaka'ya Kikorilerin kalkan duvarlarından söz edilmişti ve general de o tür sağlam hatların belini nasıl bükeceğini çok iyi biliyordu. Will onun Makedon Falanksı'nın

-düşman hattını yarmak üzere tasarlanmış, uzun ve ağır mızrakçılardan oluşan kama şeklindeki dizilimin- benzeri bir yönteme başvurabileceği ihtimalini dile getirmişti. Aslına bakılırsa, tahminlerinde yanılıyordu. Arisaka'nın falankstan falan haberi yoktu.

Ama koçbaşları hakkında bilgi sahibiydi.

Safların arasına, belli aralıklarla, altı metrelik gövdelerinin iki yanındaki ipler aracılığıyla altışar savaşçı tarafından taşınmakta olan, uçları tıraşlanıp sivriltilmiş beş adet taze ağaç kütüğü serpiştirilmişti. Savaşçılar tarafından bel hizasında tutulan uçları sivriltilmiş kütükler, koçbaşı görevi görecek ve dövüşe girmeden Kikori savunmasında iri boşluklar açacaklardı. Hiçbir kalkan ve taşıyıcısı, böylesine şiddetli bir çarpmaya karşı koyamazdı. Kalkan duvarının bütünlüğü bir kez bozuldu mu, Kikoriler en büyük avantajlarını -her savaşçının yanındakini koruyup kolladığı bir ekip halinde dövüşme kabiliyetlerini- kaybetmiş olacaklardı.

"Demek, aklındaki buymuş," diye mırıldandı Horace. İlerleme halindeki Senşi saflarını izlemeye koyuldu. Vadinin genişliği azaldıkça, dış cephelerdeki askerlerin ön saflardan arkalara kıvrılmaları gerekiyordu. Koçbaşlarının arkasında üç ya da dört saf oluşmuştu.

Will öndeki iki *goju*'nun arka tarafına doğru koşmaya, Horace'a sesini duyurabilmek için bağırmaya başladı.

"Kapı! Kapı düzeni!" diye seslendi. Horace anladığını belli edercesine elini salladı. Kalın kargılara karşı yapacakları savunma üzerinde çalışmışlardı. Koçbaşları da temelde benzer bir işleve sahiplerdi ve aynı savunmayı onlara karşı da kulla-

nabilirlerdi. Will, mesajı Seleten'e de iletebilmek üzere koşmaya devam etti.

Horace hızla dönerek *goju*'suna katıldı. Çabucak arka safın gerisine geçerek yüksek sesle emirlerini vermeye başladı.

"Yaklaştıklarında kapı düzenine geçin!" diye seslendi. Ön saftaki manga başları, hafifçe dönerek emri anladıklarını belli eden işaretler yaptılar.

İlerlemeye devam eden Senşilerle aralarında artık yalnızca elli metre kalmıştı. Düşman, etkin mızrak menziline girmek üzereydi.

"Arka saf, geriye açıl!" diye bağırdı Horace. Arka saftaki Kikoriler, tek bir savaşçıymış gibi aynı anda hareket ederek kendilerine fırlatma alanı yaratmak üzere üç adım gerilediler.

"Mızrakları hazırla!"

Yirmi beş kol aynı anda gerildi ve mızraklar yukarı kaldırıldı.

"Koçbaşlannı hedef alın!" diye emretti Horace. Yaklaşan orduya bir göz atarak menzile girdiklerine kanaat getirdi. "Fırlat!"

Mızraklar vızır vızır hedeflerine doğru uçmaya başladılar. Birkaç saniye sonra, hedeflerini bulmalarıyla birlikte, Senşi saflarında dalgalanmalar yaşandı. Koçbaşlarından biri, taşıyıcılarının yarısının vurulması ve diğerlerinin de ipleri bırakmak zorunda kalması üzerine gürültüyle yere düştü ve yuvarlanarak Senşiler arasında daha fazla şaşkınlığa yol açtı. Ama düşman ordusu çabucak toparlanarak yoluna devam etti. Ayı *Gojusu*'nu hedef alan iki koçbaşı hâlâ ayaktaydı.

En yakındaki koçbaşı, taşıyıcılarının koşmaya başlamaları ile birlikte, aniden süratlenerek öne çıktı ve ucu sivriltilmiş,

ağır kütük, yaylanarak Kikori kalkan duvarına şiddetle çarptı. Üç Kikori savaşçısı yere düştü. Koçbaşını taşıyan Senşiler, konumlarını emniyete almak üzere aceleyle hareket ediyorlardı. Kikorilerin arka safları ise mızraklarını fırlattıktan sonra ön tarafa yaklaşmıştı. Yedek silahlarını çekerek öndeki arkadaşlarının üstünden koçbaşına ve taşıyıcılarına doğru savurmaya başladılar. Koçbaşı gerilip bir kez daha kalkanların üstüne bindirdi. Daha fazla sayıda Kikori savaşçısı düştü ve bekleme konumundaki Senşilerden zafer dolu çığlıklar yükseldi. Kırılmaz gibi gözüken kalkan duvarı erimeye başlamıştı bile. Koçbaşı bir kez daha hedefine çarptı.

"Kapı! Kapı düzeni al!" diye bağırdı Horace. Boğazı kurumuş, sesi çatlamaya başlamıştı.

Ağır kütük bir kez daha öne doğru savruldu; ama bu kez, Kikoriler yanlara ve arkaya çekilerek ön tarafta bir boşluk oluşturdular. Koçbaşı, hedefini bulamadan bir salıncak gibi öne doğru sallanınca ipleri tutan adamların dengeleri bozuldu. Arka saflar da yanlara açılmıştı. Kikorilerden bazıları koçbaşını yakalayarak kendilerine doğru çekmeye başladılar. Koçbaşını taşıyanlar kendileri için açılan boşluğa girmemek için direnmeye çalışırlarken Kikorilerin ölümcül saplama bıçakları işe koyuldu. Hayatta kalan taşıyıcılar, kendilerini bir anda, arka safların da gerisinde, tek başlarına buldular. İçinde bulundukları çaresiz durumun farkına vardıkları anda, Köpekbalığı *Gojusu*'nun ön saflarından fırlayan on Kikori tarafından etrafları sarıldı ve birkaç saniye içinde işleri bitirildi. Ama göğüs göğse savaşa daha yakın olan bu küçük muharebede yeteneklerini göstermiş, beş Kikori savaşçısının canını almışlardı.

Senşi saflan öfke dolu bir çığlıkla öne atıldı, ama kapı düzeni açıldığı kadar hızlı bir şekilde kapanınca, birden kendilerini, bir kez daha kalkanlardan oluşan sağlam bir duvarın önünde buldular. Kılıçlarını kullanabilecekleri geniş alanlara sahip olmadıkları için etkisiz darbelerle duvarı dövüyorlardı. Kikorilerin kısa kılıçları bir ileri bir geri hareket ederek yaralanmalarına, sakatlanmalarına ve ölmelerine neden oluyordu.

Nihayet Senşiler kısa kılıçların menzilinden uzaklaşarak geri çekildiler. Bazıları uzun *katana*'larıyla kalkan duvarındaki deliklere saldırmayı tercih ediyordu. Ama bu kez, Kikorilerin kalkanlarını birbirlerine çarpma taktiklerinden haberdar oldukları için savurdukları darbelerin hemen ardından kılıçlarını geri çekiyorlardı. Etkili bir yöntemdi bu. Çok sayıda Kikori can verdi ve arka saflardaki arkadaşları yerlerini aldı.

Horace, ikinci koçbaşımn akıbetini öğrenebilmek üzere düşman saflarını inceliyordu. Koçbaşını tutan savaşçılar, yoldaşlarının başlarına neler geldiğine şahit olmuşlardı ve tedbiri elden bırakmıyorlardı. Ellerindeki kütüğü kalkan duvarına kısa ve şiddetli darbeler vuracak şekilde sallıyor ve kalkanlara hasar verip Kikorileri öldürmeye devam ediyorlardı. Koçbaşını taşıyan adamlar, açtıkları gedikten faydalanmak üzere hantal silahlarını çekerek kendilerini Kikori ön saflarına attılar.

Birkaç dakika boyunca, istedikleri ortamı yakalamışlardı. Kikori saflarının birbirleriyle bağlantıları kesilmiş, uzun kılıçlarını kullanacak alanı bulabilmişlerdi. Lehlerine olan durumu kullanarak savunmacılara ağır bir bedel ödettiler. Nihayet arka saf da dövüşe katıldı ve Kikoriler uzun mızraklarıyla düşmana saldırarak öndeki boşlukları doldurmaya başladılar. Horace

da bulunduğu yüksek noktadan ayrıldı ve Senşi saldırganlara hücum etti. Kılıcıyla darbe üstüne darbe savuruyor, kalkanıyla *katana*'lan savuşturuyordu. Müthiş hızı ve savurduğu muazzam kılıç darbeleriyle Arisaka'nın adamlarını gafil avlamış, Senşileri geri çekilmek zorunda bırakmıştı. Durumu fark eden Horace, Kikorilere dönerek gürledi.

"İlerleyin! İleri! *Issho-ni! Issho-ni!"*

Kendini toplayıp yeniden disipline giren Ayı *Gojusu,* kararlı adımlarla ilerlemeye ve düşmanı sıkıştırıp ittirmeye başladı. Ama Senşiler, kaçarken bile *katana* 7*arıyla goju* saflarına ağır kayıplar verdiriyordu.

Sağ kanattaki Seleten'in Şahinleri ise daha iyi durumdaydılar. Seleten'in hatlarını hedef alan iki koçbaşı, Horace'ın grubuna saldıran koçbaşlarının birkaç metre gerisindeydi. Seleten, kütüklerin ilki kalkanlarına vurduğu anda kapı düzeni emrini vermeyi başarmıştı. Kikoriler yanlara açılmış, koçbaşının içeri girmesine izin vermiş ve bu esnada da mızrakları ile kısa kılıçlarını devreye sokmuşlardı. Saflar bunu takiben, koçbaşım takip eden Senşilerin icabına bakmak üzere yeniden kapanmıştı.

İkinci koçbaşı ise, Şahinlerin ön saflarına varamamıştı bile. Altı taşıyıcısından dördü, kara gövdeli oklar tarafından vurulmuştu. Savaş alanının yaklaşık otuz metre gerisinde kalan tepenin üstünde Şigeru ile birlikte bekleyen Halt, atışları başarılı olunca memnuniyetle başını salladı. Hayatta kalan iki taşıyıcı, koçbaşım bırakmak zorunda kalmıştı. Yerden sekip yuvarlanmaya başlayan kütük, peşinden düşman saflarına hücum etmeyi planlayan dört Senşi'yi yere düşürdü.

Düşmanın şaşkın olduğu anı yakalayan Seleten, Horace'in emrini tekrar etti.

"İleri! *Issho-ni!"*

Dövüşme arzusuyla kanları kaynamaya başlayan Kikoriler, dalga dalga ilerlerken aynı şarkıyı söylüyorlardı.

"Issho-ni! Issho-ni! "

Senşiler de saldırıya geçince, katliam başlamış oldu. Ama tıpkı Horace'ın karşısına çıkanlar gibi, bu düşman grubu da Kikorileri yanlarına yaklaştırmamaları gerektiğini çok iyi biliyordu. Kalkanların arasındaki gedikleri değerlendirip tepelerinden saldırılarda bulunarak yavaş yavaş çekilmeye başladılar. Her iki taraf da kayıplar veriyordu, ama bu tür yakın bir dövüş Kikorilerin daha çok işine geliyordu. Seleten de tıpkı Horace gibi saflar boyunca koşturuyor, küçük kalkanını *katana* saldırılarını savuşturmak üzere kullanarak parlak kıvrımlı kılıcıyla askerlerin imdadına yetişiyordu.

Horace'in *goju*'suna bir göz atıp adamlarının diğer gruba göre önden gittiğini ve arada tehlikeli bir boşluk oluşmaya başladığını fark etti. Derhal emrini verdi.

"Şahinler! Durun! Geri gelin! On adım geriye!"

Şahinlerin ön saflan, tek bir beden gibi hareket ederek Senşilerden aynldı ve gerilemeye başladı. Arka sıradaki Kikoriler de bu sırada öndeki yoldaşlannı omuzlarından yakalamışlardı. Ellerini çekmeden arkalarını dönerek, ikili gruplar halinde gerilemeye başladılar. Böylece, arkadaşları tarafından yönlendirilen ön saflann düşmana arkalarını dönmeleri gerekmemiş oluyordu. Birlik, düzenini bozmadan ve kalkan duvarında oluşan muhtemel gedikler arka saf tarafından kapatılacak şekilde, gerilemeye başladı.

Seleten, Senşilerle aralarındaki mesafeyi tartarak arka taraftaki Köpekbalığı *Gojusu'na* döndü. İşaretiyle birlikte, birliğin komutanı yüksek sesle emirlerini sıralamaya başladı.

Arisaka'nm, görüş alanları hemen önlerindeki düşman askerleri nedeniyle kapanan adamları, birden Köpekbalığı *Gojusu 'ndan* fırlatılan mızrak yağmuruyla karşı karşıya kaldılar. Ağır mızraklar hedeflerini buldukça Senşiler gruplar halinde devrilmeye başladılar. Koçbaşlarının saf dışı kaldığını fark eden Seleten, ikinci mızrakların da fırlatılması işaretini verdi ve Senşi hatlarında açılan derin gedikleri izlemeye koyuldu.

Bir Senşi komutanı yüksek sesle bir emir verdi ve üçüncü postanın ne zaman geleceğini bilemeyen askerleri, dönüp kaçmaya başladılar.

Adamlarının diğer *goju*'ya kıyasla fazlasıyla öne çıktığını fark etme sırası, bu kez Horace'taydı. O da grubunu durdurdu ve kendilerini düşmanın ön saflarıyla karşılıklı bakışırken buldular. Senşiler kendilerini saplama bıçaklarının dibine sokacak bir saldırıya bir daha kalkışmayacaklardı. Ama elli Senşi savaşçısından oluşan bir grup, ana birlikten ayrılmış ve düşmanın sol cephesindeki tahta engellerin arasından geçmeye başlamıştı bile. Yıldız şeklindeki kirpileri iterek ve gerektiğinde keserek aralarında kendilerine bir patika açmışlardı. Bazıları, diz hizasındaki ip karmaşasını aşarken kancalara takılarak durmak zorunda kaldılar.

Halt'un durup savaşı izlediği tepecikten yükselen boru sesi, hiçbirinin dikkatini çekmemişti. Aynı şekilde, sağ taraflarındaki kayaların ardından çıkan hafif silahlı delikanlıları da içlerinden çok azı görebildi.

Mikeru, grili yeşilli pelerini içindeki uzak surete bir göz attı. Halt'un elini usulca iki kez kaldırdığını ve arka tarafı işaret ettiğini fark etti. Anladığını belli etmek için başını salladıktan sonra otuz kişiden oluşan ciritçilerine dönerek emirlerini vermeye başladı.

"İkişer atış yapacağız," dedi, "ve geri çekileceğiz." Adamların her biri, sırtlarındaki deri boruların içinde sekizer cirit taşıyordu. Halt cephanelerini mümkün olduğunca saklamalarını istiyor olmalıydı.

"Hazır!" diye seslendi Mikeru. Ciritçilerine şöyle bir göz gezdirip herkesin hazır olduğundan emin olduktan sonra atış emrini verdi.

"Fırlat!"

Gergin ipleri sayesinde iyice hız kazanan demir uçlu ciritler, ıslığı andıran kendilerine has bir sesle hedeflerine doğru uçmaya başladılar. Kirpilerle mücadele halindeki adamlardan; bazılan, vızıltılan duyunca merakla başlarını yukarı kaldırdılar. Bir an sonra, otuz adet cirit tepelerine indi ve bunu, zırhları demir uçlar tarafından delinen savaşçıların çığlıkları takip etti. Saklanma fırsatını bulamadan, ikinci cirit yağmuruna maruz kaldılar.

Tam on beş savaşçı, kirpilere takılmış şekilde, cansız duruyordu. Hayatta kalanların on biri, engel karmaşasından kurtularak kendilerini, İmparatorları adına savaşmak için can atan Moka'nın elli Senşi savaşçısı karşısında buldular. Tek taraflı, kısa bir dövüş cereyan etti. Saldırganlardan sağ kalan olmamıştı. Kuşatma birliğinin, katliama şahit olan diğer askerleri, geri çekilmek zorunda kaldılar.

Düzlüğün öteki yanında da benzer sahneler yaşanıyordu. Arisaka'nm kalkan duvarını yarma girişimleri engellenen adamları, durum değerlendirmesi yapmak üzere geri çekiliyorlardı. Savaş alanında çok sayıda yoldaşları can vermişti, ama ağır bir yenilgiye uğradıklarını söylemek mümkün değildi.

Ayrıca hatırı sayılır miktarda Kikori öldürmüşlerdi. Başlarına geleceklerin farkında olan Senşiler, bu kez bir önceki seferde olduğu gibi körü körüne saldırmaya kalkışmamış, disiplinli bir yaklaşımla geri çekilmeyi bilmişlerdi.

İki ordu şimdi ortak bir kararla aynı anda gerilemiş, karşılıklı birbirini süzüyor ve kayıplarını değerlendiriyordu. Halt başım kaldırdı ve Will'in yanma geldiğini fark etti. Eski çırağının ok kılıfı, yan yanya boşalmıştı. Will'in, Arisaka'nm adamlanndan bazılanna güzel bir sürpriz hazırlamış olduğu anlaşılıyordu.

"Durum nedir?" dedi Halt.

Genç Orman Muhafızı başını iki yana salladı. "Pek iyi değil. Yirmiden fazla kaybımız var. On da yaralı."

Halt usulca ıslık çaldı. Bu, öndeki *gojuların* toplam adam sayısının üçte biriydi. "Bir başka saldırıya karşı koyacak gücümüz var mı?"

Will cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Bence var. Arisaka saldmda neredeyse iki yüz adamını kaybetti. Elimizde savaşa hiç katılmamış iki *goju* daha var. Şahinlerle Ayılar yerine bu kez onları öne süreceğim.

"Aynca, Mikeru'nun ciritçilerini de unutmamak gerek. Harika bir iş çıkardılar. Elli kişilik Senşi gücümüz de yerinde duruyor.

"Bence Arisaka üstümüze kimi yollarsa yollasın, başa çıkabiliriz; tabii takviye almadıkları sürece."

Sözler daha ağzından çıkarken pişman oldu. Takviye ihtimalinden söz etmesi bile, bunun gerçekleşebilir bir durum olduğuna işaretti. Hemen sonra, bu fikri aklından çıkardı.

Düzlüğün öbür ucundan, Arisaka'nın saflarından, bir anda neşe dolu tezahüratlar yükselmeye başlamıştı. Will başını kaldırdı.

"Bu kadar sevinmelerine neden olan şey de nedir?" diye sordu.

Halt kederli bir ifadeyle, düzlüğün güneybatı ucunda belirmeye başlayan topluluğu işaret etti.

"Yamada geldi," dedi.

CLLIİKI

Will, güneybatıdan yaklaşan orduyu duygusuz bir yüz ifadesiyle izliyordu. Düzensiz, büyük bir kafile halinde ilerleyen savaşçıların silah ve zırhları, sabah güneşi altında parıldıyordu.

Halt'un sesini duyunca daldığı derin düşüncelerden uyandı. "Birliklerini toparlayacaksan, yola çık artık," dedi tecrübeli Orman Muhafızı. "Yoksa teslim olmayı mı planlıyordun?"

Will öfkeyle silkinerek Halt ve Şigeru'nun üstünde durdukları tepecikten koşarak ayrıldı. Savaş alanındaki mızrakları toplamaları için bir müfrezeyi görevlendirdi ve o ana dek ön saflarda savaşarak sayıları azalan *gojuların* yerine Kurtlarla Köpekbalıklarının geçmesini emretti. *Gojuların* komutanlığını yine Horace ve Seleten yapacaktı. Üç arkadaş aceleyle toplandılar.

"Bu kez ellerinde koçbaşları olmayacak," dedi Will, "o nedenle tahminimce olağan bir dövüş yaşanacak. Mızraklarınızın ikisini de kullanın. Saplama bıçağı olarak kullanmamıza gerek kalmadı. Düşmanın dibine girmeye çalışın. *Gojular*

yakın dövüşte başarılı oldular; Senşiler bundan hiç hoşlanmadı."

Komutanlar, emirleri başlarıyla onayladılar. Horace tepeden tırnağa resmi zırhlara bürünmüş haldeki Şigeru'ya bir göz attı.

"Şigeru'yu kaçmaya ikna edebilir miyiz acaba?" dedi kısık bir sesle.

Will başını hayır anlamında salladı. "Halt şansını denedi. Kazansalar da kaybetseler de adamlarının yanında kalacakmış."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Seleten usulca. Yabancıların hepsi, zaman içinde İmparator'un kişiliği ile sessiz asaletine saygı duyar hale gelmişti.

"Öyleyse kazanmamız gerekecek," dedi Horace. Ama bu soruyu sormuş olması bile, kazanacaklarına ihtimal vermediği anlamına geliyordu. Arisaka'nın güçlerini, Yamada'nın adamları yardımlarına gelmeden önce mağlup etselerdi, bir şansları olabilirdi. Ancak o fırsat, ellerinden uçup gitmişti.

Yamada'mn yaklaşan askerlerinin ayak seslerini ve teçhizat tıngırtılarını duyabiliyorlardı artık. Birkaç dakika içinde, bir kez daha hayatları için savaşmaya başlayacaklardı.

"Pekâlâ," dedi Will. "İşte başlıyoruz. Kendimizi..."

"Çoço! Çoço-san! "

Başlarını çevirince, Mikeru'nun sırtındaki boruyu hoplata zıplata onlara doğru koştuğunu fark ettiler.

"Bu *çoço* dedikleri şey de neyin nesi böyle?" diye mırıldandı Will. Ama farkında olmadan komutanlarının duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu.

“Büyük saygı içeren bir ifade,” diye koro halinde cevap verdiler. Will arkadaşlarını ters bakışlarla süzmeye başladı.

“Kesin şunu ya,” dedi. Mikeru artık yanlarına varmıştı. Öne doğru eğilerek ellerini bacaklarına koydu ve soluklanmaya çalıştı.

“Mikeru, adamlarının yanında olman gerekiyor,” diye söze girdi Will. Küçük ama etkili ciritçi birliği, savaş hattının diğer tarafına yerleştirilmişti. Ama Mikeru başını iki yana sallamakla yetiniyordu. Nihayet kendini konuşabilecek kadar toplamayı başardı.

“Çoço,” diyebildi güçlükle, “gelenler var. Askerler!”

“Biliyoruz,” dedi parmağıyla yaklaşan Senşileri işaret eden Horace. “Gözden kaçırılamayacak kadar büyük bir grup.”

Ama Mikeru hayır dercesine elini salladı. “Orada değil!” dedi. “Bakın!” Doğuyu işaret etti.

Üç çift göz, Mikeru’nun parmağını takip ederek doğuya döndü. Bulundukları yerin doğusunda, ordunun sol kanadı ve alçak uçurumun da ötesinde, iki kilometre kadar uzakta bir dizi tepecik uzanıyordu. Hemen arkalarından, muazzam büyüklükte bir ordu çıkmaya başlamıştı. Üç arkadaşın bakışları altında, toz bulutları kaldırarak tepenin arkasından belirmeye devam ediyorlardı.

“Kızların işi bu,” dedi Horace usulca. “Başardılar. Hasanuları getirdiler.”

“Sayıları binlerle ölçülüyor olmalı,” dedi Seleten. Birlikler, görüş alanına girmeye devam ediyorlardı. Hasanular tempolu bir şekilde ilerlerken, bir yandan da marşı andıran bir şeyler söylüyorlardı. Will, Arisaka’mn ordusundan yükselen tezahüratların kesildiğini fark etti.

"Kotei! Kotei! Kotei!"

"Ne diyorlar?" diye Mikeru'ya dönerek sordu.

Genç savaşçı hafifçe sırıttı. '"İmparator! İmparator! İmparator! ' diye bağırıyorlar,"

Will rahatlayarak derin bir iç geçirdi. Halt'un durduğu yere doğru döndü ve eski eğitmeninin kukuletasını geriye atarak ona doğru usulca başını salladığını fark etti.

Hasanuların tamamı düzlüğe girmişti. Doğrudan Arisaka'nın Senşilerini hedef alarak yürümeye başladılar. Yaklaştıkça tezahüratların sesi de artıyordu. Arisaka'nın adamları, kararsız yüzlerini üstlerine gelmekte olan orduya çevirdiler. Yamada'nm adamları dâhil edildiğinde bile, sayıları düşmanın yalnızca üçte biri kadardı. Hasanular yaklaşıp fiziksel özelliklerini gözler önüne sermeye başlayınca, Senşilerin yüzlerine kaygılı ifadeler yerleşmeye başlamıştı. Boyları iki metrenin üstündeki Hasanuların vücutları, uzun kızıl tüylerle kaplıymış gibi duruyordu. Ellerindeki sopa, kargı ve ağır mızrakları öfkeyle sağa sola savuruyorlardı. Bu korkutucu tehdit karşısında ■ Senşiler ister istemez birbirlerine yaklaşmaya başlamışlardı.

Ama bu esnada, hemen arkalarındaki ölümcül Kurt ve Köpekbalığı *gojularım* unutmuşlardı. Will disiplinli ve mükemmel görünen birliklerine bir göz attı. Arisaka'nın ordusunu yerle bir etmek için uygun fırsatı yakalamışlardı. Küçük ama iyi eğitimli *gojuları,* darbeyi vuran çekiç görevi görecek, devasa Hasanu ordusu ise Arisaka'yı aralarına sıkıştıracakları demirci örsünü oluşturacaktı.

"Mikeru," dedi, "adamlarının kirpilere dek açılmalarını sağla. Senşilere kanattan saldırın. Tüm ciritlerinizi fırlatın ve oradan kaçın."

Genç adam başıyla onaylayarak fırlayıp gitti. Will, Horace ve Seleten'e döndü.

"Tüm *gojuları* ilerletin ve düşmana arkadan saldırın," dedi.

Komutanlar başlarını sallayarak birliklerinin yanma koşturdular. Emirler havada uçuştu. İri kalkanlar yerden kaldırılırken hava tanıdık tıngırtılarla doldu. Kurtlarla Köpekbalıkları, mükemmel bir uyum içinde öne çıktılar. Hemen arkalarında da safları seyrekleşmiş Ayılarla Şahinler sıralanmıştı.

Arisaka'nın adamlarından bazıları, yaklaştıklarını fark ederek onlara doğru döndüler. İsyancı ordusu kuşatılmıştı. Devasa Hasanu ordusunun kanat birlikleri birkaç dakika içinde etraflarını saracaktı. Arkalarında ise Kikori savaş makinesi devreye girmek üzereydi. Ama Senşiler de ağır eğitimlerden geçmiş yürekli savaşçılardı. Şansları kalmamıştı belki, ama postu pahalıya satacakları kesindi. Arka saflardakiler, ilerleme halindeki Kikori *gojularına* doğru döndüler. Horace, aradaki mesafe kırk metreye inince Kikorileri durdurdu ve arka saflara açılıp mızraklarını hazırlama emrini verdi.

"Durun!"

Savaş alanı boğuk ve etkileyici bir sesle çınlamıştı.

Will, arkasına döndü ve Şigeru'nun, hemen yanındaki Halt ile birlikte hızla Kikori saflarına yaklaştığını fark etti. Anlık bir tereddüdün ardından onlara katılmaya karar verdi. Şigeru, Nihon-Ja âdetlerine göre beyaz bayrak görevi gören yeşil bir ağaç dalını başının üstüne kaldırmıştı. Savaş alanına bir anda bir sessizlik hâkim oldu. Binlerce savaşçı, olacakları bekliyordu. Yeşil ağaç dalı ihlal edilemez bir simgeydi ve tüm taraflarca saygıyla karşılanmıştı.

Halt, Will ve Şigeru, düzlüğü hızla geçerek Kikori *gojulan* ile Senşi safları arasındaki bir noktada durdular. Şigeru, ağaç dalını başının üstünde tutmaya devam ediyordu.

Hasanu birliklerinden de aynı şekilde, yeşil bir ağaç dalı taşıyan bir grubun ayrıldığını fark ettiler. Alyss'i ve asaletini kaybetmeden uzun boylu Haberci'nin adımlarına ayak uydurmaya çalışan Evanlyn'i fark eden Will'in içi ferahladı. Savaşçı zırhı içinde soylu bir görüntü çizen bir Nihon-Jalmın bir iki adım gerisinden geliyorlardı. Kafile yaklaşırken Will ve Alyss'in gözleri buluştu ve karşılıklı gülümsediler.

"Lord Nimatsu," dedi Şigeru, "sizi görmek ne güzel."

Uzun boylu Nimatsu, yerlere kadar eğildi. "Hizmetinizdeyim, majesteleri, halkım da öyle. Emir vermeniz yeter."

Şigeru bir şey söylemedi. Elli metre ötedeki isyancı birliğine döndü.

"Arisaka!" diye seslendi. "Konuşmamız gerek."

Bir anlık durgunluğun ardından, Senşi saflarında bir hareketlenme oldu ve askerler üç kişilik gruba -yüzünü şeytani görünümlü cilalı kırmızı miğferinin ardına gizleyen Arisaka ve iki kurmayına- yol vermek üzere iki yana açıldılar. Arisaka'nın sağ tarafında, elinde iri, eğimli bir yay taşımakta olan tıknaz bir Senşi subayı yer alıyordu. Solunda ise, aynı şekilde zırhlara bürünmüş, yaşlıca bir soylu duruyordu.

Şigeru yaşlı asilzadeyi eğilerek selamladı. "Lord Yamada, beni tanıdınız mı?"

Yaşlı adam Şigeru'yu süzüyordu. Emin değildi. Gözleri artık eskisi kadar iyi görmüyordu ve Şigeru'yla aralarında epey-

ce bir mesafe vardı. Ama bu adamın İmparator'a benzediği ortadaydı.

"Bana bir sahtekârın İmparator'un yerini aldığı söylendi," dedi kararsız bir sesle.

Birden, Arisaka'nın sağındaki okçu harekete geçerek yayını ardına kadar gerdi.

"Sahtekâra ölüm!" diye çığlık atarak atışını yaptı. Ok, sol kolunun üst kısmına, zırhın hemen altına saplanırken Şigeru'nun kılı bile kıpırdamadı. Beyaz kumaş giysisinin kollarına kan damlamaya başladı.

Savaş alanı boyunca, dost ve düşman saflarından itiraz dolu haykırışlar yükseldi. Barışı simgeleyen yeşil ağaç dalının Nihon-Jalılann gözünde kutsal bir yeri vardı. Ancak Will, yayına hemen bir ok sürmüş ve daha kimse bir tepki veremeden nişan alıp hedefine göndermişti bile.

Tüylü oku, Senşi subayının zırhını, tereyağını kesen bir bıçak gibi delip geçti. Eğimli yayını elinden düşüren adam, iki büklüm olarak savaş alanına yığıldı.

Ortalık bir anda sessizliğe bürünmüştü. Will'in hain saldırıya anında vermiş olduğu karşılık karşısında tüm taraflar şaşkına dönmüştü. Kararsız mırıltılar yeniden başladıysa da Şigeru bir kez daha herkesi susturdu. Boynundaki eşarbı çıkararak yarasının etrafını sardı. Sağlam kolunu uzatarak Wilkin yayını aldı ve savaş alanı bir kez daha sesiyle çınladı.

"Yeter! Bu kadar kan döküldüğü yeter! Lord Arisaka, bu meseleyi burada bitirelim."

Arisaka'nın kılıcı vızıltıyla kınından çıktı. Bir kez daha, hem adamlarından hem de düşmanlarından, hareketlerini

onaylamadıklarını ortaya koyan mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Yeşil ağaç dalının önünde silah çekmek, Senşi düsturuna küfretmek anlamına geliyordu. Arisaka'nın birlikleri bile bu tür bir davranışı onaylayamazlardı.

"Mesele ancak senin ölümünle kapanabilir, Şigeru!" diye bir çığlık attı Arisaka.

Yamada, öfke ve utanç içinde olduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle Arisaka'ya döndü.

"Şigeru mu?" diye duyduklarını tekrar etti. "Yani başından beri burada bir sahtekâr falan olmadığını biliyor muydun? Bana ve adamlarıma yalan söyledin, öyle mi?"

Öfkesinden deliren Arisaka, miğferi ile yüz korumasını çıkararak yere fırlattı.

"Yeterince güçlü değil, Yamada! Zayıf ve tehlikeli o! Kutsal gördüğümüz her şeyi yok edecek!" Öfkeden kızararak Şigeru'ya döndü. Gözleri alev alev yanıyordu. "Senşi sınıfını ve temsil ettiği tüm değerleri yok etmek istiyorsun! Buna izin vermeyeceğim! Seni durduracağım!"

"Arisaka." Şigem, generalin aksine sakin ve mantıklı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Senşileri yok etmeyeceğim. Ben de bir Senşiyim. Ama bizim dışımızda kalan Nihon-Ja vatandaşları, çok uzun bir süreden beri ezilip haksızlığa uğruyor. Ben halkımın tamamının iyiliğini istiyorum. Tıpkı buradaki Kikoriler ve Hasanular gibi. Sıradan insanların da yönetimde söz hakkı olması gerekiyor. Adamlarına silahlarını bırakmalarını söyle ve barış içinde yaşamaya devam edelim. Hep beraber barış içinde yaşayalım."

"Hayır!" diye feryat etti Arisaka. "Adamlarım sana karşı koyacaklar. Gerekirse bu uğurda ölürüz! Bizi mağlup edebilir-

sin, ama bu sana pahalıya patlayacak. Bugün burada binlerce insan hayatını kaybedecek!"

"Buna izin veremem," dedi Şigeru.

Arisaka bir kahkaha attı. Tiz ses tonu, çıldırmanın eşiğinde olduğunu gözler önüne seriyordu.

"Bizi nasıl durduracaksın ki?" diye sordu.

"Tahtı bırakarak," dedi Şigeru kısaca.

Arisaka duyduklarına inanamayarak irkildi. Kalabalıktan şaşkınlık dolu nidalar yükseldi.

"Bu çılgınlığın önüne geçmenin tek yolu İmparatorluktan feragat etmekse, ben üstüme düşeni yapmaya hazırım," diye devam etti Şigeru. "Lord Yamada, Lord Nimatsu, uygun bir İmparator seçimini sizlere bırakıyorum. Ama burada durup binlerce Nihon-Jahnm, halkımın, gururum adına can vermesini izleyemem. Görevimden çekiliyorum."

"Blöf yapıyorsun, Şigeru!" dedi Arisaka. "Tahtı bıraktığın falan yok."

"Bugün burada binlerce insanın can vermesini engelleyecekse, yemin ederim ki bırakıyorum." Şigeru'nun bakışları, Arisaka'nın tartışmaları izleyen adamlarının yüzlerinde dolaştı. "Hepinizin huzurunda, şerefim üstüne yemin ediyorum."

Samimi olduğu anlaşılıyordu. Sözleri sessizlikle karşılandı. Yamada'nın adamları kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Oraya yanlış bir ihbar üzerine gelmişlerdi. Arisaka'mn, komutanlarına, İmparator'a sadık kalacaklarına dair etmiş oldukları yeminleri bozmalarını sağlamak için yalan söylediği anlaşılmıştı. Arisaka onlara savaşmalarını emretse bile, komutanlarının bu teklifi reddedeceğinden eminlerdi. Arisaka artık kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Matsuda Şato, Arisaka'nın ordusunda düşük rütbeli bir subaydı. Tam on yedi senedir, emrindeki on iki kişilik küçük müfrezeyle efendisine hizmet ediyordu. Tüm o süre boyunca, hizmetleri ve sadakati karşılığında takdir gördüğü söylenemezdi. Arisaka'nın adamlarına gaddarca davrandığına, onları acımasızca savaşlara sürerek başarısız olduklarına kanaat getirmesi halinde ağır bir şekilde cezalandırdığına şahit olmuştu. Arisaka kendisine verilen iyi hizmeti asla ödüllendirmez, yetersiz kaldığına inandığı hizmetleri cezalandırmakla yetinirdi. Şato o ana dek bu özelliklerin güçlü bir önderlik yeteneğini işaret ettiğine inanmıştı. Ama artık gerçek bir güç gösterisine şahit olduğuna inanıyordu. Kullarının hayattan için ülkenin en tepesindeki konumundan feragat edebilen bir adam vardı karşısında. Önderlik dediğin işte *bu,* diye aklından geçirdi. Arkasından gidebileceği bir adamdı Şigeru. Arisaka'mn yalancının teki olduğu ve yemininden döndüğü ortaya çıkmıştı. Şato *katana'smı* çekerek banştan yana olduğunu belli etmek üzere yere bıraktı.

Sıkılı yumruğunu yukarı kaldırarak "Şigeru!" diye bağırdı ve etrafındaki adamların şaşkın bakışlarını üstüne çekti. Ama içlerinden biri, komutanına katılma kararı aldı ve Sato'nun hareketlerini tekrar etti. Sonra bir diğeri aynı şeyi yaptı. Sonra iki kişi daha. Ardından da bir düzinesi.

"Şigeru!"

Çığlık Arisaka'nın adamları arasında yayılmaya başlamıştı. Kılıçlar ardı ardına tıngırtılarla yere düşüyor, sesler yükseliyordu. Bir düzine daha, sonra elli, yüz kişi ve sayı giderek artıyordu.

"Şigeru! Şigeru! Şigeru!"

Kikoriler de kalkan ve mızraklarını yere bırakıp Senşilere eşlik etmeye başlamışlardı. Nihayet boğuk sesli Hasanular da tezahürata katıldılar. Etraflarındaki dağlar, tek bir kelimeyle çınlıyordu artık.

"Şigeru! Şigeru! Şigeru!"

Öfkeden çılgına dönen Arisaka'nın bakışları, adamlarının üstünde dolaşıyordu. Sesler artık kulakları sağır edici bir noktaya varmıştı. İmparator adına tezahürat yapan adamlarının görüntüsü, Arisaka'ya fazla gelmişti. Kılıcı savruldu ve en yakınındaki askeri, çığlık atarak yere düştü.

On iki kişilik müfrezenin komutanı Matsuda Şato, başını kaldırıp eski efendisine bir göz attı. Generalin neden kırmızı bir pus perdesinin ardında olduğunu merak ediyordu. Arisaka'nın kılıcıyla göğsünde açmış olduğu yaranın çevresi uyuşmuştu. Gözleri önündeki kırmızı perde birden kardı.

Düzlüğe korku dolu bir sessizlik çökmüştü. Arisaka öne çıkarak ordusuna doğru döndü ve içgüdüsel bir dürtüyle önünden kaçışan askerlerine küfürler savurmaya başladı.

"Bana ihanet ettiniz!" diyerek yaygara kopardı. "Beni utandırdınız! Şerefimi iki paralık ettiniz!"

"Şerefin falan yok senin!"

Arisaka kanlı *katana*'sim tutarak arkasına döndü. Etrafındakilerin de kulak misafiri oldukları sözlerin sahibi, bir yabancıydı. Grili yeşilli tuhaf bir pelerinin içindeki genç bir adam. Biraz önce hızla tepki verip teğmenini vuran delikanlıydı bu. Ama büyük yayı artık Şigeru'nun elindeydi ve silahsız görünüyordu.

"Hainin, korkağın, şerefsizin tekisin sen, Arisaka!" diye devam etti yabancı.

Arisaka *katana*'sim kaldırarak yabancının sakin bir ifadeyle kaplı, genç yüzünü işaret etti. “Sen de kimsin, *gaijinl* Şereften ne anlarsın ki?”

“Bana *Çoço* derler,” dedi Will. “Şeref denen şeyi Kikori savaşçılarında, sana karşı dövüşmeleri için eğittiğim insanlarda gördüm ben. Sadakat ve güvenin ne olduğunu biliyor onlar. Artık adamlarının da Nihon-Ja’nm gerçek İmparatoru’nu bağırlarına bastıklarını görüyorum. Ama senin şerefin falan yok, Arisaka. Karşımda yalnızca korkak ve yalancı bir sürüngen görüyorum! Şerefsiz bir adam görüyorum!”

“Çoço mu?” diye çıldırmış gibi bağırdı Arisaka. “Kelebek yani, ha? Geber öyleyse, Kelebek!”

Katana'sim kaldırarak silahsız yabancıya doğru ölümcül bir darbe vurmak üzere öne atıldı. Ama Will, pelerininin içindeki sağ kolunu birden dışarı çıkardı ve sağ bacağını öne atıp hafifçe çömelerek kolunun altına gizlediği saks bıçağını rakibine doğru fırlattı.

Bir ışık çakması halinde hedefine doğru uçan bıçak, saldırıya kalkan Arisaka’nın vücuduna, göğüs zırhının hemen üstünden ve çenesinin altından çarparak asi generalin boğazına saplandı.

Arisaka’nın kafası, güçlü bıçağın çarpmasıyla geriye doğru savrulmuştu. General *katana*'sının birden gevşeyen parmaklarının arasından kaydığını, boğazında açılan iri yaradan sıcak kanın fışkırdığını hissetti. Aniden dünyası kardı.

Will yeniden doğrulurken Şigeru da öne çıkarak elini genç Orman Muhafızı’mn omzuna koydu.

“Kelebekle eşek arısını birbirine karıştırdı sanırım,” dedi İmparator.

CLLİ ÜÇ

AA/'

Vedalaşmaların büyük bir kısmı sona ermişti. Will, Halt, Seleten ve kızlar, *Kurt WilVin* güvertesindeydiler. Gemi Araluen grubunun kıyıya ilk çıktığı noktada, burnu karaya çekili halde bekliyordu. Gundar ve adamları, kıyının açığındaki adada nispeten rahat bir kış geçirmişlerdi. Gerçi Gundar, ona anlatılan destansı savaşı kaçırdığı için çok üzülmüştü. Ama soğuk sularda yeterince balık ve deniz kabuklusu avlamış, oldukça keyifli anlar geçirmişlerdi. Tıpkı yolcuları gibi, Skandiyalılar da geminin burnunu çevirerek eve dönmek için can atıyorlardı.

Geriye sadece Horace kalmıştı. Genç savaşçı, iri gövdesiyle ufak tefek Şigeru'nun karşısında duruyordu. Vedalaşma am gelip çatınca gözlerinde yaşlar belirmişti. Birlikte geçirdikleri ayların ardından, bu cesur ve özverili hükümdara gerçekten bağlandığını, Şigeru'nun sarsılmaz adalet anlayışı ile bitmek tükenmek bilmeyen mizah anlayışına büyük saygı duymaya başladığım fark etmişti. Şigeru'nun boğuk bir gümbürtüyü andıran kıkırtılarını -böylesine ufak tefek bir adamın gırtlağından nasıl çıktıklarını hiçbir zaman anlayamayacaktı- çok özleyeceğini biliyordu.

Ayrılmak üzere oldukları o anda, dile getirmek istediklerini engelleyen bir yumru oturmuştu gırtlağına.

Şigeru öne çıkarak Horace'ı kucakladı. Genç adama çok şey borçluydu. Arisaka'dan kaçtıkları zorlu haftalar sırasında, küçük grubuyla birlikte ayakta kalmalarını Horace'ın cesareti, kararlılığı ve sadakatine borçlu olduklarının farkındaydı. Horace'ın Arisaka'nın elinde can veren kuzeni Şukin'in yerini tereddüt bile etmeden aldığını hatırladı.

Orman Muhafızları ve koyu tenli, şahin burunlu Arridi savaşçısı da elbette yaratıcı yöntemleri ve savaş planları ile kendisine büyük hizmetlerde bulunmuşlardı. Evanlyn ve Alyss de cesaret ve girişkenlikleriyle görkemli Hasanu ordusunu yardıma çağırmış, tahtını korumasına büyük katkıda bulunmuşlardı. Şigeru hepsine minnettardı.

Ama *Kurokuma* olmasaydı, bu insanların hiçbiri yanlarında yer alamayacaktı. *Kurokuma* olmasaydı, Arisaka tahtı ele geçirmiş olacaktı.

"Şigeru..." Horace bir tek kelime söylemeyi başardıktan sonra hıçkırmaya başladı ve adamdan ayrıldı. Başı önüne eğilmiş, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Şigeru, genç savaşçının kaslı koluna hafifçe vurdu. "Ayrılık zor şeydir, *Kurokuma.* Ama seninle ben asla ayrılmayacağız. Zihnine ve kalbine her baktığında, orada olduğumu göreceksin. Seni asla unutmayacağım. Sana her şeyimi borçlu olduğumu asla unutmayacağım."

"Ben... Ben gitmek..." Horace daha fazlasını söyleyemedi, ama Şigeru onun ne demek istediğini biliyordu.

"Keşke yanımızda kalabilseydin, oğlum. Ama ülkenin ve kralının sana ihtiyacı var."

Horace duyduklarını başını sallayarak onayladı. Zihninde bir sadakat savaşı yaşanıyordu. Şigeru, ona 'oğlum' diye hitap ederek hedefi on ikiden vurmuştu. Bir yetim olarak büyüyen Horace, erken yaşta kendisine yol gösterecek bir babanın sevgisinden yoksun kalmıştı. Şigeru gülümseyerek kimsenin duymaması için alçak sesle sözlerine devam etti.

"Sanırım prensesimizin de öyle. Kendisine iyi bak. Paha biçilmez bir mücevher o."

Horace döktüğü yaşlar nedeniyle kıpkırmızı kesilen gözlerini kaldırdı ve Şigeru ile göz göze geldi. Hafifçe tebessüm etmeyi başardı. "Kesinlikle öyle," dedi.

"Tekrar görüşeceğiz. Kalbim bana öyle söylüyor. Ne zaman istersen Nihon-Ja'ya gelebileceğini biliyorsun. Sen artık bizlerden birisin."

Horace başıyla onayladı. "Bir gün geri geleceğim," dedi. "Size bunun sözünü veriyorum. Hem belki siz de Araluen'e gelirsiniz."

Şigeru dudaklarını büzdü. "Tabii. Ama sanırım işler yoluna girinceye dek bir süre oldukça meşgul olacağım," dedi. "Kim bilir? Belki de önemli bir devlet törenine katılmam gerekebilir... resmi bir düğüne mesela?"

Başka bir şey söylemedi ve karşılıklı gülümsemeye devam ettiler. Şigeru bir an sonra cübbesinin geniş koluna uzanarak siyah ipek bir kurdele ile bağlı küçük bir tomar çıkardı ve Horace'a uzattı.

"Görüşemediğimiz sırada beni hatırlaman için. Dostluğumuzun simgesi olarak kabul et."

Horace tomarı aldı. Tereddüt etti ama Şigeru açmasını işaret etti. Kaliteli bir çizim kâğıdının üstüne Nihon-Ja resim sa-

natma özgü, göz yanıltıcı basit fırça darbeleriyle yapılmış bir tabloydu bu. Tabloda, bir şelalenin yakınlarında balık avlayan bir ayı resmedilmişti. İlk bakışta çok az sayıda ayrıntı seçilebilen, hayranlık uyandırıcı bir çalışmaydı. Bununla birlikte bir süre sonra, aslında resimde olmayan çizgi ve ayrıntılar, bir şekilde izleyenlerin gözleri tarafından dolduruluyor ve ortaya kapsamlı bir tablo çıkıyordu. Horace çizime baktıkça, sanki ayı giderek hayat buluyordu. Etrafında süzülen şelale suları daha bir belirginleşiyordu. Bunların hepsi, kâğıda vurulmuş birkaç usta fırça darbesinin bir sonucuydu.

"Bunu siz mi çizdiniz?" diye sordu Horace. Sol alt köşedeki, üç kirazdan oluşan imzayı fark etmişti.

Şigeru onaylamasına başıyla selam verdi. "Biraz kaba bir çizim oldu. Ama resmi kalbimdeki sevgiyle yoğurduğumdan emin olabilirsin."

Horace kâğıdı usulca yuvarlayıp kurdeleyi yerine taktı ve hediyesini güvenli bir şekilde ceketinin göğüs cebine yerleştirdi.

"Gerçek bir hazine bu," dedi. "Daima saklayacağım."

"Memnun olurum," dedi Şigeru.

Horace ellerini beceriksizce iki yana açtı. Şigeru'ya hediye verme fikri akima gelmemişti.

"Benim size verebileceğim bir şeyim yok..." diye başlayacak oldu. Ama İmparator, başparmağını zarifçe kaldırarak sözünü kesti.

"Sen bana ülkemi verdin," dedi samimiyetle.

Bakışmaları, ikisine de saatler sürmüş gibi geldi. Daha fazla söze gerek yoktu. Halt'un gemiden seslendiğini duydular.

Orman Muhafızı, vedalaşmalarını böldüğü için özür diler gibi sesleniyordu.

"Horace. Gundar denizin alçalmaya başladığını söylüyor. Ya da yükselmeye. Her ne yapıyorsa, artık yola çıkmamız gerek."

Genç dostuyla Şigeru'nun durumunu göz önüne alarak, tüm vedalaşmalarda yaşanan o tuhaf anın -söylenecek bir şeyin kalmadığı ve her iki tarafın da son adımı atan kişi olmak istemediği saniyelerin- yaşanmakta olduğunu anlamıştı. Dışarıdan binlerinin dürtmesine ihtiyaç duyuyorlardı ve Halt da nazikçe bu görevi yerine getirmişti.

"Gitmem gerek," dedi Horace buruk bir sesle.

Şigeru başıyla onayladı. "Evet."

Bir kez daha, Horace'm cebine koyduğu resmi ezmemek için hafifçe birbirlerine sanldılar. Uzun boylu, genç savaşçı birden arkasını döndü ve gemiyle kara arasındaki iskele tahtasını koşarak çıkmaya başladı. Ayaklan güverteye yeni değmişti ki, tayfalar tahtayı içeri çekerek geminin burnunu kumsaldan açık denize doğru çevirmeye başladılar. Horace, el sallamak üzere arka tarafa geçti. Şigeru da kumsalda durmuş el sallıyordu.

Kurt gemisi, alçalmaya başlayan deniz tarafından yakalanarak hızlanırken, tayfalar da üçgen şeklindeki yelkeni direğe çekiyorlardı.

Serenle yerine tutturulan yelken, rüzgârla dolarak şişti ve Gundar kara çıkıntısından uzaklaşmak için dümene abanmaya başladı. Horace geminin arka tarafında durmuş, kıyıda giderek küçülen sureti izliyordu. Birkaç dakika sonra, Evanlyn de yanına geldi ve kolunu beline doladı.

Will de arkadaşını teselli etmek üzere içgüdüsel olarak onlara katılmaya yeltendi. Ama Alyss Will'in kolunu tutup onu durdurdu.

"Bırak yalnız kalsınlar," dedi usulca.

Will kaşlarını çattı, ilk şaşkınlığının ardından Alyss'in neden söz ettiğini kavrayarak "Ah," dedi.

Rüzgâr tazelenip hızlanan dalgalar kurt gemisini her iki yandan ısırdıkça, güverte hafifçe yalpalamaya başlamıştı.

Nihayet kara çıkıntısının etrafından dolaşıp, açık denize çıkmışlardı. Horace arkadaşını, Nihon-Ja İmparatoru'nu göremiyordu artık.

CLLI DÖRT

i 4 4 Kelebek', ha?" dedi Will. "Neden 'Kelebek'?"

"Bana kalırsa büyük saygı içeren bir lakap," dedi Seleten usulca. Gülümsemiyordu bile. Kendini fazla zorluyor, diye düşündü Will.

"Sana göre hava hoş," dedi. "Sana 'Şahin' adını takmışlar. 'Şahin' mükemmel bir lakap bence. Askeri ve asil bir anlam taşıyor. Ama... ya Kelebek?"

Seleten başıyla onayladı. "'Şahin'in fazlasıyla uygun bir isim olduğunu kabul ediyorum. Sanırım cesaretim ve kibarlığım nedeniyle bana o lakabı taktılar."

Halt birden öksürünce Arridi lordu şüpheci bir yüz ifadesiyle ona doğru döndü.

"Bence tavırlarından çok bir organına gönderme yapıyor," dedi Halt. Parmağını anlamlı bir şekilde burnuna dokundurdu. Bu hareketi yapmak için daima fırsat kollamıştı ve kaçıramayacağı kadar uygun bir fırsat çıkmıştı karşısına. Seleten burun kıvırarak arkasını döndü. Anlamamış numarası yapıyordu.

Deniz üstündeki beşinci günlerindeydiler. Halt'un neşeli ruh hali durumu zaten ortaya koyuyordu. Her zamanki safhalar yine yaşanmış, bembeyaz bir surat ve yuvalarına çekilmiş gözleriyle küpeşteye yaslanarak saatler geçirmişti. Arkadaşları bilgece davranarak rahatsız olduğu süre boyunca onu rahatsız etmemişlerdi.

Kurt Will, iskele çeyreğinden esen sabit rüzgârı yakalamıştı ve yelkenleri şişerek hızla hareket ediyordu. Güneş, alçaktan geçen bulutları sarı ve turuncunun harika tonlarına boyayarak batı yönünden alçalıyor ve ortaya harika bir sahne çıkıyordu. Altı arkadaş, dümendeki Gundar'ın hemen önüne, çadırbeziyle kaplı alçak sandalyelere oturmuş, Kikoriler tarafından kendilerine verilen isimler hakkında konuşuyorlardı.

Seleten'e Şahin lakabı takılmıştı. Alyss'e uzun bacaklı zarif bir kuş olan *Tsuru,* yani Turna adı verilmişti. Evanlyn *Kitsune,* yani tilkiydi; sürat ve çevikliğine ithafen.

Halt, tuhaf bir şekilde Halto-san olarak kalmıştı. Belki de bu-; nun nedeni, Nihon-Jalılann en kolay telaffuz ettiği ismin onunki. olmasıydı.

Ama Will, Arisaka'yla karşılaştığı sırada anlamını keşfettiği lakabı -*Çoço* yani Kelebek- karşısında şaşkına dönmüştü. Kendisine bu tür bir ismin -cazibesi bulunmayan bir lakabıntakılmasım yadırgamıştı. Ayrıca neye dayanarak seçim yaptıklarını da merak ediyordu. Tahmin edileceği üzere, dostlan büyük bir keyifle tahminlerde bulunuyorlardı.

"Modaya son derece uygun giyindiğin için bence," dedi Evanlyn. "Ne de olsa, Orman Muhafızları olarak bir renk cümbüşünü andırıyorsunuz."

Will kıza ters ters baktı ve Alyss'in kıkırdadığını fark ederek dehşete düştü. Alyss'in en azından ona destek olmasını beklerdi.

"Bana kalırsa idman sahasında oradan oraya koştuğun, bir an bir askere kalkanını tutmayı öğretirken birkaç saniye sonra bir başkasına mızrağı nasıl fırlatacağını öğrettiğin için sana o ismi verdiler," dedi Horace. Yarattığı olumlu etki, takip eden sözleri üzerine bir anda ortadan kayboldu. "Ama şu pelerinin tıpkı kelebek kanatları gibi parladığını da kabul etmeliyim."

"İkisi de değil," dedi Halt sonunda ve tüm dikkatleri üstüne çekti. "Şigeru'ya sordum da oradan biliyorum," diye açıkladı. "Will'in zihninde bir fikirden diğerine hızla geçişi ve bunu önceden tahmin edilemeyecek bir şekilde yapışı, hepsini etkilemiş; ben de onlarla aynı fikirdeyim. Aslına bakılırsa, bence sana oldukça yakışan bir lakap."

Will yatışmış gibi görünüyordu. "O kadar da kötü değilmiş. Sadece... kulağa kız ismi gibi geliyor." Evanlyn ve Alyss'in doğrulduklarını fark edince hızla ekledi. "Ki benim bununla bir sorunum yok aslında. Bir nevi iltifat sayılır. Hatta büyük saygı içeren bir lakap."

"Ben lakabımdan çok hoşlandım," diye şişindi Horace. "Siyah Ayı. Muazzam kuvvetimle savaş alanındaki yiğitliğimi temsil ediyor."

Will'in pelerini hakkında söylediği sözler olmasaydı, Alyss belki de bir sonraki yorumu kendine saklamayı düşünebilirdi.

"Pek öyle değil," dedi. "Mikeru'ya bu ismin nereden geldiğini sordum. Muazzam iştahınla yemek masasındaki yiğitliğini temsil ediyormuş aslında. Dağlarda Arisaka'dan kaçarken,

Şigeru ve adamları tüm erzaklarını bitireceğinden korkuyormuş anlaşılan."

Herkes kahkahalara boğuldu. Horace da birkaç saniye içinde gruba katıldı. Horace'ı yakından inceleyen Halt, kendi kendine genç savaşçının nasıl da büyüdüğünü düşündü. Cesur, sadık ve kılıç kullanmada usta Horace, Baron Arald'ın Yetim Koğuşu ile Redmont Şatosu Savaş Okulu'nun bir eseriydi. Halt doğal olarak, Horace'in bu kadar güçlü ve herkes tarafından sevilen bir kişilik olmasında kendi rolünü ve etkisini hesaba katmıyordu.

"Şey," dedi Evanlyn, "yakında Horace'a yeni bir unvan bulmamız gerekecek."

Yol arkadaşlarının şaşkın bakışları, bu kez prensese çevrilmişti. Horace'a bakan Will, can dostunun utancından kıpkırmızı kesildiğini fark etti. Hemen yanında oturmakta olan Evanlyn, Horace'ı nazikçe dürttü.

"Anlatsana," dedi. Ağzı kulaklarına varıyordu. Horace boğazını temizleyip birkaç anlamsız ses çıkardıktan sonra nihayet konuşabildi.

"Şey, ben sadece... görüyorsunuz ya... biz aslında..." Tereddüt ederek boğazını bir iki kez daha temizledi. Evanlyn'den bu kez o kadar da nazik olmayan bir dirsek darbesi geldi.

"Anlat dedim," diye serbest kalmış baraj sularını andıran bir hızla adeta emretti prenses.

Çabucak "Dün gece Evanlyn'e evlenme teklif ettim ve o da kabul etti..." deyiverdi Horace. Birkaç saniye sonra yavaşlayıp normal konuşmasına dönmeyi başardı. "Dolayısıyla, eve döndüğümüzde evleneceğiz ve ben sîzlerin de..."

Sözlerine devam etti. Ama çığlıklar atarak onları kutlayan arkadaşlarının hiçbiri ne dediğiyle ilgilenmiyordu artık. Skandiyalılar da bu ani patırtı üzerine işlerini bırakarak yol arkadaşlarını izlemeye koyulmuşlardı. Will dostları adına hissettiği memnuniyeti yansıtan bir yüz ifadesiyle koşturup önce Horace, ardından da Evanlyn'le kucaklaşırken, Halt da geminin kaptanına döndü.

"Gundar!" diye seslendi. "Hususi erzaklarımızı çıkarmanın tam sırası! Yanına da biraz şarap ve bira kat. Bu gece parti veriyoruz!"

"Bana uyar!" dedi ağzı kulaklarına varan Skandiyalı. Horace'ın açıklamalarını duymuş ve gençler adına çok mutlu olmuştu. Nişanlanma dedikoduları, dinlenmekte olan kürekçi safları arasında hızla yayıldı. Öndeki sıradan bir böğürtü koptu ve bir ayıyı andıran vücuduyla Nils Ropehander tebriklerini sıralayarak çıkageldi.

"Neler oluyor? General mi nişanlanmış? Eh, General, gel de bir el sıkışalım seninle!"

El sıkışalım ifadesi yerini, Nils'in Horace'ı sıkıca kucaklamasına bırakacaktı. Ayrıldıklarında, zorlukla nefes alan müstakbel damat güverteye yığılmak zorunda kaldı. Nils bu kez Evanlyn'e döndü. Prenses tedbirli davranarak gerilemeye başlamıştı. Ama deniz kurdu hızla kızın elini kaparak dudaklarına götürdü ve hafifçe eğilerek üstüne ıslak, şapırtılı bir öpücük kondurdu.

"Düğünde uşaklarınızdan biri olmayı umut ediyorum!" diye gürledi.

Evanlyn sırıtarak ıslak elini çaktırmadan ceketine sildi.

“Sanırım bu benim de görmek isteyeceğim bir sahne olurdu,” dedi. Alyss’e döndü ve uzun boylu Haberci’nin gözlerindeki mutluluk ifadesini fark etti. “Resmi görevlerden söz açılmışken, nedimeliğimi yapacaksın, değil mi?”

“Memnuniyet duyarım,” dedi Alyss. “Nihayet Will’le yarım kalan düğün dansımızı bitirebileceğim.”

Damadın sağdıcının Will olacağı konusunda kimsenin şüphesi yoktu. Halt’un düğünü sırasında, Alyss’le dansları, Erak’ın fidye amacıyla tutsak edildiği haberlerini getiren Svengal’ın beklenmedik ziyareti üzerine yarıda kalmıştı.

“Harika bir fikrim var!” dedi nefes alıp verişi nispeten normale dönen Horace. Bakışlarını yakın dostlarının üstünde gezdirdi. “Nedime ve sağdıcımız da burada olduklarına göre, neden düğünü hemen şimdi yapmıyoruz? Gundar, gemi kaptanı. Kaptanlar nikâh kıyma hakkına sahipler, öyle değil mi Halt? Bizi evlendirebilirsin, değil mi Gundar?”

“Bunun *iyi* bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum...” diye cevap verecek oldu Halt, ama Gundar neşeli ve gür sesiyle onun sesini bastırdı.

“Gorlog’un dişleri adına, evlat, hiçbir fikrim yok. Ama ne diyeceğimi söylersen ben de senin için tekrar ederim!”

“Şey, Horace, tatlım,” diye kelimeleri dikkatle seçerek araya girdi Evanlyn. “Gundar kaptandan çok, kendini düzeltmiş bir korsan. Bunu da unutmayalım.” Özür dilercesine Gundar’a döndü. “Lütfen darılma, Gundar.”

Deniz kurdu neşeyle omuz silkti. “Darılacak bir şey yok, hanımefendi. Oldukça iyi tarif ettiniz aslında. Gerçi düzelme konusundan o kadar emin değilim ya, neyse,” diye nazikçe ekledi.

“Babamın burada evlenmemizi onaylayacağından emin değilim. Bana kalırsa önce fikrinin alınmasını tercih eder,” diye devam etti Evanlyn.

Horace umursamazca omuz silkti. “Peki, tamam,” dedi. “Yalnızca bir fikirdi. Olmaz diyorsan, şimdi yapmayı veririz.”

Halt yaklaşarak genç savaşçının koluna nazikçe vurdu.

“Buna alışsan iyi olur,” dedi.

jm
SONSÖZ

Gecenin geç saatlerine kadar eğlendiler. Will ve Alyss, diğerleri yataklarına çekildikten sonra, kol kola geminin pruvasına yürüdüler. Güzel bir geceydi. Ufkun hemen üstünde asılı duran ay, önlerindeki koyu renkli suları gümüş renkli ışıklarıyla aydınlatıyordu.

Arka taraftan, nöbetteki tayfaların alçak mırıltılarını duyabiliyorlardı.

"Evanlyn'le nihayet dost olmanıza çok sevindim," dedi Will.

Alyss başını onun omzuna koydu. "Ben de öyle. Çok tatlı bir kız."

"Öyledir," dedi Will. Alyss başını kaldırıp sitemkâr bir tavır takındı.

"Bu kadar çabuk kabullenmesen de olurdu," dedi ve gülümseyerek başını yine Will'in omzuna koydu.

"Demek evleniyorlar, ha? Horace ve Evanlyn. Şu işe bak," diyen Will başını merakla iki yana salladı.

"Gerçekten de öyle," dedi Alyss. Konuşmanın nereye gittiğini kestiremiyordu.

“Baksana...” diyen Will, bir an için susup düşüncelerini toparladı ve devam etti, “belki biz de aynı şeyi yapmayı düşünebiliriz.”

Alyss başını yukarı kaldırdı ve kolunu çekerek Will’den ayrıldı.

“Belki biz de aynı şeyi yapmayı düşünebiliriz? ” diye her kelimede sesini yükselterek cümleyi tekrar etti. “Sence evlilik teklifi bu şekilde mi yapılır?”

“Şey... ben... yani...” diye geveledi Will. Ama ne yöne gitmesi, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Zaten Alyss de devam etmesine izin vermeyecekti.

“Çünkü cevabın evet ise, bu konuda biraz daha çaba göstermen gerekecek!”

Arkasını dönerek uzun, öfkeli adımlarla güverteyi arşınlamaya başladı. Will, arkasından beceriksiz bir el hareketi yaptıktan sonra durdu. Yanlış davrandığını fark etmişti. Hem de ne yanlış. Kızın ince sırtının kaskatı kesildiğini ve dimdik durduğunu görebiliyordu. Adeta etrafına öfke saçıyordu.

Göremediği şey ise -ve Alyss’in durumu çaktırmaya hiç mi hiç niyeti yoktu- kızın yüzünü aydınlatan, keyifli ve kocaman tebessümüydü.

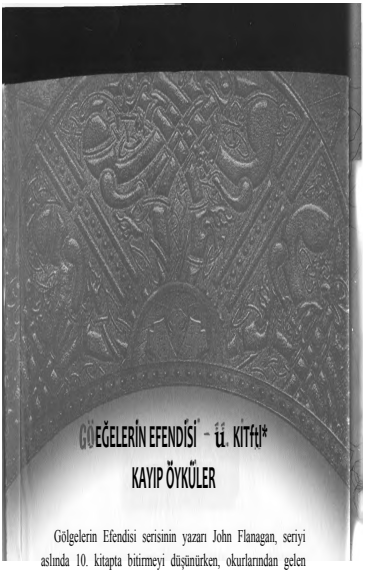
*Yazar hakkında

John Flanagan

John Flanagan, çalışma hayatına reklamcılıkla başladıktan sonra serbest yazarlıkla senaryo editörlüğüne dönmüştür. Televizyon cingılları ve çeşitli broşürler hazırlamış, kurumsal video metinleri ile televizyon için komedi-drama senaryoları yazmıştır. Kendisi, Avustralya'nın en üretken televizyon yazarlarından biridir.

Flanagan, *Gölgelerin Efendisi* dizisinin ilk kitabını, on iki yaşındaki oğlunu kitap okumaya teşvik etmek üzere yazmıştır. Michael, ufak tefek bir çocuktu ve tüm arkadaşları ondan daha iri ve güçlüydü. Flanagan, ona okumanın keyifli bir şey olduğunu ve kahramanların mutlaka iri ve kaslı olması gerekmediğini göstermek istedi. Bugün yirmili yaşlarını sürmekte olan Michael, bir seksen boyunda, geniş omuzlu ve güçlü bir erkek ama *Gölgelerin Efendisi*'ni hâlâ severek okuyor.

Flanagan, Sydney'in Manly adlı kıyı banliyösünde yaşıyor.

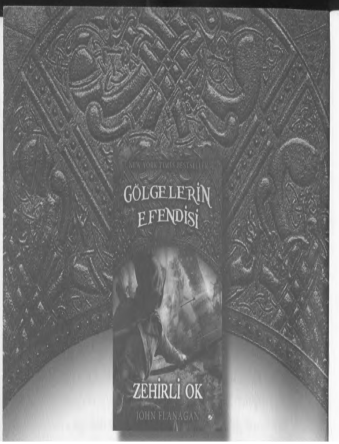
Gölgelerin Efendisi serisinin yazarı John Flanagan, seriyi aslında 10. kitapta bitirmeyi düşünürken, okurlarından gelen çok sayıda soru ve mektup karşısında bir kitap daha yazması gerektiğine karar verdi. "Kayıp Öyküler" adlı on birinci kitap, önceki kitaplarda kısaca değinilmiş ya da sözü hiç geçmemiş maceralar üzerine yazılmış öykülerden oluşuyor.

Halt'un Will'i yanına çırak olarak almasının asıl nedeni neydi?

Halt sürgündeyken onun görevini geçici olarak devralan Gilan, Halt'un önceden peşine düşmüş olduğu soğukkanlı katili takip ederken neler yaşadı?

Will'in Orman Muhafızı atı Çekici'ye ve köpeği Esmer'e ne oldu?

Bunlar gibi birçok sorunun yanıtını "Kayıp Öyküler"de bulacaksınız...

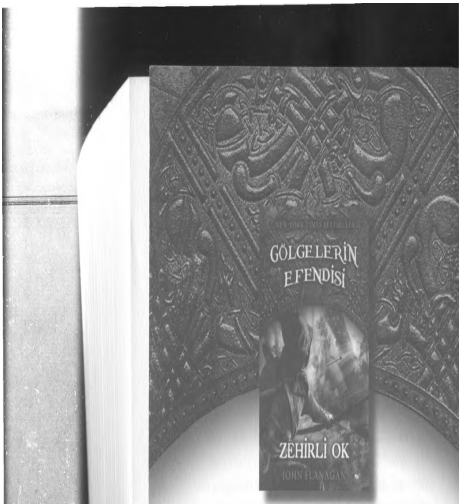

Halt, Horace ve Will, Tennyson ile müritleripin peşine düşerler. Amansız takiplerinin ardından bu kez sahte peygamberi tamamen ortadan kaldırabilecekler midir?

Dışarlıkların sahte peygamberi, ClonmeTde işlediği cinayetten paçasını kurtarmıştır. Fakat Halt, onu Araluen sınırlarına girmeden durdurmaya kararlıdır.

Will, TennysonTn Cenevizalı suikastçılarından birini ClonmeTde alt etmiştir fakat diğer ikisi, hâlâ hayattadır.

Will ve Halt'un üstün okçuluk yetenekleri, Cenevizalılara karşı verecekleri mücadelede galip gelmelerine yetecek midir? Yoksa bu mücadele, Halt'un son savaşı mı olacaktır-

Halt, Horace ve Will, Tennyson ile müritlerinin peşine düşerler. Amansız takiplerinin ardından bu kez sahte peygamberi tamamen ortadan kaldırabileceklerini midir?

Dışarlıkların sahte peygamberi, Clonmel'de işlediği cinayetten paçasını kurtarmıştır. Fakat Halt, onu Araluen sınırlarına girmeden durdurmaya kararlıdır.

Will, Tennyson'ın Cenevizalı suikastçılarından birini Clonmel'de alt etmiştir fakat diğer ikisi, hâlâ hayattadır.

Will ve Halt'un üstün okçuluk yetenekleri, Cenevizalılara karşı verecekleri mücadelede galip gelmelerine yetecek midir? Yoksa bu mücadele, Halt'un son savaşı mı olacaktır?

"Son yıllarda pek çok fantastik kitap yayımlandı ama pek azı bu özgün öykünün çekiciliğine erişebildi
M ^ **-Booklist** »

Yüzüklerin Efendisi *ve* Ilarry Potter *serilerinin tadını taşıyan, soluksuz bir macera.* "
v **- Lımelıght**

Macera devam ediyor...

Horace kayıptır. Askeri bir görev için Nihon-Ja İmparatoru'n un sarayına gönderilmesinin üzerinden v aylar geçmiş ancak hâlâ geri dönmemiştir.

Horace'ı çok merak eden Evanlyn, Wilİ, Halt, Seİeten ve ^Alyss'in yardımıyla ona ne olduğunu araştırmaya gider.

NiÜon-Ja İmparatoru, Senşilerin isyanıyla karşı karşıya kalmıştır. Horace da imparatora destek vefmek için yanında savaşmaya karar vermiştir. Kahramanlarımız, tarla ve orman işçilerini Senşilere karşı savaşmalan için eğitirler.

Bu arada, pek anlaşamayan Alyss ve Evanlyn de dağlarda yaşayan gizemli bir topluluktan yardım istemeyi denerler.